

AKIL VE BİLİMİN IŞIĞINDA DİN

17 Kasım 1937 günü, Tunceli'nin Pülümür İlçesine bağlı, adı Denzek olup, sonradan Çatalyaka olarak değiştirilen köyün, Golaikmu mezrasında dünyaya gelmişim. 11 yaşına kadar, doğup büyüdüğüm Qalmemésır Ocağında verilen görsel ve duyumsal bilgiyle yetiştim, on bir yaşında, köyümüzden yürüyerek yaklaşık iki saat uzak olan Tahsini Köyü İlkokulunda okumaya başladım. Tahsini Köyü bize uzak olduğu için eve gelemiyor, halam Saray hanımla evli olan eniştemiz Şükrü Cömert Dedenin evinde kalıyordum. O zaman eğitim şimdiki gibi yaygın olmadığı için ancak beş yıl okuyabildim. Evet, beş yıl okudum, ama o çocuk yaşında, kişinin bilgi-birikim sahibi olabilmesinin okulla sınırlı olmadığını, kişi okuyup-yazmayı öğrendikten sonra, zaman-mekân farkı gözetmeden hem okur hem akil insanları dinler. Bu iki kaynaktan edindiği bilgiyi sağlıklı bir biçimde tahlil edip bilgi dağarcığına atarsa, o kişi bilgi-birikim sahibi olur dedim ve öyle de yaptım yerde bulduğum yazılı bir kâğıdı alıp en son satırına kadar okuduktan sonra attım. Yazı yaygınlaştıktan sonra gücüm oranında birçok kitabı alıp okudum ve böylelikle dünyada yaşanan birçok olayla ilgili bilginin sahibi oldum. İnançsal açıdan en büyük bilgi kaynağım ise Arapça ders verilen okulda dört yıl Arapça Alfabetesiyle eğitim görmüş, Latin Alfabetesiyle eğitim veren okul açılınca, bu defa Latin Alfabetesiyle ders veren okulda üç yıl okuyan hem atalarımın hizmet ettikleri Qalmemésır Ocağının Dikme-Rehberi hem bölgemizin en büyük Âlimi olan kuzenim Cemal Efendi oldu. Dolayısıyla O Büyük Âlim, ARAP Alfabetesiyle yazılmış, ama Türkçe okunan GÜLİZAR HÜSEYNİ, HIZIR NEBİ, HÜSNİYE, İMAM CAFER SADIK BUYRUĞU gibi büyük eserleri hem okuyarak hem anlatarak inançsal açıdan bilgi sahibi olmamı sağladı. Bölgemizin geneliyle ilgili bilgi kaynaklarım ise başta Babam Küçük Derviş Ali olmak üzere bölgemizin diğer yerel bilgeleriydi. Dolayısıyla o bilgilerden edindiğim bilgiyle bilimsel dağarcığımı epeyce doldurmuştum. Avrupa açılıp insanlarımız oralara çalışmaya gidince, 1 Nisan 1967 günü Avusturya'ya işçi olarak gitmiş, 20 Ağustos 1968 günü ise Almanya'ya gittim. Aleviler Almanya'da örgütlenmeye başlayınca Stuttgart Alevi Derneğine 1993'te üye 1994'te Başkan oldum. Dolayısıyla 1993'ten itibaren Avrupa Alevi hareketinde Başkan, Bilim araştırma, Onursal Başkan, Rehber gibi hizmetlerde bulundum. Bir yanda Alevilikle ilgili hizmet verirken, öte yandan irfanıyla yetiştiğim Qalmemésır Ocağında edindiğim görsel ve duyumsal bilgiyi halkımla paylaşmak için kitap yazmaya başladım. 1999'da: HAYKIRIP DUYURAMADIKLARIM adlı bir deneme kitabı yazdım. 2002 yılında ise kısmen Tunceli bölgesini, tamamına yakını ise yaşadığım Pülümür bölgesini her yönüyle irdelediğim DERSİM KARANLIGINI AYDINLATALIM adlı ikinci kitabı, onun ardından, Dini konuları içeren AKIL VE BİLİMİN IŞIĞINDA DİN adlı üçüncü kitabı yazdım. Bir yanda kitap yazarken, öte yanda Düzgün TV. Cem TV. Ulusal Kanalda programlara çıkıp, o kanallarda gene bölgemle ilgili halkımı bilgilendirmeye çalıştım. Bu kitapları yazarken şuna özen gösterdim: Qalmemésır Ocağına mensup bir insanım, bu Ocağın mensupları hiçbir zaman çıkara dayalı bir iş yapmamış, yaptıkları her hizmeti insanlara faydalı olacak şekilde yapmışlar. O halde yazacağım kitaplarda kişisel çıkar gözetmeyeceğim gibi, yalan-yanlış şeyler yazıp birilerine yaranmak için yazmayacağım, yazacağım her

konuyu halkımın ufkunu açıp, bu mümtaz halkın esenliğe kavuşması için yazacağım dedim, öyle de yaptım. Bu düşünceme sadık kalmak içinse, edindiğim her bilgiyi önce akıl terazimde tartıp, mantık süzgecimden geçirdim, sonra halkım ile paylaştım. Dolayısıyla bu kitapta dâhil, yazacağım kitapların içindeki gerçekler bazılarının hoşuna gitmeyebilir, onlar aleyhime kara propaganda yapılabilir. Fakat bunların hiçbirisi umurumda değil, zira benim için önemli olan siyasi-ticari çıkarıcıların menfaati değil, halkımın menfaatidir. İstismarcıların dışında, halkıma güvenirim, zira halkımın akıllı, mantığı, irfanı; siyasi-ticari madrabazların çok önündedir ve halkımın doğru yerde durup doğru karar vereceğine inancım tamdır.

PİR AHMET DİKME

BAŞLARKEN

Bu kitabın birinci baskısını, Mayıs 2008’de, Ünlü Alevi Yazarı Cemal Şener’e yaptırmıştım. Şimdi aynı kitabın ikinci baskısını yazma gereği duydum, zira kitabın birinci baskısının yapıldığı 2008’den günümüze kadar yaşananlara baktığımda. Rönesans öncesi inanç baronları nasıl yaptıkları her türlü ahlaksızlığı İsa Peygamber adına yaptıklarını iddia edip, Hristiyan inancını lekelemişlerse, şimdiki Emevi faşizmi artıkları aynı hareket ediyor, yaptığı her türlü ahlaksızlığı, İslam adına yaptıklarını iddia ederek evrensel bir inanç biçimi olan Muhammed’i İslam’ı lekeleme çabası içinde olduklarını gördüm. Bir Ehlibeyt Talibi olarak, bu duruma seyirci kalmayı kabullenemediğim için, kitabın bu ikinci baskısını daha detaylı, daha net, insanlarımızın anlayabileceği bir açıklıkta yazdım. Bu kitapta yazacaklarımın Emevi artığı gericiilerin hoşuna gitmeyeceğini gayet iyi biliyorum, ama onların hoşuna gitmiyor diye yaptıkları ahlaksızlığı Muhammed’i İslam’a mal etmelerine, bu evrensel inanç biçimini altında bırakmalarına göz yummam! Onların Muhammed’i İslam’a uymayan bütün icat ve icraatlarını aşağıda sıralayacağım ana başlıklar altında teşhir edeceğim. Teşhir edeceğim ki, hem Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşünceleri hem bu değerler paralelinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti Devletinin Çağdaş Değerleri, Emevi-emperyalizm ittifakının ülkemizdeki maşaları tarafından lekelenmesin.

1=Kuran’ı Kerimin içine serpiştirilmiş, ama Muhammed’i İslam’la taban tabana zıt olan bazı ayetleri bu kitaba alır, her kesin anlayacağı bir dille yorumlar, bunların Muhammed’i İslam’a uyup uymadıklarını, gerçek Müslümanların irfanına bırakırım.

2=Peygamber Efendimizden daha üstün gösterilip, ilahlaştırılan halifelerin, bazı icat ve icraatlarını buraya alır, onların bu değeri hak edip etmediklerini gene Muhammed’i İslam’a inanan Müslümanların irfanına bırakırım.

3=İnançsal bir yanı olmayıp, sadece birer parti kurucusu olmalarına rağmen, yüceltilip neredeyse peygamberin seviyesine çıkarılan mezhep İmamlarının, İslam’a verdikleri zararları ortaya koyup, onların bu yüceliği hak edip etmediklerini gene Muhammed’i İslam’a inanan Müslümanların irfanına bırakırım.

4=Yazım dünyasında klişeleşmiş ve birçok yazarımızın kullandığı bir dipnot modası var, her yazar; yazacağı kitabın içinde bir dipnot bölümü oluşturur, ana konuyu işledikten sonra, dipnotu; dipnot bölümüne yazar. Dipnotu bu şekilde kullanmak doğru değil, zira konu ile dipnot arasında gidip gelen okuyucunun kafası karışır, okuduğundan bir şey anlamaz. Bu düşünceden hareketle bu kitapta dipnot kullanım modasını bir kenara bırakıp, konuyla ilgili bir destek bilgisi varsa, o bilgiyi konunun içinde veririm ki, okuyucu her iki bilgiyi bir arada okuyup anlayabilsin.

5=Türkçe karşılığı sayın olup, Arapçada yüksek düzeyli kişiler için kullanılan hazret deyimi, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile Ehlibeyti ve bazı Sahabeler için kullanılırdı. Fakat şimdi o kadar aşağı çekilip sıradanlaştırılmış ki, Muaviye, Mervan gibi İslam düşmanları için bile kullanılır oldu. O nedenle Ehlibeytin Soyundan gelen ve Ehlibeyte gönül veren Eren-Evliyalar için hazret deyimi kullanmayacağım. Onlar zaten gönlümüzün efendileri oldukları için, onlara efendilerimiz diyeceğim. Bu hususta bazı Alevilerin incinip rahatsız olacağını bilirim, ama hani âşık “atlas-libas senin olsun, bir dost, bir post yeter bana” der ya. Varsın hazret onların olsun, gönlümüz onlara, onlarda gönlümüze yeter diyorum.

6=M Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerini en sade, en düzgün biçimiyle yaşayan Türkiye Alevileriye, Muhammed’i İslam’a karşı savaşıyor Emevi artıkları, bu toplumu İslam’ın dışına itmiş, itmeye hala devam etmekte. Bu tür ahlaksızlıkları gördüğüm için, bu kitapta bu konuyu geniş bir biçimde ele alıp, kimin Muhammed’i İslam’ın dışına çıktığını açıkça ortaya koyup, bu cahillere yerlerini göstereceğim.

7=Daha önce de vardı, ama son yıllarda günden güne gelişerek, Türkiye Aleviliğine zarar veren şöyle bir açmazla karşı karşıyayız: bu coğrafyada yaşayan yüzlerce aşiretin mensuplarının tamamı biz Evladiresuldeniz, bizden başka kimse Alevilik adına konuşmaz, cem bağlayamaz, Alevilik adına hiçbir icraatta bulunamaz diyorlar. Bu davranışların Muhammed’i İslam’la bağdaşmadığına inandığım için, bu hususu Muhammed’i İslam mantığı içerisinde irdelemeye çalışacağım.

8=Evladiresulden olduklarını söyleyen bazıları, bir yanda yapılan normal cemlerde dedeyim diye tamamı posta dizilir. Öte yandan İslam’ın dışında olduklarını söyleyip, İslami Değer ve Düşünceleri insanlara yayan Muhammet Mustafa’yı inkâr ederler. Burada bu akıl dışılığı; Muhammed’i İslam’ın özüne uygun biçimde cevap vereceğim.

9=Evladiresulden olduklarını iddia edip, başkışeyi kimseye vermeyen bazıları, onların aşiretine mensup olmayan Dervişin icra ettiği Tevhit Ceminde, secdeye gelmezler. O tür kişilerin düştükleri durumun ne kadar yanlış, İslam’ın özüne ne kadar aykırı bir davranış olduğunu gene İslami mantık içinde anlatıp, takdirini Muhammed’i İslam’a inanan Müslümanların irfanına bırakacağım.

10=Toplum inancını siyasi-ticari çıkarına alet edenlerin işledikleri hem bireysel hem toplumsal katliamları inançsal kılıfa sokarak, hem toplum inancını nasıl lekelediklerini

ve o inanca mensup olan insanları ne hallere düştüklerini, Hıristiyanlıktan başlayarak, birkaç örnekle bilgilerinize sunmaya çalışacağım.

DİN, YA DA İNANCIN ÖZÜ VE ANLAMI

İnsanlar toplu yaşama geçip üretime başladıktan sonra, aralarında çıkar çatışması baş gösterir, o çıkar çatışması sürecinde güçlüler güçsüzleri ezmeye, onlara zulmetmeye başlarlar. O zulmü gören Yüce Allah, bazı iyi huylu-dürüst kişiler görevlendirir, onlar üzerinden öneriler-ikazlar gönderir, o zulmü yapanları durdurmaya çalışır. Fakat tarihi sürece baktığımızda şöyle bir ayrışmanın yapıldığını görürüz: din adına en fazla baskı-zulüm yapıp, kendi dinini insanlara zorla kabul ettirenlerin dinine SEMAVİ DİN denilip yüceltilmiş. Din adına baskı-zulüm yapmayanların dini ise SEMAVİ olmayan din olarak adlandırılıp, ikinci sınıf dinler olarak kabul edilmişler. Oysa o tanımlama doğru bir tanımlama değil, dinleri yayan bütün peygamberler Yüce Allah tarafından görevlendirildiğine, o peygamberlerin insanlara anlattıkları güzel sözlerin tamamının tek kaynağı Yüce Allah olduğuna göre, bütün dinler semavidir ve birinin diğerinden üstün bir yanı yok, sadece zaman farkı vardır. Yani ilk dininin yayılış sırasında insanların beyin algılaması fazla gelişkin olmadığı için, Yüce Allah Mesajlarını onların algılama yeteneğine göre göndermiştir. Zaman ilerledikçe insanların beyni gelişip, algılama kapasitesi yükseldikçe, Yüce Allah'ta insan beyninin algılama kapasitesi paralelinde mesajlarını daha anlaşılır biçimde göndermiştir. Ayrıca hiçbir peygamber Allah'ın Elçisi değildi, her peygamber bir Derviş idi, Allah'ın Elçisi Cebrail Aleyhisselam idi. Yüce Allah'tan; batini olarak aldığı mesajları birer Derviş olan Peygamberlere; gene batini olarak aktaran Cebrail Aleyhisselam'dır. Peygamberlerin görevi, batın yolu ile Cebrail Aleyhisselam'dan aldıkları mesajları zahiri olarak insanlara aktarmaktır. Evet, Yüce Allah; insanların beyin algılaması paralelinde gönderdiği mesajlarını daha net-anlaşılır biçimde göndermiştir, ama beyin algılaması güçlenen insanların içinden çıkan bazı ahlaksızlar. Yüce Allah'ın; iyiliklerin güçlenmesi için gönderdiği mesajları tersyüz ederek hem kişisel çıkarına alet eder hem mazlum insanlara karşı zulüm metodu olarak kullanırlar. Bu genel açıklamayı yaptıktan sonra, şimdi Semavi Dinler olarak adlandırılan Hıristiyan Dini ile İslam Dininde yaşanan barbarlıklara işaret edip, insanların kişisel çıkarı için Yüce Allah'ın Değer ve Düşüncelerini nasıl lekeleme yarışına girdiklerini göstermeye çalışacağım.

TOPLUM İNANCINI LEKELEYEN İNANÇ TACİRLERİ

Yukarıda işaret ettiğim gibi, bütün inançların kaynağı Yüce Allah olmasına rağmen, her inançsal değerın bütün insanların yararına kullanılması Yüce Allah'ın Emri olmasına rağmen. Son iki dine mensup bir kısım insanlar, kendi Peygamberi Hakka yürüdükten sonra, kendi inancına düşman olmuş, o inancın değerlerini kişisel çıkarına alet olabilecek şekle dönüştürmüşlerdi. İnançsal değerlerini kişisel çıkarına alet olabilecek şekle dönüştürdükten sonra, o değerleri kullanıp din adına birçok zulüm yapmışlardı. O inanç istismarı süreç içerisinde gelişip yayılmış ve toplumun inancını siyasi-ticari çıkarına alet edenler birer barona dönüşmüştür. Şimdi o inanç baronlarının

toplumun inancını nasıl siyasi-ticari çıkarına uygun yorumlayıp kullandıklarını o yolla toplum inancına ne kadar zarar verip, o inancı tanınmaz hale getirdiklerini, Hristiyanlıktan başlayarak bilginize sunmaya çalışacağım.

Bilindiği gibi İsa Peygamber kutsal bebek olarak dünyaya gelmiş, konuştuğu andan itibaren insanlara Yüce Allah'ın tarif ettiği doğru yolu göstermiştir. İsa Peygamber aniden yakalanıp aşağılık bir yöntemle Şehit edilince, geriye yazılı bir belge bırakmamış, Hristiyanlığın yol haritası olan İncil, O'nun Şehit edilişinden sonra HAVARI adı verilen yol arkadaşlarından alınan bilgiyle oluşturulmuştur. Onlardan alınan bilgi bir kişi değil, on iki ayrı kişiden alındığı için, doğal olarak değişik içerik taşıyordu. Bilgi değişik içerikte olunca, doğal olarak İncil'de değişik içerikte oluşturulur, değişik içerik ise o günün inanç tacirlerinin işini kolaylaştırır. Zira o inanç tacirleri, İncil'deki o değişik içerikleri ahlaki yapılarına uygun biçimde yorumlayıp, siyasi-ticari ikballeri için kullanılacak hale dönüştürülür, o değişik içeriği kullanarak insanlar hem sömürülür hem katledilir. Dolayısıyla dönüştürülüp önce siyasi-ticari çıkara malzeme edilir, bir süre sonra ise inanç faşizmine dönüştürülüp, yaptıkları insan kıyımına örtü yapıp hem İsa Peygamberin Yüceliği lekelenir hem İsa Peygambere inanan insanlara büyük acılar yaşatılır. Şimdi o zamanın inanç tacirleri tarafından, o zamanın Hristiyanlarına yaşatılan zulmün bir bölümünü, Ünlü Alman Tarihçi Max Kemerich'in, "Tarihte Garip Vakalar" adlı eserinden alıntılıyıp, bilginize sunmaya çalışacağım.

TEMİZLİK

"İnsan temizliği ile ilgili 5. Sayfadan: Orta zamanın ilk devrinde, kendisini Allah'ın emrine verenler yıkanmayı bir zevk addettikleri için, hiç yıkanmazdı. Azizelerden Elizabeth adında bir kadın ömründe hiç yıkanmadığı için, çevresine öylesine pis koku salmıştı ki, çevresinde bulunanlar tahammül edememiş, rica ederek onu banyo yapmaya ikna etmişti. Fakat bundan bir şey çıkmamış, çünkü kadın suya temas eder etmez dışarıya fırlayıp, işlediği günahtan dolayı ağlayıp tövbe etmeye başlamıştı.

Aynı kitabın 6. Sayfasından: Alman İmparatoru Üçüncü Friedrich, 1485'te Tutlingen'i ziyarete gitmiş, şehre girerken atıyla beraber çamura gömülmüştü. Şehir caddeleri daha pis olduğu için ziyaretten vazgeçip, geri dönmek zorunda kalmıştı.

Aynı kitabın 10. Sayfasından: Erfurt şatosunun lağımı umumi salonun tam altındaydı. İmparator Frederick Barbaros, 1183 yılında bu salonda Rayıştag'ı toplar, salon tabanı ağırlığa dayanmayıp çöker, bir sürü insan lağım çukuruna düşerek feci şekilde can verir. O felakette lağım çukuruna düşüp can verenler arasında sekiz prens, birçok asilzade, yüzden fazla şövalyede vardı. İmparator Frederick Barbaros, lağım çukurunun salonun altında olduğunu, çökme tehlikesi bulunduğunu bildiği için, pencereye yakın bir yerde durmuş, çökme anında kendisini pencereden dışarıya atıp canını kurtarmıştı.

Aynı kitabın 16 ve 17. Sayfalarından: 1220, 1240 seneleri arasında Tulüz civarında bulunan Wilhelm Pelliso adındaki dominikan keşişi, "kronikler" adlı el yazması eseri

ki, bir nüshası Fransa’da karkassan kütüphanesi 6449 sayıda kayıtlıdır. Bu hususu şöyle yazar: Allah’a, Mukaddes Bakire Meryem’e, Babamız Aziz Dominikus’a, cümle gökyüzü halkına hamdüsenalar olsun ki, Allah’ın Emriyle Tulüz civarında dominikan frerlerinin yaptığı bazı şeyleri yazıyorum. Ölen dinsiz bir papaz kilise avlusuna gömülmüştü. Büyük Üstadımız Rollandus, bunu duyunca frerlerle beraber oraya gitti, dinsiz papazı mezarından çıkarttı, cesedi sokakta sürükletti, sonra yaktırdı.

O sıra Galvanus adında başka bir dinsiz daha ölmüş, bu da Üstat Rollandus’un gözünden kaçmamıştı. Frerleri, papazları, halkı topladı, onlarla beraber dinsizin öldüğü eve gitti, evi tamamen yıktırdı, evin arsasını çöplük yaptı. Galvanus’un cesedini mezardan çıkarttı Tulüz sokaklarında sürükletti, sonra şehrin dışında yaktırdı. Bu olaylar 1232 yılında Rabbimiz Mesih İsa’nın Şanı, Aziz Dominikus ve Roma Katolik Kilisesinin şerefi için yapıldı. O gün papanın vekili tayin olunan engizitör Catalanus, iki dinsizi daha yakmaya mahkûm etmişti. Birinin adı Peder Fon Puechper, öteki Peder Bomassipio idi, ikisi aynı günde yakıldı. Catalanus, birkaç ölüyü de yakılmaya mahkûm etmiş, onlarda mezardan çıkarılıp yakıldılar. Diğer engizitör olan Frer Ferrarius ise, birçok dinsizi yakalatıp hücrelere hapsedti, kapılarına duvar ördürüp birkaç yerden ateş verip yaktı, birkaçını açık alanda yaktırdı. Engizitör Wilhelm Arnoldi ise, Montesgur’da johannes La Garda ile beraber 210 dinsizi yakınca civarda bulunan dinsizler arasında büyük bir korku başladı ve hiç kimse evinde rahat uyuyamaz oldu. Bunu yaptıran Wilhelm Arnoldi, 1 Eylül, 1866’da Papa Dokuzuncu Pi tarafından aziz ilan edilip, azizler arasına dâhil edilmiştir.

Aynı kitabın 18, 19. Sayfasından: frer başlarından Pontius de Egidio, Tulüz’a gelmiş, kendisine dinsiz olduğu şikâyeti gelen Arnoldi Sancerius adlı bir işçiyi çağırarak dinsiz olduğunu söylemiş. Fakat işçi dinsiz olmadığını, çok imanlı bir kişi olduğunu söylemesine rağmen Egidio onun yeminlerine inanmayıp başka yalancı şahitler dinletmiş, ayrıca doğru sözü kilise söyler, Kiliseyi temsilen; senin dinsiz olduğunu söylüyorum deyip, onu mahkûm ederek yakmıştı. Zavallı işçi, sürüklenip odun yığınına götürülürken bile bağırıp şöyle der: “Beni haksız yere mahkûm ettiniz, ben, çok iyi bir Hıristiyan’ım, Roma Kilisesine sadığım”. Fakat bu feryatlara aldırış edilmedi, zavallı işçi ateşe atılıp yakıldı.

1234 yılında, Aziz Pederimiz Dominikus’un Azizler Mertebesine çıkarıldığı tebliğ edildi. O gün, Tulüz Peskoposu, Dominikan Kilisesinde bir ayin tertiplede. Dualar bittikten sonra eller yıkayıp yemek salonuna girildi. Tam bu sırada Allah’ın Takdiri ve bayramını kutladığımız Aziz Dominikus’un tesiriyle biri koşup geldi, birkaç dinsizin hasta bir dinsiz kadını ziyaret ettiğini haber verdi, Peskoposla frerler derhal oraya gitti. Peskopos hasta kadının yanına oturup bu dünyanın fenalığından bahsetti. Hasta kadın, bu adamı dinsizlerin başı sandığı için, serbestçe cevap verdi. Peskopos dedi ki yalan söyleyip bu sefil hayata bel bağlama! İmanın ne ise onda sebat et, ölüm korkusuyla başka şeyler söyleme, kalbinde ne varsa onu söyle dedi. Kadın cevap verdi efendi ne söylüyorsam inanarak söylüyorum ve bu sefil hayat için fikirlerimi değiştiremem dedi. Bunun üzerine Peskopos dedi; sen bir dinsizsin söylediğin her şey yalan! Hıristiyan dinine göre küfürdür. Ben Tulüz Peskoposu ve Roma Katolik Kilisesinin vekiliyim.

Sana bu kilisenin imanına dönmeni ihtar ediyorum deyip, zavallı kadını Mesih İsa'nın kuvveti ile mahkûm etti. Kadın yatağıyla odun yığınınca atılıp, hemen yakıldı. Bunlar bittikten sonra, Peskopos ile dominikan frerleri hazırlanan salona döndüler, neşeyle yemeğini yiyip, Allah'a ve Aziz Dominikus'a hamdüsenaalar edip şöyle dediler: Allah bunu böyle takdir ettiği için, Aziz Dominikus için yapılan ilk bayramda, O'nun ismine şan olmak, imanlıları yükseltip, dinsizleri kahretmek için vaki oldu.

Aynı kitabın 20. Sayfasından: 1022 yılında, kuzey Fransa'nın Orlean bölgesinde yakılan binlerce "katharerler" tarikatı mensubu arasında on tanede Kadetral Başpeskoposu vardı. Onların yakılmasından sonra ufak çaplı bazı olaylar başlayınca, Papalığın bölgedeki temsilcisi olan Littich Peskoposu Vazon, Şalon Peskoposu Rögar'a, şu dinsizleri yakayım mı diye sorar. Rögar, kan dökmek, İsa'nın ruhu ve sözlerine aykırı değil mi? Deyip vazonu susturur. O an Rögar karşısında çaresiz kalarak susmayı tercih eden Vazon, daha sonra hem Rögar'ı hem O'nun düşüncesinde olanları sinsi planlarla yok etti ve uzun süre Rögar gibi düşünen din adamı ortaya çıkamadı.

Aynı kitabın, 21. Sayfasından: Hristiyanlığın pak tarikatına mensup cenubi Fransalıların aleyhine Papa Üçüncü İnnosans'ın, 1180'de gönderdiği Ablana Peskoposu, Hristiyanların, Hristiyanlara karşı ilk haçlı seferini yapan ilk şerefli papazdı. Yaptığı zulümlerle ünlenen bu Peskopos, Papanın adamlarının anlattıklarına göre, geriye yıkılmış, yakılmış yüzlerce köy ve şehir, çöle çevrilmiş bir bölge bırakmıştı. Öldürdüğü binlerce insanın yakınlarının yüreğineyse büyük bir acı bırakmıştı.

Ablana Peskoposunu bölgeye gönderen Papa Üçüncü İnnosans hem kan dökmekten zevk alan hem kıskırtıcılıkta meşhur idi. İşte bir örnek: dinsizleri temizlemek için gönderdiği Ablana Peskoposuna şöyle bir mektup yazar: "Dinsizlerin başında bulunan Tulüz Kontu, halkı galeyana getirip, seni başarısız kılabilir. Sakın onunla düşman olma! Onu kurnazlıkla kandır diğer dinsizlerle birleşmesini engelle. Ötekiler ortadan kaldırıldıktan sonra, onu temizlemek daha kolay olur". Düşünebiliyor musunuz? Bu sözleri yazan İsa Peygamberin dünyadaki en büyük vekili ve Hristiyan Dünyasının en büyük Din'i otoritesiydi. 1209'da "Beziers ile Karkassan" şehirlerine karşı haçlı seferi yapan o Ablana peskoposu, katliam öncesi Papa İnnosans'a, bir mektup yazarak, bu şehirlerin halkından kimin dindar, kimin dinsiz olduğunu nasıl seçebiliriz? Diye sorar. Papa kendisine şu cevabı verir: siz hepsini öldürün! Allah, orada kendisini sevenleri ayırır der. O emir üzerine kadın, erkek, çocuk ayrımı yapılmaksızın 20 000 kişi şehrin sokaklarında öldürülür, Meri Madlen Kilisesine sığınan 7 000 kişiye kilisenin içinde ve çevresinde öldürülür.

13 Şubat 1213 kuzey Fransa'da toplanan Peskoposlar, Papa Üçüncü İnnosans'a şöyle bir mektup yazarlar: İnayetli Efendimiz, hürmetle önünde diz çöküp, gözyaşı dökerek istirham ederiz ki. Şehirlerin en günahkârı olan Tulüz şehrini, içindeki kirlilikle beraber yok etmek için müsaade edin ki, zehirli yılan benzeyen "sodom ve gomoro'den" daha kötü olan bu şehrin halkını yok edelim diyorlar. Papa ise, peskoposların ricasını kabul edip şu cevabı veriyor: "Allah'ın Emriyle malum olan dinsizler zaten bellidir.

Siz onlarla beraber azıcık şüpheli olanları da yakın! Allah, orada günahkâr olan ile olmayı ayırır” der. O emir üzerine Tulüz Şehrinde ele geçirilen binlerce kişi yok edilir. Kaçarak “pelvu” dağına sığınan 1500 kişi ise, yaklaşık bir asır sonra toplatılıp bir mağaraya doldurulur, kapılarına duvar örülür, belirli yerlerinden ateş verilip yakılırlar.

Sayfa 23,24: Papa’nın tayin ettiği “Fransiskan engizitörü” 1382’de yirmi iki kişilik bir haydut çetesiyle anlaşarak, dinsizleri onlara öldürtür, çete reisi “Girardo Burgarone’nin ücretini ise kilise öder.

1051’de “Gotlar” Şehrinde toplanan Peskoposlar Meclisi, tavuk eti yemeyerek sadece nebati gıdalarla beslenen insanları dinsiz ilan edip yakarlar. Strasburg’ta 1184’te yapılan toplantıda ilk defa Kiliseye göre dinsiz olanlarla Papazlar karşılıklı tartışır, Kiliseye göre dinsiz olanlar sözlerini “İncil’e” dayandırıp, Papazları köşeye sıkıştırırlar. Fakat sonra Papalığın desteğini arkalarına alan Papazlar, doğru sözü Roma Kilisesi söyler deyip, sözlerini “İncil’e” dayandıranları gene dinsiz ilan edip yakarlar.

27, 28. Sayfalardan: 1231,33 yılları arasında Almanya’nın Bremen bölgesinde görevli olan Konrad adında bir Papaz, hiç kimseye savunma hakkı tanımazdı. Öyle gaddarlığı vardı ki, dinsizliği kabul etmeyi henem yaktırır, dinsiz olduğunu kabul edeni de başında kimin olduğunu zorlar söyledikten sonra yakardı.

Maine Peskoposu Roma’ya bir mektup yazarak, Piskopos Konrad’ı şikâyet eder. Yapılan şikâyet üzerine Papa Dokuzuncu Gregor, 10 Haziran 1233’te Peskopos Konrad’a şöyle bir mektup yazar: ilaç fayda etmez olunca çürüyen eti kılıçla, ateşle uzaklaştırmak gerekir der ve o sözleriyle Konrad’ı haklı gösterir.

O zulümleri yapan Peskopos Konrad, yalnız değildi, ona her yönüyle destek verip, karşılığı olarak hazinesine büyük miktarda para akıtan Bremen Kralı Henri vardı ve Papa Dokuzuncu Gregor, Kral Henri’ye de şu mektubu yazar: Bir günde 23 000 Putperesti yok eden Musa gibi bir gayretli nerede? Bir Yahudi ile bir Madianlı kadını bir defada mızrakla delen Allah’ın Sevgili Kulu Fineas nerede? Nerde İlyas Peygamber ki; Mabuda Bal’ın Rahiplerinden 450’sini kılıçla doğramıştı. Nerede Allah’ın Kanunu için Mabedin Mihrabında coşarak, Yahudileri öldüren Matatias gibi gayretli demiş ve Kral Henri’yi, Peskopos Konrad’a yardım etmeye alenen teşvik etmiştir”.

Yukarıya aldığım örnekler gibi yüzlerce örnek daha verilebilir, ama Müslümanlara bir fikir verir umuduyla sadece birkaçını aldım. Şimdide zenginliğine, ihtişamına, zekâsına hayran olduğumuz Hristiyan Dünyasının, bu günkü ihtişama nasıl ulaştıklarından birkaç örnek verelim. Hristiyan Dünyası asırlar boyu o rezil, insanlık dışı yöntemlerle yönetilip, bitme aşamasına getirilir. Tam o bitim noktasında Hristiyan düşünürler bu vahşetin devamı halinde varlığını sürdürmeyeceklerini görür, bir an önce o vahşetin önüne geçmek için canlarını ortaya koyarlar. O aydınlar canlarını ortaya koymakla karanlığa bir ışık tutmuş, adına Rönesans denilen 1789 aydınlanma projesini hayata geçirmesine vesile olmuşlardı. Peki, 1789’da hayata geçirilen aydınlanma projesi bu topluluklara neler kazandırmış? Şimdi ona bakalım.

O aydınların canlarını ortaya koyarak, başlatılmasına vesile oldukları ilk ve en önemli proje, insanların inancıyla dünya işlerini birbirinden ayırıp, inancı kişinin vicdanına, dünyalık işlerini ise günümüzde tek kurtuluş limanı olan hukuk düzenine teslim etmesi olmuştur. O projeye inanç tacirleri saf dışı bırakılıp, bu iki değerden birinin, diğerinin üzerine baskı yapmasının önüne geçildikten sonra. O zaman şehirlerine girilemeyen Avrupa, özellikle yukarıda bahsi geçen Almanya'nın neresine giderseniz gidin lüksten gözleriniz kamaşır. Ayrıca adına Rönesans denilen aydınlık projesiyle önü açılan bu ülkelerin bilim insanları, yaptıkları çalışmalarla birçok hizmet üretmiş, şimdi faydalanmakta olduğumuz her çeşit araç-gerecin, her türlü teknolojinin mucidi Hristiyan Bilim İnsanları olmuşlar. Şimdi faydalanmakta olduğumuz her çeşit sosyal hakların yaratıcısı gene kendi inancı ile dünyalık işlerini birbirinden ayıran Hristiyanlar olmuştur. Şimdi Hristiyan Bilim insanlarının ürettikleri Sosyal Hizmetlerin birkaç aşığıya alıyorum.

İnsan yaşamının garantisi olan sağlık sigortasını: 1883'te Almanya icat etmiş, 1899'da Fransa'da, 1911'de İngiltere'de uygulanmaya başlanmıştır.

Emeklilik sigortası: 1889'da Almanya tarafından icat edilen bu paha biçilmez proje, 1895'te Fransa'da, 1908'de İngiltere'de uygulanmaya başlanmıştır.

Kaza sigortası: gene 1871 yılında Almanya tarafından icat etmiş, 1898'de Fransa'da, 1897'de İngiltere'de uygulanmaya başlanmıştır.

Çocukların çalışma yaşını ve kuralını belirleyen yasa 1878 yılında Almanya tarafından icat edilmiş, buradan bütün dünyaya yayılmıştır.

Hristiyan aydınların yaptıkları en son, en insani hizmet ise eski İncilin elden geçirilip, çelişkili ayetlerin çıkarılıp bir kenara konması, İsa Peygamberin sadelik ve bilgeliğiyle uyuşan, uygar düşünceyle örtüşen ayetlerden yeni bir İncilin yazılması, eski İncilinse toplatılıp müzeye konması olmuştur. Hristiyanlar bunu yapmakla inançsal boyutu yok etme gibi bir hataya da düşmemişler, zira yeni İncil'i sevdirmek için, hummalı çalışma içindeler. Örneğin; Almanya'da hastalanıp, hastaneye yattığınızda, hangi dine mensup olursanız olun, Almanca bir İncili başucunuza koyar, okumanızı sağlamaya çalışırlar. Güzel bir üslupla yazılan Almanca İncili, Almanca bilenler büyük bir zevkle okuyup, içindeki bilgilerden faydalanırlar. Darısı başımıza diyeceğim, ama yukarıya aldığım belgelerin bile faydası olmaz, ülkemizdeki Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları, ağababalarının talimatıyla, Muhammed'i İslam'ı bitirip, Muaviye-Mervan ikilisinin eseri olan zifiri karanlığı insanlarımıza dayatıp zorla kabul ettirmeye devam etmekte.

MUHAMMED'İ İSLAM NASIL ORTAYA ÇIKTI, SONRA NELER YAŞANDI
ŞİMDİ ONA BAKALIM

Muhammed'i İslam'ın nasıl bir ortamda ortaya çıktığını, Muhammed'i İslam'ın ortaya çıkmasından sonra neler yaşandı, şimdi birkaç ana başlık altında onlara bakalım.

1=Muhammed'i İslam öncesi kimsesiz-savunmasız kadın orta malı sayılırdı, isteyen her erkek o kadının evine serbestçe girme, onunla cinsel ilişkide bulunma hakkına sahipti, ama kadın kendisini koruma, o erkeğe teslim olmama hakkına sahip değildi. Sadece hamile kaldığında doğuracağı çocuğun hangi erkekten olduğunu biliyorsa, bu çocuk falanca adamdandır deme hakkına sahipti ve o erkek; o çocuğu kabul etmek zorundaydı.

2=Muhammed'i İslam öncesi ilk çocuğu kız olarak dünyaya gelen kişi, o kız çocuğunu utanç vesilesi olarak görür, onu götürür diri olarak kuma gömerdi, o vahşet Mekke'de erkekler arasında rutin bir uygulama olup, tamamı tarafından yapıldığı için, kimse o vahşeti ayıplamıyordu.

3=Muhammed'i İslam öncesi Mekke'de birkaç azılı çete vardı, o çeteler Mekke halkının mazlum kesimini soyar, evlerini talan eder, kimse onlara karşı çıkmaya cesaret edemezdi. Soygunu-talanı bir meslek haline getiren o çeteler, Mekke'de yaptıkları soygunla-talanla yetinmez, Mekke dışına çıkar şehirler talan eder, kervanları soyar, soygundan-talandan ele geçirdikleri malları normal pazarda, insanları Mekke'nin köle pazarında satarlardı. Satamadıkları mallar ile köleleri Mekke'de ticaretle uğraşan, bir yerde o çetelerin ortağı sayılan esnaflara satar, onlarda kârla satıp servetine servet katarlardı. Çeteler, o vahşete devam ederken ne onlara dur diyen ne o esnaflara bu harama ortak olmayın diyen bir güç vardı.

4=Muhammed'i İslam öncesi o iki ortak haram kazançla elde edilen parayı istedikleri vaizle insanlara verip, ikinci soygun yapılırken o faizciliği önleyebilecek hiçbir güce yoktu. İşte o karanlık ortamda, Yüce Allah; özünde mazlumu zalime karşı koruyan her türlü haramı yasaklayan İslam Adaletini Muhammet Mustafa üzerinden yollamaya başlar, yukarıda işaret ettiğim ahlak ve insanlık girişimleri önlemeye çalışır.

MUHAMMEDİ İSLAM'I KİMLER; NE AMAÇLA, NASIL BÖLDÜLER

Yukarıda belirttiğim gibi o karanlık ortamda ortaya çıkıp, bütün gayri meşru uygulamaların önüne set çeken Muhammed'i İslam. Gayrimeşru yollarla elde ettikleri haram servetle, şehvete dayalı saltanat sürenleri rahatsız ettiği için hem Yüce Allah'ın Gönderdiği İslami Değer ve Düşüncelere hem İslami Değer ve Düşünceleri yaymakla görevlendirilen İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'ya düşman olurlar. O iki grup hem İslami Değer ve Düşüncelere hem o değerleri yaymakla görevlendirilen İslam Peygamberine karşı o kadar düşmanlık beslerler ki, hem İslami Değer ve Düşünceleri yayan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'yı hem İslami Değer ve Düşüncelere inanan insanları Mekke'nin bir semtine hapseder, üç yıl boyunca kendilerine yaşam hakkı tanımazlar. İslam'ın Mekke'de gelişmeyeceğine gören İslam Peygamberi Muhammet Mustafa. Kendisini görmemelerine, İslami Değer ve Düşünceleri bizzat peygamberden dinlememelerine rağmen, İslam'a inanan Medinelilerin arasına kaçıp,

İslam'ı orada güçlendirip yaymaya başlar. Peygamber Efendimizin Medine'ye gelip İslam'ı orada güçlendirip yaymayı başarması, daha önce soygun-talan yapan çetelerin mensupları ile onların ortakları olan esnaflar, başka çareleri olmadığını gördükleri için İslam'ı kabul etmek zorunda kalırlar, ama gönülden gelen inanmış bir duyguyla değil, korudan Müslüman olmuş görünür, onlarda İslam Peygamberinin ardı sıra Medine'ye akın ederler. Yaklaşık on yıl kendilerini çok iyi gizlemeyi başaran o grup, Peygamber Efendimiz ölüm döşeginde can çekişirken, Hz. Ömer'in öncülüğünde Ben'il Sakiyfe denilen mahale gidip, orada İslam karşıtı yeni bir oluşumun temelini atmak suretiyle, Müslümanların bölünmesinin ilk uygulamasını başlatırlar. Dolayısıyla durum bu kadar net iken, o günkü Ben'il Sakiyfe gurubunun ardılı olan Emevi artıkları, bunu inkâr etmekte, dolaylı olarak, o bölünmenin suçunu, İmam Ali Efendimizin, hilafeti talep etmesine bağlarlar ki, bu büyük bir utanmazlıktır. Neden utanmazlık olduğunu şöyle izaha çalışayım: Yüce Allah'ın tertemiz bir çocuk olarak yarattığı, henüz Putperest olan Mekkelilerin bile, küçüklüğünden beri güven verici işler yaptığı için kendisine "Muhammed'ül Emin" dedikleri Resulü Ekrem Efendimiz. Amcası Ebu Talip'in oğlu olan Ali Efendimizi henüz üç yaşında küçük bir çocuk iken yanına alıp, kendi irfanı ile yetiştirir. İslami Değer ve Düşünceler içeren Kuran'ı Kerimin Cebrail Aleyhisselam tarafından Peygamber Efendimize iletiildiği 611 yılında, İmam Ali Efendimiz 12 yaşında idi ve Kuranı Kerimin her Ayetini noksansız yazabilecek kadar eğitilmişti. Ali Efendimiz o kadar güzel yetiştirilmişti ki, peygamberimizin ne zaman Tevhide gireceğini bilir, Tevhit öncesi yazı malzemesini alıp, Peygamber Efendimizin yanında otururdu. Peygamber Tevhit yoluyla Cebrail Aleyhisselam'dan aldığı Kuranı Kerimin ayetlerini, yanında oturan İmam Ali Efendimize aktarır, Peygamber Efendimizin kendisine söylediği ayetleri, önceden hazırladığı yazı malzemesine yazarak peygamberin tevhitten ayrılmasını beklerdi. İslam Peygamberi Tevhitten ayrılınca, gelen ayetleri İmam Ali Efendimize okutur, her ayeti açık-anlaşılır biçimde yorumlar, inanmışların gönüllerine oya gibi işlerdi. Böylece İslami Değer ve Düşünceler içeren Kuranı Kerim, her devrin insanına yol gösterici bir rehber olarak oluşturulup geriye bırakılır. İslam Peygamberi aramızdan ayrılmadan yaklaşık bir ay önce, baba yurdu Mekke'yi son kez ziyaret edip geri döndüğünde, Gaadiri Hum denilen yerde yaptığı son konuşmasında, İmam Ali Efendimizi vekili olarak göstermesinin en önemli nedeni, yukarıda işaret ettiğim gibi düzgün bir yapıda yetiştirilmesi nedeniyledi. Kaldı ki, İslam Peygamberi; İmam Ali Efendimizi kendi vekili olarak ilan ettiği zaman, başta Hattab Oğlu Ömer olmak üzere, orada bulunanların tamamı, Peygamber Efendimizin huzurunda İmam Ali Efendimize biat etmişti ki, bu; Hilafet Makamının İmam Ali Efendimizin hakkı olduğunun somut kanıtıdır. Evet, yukarıda işaret ettiklerim Hilafet Makamının İmam Ali Efendimizin hakkı olduğunu gösterir. Fakat Peygamber Efendimiz hakka yürümek üzere iken, yaklaşık bir ay önce Gaadiri Hum'da ve Peygamber Efendimizin huzurunda İmam Ali Efendimize biat ederek bağlılık ikrarı verenlerin bazıları verdikleri ikrardan dönmüş, Hattab oğlu Ömer'in öncülüğünde Ben'il Sakiyfe denilen yerde bir araya gelip, İslam Peygamber Muhammet Mustafa'nın hakka yürümesini beklemeden Ebubekir'i halife seçmekle, İslami Değer ve Düşüncelerin lekelenmesine yol açıp, Müslümanların arası-na nifak tohumu eken ortamı yaratmışlardı. Şimdi İslam Dünyasının içinde bulunduğu perişanlığa yol açanlar, Ben'il Sakiyfe toplantısına katılanların tamamı, özellikle

Hattab Oğlu Ömer'dir. O grup sadece İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'yı ölüm döşğinde terk etmişlerdi, aklı, mantığı, vicdanı arıduru olan bütün Müslümanlar, şunu net bir biçimde idrak eder: o gün o toplantıya katılıp, İslam Peygamberini ölüm döşğinde terk edenler, aynı zamanda İslam Peygamberinin evinde bulunan Kuranı Kerimi, yani İslam'ı da terk etmişlerdi.

ŞİMDİDE BEN'İL SAKİYFE GRUBUNUN NASIL EMEVİ FAŞİZMİNE DÖNÜŞTÜĞÜNE BAKALIM

Muhammed'i İslam'ı terk eden grup nasıl Emevi faşizmine dönüşüp İslam Dünyasına egemen oldu? Şimdi onun üzerinde duralım. Bu husus üzerinde dururken, ÇİĞ olayını temel alıp, şöyle bir kıyaslama yapalım: Örneğin kayadan kartopu büyüklüğünde bir kar parçası düşer, yeri uçurumlu ise bir az yuvarlandıktan sonra, yan dönerek sürüklenmeye başlar. Sürüklendikçe büyür, büyüdükçe geniş alana yayılır, geniş alana yayıldıkça güçlenir, güçlendikçe önüne gelen her şeyi sürer götürür. Dolayısıyla İslam Peygamberi Muhammet Mustafa hakka yürüdüğü gün, İmam Ali Efendimize; Gaadiri Hum'da bağlılık ikrarı verenler, verdikleri ikrardan dönüp, hile yoluyla Hz. Ebubekir'i halife seçmekle, Müslümanların arasına kartopu büyüklüğündeki kar kitlesini kayadan düşürürler. O kar kütlesi Hz. Ebubekir'in yaklaşık üç yıl süren halifeliliği sürecinde yan yatarak çığa dönüşür, Hz. Ömer'in yaklaşık on yıllık halifeliliği sürecinde büyüyerek geniş bir alana yayılır. Hz. Osman'ın halife olmasıyla, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa tarafından lanetlenip, Şam İline sürgün edilen, yaşadıkları sürece Medine'ye girmeleri yasaklanan; yakın akrabası Ebu Süfyan'ın oğlu Muaviye'yi Şam bölgesine Vali olarak ataması. Öz amcası Hakem'in oğlu olan Mervan'ı yanına kâtip olarak almasıyla, İslam Dünyasının içine zehir akıtarak, şimdi içinde bulunduğu acı ortamı yaratmıştır. Zira Ben'il Sakiyfe düşüncesini Emevi faşizmine dönüştüren Muaviye ile Mervan ikilisi, o kadar pervasızlaşırlar ki, halife Osman'ı ikna edip, Ben'il Sakiyfe'de birlikte hareket ettiği arkadaşlarının oğullarına bile hıyanet ederler. Zira daha önce Vali olarak atanan halife Ebubekir'in oğlu Abdurrahman, kimi kaynaklara göre Muhammet'i, ikinci halife Hz. Ömer'in oğlu Abdullah'ı görevden aldırır, yerlerine Emevi koluna mensup Valiler gönderilir. O atamalar nedeniyle ilk iki halifenin ailesiyle, üçüncü halife Osman ailesi birbirlerine düşman olur, öyle ki, halife Osman'ı öldüren grubun başında ilk iki halifenin oğulları vardı. O nedenle ilk iki halifenin oğullarıyla Osmancılar birbirine düşer, Müslümanlar arasında ikinci bölünmeyi yaratırlar. İkinci bölünme yaratılınca saflar daha belirgin hale gelir, İslami Değer ve Düşünceler onların siyasi-ticari çıkarı ve ahlaki yapılarına uygun biçimde şekillendirilir. İkinci bölünme bu biçimde şekillenince, bir kısmına aşağıda işaret edeceğim; Muhammed'i İslam ile bağdaşmayan birçok uygulama icat edilip, icra edilir. O anti İslam icatların çoğunun sorumlusu ise paylaşımda kendisine üçüncü sıra verilen halife Osman'dan başkası değildi. Zira üçüncü halife Osman, Muhammed'i İslam'ın o iki düşmanını, o önemli makamlara getirmekle, Muhammed'i İslam'ın kalbine zehirli bir hançer saplamış, o ikilinin yarattığı kirlilik, Muhammed'i İslam'ın yol gösterici Rehberi olan Kuranı Kerime bile yansıyıp Müslümanların şimdi içine düştüğü acınası duruma yol açmıştır. Gerçi Peygamber Efendimizin huzurunda bulunup, O'nun Yüce Meclisinde bulunup cemalini görmüş insana değil, hayvana bile

saygısızlık yapmak istemem. Fakat İmam Ali Efendimiz, yakın dostu Malik'ül Eşter'i Şam Vilayetine Vali olarak gönderirken, kendisine verdiği emirname ki, ona İMAM ALİ BUYRUĞU diyoruz, bir yerinde şöyle der: "Ya Malik, iyilik yapan ile kötülükte bulunanı katında aynı görme! İyilik yapan ile kötülükte bulunanı katında aynı görürsen, iyilik yapanı iyilik yapmaktan caydırırsın, kötülükte bulunanı kötülük yapmaya alıştıırırsın". O halde İmam Ali Efendimizin o veciz sözünden hareketle kim olursa olsun! İyilik yapanların iyiliklerini, kötülükte bulunanların ise kötülüklerini göz önüne sereceğim ve her kes hak ettiğini alsın! Yani ne iyilik yapan kötü gösterilsin ne kötülük yapan hak etmediği oranda ilahlaştırılsın. Zaten İslam Dünyasının şimdiye kadar yaşadığı bütün acıların nedeni, İslami Değer ve Düşüncelere en büyük kötülüğü yapanların en fazla İlahlaştırılması yüzünden. Zira onların icat ve icraatlarından siyasi-ticari çıkarı olanlar, onların yaptıklarını dile getirip, Müslümanların vicdanına havale edilmesini bile katmerli günah sayıp, en ağır cezalara çarptırdıkları için, onlarla ilgili kimse konuşamamış-yazamamıştır. Onlar hakkında kimse konuşamayıp-yazamayınca, kötülük yapanlar ilahlaştırılmış ve o İlahlaştırma hala devam etmektedir. Oysa özünde doğruluk olan Muhammed'i İslam inancından ayrılıp, yalancılık, hırsızlık, dolandırıcılık, döneklık, şehvete dayalı saltanat üzerine temelini kuranlar teşhir edilmeliydi ki, onlar yaptıkları her tür ahlaksızlığa, İslami Değerler ve Düşünceleri örtü yaparak bu inancı lekelemesinler. Fakat bunların hiçbiri yapılmadı, yapılmadığı içindir ki, Emevi faşizmine mensup olanlar her zaman ve her ülkede egemen olmayı başardılar. Fakat bu başarı ne onlara ne onların yönettiği insanlara hayırlı bir sonuç getirdi, zira yukarıda işaret ettiğim çirkef temeller üzerine kurulan bu oluşumun öncüleri, çoğu zaman kendi aralarında çıkar çatışması yaşayıp, şimdi Tayyip-Fethullah ikilisinin peşine takılanların içine düştükleri kötü durum gibi bir duruma düşmüşlerdi. Fakat şu gerçek unutulmamalı: Evet, Emevi faşizmini yaşam biçimi olarak benimseyenlerin menfaatleri çakıştığı zaman birbirine düşecekler, fakat menfaatleri örtüştüğü zaman tekrar bir araya gelir kucaklaşırlar. Zira onlar çıktıkları kötülük yolunda, bazen dövüşerek, bazen barışarak yürümeye devam edecekler, ama o arada İslami Değer ve Düşünceleri kendi çıkarları için kullanıp lekelerler. Yukarıda yaptığım analizi beğenmeyenler kızacaklar, ama önemli değil, önemli olan onların ne düşündüğü ne dediği değil, Emevi faşizminin ülkemizdeki Muhammed'i İslam'a bağlı insanların içine düşürüldüğü bu perişan durumdan nasıl kurtulacağıdır. Bu bağlamda, birinci halife Ebubekir'den başlayıp, bu dine darbe vuranların yanlışlıklarını ortaya koymaya çalışacağım.

İLK HALİFE HZ. EBUBEKİR

Bazıları, Hz. Ebubekir'in çok yüce bir kişiliğe sahip olduğunu söylerler bu düşünce bir yerde doğru, zira Hz. Ebubekir iyi bir kişiliğe sahipti ama Hattab Oğlu Ömer ile kızı Ayşe'ye uyarak, İslami Kurallara uygun hareket etmemenin yolunu açtığı için, o yoldan yürüyen grupların, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine çok büyük zarar verdiği ise gayet açıktır, işte birkaç somut örnek.

Hz. Ebubekir, Ben'il Sakiyfe toplantısına katılanların en yaşlısı, aynı zamanda sözüne saygı duyulan insanlardan biriydi. O konumu gereği, o toplantı sırasında şunu

diye bilirdi: İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'yı Peygamber olarak kabul etmiş, O'nun Ümmeti olmuşuz, Peygamberimiz ölüm döşeğinde can çekişirken, böyle bir işe nasıl kalkışsınız? Bu yanlışlığa nasıl düşersiniz? Bu vebale ortak olamam dese, eminim o toplantı yapılmaz, o İslam karşıtı oluşum yaratılmazdı.

Hız. Ömer, Hız. Ebubekir'in yaşlı olduğunu, fazla yaşayamayacağını bildiği için, ilk sırayı O'na verip ikinci sırayı kendisine ayırır, üçüncü sırayı Hız. Osman'a verir. Oysa Hız. Ebubekir, kısa süre önce, Gaadiri Hum'da İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın önerisi üzerine ve orada bulunan Müslümanların huzurunda, Ali'ye Biat etmiş, yani bağlılık ikrarı vermiş. Peygamber Efendimiz ölüm döşeğinde can çekişirken, O'nun Sahabeleri olan bizler, böyle yanlış bir işe nasıl kalkışırız? Dese, eminim orada Hilafet Makamı paylaşılmazdı.

Hız. Ebubekir halife olduğu süreçte, Ben'il Sakiyfe grubu birçok yeni icat çıkarıp icra etmiş, o yanlışları gördüğü halde itiraz etmemiş. O itiraz etmeyince, yapılan her yeni icat O'nun emri ile yapılmış gibi gösterilip güncel hale getirilmiştir. Hız. Ebubekir bu uygulamalar Muhammed'i İslam'a aykırıdır, bunları kabul etmem deseydi, gene o yeni icatlar kabul görmez, uygulanmazlardı.

İmam Ali Efendimizin Biatini alıp, o yolla Ehlibeyti; Ben'il Sakiyfe oluşumuna boyun eğdirmek isteyen Hattab Oğlu Ömer, yirmi kişilik bir çete ile İmam Ali Efendimizin evini basar, kapıya çıkıp, Hız. Ömer'e; Ömer, kapımdan uzaklaş! Aksi halde saçımı döker sana beddua ederim diyen Fatma Anamıza hem küfreder hem karnına tekme vurup, beş aylık bebeğinin düşmesine yol açar. Hız. Ebubekir samimi bir Müslüman olsaydı, Ömer'e; sakın! Benim adıma böyle bir işe kalkışma. Benim adıma böyle bir işe kalkışırsan, beni bu işe ortak edersin, bu vebali kabul etmem deseydi, Ehlibeytin evine o baskın yapılmaz, İslam Peygamberinin tek evladı olan Fatma Anamıza o acı yaşatılmazdı.

İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, kendi mülkü olan FEDEK hurma bahçesini, öz kızı olan Fatma Anamıza vermişti. O bahçenin Fatma Anamıza verilmesini içine sindiremeyen Hız. Ömer, Hız. Ebubekir'e baskı yaparak, onun eliyle o bahçeyi Fatma Anamızın elinden alır. Hız. Ebubekir samimi bir Müslüman olsaydı, o bahçeyi Fatma Anamızdan alıp, Peygamber Efendimizin ailesini aç bırakmazdı.

Fatma Anamız ile İmam Ali Efendimiz, Hız. Ebubekir'e gidip, zorla elimizden aldığın bahçe, BEYTÜLMAL değil, peygamberin mülkü idi ve kendi sağlığında bize verdi derler. Fakat Ebubekir bir kadınla bir erkeğin şahitliği kâfi değil, iki kadınla bir erkeğin şahitliği gerekir deyip, İslam Peygamberinin öz kızı ile damadını hâşâ yalan söylemekle itham eder. Diyelim Hız. Ömer'in baskısıyla almak zorunda kaldı, samimi bir Müslüman olsaydı, peygamberin kızı ile damadı geldiğinde itiraz etmeyecek, bahçeyi hemen geri verecekti. Yukarıda sıraladığım olaylar zinciri gibi birçok acı olay yaşanmış, ama bu kadarıyla yetinmek istiyorum. Ayrıca o gün oluşturulan baskı yönteminin yolunu açan üç halifeydi, aynı zamanda toplum inancının siyasi-ticari çıkara alet etme yolunu açarlarda o üç halifeydi. Dolayısıyla o zaman başlayıp

günümüze kadar devam eden ve İslam Dünyasını bataklığa süren siyasi-ticari çıkarıcılığın her türlü hırsızlığın, dolandırıcılığın, hıyanetin, katliamların temeli gene Ben'in Sakiyfe toplantısında atılır, üçüncü halife Hz. Osman zamanında Emevi faşizmine dönüşen bu kirliliğe oluşum, şimdi Müslümanların başına bela olmuş, yaptığı her türlü rezilliği Muhammed'i İslam'a mal ederek, bu evrensel inanç biçimini öcüne dönüştürmektedir.

İKİNCİ HALİFE HZ. ÖMER

Bilindiği gibi Hattab Oğlu Ömer, Müslüman olmadan önce çok ünlü bir soygun-talan çetesinin lideri idi, mesleği gereği sert ve baskıcı bir yapıya sahipti. O acarlığı-sertliği nedeniyle ki, Ebu Cehil ile Ebu Süfyan, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'yı öldürmek için, Hattab Oğlu Ömer'i göndermişti. İslam Dinini kabul ettikten sonrada aynı sertliği sürdüren Hz. Ömer, Peygamber Efendimizin yaptığı istişare toplantıları sırasında Peygamberin kararlarına itiraz ederek O'nu hep incitirdi. Hz. Ömer'in iki alışkanlığı daha vardı, biri kural tanımazlığıydı, o kadar kural tanımazdı ki, İslamiyet köleliği yasaklamasına rağmen, İran'ı işkâl edince, İslam'ın köleliği yasaklamasına aldırmadan İranlıları köleleştirir. Fakat köleliği içine sindiremeyen bir İranlı, Ömer'i öldürür. Hz. Ömer'in diğer alışkanlığıysa yeni icat üretme hevesiydi, Onun hem sertliğini hem yeni icat hevesliliğini gösteren birkaç örneği aşağıya alıyorum.

1-Hattab oğlu Ömer o kadar sert, o kadar kinci bir yapıya sahip idi ki, Peygamber Efendimizin yaşadığı sürece ürettiği yeni icatları peygambere kabul ettiremediği için ona karşı bile kinlenmişti. Dolayısıyla Peygamber Efendimizin ölüm döşeginde can çekiştiği sırada Ben'il Sakiyfe'ye gidip, orada İslam karşısı bir oluşumun temelini atmakla; bir yerde intikamını almış, intikam almakla yetinmeyen Hattab Oğlu Ömer, O Yüce Resulün cenazesine bile katılmamıştır.

2-Hattab Oğlu Ömer; ilk sırayı zorla Hz. Ebubekir'e kabul ettirip, ikinci sırayı kendisi için hazırladığı hilafete; İmam Ali'yi biat ettirip, meşruluk kazandırmak için, yukarıda belirttiği gibi yirmi kişilik bir çeteyle Ali Efendimizin evini basıp, zorla biatini almak ister. İslami kaynaklara göre kapıya çıkıp, evden uzaklaşmasını isteyen Fatma Anamızın ikazına hiddetlenen Hattab Oğlu Ömer, Fatma anamızın karnına tekme vurup, beş aylık bebeğini düşürtür.

3-Ben'il Sakiyfe toplantısı sırasında Saad Bin Ubade söz alıp şu konuşmayı yapar: Biz Gaadiri Hum'da, Peygamber Efendimizin önerisi üzerine İmam Ali'ye Biat etmiştik. Şimdi Peygamber Efendimiz ölüm döşeginde can çekişirken, böyle bir işe nasıl kalkışırsınız? Ayrıca İslam Peygamberi aramıza gelip, İslami Değer ve Düşünceleri bizim aramızda hem güçlendirdi hem yaymayı başardı. Buraya gelirken, Eba Eyyüb'ül El Ensari'nin evine misafir oldu, ilk olarak kendi çocuklarını peygamberin kucağında Sünnet ettirip, Peygamberin Kirvesi oldum. Madem Ali'ye verdiğiniz ikrardan dönüp başkasını halife seçiyorsunuz. O halde hilafet hakkı ya Eba Eyyüb'ül El Ensari'nin veya benim deyince, Ömer; Saad Biz Ubade Efendimizin üzerine yürüyüp dövmeye kalkışır, araya girilip, o günkü kavga önlenir. Fakat Hattab Oğlu Ömer'in kişiliğini

bilen Saad Bin Ubade, Hattab Oğlu Ömer'in kendisini öldürteceğinden korkar, ailesini alıp Şam'a kaçır, gene de Hattab Oğlu Ömer'in zulmünden kurtulamaz, Ömer halife olunca, Şam'a bir suikast timi gönderir, Saad Bin Ubade Efendimizi orda Şehit ettirir.

4-Ehlibeyt Mensuplarını açlığa-sefalete mahkûm edip, bu yolla biat ettirmek amacıyla, Peygamber Efendimizin kendi sağlığında Fatma Anamıza verdiği özel mülkü FEDEK hurma bahçesini, halife Ebubekir'in eliyle geri aldırıp, peygamberin ailesini mağdur ettirir, İmam Ali Efendimiz hamallık yaparak, İslam Peygamberinin kızı ile torunlarını doyurmak zorunda kalır. Sadece üçünü yukarıya aldığım zulûmlerin boyutu o kadar can yakıcıydı ki, iyilik timsali Fatma Anamız ölmeden önce İmam Ali Efendimize şu vasiyette bulunur: Ya "Ebu Hasan" yani Hasan'ın babası, o vefasızlar babamın canlı bedenini ölüm döşeğinde terk etmekle, vefasızlıklarını gösterdiler. Babamın cenazesi-ne katılmamakla, O'na karşı besledikleri kini dışa vurdular. Babamın kendi mülkü olup, kendi sağlığında bana verdiği bahçemi elimden alıp, çocuklarımı aç bıraktılar. Evimi basan Ömer, çocuklarımı korkudan titrettiği gibi, karnıma tekme vurup bebeğimi düşürmeme sebep oldu. Onun için; O İslam düşmanlarından hiçbirini ve özellikle Hattab Oğlu Ömer'i cenazeme bırakma! Der. Fatma Anamızı canı gibi seven İmam Ali Efendimiz, Fatma Anamızın O vasiyetine uyarak mübarek bedenini gece makamına sırlayarak, Beni Sakıyfe toplantısına katılan grubun Fatma Anamızın cenazesine katılmasını önler.

5=Hacca gidip orada şeytan taşlama, Cuma ve Teravi Namazı gibi gelir sağlayıcı aynı zamanda propaganda içerikli işler gene Hattab Oğlu Ömer tarafından icat edilmiştir.

6=Bu husus çok önemli, zira söz konusu olan İslam'ın Anayasası Kuranı Kerim'dir ve ben dâhil, hiçbir bilim insanı bu hususta kesin düşünce ifade edemez, ancak bu hususla ilgili bazı kaynaklardan fikir edinilebilir. Maalesef bu kaynakların çoğu gene Emevi faşizminin yol açtığı ayrışmanın bir parçası olmuş, yazılan kaynaklar olaya bir açıklık getirmek yerine, daha da karmaşık bir hale getirmiştir. Örneğin: Ehlibeyt kaynaklarına göre, Peygamber Efendimiz aramızdan ayrılınca, İmam Ali Efendimiz yaklaşık beş ay inzivaya çekilmiş, üzerine yazı yazılabilecek kıvama getirdiği ceylan derisinin üzerine İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın evindeki Kuranı Kerim Ayetlerini, geliş sırasına göre yazmıştır. Ben'il Sakıyfe grubunun üç lideri Ehlibeyti dışlayınca, İmam Ali Efendimiz yazdığı Kuranı Kerimi onlara vermemişti. Hem Ehlibeytyle kavgalı hem İmam Ali Efendimizi kıskanan Hattab Oğlu Ömer, Ehlibeytin inadına ayrı bir Kuranı Kerim yazdırıp, onunla işini yürütmüştür. Yukarıda işaret ettiğim olaylar yaşandıktan, üçüncü halife Osman ile ilk iki halifenin oğulları birbirine düştükten sonra, onlarda babaları zamanında uygulanan Kuranı Kerimi, halife Osman'a vermemişler. Onlar; babaları tarafından hazırlan Kuranı Kerimi Hz. Osman'a vermeyince, halife Osman ile kuzeni Mervan para karşılığında Kuranı Kerim'in ayetlerini toplar, Mushaf'ı Kerim denilen üçüncü Kuranı Kerimi yazarlar. Sünni değil, Emevici kaynaklar bunu kabul etmez, Kuranı Kerim bir defa yazılmıştır derler. Fakat kimin ne dediği ne düşündüğü önemli değil, önemli olan Kur'anı Kerimin saygın bir içerikte olmasıdır. Zira Kuranı Kerimi okuduğumuzda birçok ayetinin Kuranı Kerimin özüne ve İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın ahlaki

yapısına uymadığını açıkça görüyoruz. Durumun daha iyi anlaşılabilmesi için bu kitabın ileriki sayfalarında o ayetlerin birkaçını alır, altına İslami Mantık çerçevesinde irdelerim. Kur'anı Kerimin bazı ayetlerini irdilemem, bu işten siyasi-ticari çıkar sağlayanları kızdıracağını, Kuranı Kerim hakkında nasıl böyle bir ifade kullanırsın diyeceğini biliyorum. Fakat Ben'îl Sakiyfe grubunun devamı olan Emevi faşizminin yaptıkları İslam ve insanlık dışı uygulamalar, İslam Dünyasını öyle bir hale düşürmüş ki, bunun karşısında susmak, Muhammed'i İslam'a hıyanet etmekle eşdeğerdir. Fakat şimdiye kadar Muhammed'i İslam'ın Anayasası Olan Kuranı Kerimin özüyle çelişen, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın ahlaki yapısına uymayan ayetler hakkında yazarlar-konuşanlar susturuldukları için. Muhammed'i İslam'ın en azılı düşmanları o ayetleri kullanıp, birbirinin kardeşi olması gereken Müslümanları birbirlerine düşman etmeyi başardılar. Müslümanların birbirlerine düşmanı olmasının sonucunda açıkça görüldüğü gibi, diğer inançsal gruplar hızlı bir biçimde ilerler iken, Müslümanlar oldukça geri kalmış, bu geri kalış günümüz dünyasında artarak devam etmektedir. Yani Hattab Oğlu Ömer'in öncülüğünde temeli atılan Ben'îl Sakiyfe adlı ayrıştırıcı oluşum, Affan Oğlu Osman'ın affedip iki önemli makama getirdiği Muaviye ile Mervan gibi iki İslam düşmanının işin içine girmesiyle, Ben'îl Sakiyfe hareketi Emevi faşizmine dönüşmüştür. Ben'îl Sakiyfe oluşumu Emevi faşizmine dönüşünce, İslami Değer ve Düşüncelerin lekelenmesine hız verilmiş, lekelenme günümüze kadar devam ediyor. Burada bütün Müslümanlara önerim şu: İslam içi düşmanlığın temelini kimler atmışsa çekinmeden onları açıklayın! Onların ayıplarını gizleyip, onları ilahlaştırmaktan vazgeçin! Şimdi İslami Değer ve Düşünceleri kimler siyasi-ticari çıkarına alet edip lekeliyorlarsa, onların peşinden gitmeyin! Gerekirse mevkii-makamı ne olursa olsun, onlara karşı mücadele edin! Aksi halde hem bütün dinlerin en sonuncusu en orijinali olan Muhammed'i İslam'ı lekeleyenleri güçlendirir hem birbirinizi öldürmeye devam edersiniz.

ÜÇÜNCÜ HALİFE OSMAN

İslam Tarihini incelediğimizde birçok kişinin hak etmediği oranda yüceltildiğini açık bir biçimde görürüz ki, onlardan biri de son derece sinsi, kinle dolu bir kişiliğe sahip olan üçüncü halife Osman'dır. Üçüncü halife Osman'ın bu kişiliğini ortaya koyan en somut örnek ise şudur: İki Emevi soyundan olup, üçüncü halife Osman'ın akrabaları olan EBU Süfyan Oğlu Muaviye hırsızlık yaptığı için, Osman'ın öz amcası Hakem'in oğlu Mervan ise Müslümanların arasında laf dolaştırıp, insanları birbirine düşürdüğü için, Peygamber Efendimiz tarafından lanetlenip Şam İline sürgün edilmiş, yaşadıkları sürece Medine'ye girmeleri yasaklanmıştı. Osman o akrabalarının sürgün edilmesini içine sindiremediği halde, hiç renk vermemiş, eline fırsatın geçmesini beklemişti. Halife olup, eline o fırsat geçince, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'dan intikam alırcasına, ilk işi o iki İslam düşmanını affederek, kuzeni Mervan'ı yanına alması, yakın akrabası olan Muaviye'yi sürgün edildiği Şam Vilayetine Vali olarak ataması olmuştur. Halife Osman o akıl almaz icraatıyla hem İslam Peygamberinden iki akrabasının intikamını almış hem o iki İslam düşmanını iki önemli makama getirmekle günümüzde Müslümanların içine sürüklendiği perişanlık ve bölünmüşlüğü temelini atmıştır. Zira İslam Peygamberine düşman olan Muaviye ile

Mervan, o iki önemli makama gelince, aralarında görev bölümü yaparlar. Muaviye Vali olduğu Şam'da, hırsızlık, talan, soygun yaptırarak servet elde eder, elde ettiği servetten rüşvet dağıtarak, taraftar toplar. Mervan ise halife Osman'ın yanına yerleşip, Muhammed'i İslam'ın Anayasası Olan Kur'anı Kerim'in Ayetleri üzerinde tahrifat yapıp, birçok sureye ya ayetler ilave eder ya ayetlerin ifade biçimini değiştirir ya bazı ayetleri tamamen çıkarıyor. Kur'anı Kerim okunduğunda, tahrifata uğrayan surelerin içindeki ayetler açık bir biçimde görülür ki, şimdi çarpıtılıp hem siyasi-ticari çıkara hem şehvete dayalı saltanata malzeme edilen ayetler, Mervan mel'unu tarafından tahrif edilen ayetlerdir. O İslam Düşmanlarının başlatıp, günümüze kadar süregelen Müslümanlar arası düşmanlık, Müslümanları öyle bir hale düşürmüş ki, bu medeni çağda bile bütün insanlar barış-huzur içinde yaşarken. Müslüman olduklarını iddia eden Emevi artıkları, Allahuekber zırvalığıyla Müslüman kardeşlerini öldürüyorlar. Ayrıca günümüzde Muhammed'i İslam'ı lekeleyen; Nakşi, Nurcu, Fethullahçı, El Kaideci, El Nusracı, Talibancı, Hizbullahçı, Müslüman Kardeşler gibi terörist örgütlerin tamamı, üçüncü halife Osman'ın affedip, O iki önemli makama getirdiği Muaviye-Mervan ikilisinin, kötülük tarlasına ektikleri kötülük tohumunun ürünleridir.

Günümüzde işlenen insanlık dışı suçlarla, bütün dünya insanların gözü önünde Yüce Dinimizi kirleten, Peygamber Efendimize çeşitli-çirkin iftiraların atılmasına zemin hazırlayan gruplar, gene halife Osman'ın himaye ettiği o ikilinin kötülük tarlasına ektiği kötülük tohumunun ürünleridir.

Fakat şimdi bakıyoruz, o ikilinin yarattığı çağ ve İslam dışı düzenden siyasi-ticari çıkar sağlayanlar, halife Osman'ı yüceltip, en yüksek makama oturtmak için şöyle bir hikâye uydurmuşlar: Peygamber Efendimiz, bir kızını Hz. Osman'a vermiş, ilk kızı ölünce, ikinci kızını verdiği için, ona iki nurun sahibi denmiştir. Oysa İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, yaptıklarıyla, yaşadıklarıyla, her çağın en büyük bilgesi ve en büyük düşünüğü olduğu gibi, adaleti sağlayan Yüce Bir Yargıdır. O yüce vasıflara sahip olan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın iki kızı daha olsaydı, sadece Fatma Anamızı, Fatma Anamızın eşi İmam Ali ile evlatlarını Abasın altına alarak, bunlar Benim Ehlibeytim demez, diğer kızlarını, onların eşleriyle çocuklarını abasın altına alır, bunlar benim Ehlibeytimdir derdi.

Peygamber Efendimizin iki kızı daha olsaydı, Gaadiri Hum da yaptığı konuşmasında; her kesin nesli oğlundan devam eder, benim neslim ise kızım Fatma'dan devam eder demez, üç kızından devam edeceğini söylerdi.

İki kızı daha olsa, kendi mülkü olan FEDEK hurma bahçesini sadece Fatma Anamıza değil, üç kızı arasında adil bir şekilde paylaşırdı. Yukarıda işaret ettiğim olaylarda sadece Fatma Anamızı işaret ettiğine göre, sadece bir kızı vardı, O'da Fatma Anamız idi. Önce amcası Ebu Leheb'in oğullarına verdiği, onlar öldürülünce, halife Osman'a verdiği söylenen ki, doğru olduğuna emin değilim, iki bayan, İslam Peygamberinin kızları değil ya alıp büyüttüğü fakir aile kızları ya da yetim kızlar olmalı. İcraatlarını incelediğimizde, birçok hususta İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'yı

örnek alan; Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk, bu hususta da Peygamber Efendimizi örnek alıp, bazı yetim ve yoksul çocukları evlatlık alıp büyötmüştür.

Yukarıda işaret ettiklerimin doğru olmadığını düşünenler olabilir, ama Muhammed'i İslam'ın aklı-feraseti bunların tamamının doğru olduğunu söyler, ama Emevi faşizmi İslam Dünyasına hâkim olduğu ilk günden bugüne kadar, bu tür gerçeklerin gözler önüne serilmesi engellendiği için. İslam Peygamberinin üzerine atılan iftiralar teşhir edilememiş, teşhir edilemeyince gerçekmiş gibi kabul edilmişler. Yakın tarihimizde teknoloji icat edilip kullanılmaya başlanınca, Emevi faşizminin İslam'a bulaştırdığı leke, Hristiyanların işine yaradı, bilindiği gibi hem İslam'ı Din olarak kabul etmeyen hem İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'yı Peygamber olarak görmeyen Hristiyan Dünyası. Emevi faşizminin yarattığı karalamayı fırsata çevirip hem İslam Dinine hem İslam Peygamberi olan Muhammet Mustafa'ya ağır hakaretler yaptı, yapmaya devam ediyor, yapılan bu hakaretlere yol açan ise gene üçüncü halife Osman ile iki İslam düşmanı akrabasından başkası değildir.

Zaten halife Osman'ın, İslam Dini ve Ehlibeyte yaptığı kötölükler göz önüne alındığı zaman, O'nun; İslam Peygamberinin iki kızıyla evlendiğinin bir hikâye olduğu açıkça görülecektir. Zira üçüncü halife Osman; Peygamber Efendimizin iki kızıyla evlenmiş olsaydı, İslam Peygamberi tarafından lanetlenip Şam Vilayetine sürgün edilen, yaşadıkları sürece Medine'ye girmeleri yasaklanan Muaviye-Mervan ikilisini affederek, peygamber Efendimizden intikam almaya kalkışmazdı. Peygamber Efendimizin iki kızı ile evlenmiş olsaydı, o iki İslam düşmanı, İslam İncancının Anayasası Olan Kuranı Kerimin Ayetleri üzerinden tahrifat yapmalarına karşı sessiz kalmazdı. Dolayısıyla iki İslam düşmanının yaptıklarına karşı suskun kalan üçüncü halife Osman'ın sayesinde, Müslümanların arasında hem insanların inancı kullanılarak siyasi-ticari çıkar sağlama ahlaksızlığı zirve yapmış hem Müslümanların arasında kanlı kavgalar başlamıştır ve o kavgaların günümüze kadar devam etmektedir.

MÜSLÜMANLAR ARASINDA YAŞANIP, MUHAMMEDİ İSLAM'I BÖLEN SİFFİYN İLE CEMEL SAVAŞINI KİMLER; NE AMAÇLA YAPTILAR

İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın: Müslümanlar birbirlerinin kardeşleridir demesine rağmen, Müslümanlar neden birbiriyle savaştı? Neden birbirinin kanını akıttı? Bunun üzerinde önemle durmak gerekirdi. Fakat Emevi faşizmi bu önemli sorunun irdelenmesini istemediği için sürekli engellemiş bu sorunla ilgili yapılan her girişim sonuçsuz bırakılmış, Muhammed'i İslam'ın düşmanları her zaman kendilerini haklı, karşıtlarını haksız göstermeyi başarmışlardı. Asırlarca devam edegelen Emevi faşizmi, Cumhuriyetin Çağdaş-Aydınlatıcı yönetimi tarafından geriletildiği için, şimdi önümüz açık, elimiz serbest, fikrimiz özgür, bu ortamda o süreci ve yarattığı sonucu rahatlıkla irdeleyebiliriz.

Dolayısıyla o kirli süreç şöyle başlar: Yukarıda işaret ettiğim gibi, üçüncü halife Osman yakın akrabaları olan Muaviye ile Mervan'ı önce affedip, sonra o iki önemli makama getirince. Onlar önce, ilk iki halifenin iki oğlunu Vali bulundukları

Vilayetlerdeki görevinden alıp, yerine Emevici Kanada mensup kişileri Vali olarak gönderince, halife Osman ile ilk iki halifenin ailelerinin arası açılır. İlk iki halifenin aileleriyle, üçüncü halife Osman'ın arasını açılınca, ilk iki halifenin taraftarları halife Osman'a karşı ayaklanırlar. İlk iki halifenin taraftarlarını fırsata çeviren Muaviye ile Mervan, Osman'a karşı ayaklanan grubun içine kendi adamlarını sokar işi çığırından çıkartır, Osman'ın öldürülmesini sağlarlar. Osman'ın öldürülmesini sağladıktan sonra, halife Osman'ın kanlı gömleği ile eşinin kavga sırasında kesilen parmaklarını meydanlarda teşhir edip, halife Osman'ı Ali öldürttü propagandası yaptırıp, İslam Tarihinde Sıffiyin savaşı olarak bilinen İslam içi ilk savaşı başlatırlar, o savaşta çok sayıda Müslüman'ın birbirini öldürmesine sebebiyet verirler. Müslümanların arasında yaşanan İslam içi ilk savaşın hemen ardında, halife Osman'la arası açık olmasına rağmen, Ehlibeyte karşı beslediği kin daha fazla olmalı ki, o iki İslam düşmanı ile iş birliği yapan ilk halife Ebubekir'in kızı Ayşe. Büyük ihtimalle o iki İslam düşmanından aldığı hem para hem asker yardımıyla İmam Ali Efendimize karşı savaş başlatır. Muaviye ile Mervan'dan destek alan Ayşe'nin başlattığı Müslümanlar arasındaki Cemel savaşında gene birçok Müslüman birbirini öldürür, birçok Müslüman kadın dul, birçok Müslüman çocuk ise yetim kalır. O iki savaştan sonra başlayan İslam için kavga, yaklaşık seksen yıl devam eder ki, o iki kavganın içeriğine bakıldığında, kavga eden her iki tarafında Müslüman olduğunu söylüyordu. Fakat kavganın amacına-içeriğine bakıldığında, bir tarafı İslam öncesi var olan yalana, talana, zulme, şehvete dayalı saltanatı sürmeyi amaçlayan İslam karşıtları olduğunu. Diğer tarafta ise yalana, talana, zulme, şehvete dayalı saltanata geçit vermeyen Muhammed'i İslam yanlıları olduğunu görürüz. Dolayısıyla o zaman iki taraf arasında başlayan kavga, günümüze kadar devam edegelmiş, çağıdışı Emevi faşizmi hala güçlü bir biçimde üstünlüğünü devam ettirmektedir. Zira yukarıda işaret ettiğim gibi Emevi sisteminin temeli soygun, talan, hırsızlık, yalan, şehvete dayalı yaşam üzerine kurulduğu için. O düzenin kurucuları, onların ardılları araştırmalar yaptırmışlar, rahatlıkla satın alınabilecek bayağı kişileri tespit etmiş, onlardan kimine mal, kimine makam, kimine şehvete dayalı hayat vererek satın alıp kendilerine bağlı birer maşaya dönüştürmüşler. O tür aşağılıklarla safını güçlendiren Emevi faşizmi, o düzene karşı çıkanları ise satın aldıkları kişiler eliyle yok edip yoluna devam etmiş ve o düzen günümüze kadar aynı biçimde devam etmektedir. Bu düşüncemi haklı çıkaran iki önemli örneği buraya almakta fayda görüyorum. Birinci örnek: İmam Cafer'i Sadık Efendimizin torunun torunu olan İsmail adındaki zattır. Zira çok büyük bir bilge olan İsmail hem edebiyatta hem felsefede bulunmaz yüceliğe sahipti. İsmail'in o değerli vasıfları nedeniyle İran, Irak, Suriye, Mısır Müslümanlarının büyük bir kesimi, O'nu İmam olarak kabul etmiş, kendilerini İsmail'i olarak ifade ediyorlardı. Yaklaşık üç yüz yıl bu bölgenin insanlarını her türlü güzellikle donatan İsmail Efendimiz sayesinde, bu bölgede yaşayan Muhammed'i İslam'a inanan Müslümanlar, İsmail'i inanca mensup olanları sevir, onlara büyük saygı gösteriliyordu. Fakat Emevi faşizminin ardılı olan Abbasi faşizmi, İsmail Efendimizin sevenlerini sevmiyor, onları düşman olarak görüp, yok etmek için her tür aşağılık metodu uyguluyordu. Fakat İsmail Efendimizin irfanı o coğrafyada yaşayan bütün insanların gönlünde sarsılmaz bir yer edindiği için, Abbasi faşizminin bütün oyunları boşa çıkıyor, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşünceleri günden güne güçleniyordu. Dolayısıyla İsmail Efendimizin düşüncenin o bölgeye ışık

saçtığı 11. Yy.'in ortasına gelindiğinde Muhammed'i İslam açısında bir talihsizlik yaşanır. Zira Orta Asya'da yaşayan Türkler, sürekli Çin güçlerinin baskımına uğradıkları için, daha fazla dayanamıyor, yerini-yurdunu terk edip, batıya doğru kaçıp, Dar'ül İslam olarak bilinen İran sınırından İslam coğrafyasına giriyorlardı. Bir yanda Türkler Dar'ül İslam denilen İran sınırından bölgeye girerken, öte yanda İslam Coğrafyasında şu yaşıyor: Kaşkarlı Mahmut'un hizmetinde çalışan Ali adında biri, çevirdiği kirli dolaplarla, aldığı rüşvetlerle bir hayli zenginleşir. Fakat pislikleri ortaya çıkınca saraydan kovulur, daha sonra malını-mülkünü-hükümünü yitirip yoksullaşır. O yoksulluk sırasında; 10 Nisan 1018 günü bir oğlu dünyaya gelir, yeni doğan oğluna Hasan adını veren Ali'nin eşi doğumundan kısa süre sonra hastalanıp ölür. Ali'nin eşi öldüğünde, henüz birkaç aylık bebek olan Hasan, annesiz kalır ve Ali, oğlu Hasan'ı değişik sütannelere emzirtir, ama o pis ahlakı gereği, eski hükümünü kullanıp kadınların emzirme hakkını vermez, oğlu Hasan'ı haram sütle büyütür. Haram sütle büyüyüp, bedenine-ruhuna şeytan çöreklenen Hasan, iş görecektir yaşa gelince değişik kademelerde çalışıp, kendisini yetiştirir. Çinliler tarafından Orta Asya'dan kovulan ve Dar'ül İslam'a giren Türkleri inceleyen Hasan, gelen Türk boyları arasında en acar boy olup, zulme meyilli olan Selçuklulara yaklaşır, en alt kademededen başlayarak yükselmeye başlar. Hasan'ın, Selçukluların hizmetinde bulunduğu o süreçte Selçuklu Beyi Tuğrul Bey ölür, oğulları Alpaslan ile Süleyman Beyler taht kavgasına tutuşurlar. İstikbali Süleyman beyde gören Hasan, Süleyman beyin tarafını tutarak, tezgahladığı alçakça oyunlarla Alpaslan beyi öldürtüp, Süleyman beyin Hükümdar olmasını sağlar. Sağladığı destek sayesinde Süleyman beyin sağ kolu durumuna gelen Hasan, daha önce halkı kıskırtıp, birbirine düşürdüğü için İsmaililer tarafından hapse atılan Abbasi Halifesi Kaim Bi Emrullah'ı hapisten çıkartır. Hasan'ın hapisten çıkarttığı halife, onun iyiliğine karşın, ona Nizamülmülk, yani ülkeye nizam-düzen veren kişi unvanını verir. Emevi faşizmini temsil eden Abbasi Halifesi Kaim Bi Emrillah'ın Nizamülmülk unvanıyla onore ettiği Hasan, Muhammed'i İslam'a inanıp, bu yönde hizmet etmeye çalışan İsmaililere karşı öyle bir vahşet sergiler ki, öyle bir vahşet tarihin hiçbir döneminde ve hiçbir topluma karşı yapılmamıştır. Örneğin: İsmail'i inanca bağlı olan biri bir suç işlemiş o suç nedeniyle öldürülüyorsa, sadece o kişiyi öldürtmekle yetinilmemiş, kundaktaki bebeğine kadar ailesinden kimse sağ bırakılmamış, en az üç göbeğine mensup insanların tamamını öldürülmüştür. O süreçte yaşanan vahşeti yazan batılı yazarlar şöyle bir ifade kullanır: Nizamülmülk, İsmailileri, Selçuklulara öldürtmese, şimdi İran'da, Irak'ta, Suriye'de, Mısır'da ayakta durulacak yer bulunmazdı. Yukarıda işaret ettiğim İslam içi kavgalar, Sıffiyin savaşı ile başlamış, bugüne kadar devam ediyor, ama üç savaş çok vahşice idi ve o üç savaşın; hiçbirinin insani değerlerle örtüşür bir yanı yoktur. Birincisi yukarıda işaret ettiğim Muaviye, Mervan, Amr İbni Eblias, Ayşe dördlüsünün yol açtığı İslam içi savaştır. İkincisi Emevi faşizminin temsilcilerinden Kaim Bi Emrullah tarafında Nizamülmülk gibi yüce bir değerle onurlandırılan Hasan bin Ali'nin öncülüğünde Selçukluların yaptıkları katliamlardır. Üçüncüsü, Osmanlı Padişahı Selim'in öncülüğünde yapılan Müslümanlar arası katliamdır. Hele katil Selim'in sekiz yıllık iktidar sürecini incelediğimizde, İstanbul'dan başlattığı Muhammed'i İslam'a bağlı Müslümanların katliamını, İran, Irak, Suriye ve Mısır'a kadar sürdürdüğünü, bu ülkelerde yaşayan Müslümanlardan ele geçirdiği insanları öldürdüğünü açıkça görüyoruz. Fakat yaklaşık

sekiz yıllık iktidarı sürecinde, Hristiyanlara karşı hiçbir kavgasının olmadığını gayet açık bir biçimde görüyoruz.

Muhammed'i İslam'ın Aydınlığına karşı savaşan Emevi faşizmi artığı gericiler, hala kana doymamış olmalı ki, bu medeni çağda bile, Müslümanların İslam aydınlığında kardeşçe yaşaması gerekirken, bu yapılmamakta, Suudiarabistan, Katar, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri gibi çağ ve insanlık dışı Emevi faşizmine mensup yöneticilerin yönettiği kişilerin paraya gark ettikleri bir kısım yöneticilerimiz, o kan dökücülerin izinden gidip, Müslümanları birbirine kırdırmaktalar. İslam ve insanlık düşmanı olan bu kesimin en çirkin yanı ise bir yanda Muhammed'i İslam'la bağdaşmayan barbarlık ile Müslümanları öldürürken, bir yanda Hristiyan emperyalizme hizmet edip, İslam Dünyasında yaşayan insanları köleleştirirken, öte yanda hiç utanmadan en iyi Müslüman biziz deyip, Muhammed'i İslam'ı lekelemekteler.

Emevi faşizmi artıklarının İslam Dünyasına yaptıkları en büyük kötülük ise, İslami Değer ve Düşünceleri içeren Kuranı Kerimi siyasi-ticari çıkarlarına alet etmeleridir. Fakat Emevi faşizmi insanları zulümle sindirdiği için, kimse o alçaklığa karşı çıkmaya cesaret edemiyor. Kimse karşı çıkmaya cesaret edemeyince, Emevi faşizmi artıklarının önu açıldı ve bütün pisliklerini Muhammed'i İslam'a mal edip, bu evrensel inanç biçimine büyük zarar verdiler. Geline aşamada bu Emevi edepsizliğine karşı neler yapılmalı? Diyorsanız. Yapılması gereken: Muhammed'i İslam'a inananların benim gibi cesur davranıp, yapılan bu tür alçaklıkların Muhammed'i İslam ile bir ilgisi yok! Yapılanların tamamı Muaviye-Mervan ikilisinin temelini attığı Emevi faşizminin eseri olduğunu söylemeleri-yazmalarıdır. Fakat tarihi süreçte bu gerçek ortaya konmadığı için, düşünce dünyasında bir eşi-benzeri bulunmayan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile bütün dinlerin en mükemmeli olan Muhammed'i İslam büyük yara aldı. Muhammed'i İslam yara alınca, doğal olarak bu inanca mensup insanlarda bir açmazla karşı karşıya kaldı ve yukarıda bir kısmına işaret ettiğim katliamları kâfi görmeyerek, akılla-vidcanla bağdaşmayan yeni icatlar üretilip, insanlara dayattılar. Dayattıkları yeni icatlara insanları inandırmak içinse, Kuranı Kerime ayetler ilave etmişler ki, can alıcı nokta burasıdır. Zira Muhammed'i İslam'a inanan insanlar bu ayetlere inansa, kendi peygamberi hakkında yanlış düşünceye kapılırlar, inanmasa, inancının yol rehberi olan Kuranı Kerime inanmamış olurlar. Şimdiye kadar bu şekilde düşünülüp, böyle davranıldığı içindir ki hem İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın kişiliği hem İslam Dini hem Müslümanlar büyük kayba uğradılar. Geline aşamada, bu acı durum karşısında susmanın mümkün olmadığına inandığım için, o ayetlerden birkaçını buraya alır inanan-inanmayan insanların irfanına havale ederim.

AHZÂB SURESİ 50. AYET:

“Ey peygamber! Biz sana şu hanımları helal kıldık: Mehirleri verdiğin eşlerin, Allah'ın sana ganimet olarak verdiklerinden elinin altında bulunanlar, amcalarının, halalarının, dayılarının, teyzelerinin kızlarından seninle birlikte hicret edenler. Peygamber

kendisiyle evlenmek istediğinde, kendisini peygambere hibe eden mümin bir kadını da öteki müminlere değil, yalnız sana özgü olmak üzere helal kıldık. Onlara eşleri ve el-leri altındakiler hakkında neler farz kıldığımızı biz biliriz. Sana bir zorluk olmasın dı-yedir bu... Allah gafurdur, rahimdir”.

Ayet böyle, ama bu ayet sakat ve iki açıdan İslami mantığa uymuyor. Birinci sakat yanı şü: Diyelim bir erkek, sokakta güzel-alımlı bir kadın veya kız gördü, beğendi onunla evlenmek istedi. Fakat o bayan o erkeği ya yaşlı ya çirkin bulduğu için onunla evlenmek istemedi. O bayanın istememesine rağmen, o erkek; o bayanla evlenirse, o evlilik hukuki ve insani olup, Muhammed’i İslam ile bağdaşır mı? Hayır bağdaşmaz! O halde elimizi vicdanımıza koyup şöyle bir düşünelim. Normal bir erkeğin normal bir kadınla rızası olmadan evlenmesi hukuki ve insani değilse, Yüce Allah’ın temiz ahlakı tamamlamakla görevlendirdiği İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’ya bu hakkı nasıl tanır, bu hangi mantıkla izah edilebilir? O halde Müslümanların kafasında şöyle bir tereddüt oluşmaz mı: Yüce Allah, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’yı, bir yanda o ulvi görevle şereflendirip, insanları doğruya-güzele yönlendirmek isterken. Öte yandan bu ayetlerle, O’nun başkalarına hâşâ kötü örnek olmasını mı istemiştir ki, İslam Adaletiyle örtüşmeyen bu hakkı peygambere tanımıştır? Hâşâ! Bunu düşünmek bile, Yüce Allah’ın cömertliğine-yüceliğine karşı saygısızlık olur. O halde Yüce Allah tarafından; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’ya gönderilip, insanları aydınlığa yönlendirmek için gönderdiği Kuranı Kerimdeki bu ayet ile temeli Allah’ın Adaletine dayanan günümüzün evrensel hukuk kuralların karşılaştırılmalı.

1948’de yayımlanan uluslararası insan hakları evrensel beyannamesi 1. Maddesinde: İnsanlar özgürlük ve onur bakımında eşit doğarlar. 2. Maddesinde: her kes ırk, renk, cins, dil, din ve toplumsal köken gibi ayrımlar gözetilmeden bu bildirgeyle ilan olunan hak ve özgürlüklerden yararlanır.

UNESCO; 1978 yılında yayımladığı iletişim araçları temel ilkeler bildirgesi 3. Madde: Tüm ulusların, tüm halkların, tüm bireylerin hak, onur, ırk, cinsiyet, dil, din, ulus farkı gözetilmeden haklarına saygı duyulur.

Şimdi elimizi vicdanımıza koyarak şöyle bir düşünelim, insanların yazdıkları hukuki normlar, mazlumları zorbalara karşı, kadınları, fiziki yapısı nedeniyle erkeklere karşı korurken. Adaleti bütün adaletlerin hem temeli hem üstünü olan Yüce Allah, insanlara rahmet olarak gönderdiği, İslami Değer ve Düşünceleri insanların gönüllerine nakşeden Peygamber Efendimize bu hakkı nasıl tanır? Beğendiği bir kadınla; rızası ol-sun, olmasın evlenmesini nasıl önerir? Hele esir düşmüş bir bayanı, rızası olmadan İslam Peygamberiyle evlenmesini nasıl önerir? Yüce Allah’ım! Ben’il Sakıyfe-Emevi faşizmi kaynaklı olup hem Senin Yüceliğini hem İki Cihan Sultanımız olan Peygam-ber Efendimizi böyle bir zan altında bırakan çirkin-temelsiz iftiraya ortak olmaktan bizleri koruyasın. Evet, Emevi faşizmi bu tür ayetlerle hem Kuranı Kerimin Kutsiyetine hem İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’nın Yüce kişiliği ile bağdaşmayan bu tür akıl ve ahlak dışı ayetlerim Emevi faşizminin kurucuları olan Muaviye ile Mervan ikilisi tarafından Kur’anı Kerime eklenip hem kendilerinin hem

ardıllarının şehvetini tatmin etmenin zeminini hazırlamışlar. O halde Muhammed’i İslam’a inanan insanlar çok iyi düşünmeli, İslami Değer ve Düşüncelere zarar veren bu tür ayetlere inanmamalı, aksi hale kendi inancımızı kendimiz lekelemiş oluruz.

MÜSLÜMANLARIN ÖRTÜNMESİYLE İLGİLİ AYETLER

NUR SURESİ 30. Ayet: “Mümin erkeklere söyle bakışlarını yere indirsinler. Cinsel organlarını /ırzlarını korusunlar. Bu onlar için daha arındırıcıdır. Kuşkusuz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberdardır”.

Bu ayetin özü, Muhammed’i İslam’ın Adaletine uygundur, zira o bölgenin erkekleri, İslam’ı kabul etmelerine rağmen, birçoğu eski alışkanlığından kopamamış, bakışlarını kadınların üzerine dikip, onları huzursuz etmişlerdi. Yüce Allah o rahatsız edici durumu bildiği için bu ayeti göndermiş ki, Müslüman erkekler bakışlarını yere indirsin, yanı önüne baksın, kadınları huzursuz etmesinler. Cinsel organlarını/ırzlarını korusun sözü ise, erkeklerin kollarını, göğüslerini aşırı derecede açıp, kadınlara karşı ahlak dışı hareketlerde bulunmamaları yönünde çok önemli bir uyarı ve uyulması gerekir.

NUR SURESİ 31. Ayet: “Mümin kadınlara da söyle, süslerini/zinetlerini, görünen kısımlar müstesna, açmasınlar. Örtülerini/başörtülerini göğüs yırtmaçların üzerine vursunlar. Süslerini şu kişilerden başkasına göstermesinler: Kocaları yahut babaları yahut kocalarının babaları yahut oğulları yahut kocalarının oğulları yahut kardeşleri yahut kardeşlerinin oğulları yahut kendi kadınları yahut ellerinin altında bulunanlar yahut ihtiyaç içinde olmayan erkeklerden kendilerinin hizmetinde bulunanlar yahut kadınların kaygı duyacak yerlerini henüz anlayacak yaşa gelmemiş çocuklar. Süslerinden, gizlemiş olduklarının bilinmesi için ayaklarını yere vurmasınlar. Ey Müminler, hepiniz topluca Allah’a tövbe edin ki kurtuluşa erebilesiniz”.

Bilindiği gibi hem o coğrafya çok sıcak olduğu için hem birçok kadın eski geleneğine uyan olarak belden yukarı çıplak dolaşır, göğüsleri, yani meme kısımları açıkta kalırdı. Yüce Allah; O Müslüman kadınlara başörtünüzü göğsünüzün üzerine indirip, memelerinizi kapatın! Ayrıca bakışlarınızı yere indirin demekle, önünüze bakın! Edepli yürüyün der. Fakat Emevi faşizmiyle başlayan baskıcı süreç, günümüze kadar devam etmekte, Müslüman kadınlara kara çarşaf giydirilip, onların giyimi üzerinden siyasi-ticari çıkar sağlamaya çalışmaktalar. Fakat elimizi vicdanımıza koyarak, aklımızı da başımıza alarak, mantık penceresinden bakarsak, üçüncü Halife Osman’ın bunamış halinden yararlanan Muaviye-Mervan ikilisinin oluşturdukları O çirkef Emevi faşizmi sürecinde bu ayetin Kuranı Kerime ilave edildiğini ve bu yolla kadınların baskı altında tutulduklarını rahatlıkla anlarız. Daha sonraki süreçteyse Emevi faşizminin en bağınaz ikilisi olan Nizamülmülk ile Gazali’nin; Mısır’daki El Ezher Üniversitesinde ürettiği kara çarşaf. Muaviye ile Mervan ikilisinin Kur’anı Kerime ilave ettiği bu ayete dayandırılarak, bir kesimin kadınlarına giydirip alanlara salınıp, o kara çarşafıllar üzerinden siyasi-ticari çıkar sağlanmaktadır. Şimdi Emevi faşizminin iki kurucusunun Kur’anı Kerime ilave ettiğine inandığım ayete

dayandırılıp, bir kesimin kadınlarına dayatılıp, zorla kabul ettirilen kara çarşafı, Muhammed'i İslam'ın Mantiğıyla irdelemeye çalışacağım. Gerek erkekler, gerekse kadınlar olsun, eğer ahlaki yapısı dürüst değilse, karşı cinsin bazı yerlerine baktıklarında, onlara karşı hisleri depreşir, ahlak dışı haz duyarlar. Örneğin; ahlaki yapısı düzgün olmayan erkek, kadının uzun-düzgün saçına, gösterişli göğsüne, düzgün kollarına, geniş kalçasına, ince beline baktığında, o kadına karşı hisleri depreşir, cinsel haz duyar. Aynı ahlaka sahip olan kadın ise erkeğin kalın-güçlü pazılarına, kıllı göğsüne, geniş omuzları ile kalın ensesine baktığında, ona karşı hisleri depreşir, cinsel haz duyar. Yani erkekte olan hissin aynısı kadında da var, erkek kadına karşı ne kadar duyarlı ise kadında erkeğe karşı o kadar duyarlıdır. O halde kadınlara kara çarşaf giydirmenin nedeni nedir? Ona bakalım. Bir kesimin kadınlarının kara çarşaf giymesinin nedeni inançsal değil, siyasi-ticari çıkar amaçlı, o kadınlar bilerek, ya da bilmeyerek bu alçakça oyuna malzeme olurlar. Kimsenin özel hayatına karışma gibi bir niyetim yok, ama kara çarşafa büründürülen kadınların bu teslimiyetçi haline çok üzülüyorum. Zira bu medeni çağda Emevi faşizmi artıklarının siyasi-ticari çıkarı için kara çarşaf giydirdiği o bayanların, o siyasi-ticari sahtekârlara şöyle demelerini beklerdim. Be sahtekârlar, yemeğinizi yapan biziz, her türlü hizmetinizi gören biziz, evinizin düzenini sağlayan-koruyan biziz. Şehvetinizi tatmin eden biziz, sizden aldığımız bir damla suyu cennet havuzumuza aktarıp, orada insana dönüştüren biziz. O insanı dokuz ay kendi cennetimizde büyüten, günü geldiğinde dayanılmaz ağırlarla dünyaya getiren biziz. Dünyaya getirdiğimiz o insanı belirli bir süre sütümüzle, daha sonra el emeğimizle büyüten biziz, dünyaya getirdiğimiz o insana yürümeyi, konuşmayı öğretilip, istikbale hazırlayan biziz. Yaptığımız bu erdemli işler nedeniyle, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa; cennet annelerin ayakları altındadır sözüyle bizi en yüksek mertebeye koymuşken, ne hakla bizi kara çarşafa sokup, ortalıkta hayalet gibi dolaştırırsınız. İslami kurallara uygun biçimde giyinmek gerekiyorsa, sadece kadınlar mı Müslüman, siz erkekler Müslüman değil misiniz? Soğuk havada ayaklarınızda bot, sırtınızda takım elbise, takım elbisenin üzerine palto giyinir, başınızda şapka veya fötr ile dolaşırsınız. Sıcak havada ise ayaklarınızda süslü ayakkabı giyersiniz, belden aşağı ütülü pantolon, belden yukarı kısa kollu gömlek giyiyor, göğsünüzün düğmelerini yarıya kadar açıyor, boynunuza Altun kolye asıyor, kıllı pazılarınızı teşhir edercesine sirk maymunu gibi ortalıkta dolaşır kadınlara fiyaka yapıyorsunuz demelerini beklerdim. O bayanlar böyle bir soru sorsalar, çok yerinde bir soru sormuş olacak, o soruya Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarının hiçbirisi cevap veremeyecekti. Ne yazık ki kara çarşafa sokulup, üzerinde siyasi-ticari çıkar sağlanan bayanlardan şimdiye kadar bu soruyu soran olmadı ve yıllardır o alçaklığın oynacağı olmaya devam ediyorlar. Kara çarşafa sokulan kadınların: Cuma namazı sonrası ülkemizin camilerinin avlularını. Pazar günleri illerimizin en büyük meydanlarını, Pazartesi Üniversitelerimizin önünü işkal edip, kara çarşaf eylemleri yapmaları sayesinde, Emevi-emperyalizm ittifakının ülkemizdeki maşaları egemen duruma geldiler. Oysa ülkemizin kadınları eskisi gibi okur yazarız olmadıkları gibi, cahil-köraptal hiç değiller. Onlar bu kara çarşafın inançla hiçbir ilgisinin olmadığını, bu kara çarşafın siyasi-ticari çıkar amaçlı kullanılan bir silah olduğunu biliyorlar.

Ayrıca: İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, Cennet annelerin ayağı altındadır, her kesin nesli oğlundan devam eder, benim neslim kızım Fatma'dan devam eder sözüyle kadınları en yüksek mertebeye koyduğunu da gayet iyi biliyorlar. Dolayısıyla bunları bildiklerine emin olduğum o kadınların hizmet ettiği; Emevi-emperyalizm ittifakının, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine inanan kadınlara nasıl davrandıklarını, onlara nasıl bir gelecek hazırladıklarını daha iyi anlamaları için, iki somut örnek vereceğim.

Birinci örnek, Muhammed'i İslam'ı en güzel biçimiyle yaşayan, nüfusunun tamamına yakını Alevi olan Tunceli bölgesinde kadına verilen değerden vereceğim. Tunceli bölgesinde, birisi; başka birini kazaen veya kasten öldürdüğünde, o ölümün kan davasına dönüşmemesi için, öldüren kişi, kendi eşinin yanına ya bölgenin saygın insanlarından birini ya rehberini ya pirini katıp ölen kişinin ailesine gönderir, ölenin kanının bağışlanmasını ister. Bayana verilen değeri bilen mağdur aile, onları saygıyla karşılar misafir eder, kendilerine söğüş kesip, en saygın hizmette bulunur. Sabah misafirlerini yolcu ettiğinde, aile büyüğü şöyle der: Bacım, madem bir bayan olarak evimize geldin, senin hatırın için öldürülen akrabamın kanını bağışlıyorum der. O Bayan kanlısı olan aileye gittikten, karşı taraf ölen kişinin kanını bağışladıktan sonra, tekrar arabulucular araya girip, iki tarafı barıştırır. Barışın ebedi kalması içinse, haksız tarafın, haklı tarafa Kirvelik ikrarı vermesine karar verilir, Kirvelikle taçlanan barış kan davasına dönüşmeden sona erer. Onun için, bölgemizde hala birisi kadına saygısızlık etti mi, şöyle uyarılır: “kadının hatırı için kan bile bağışlanır, ona saygısızlık etmeye utanmıyormusun” denir. Dolayısıyla Muhammed'i İslam'ın özüne uygun bir uygulama olup, bizim Tunceli bölgesinde uygulanan bu değerli uygulamaya göre, her kadın hem anne olarak kutsal bir varlık hem erkeğin onurunun, şerefının simgesidir. O nedenle gönül şunu arzu eder: Kara çarşafa sokulup siyasi-ticari çıkar amaçlı silah olarak kullanılan kadınların eşleri, kendi eşlerini, kendi onurlarının, şereflerinin sembolü olduklarını anlayıp, onların birileri tarafından kara çarşafa sokulup siyasi-ticari çıkar sağlamak amacıyla kullanılmasını önlesinler. Onlar bu erdemli işi yapmazsa, gene gönlümüzün arzusu: İslam'ın erdemiyle yetişen o kadınların, Muhammedi İslam'ın kendilerine verdiği O Yüce Değerin farkına varıp, başkasının siyasi-ticari ikbali uğruna kara çarşafa bürünüp, hayalet gibi ortalıkta dolaşmasınlar. Gönlümüz arzu eder ki, kadınları siyasi-ticari çıkarına malzeme olarak kullanan ahlak fukaralarına şöyle desinler: Bu düzenden hoşnut değil ve bu düzeni değiştirmek istiyorsanız, namertçe arkamıza saklanıp, bizi siyasi-ticari çıkarınız için silah olarak kullanmayın! Mertçe ortaya çıkıp, beğenmediğiniz bu düzeni kendiniz değiştir! Siz arkamıza saklanıp, bizi siyasi-ticari çıkar amaçlı olarak kullandığınıza göre, sizde onur, şeref yoksunluğu var demelerini bekledik. Maalesef bu güne kadar bu erdemli duruş gösterilmediği için o ahlak yoksunlarının ezdiği-sömürdüğü hep o kesimin kadınları oldular, inşallah bir gün uyanır özgür iradeleriyle hareket eder, bu ayıptan kurtulurlar.

Gerçi Emevi-emperyalizm ittifakı, İslam Dünyasının tamamına yakını teslim almış durumda, şimdi ne yazılsa ne yapılsa hiçbir faydası olmayacak, ama Zeynep Oral Hanımefendinin 13 Ağustos 2015 günü yayımladığı Afganistan gözlemleri, Emevi-

emperyalizm ittifakının İslam Dünyasındaki hainler üzerinden neler yapabileceklerini açık bir biçimde ortaya koymuştur. Bakınız! Zeynep Oral hanımefendinin; 13 Ağustos 2015 günü Afganistan 'da yaptığı araştırma sırasında, Afganistanlı bir Bayan, Taliban terör örgütünün, Afganistanlılara yaşattığı vahşetini nasıl anlatır: “Kadının çalışması, okuması, otomobil kullanması, boyanması, Burkasız sokağa çıkması, burkalı bile olsa sokağa yalnız çıkması yasak. Erkeğin sakal tıraşı olması, kravat bağlaması yasak! Televizyon seyretmesi, müzik dinlemesi yasak, sinemaya, tiyatroya gitmesi yasak, fotoğraf çekmesi, resim, heykel yapması yasak, dans etmesi yasak, İslam öğretisi dışında; yani Emevi faşizminin gerici öğretisi dışındaki kitapların okunması yasaktır. İnternet kullanması yasak, plak, kaset gibi şeylerin çalınması yasak, oyuncularla oynaması, uçurtma uçurtması yasak, satranç, dama, tavla oynaması yasak, ıslık çalması yasaktır.

Burkanın içinde olunca, insan önünü göremiyor, konuşulanları duyamıyor, koku, nefes alamıyor, nereye bastığını bilemiyor-göremiyor. İnsan nereye bastığını göremeyince-bilemeyince, yürüyüşü değişir, yalpalanır, ufak, tedirgin adımlar atmaya çalışır ve at gözlüğü takmış gibidir. İnsan burkanın altında yanındakinin söylediklerini duymadığı için, konuşmadan yürümeye çalışır ve sadece gözünün önündeki küçük delikten giren hava ile yetinmek zorunda kalır, burkanın altı cehennem gibidir. İnsan o cehennemde çok terler, terleyince çok pis kokar, derisi kabarıp, hastalanır. Beyninin uyuştuğunu sanır öyle bir duruma gelir ki örtünmemek için evden dışarı çıkamaz. Daha önemlisi, insan kişiliğini yitirir bir hiç olur, artık kendini yaşamıyor hisseder”. Bu araştırma 13 Temmuz 2005 günü sadece Taliban adındaki Emevi faşizminin çağ dışı kafa yapısına sahip olan örgütün, Afganistan'da yaşayan Müslüman kadınlarla, erkeklere reva gördüğü alçakça muameleydi. Hristiyan emperyalistler tarafından yaratılan Taliban adındaki terör örgütü, o zaman sadece Afganistan halkına o zulmü yapmıştı. Fakat 2024 yılına gelindiğinde, Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarının İslam Dünyasının tamamına yayıldığını, Suudiarabistan faşizminin finanse ettiği, 2003–2024 yılları arasında Türkiye Cumhuriyeti Devletini yöneten Emevi artıklarının da büyük katkısıyla, İslam Dünyasını ateş çemberinin içine aldı. Bu Emevi faşizmi şimdi öyle bir ortam yaratmış ki, evimizde televizyonumuzu açmaya korkar olduk, zira harabeye dönüştürülen İslam coğrafyasının bu acıklı halini görmeye yüreğimiz dayanamıyor. Muhammed'i İslam'ın düşmanı, Hristiyan emperyalizme kölesi olan Emevi faşizmi o kadar kötü bir ortam yaratmış ki, Müslümanlar birbirine düşman edilmiş, birbirinin canını almakta, birbirinin eşine tecavüz etmekte, birbirinin malına zarar vermekte çekinmemekteler. Emevi faşizminin Türkiye ayağını oluşturanların amacıysa, bir yandan Muhammed'i İslam'a inananları yok edip yerlerine Emevi faşizmine mensup köleleri yerleştirmek. Öte yandan hem Muhammed'i İslam'ın Değerler ve Düşüncelerine uygun bir yapı üzerine kurulan Türkiye Cumhuriyeti Devletini Emevi gericiğine dönüştürmek hem Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün adını ortadan kaldırmak. Oysa Mustafa Kemal Atatürk'ün öncülüğünde kurulan Türkiye Cumhuriyeti Devleti, doğruluğun, çağdaşlığın, kalkınmanın, ülke gelirinin müştereken paylaşmanın, özgür-onurlu bir yaşamın sağlanmasının simgesidir. İslam Ülkelerinin Yöneticileri, Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ü rehber edinip, O'nun işaret ettiği çağdaşlaşma doğrultusunda hareket etseydi, şimdi İslam Dini en saygın din, Müslümanlar dünyanın en saygın insanlarıydı. Fakat akla, mantığa dayalı bu sisteme

düşman oldukları için, Muhammed’i İslam’dan uzaklaşıp, Müslümanların bu acınası duruma düşmesine yol açtılar. Bu Emevi faşizmi öyle kötü bir ortam oluşturdu ki: İslam denince insanların aklına ahlaksızlık, sapıklık, canavarlık, hırsızlık, döneklık, yalancılık gibi mel’anetler gelir. İslam’ı lekeleyen bu insanlık düşmanlarına karşı, Muhammed’i İslam’a inanan Müslümanların önünde iki yol var, ya Emevi faşizmi artıklarının siyasi-ticari çıkarına alet olmaya devam ederek, önce Afganistan’a, oradan İslam Dünyasının tamamına yayılan Emevi faşizmi zulmü altında yaşayacak. Ya Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk ile arkadaşlarının kurdukları Cumhuriyetin Çağdaş-Aydınlatıcı yolundan yürüyerek, aydınlığın-çağdaşlığın nimetlerinden faydalanırlar. Yani, Müslüman’ım diyen her insanın önünde iki yol var, ya Muhammed’i İslam’ın aydınlığıyla aydınlanırlar, ya Emevi faşizmini karanlığında yok olurlar, bu iki yolun dışında üçüncü yol yoktur.

PEYGAMBER EFENDİMİZİN AYŞE İLE EVLİLİĞİ

Emevi faşizminin; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’ya reva gördüğü iftiranın biri, yukarıya aldığım AHZAB SÜRESİ 50. Ayeti, diğeryse ilk halife Ebubekir’in kızı Ayşe ile evliğı iftirası. Neden iftira diyorum? Zira İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’nın hayatını incelediğimizde, bu evliliğın temelsiz olduğunu, Peygamber Efendimizin ahlaki yapısıyla taban tabana zıt olduğunu açıkça görüyoruz. Bakın! Bu iftiraya maruz bırakılan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, insanların sağlığı ile ilgili neler söylemiş.

1= “vücudunuzun bazı yerlerindeki kılları alın! Almazsanız kılların bulunduğu bölge terler, o terli bölge koku yapar, o koku hem sizi hem çevrenizi rahatsız eder”. Bilindiğı gibi, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’nın o zaman alın! Dediğı kıllar alınmaz ise gerçekten o bölgeyi terletir ve terleyen o yerler çok kötü koku yapıp insanı rahatsız ederler.

2= “Tırnaklarınızı sıkça kesin! Kesmezseniz, tırnaklarınızın altında kalan kir, yediğınız yemekle midenize inip, vücudunuzda çeşitli hastalıklara yol açar”. Düşünebiliyor musunuz, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’nın o zaman dile getirdiğı tırnakların kesilmesi tavsiyesi, şimdi birçok Hristiyan tarafından mantıklı görülüp tırnaklar kesilmektedir.

3= “Yemek yedikten sonra dişlerinizi misvaklayım, yani, şahadet parmağınızla yıkayın! Yıkamazsanız dişlerinizin arasında kalan yemek kırıntısı hem ağızınızda koku yapıp sizi rahatsız eder hem çevrenizdeki insanları rahatsız eder hem diş etinizde yara yapar”. Düşünebiliyor musunuz? İnsan yemek yedikten sonra dişlerini yıkamadığında insanın ağızının kokacağıını, o kokunun hem çevresindeki insanları rahatsız edeceğini hem dişetlerinde yaralar oluşturacağını, Peygamber Efendimiz o zaman bilip, insanları uyarmıştır.

4= “Bedeninizin kirlenmemesine dikkat edin! Zira kirli beden koku yapar, o koku hem size hem çevrenize rahatsızlık verir. Unutmayın temiz beden hem size güzellik verir

hem o güzellik ruhunuza yans y p, imanınızı güzelleştirir". Gene hepimiz biliyoruz ki, insan yıkanmazsa bedeni kokar, o kokudan rahatsız olan insanlar ondan uzak dururlar. İnsanların kendisinden uzak durduğu kişi ise ne Allah'ın huzurunda ne kulun karşısında üstün bir değere sahip olur.

5= "Domuz eti yemeyin! Yerseniz hem yağlı olduğu için sağlığınızı bozar hem vücudunuzda husule getireceği pis koku çevrenizi rahatsız eder". Düşünebiliyor musunuz? 7. Yy.'da İslam Peygamber Muhammet Mustafa'nın zararlı görüp yasakladığı domuz eti, günümüzün tıbbı tarafından aynı gerekçeyle yenmemesi tavsiye edilir. şimdi elimizi vicdanımıza koyup şöyle bir düşünelim, 7. Yy.'da ortaya koyduğu bu güzel fikirlerle insanların sağlığına bu kadar değer veren Peygamber Efendimiz, kendisi 56–57 yaşında güçlü bir erkek iken, henüz yedi yaşında olan k  c k bir kız çocuğu ile nasıl nik hlanı ? O kız dokuz yaşına geldiğinde, onunla nasıl evlenip, onunla cinsel ilişkide bulunur? Henüz dokuz yaşında olan bir kız çocuğuyla cinsel ilişkide bulunduğunda o kızın fiziki yapısına zarar vereceğini, o k  c k kız çocuğunun psikolojisinin bozulacağını hiç mi düşünmemiştir? Tabii ki düşünmüş, d ş nd ğu için öyle bir evlilik hiç olmamıştır. Fakat gerçek İslam ile hiçbir ilişigi olmadığı halde, Müslüman olduklarını iddia edenler, İmam Ali Efendimizin hakkı olan Hilafet Makamını, Hattab Oğlu  mer tarafından kendisine zorla veren, kendisi de hiçbir direnç göstermeden kabul eden Hz. Ebubekir'i aklamak maksadıyla, Peygamber Efendimizin, O'nun kızı Ayşe ile evlilik hik yesi uydurulmuş. Bu hik eyi uyduranların şimdiki ardıllarının en aptalca girişimi ise yukarıda sıraladığım iftiralarla Peygamber Efendimizi töhmet altında bıraktıklarını düşünmeyip, bir kısım Hristiyanların; Peygamber Efendimizi karikatürize etmelerine, hicvetmelerini protesto etmeleridir. Be akılsızlar, şimdi Peygamber Efendimize böyle hakaret edenlere kızıp  ıldıracanızıza, asırlardan beri bu tür akıl ve ahlak dışı iddiada neden bulundunuz? Peygamber Efendimize hakaret edenlere bu şekilde kızacağınıza, bu akılsızlığı niye yaptık diye, kendinize kızsanız! Yazık, hem de çok yazık ne İslam Peygamberi ne İslami Değer ve Düşünceler bu hakaretleri hak etmiş, ama akıl-ahlak fukarası Emevi artıkları sayesinde bunları görüyor-yaşıyoruz.

PEYGAMBER EFENDİMİZLE EVLENDİĞİ İDDİA EDİLEN AYşe

1-Yukarıda işaret ettiğim gibi Peygamber Efendimizin aramızdan ayrıldığı gün temeli atılan oluşumun Emevi faşizmine dönüşmesi, günümüze kadar varlığını etkin biçimde sürdürmekte, yaptığı her kötü işe bir kılıf uydurarak, kendisini arıdur  göstermektedir. Dolayısıyla ilk halife Ebubekir'in kızı Ayşe'nin, Peygamber Efendimizle evlenmesi olayında da böyle olmuş, gerçek tersyüz edilmiş, Ayşe'yi pir pak göstermek için her türlü yalana başvurulmuştur. Fakat Muhammed'i İslam'ın sarili kaynaklar, o zaman yaşananları şöyle vermekteler: İslam Peygamberi Muhammet Mustafa  l m döşeğinde can çekişirken, Ebubekir Medine dışında; Ben'il harise 'de geleceğe dönük planlar yapmaktaydı. Kızı Ayşe, kendisine Peygamber Efendimizin  lmek üzere olduğu haberi verince, peygamberin evinin önüne gelir, can çekişmekte olan peygamberin yanına uğramadan, Hattab Oğlu  mer ile diğer yandaşlarını alıp, Ben'il Sakiyf'e gider, orada daha önce iki ortağıyla yaptığı anlaşmayla kendisine verilen Hilafet Makamını

kabul eder. Oysa kısa süre önce Gaadiri Hum'da; Peygamber Efendimiz, İmam Ali'yi kendi halefi olarak ilan ederken, kendisi ile iki ortağı oradaydı, orada bulunan bütün Müslümanların huzurunda İmam Ali'ye Biat etmişlerdi. Gaadiri Hum'da yaşananları gayet iyi bilen Ayşe, babasına haber verdiğine göre, büyük ihtimalle babasının daha önce iki ortağıyla anlaştığından haberi vardı ve babasına haber vermek suretiyle Ali Efendimizin hakkının gasp edilmesinde önemli rol oynamıştı.

2-Aslında başka hiçbir sıfatı olmayan, sadece birinci halifenin kızı olan Ayşe, Ömer öldürülünce, kardeşi Abdurrahman'ı, kimi kaynaklara göreyse Muhammet'i halife seçtirmek ister, ama planı tutmaz, Ben'il Sakiyfe mutabakatı gereği Hz. Osman halife seçilir. Kardeşini halife seçtirmeyi başaramayan Ayşe, Hz. Osman'a düşman olur, Ona "na'sel" yani yırtıcı sırtlan lakabı takar. Emevi faşizmine bağlı gruplar, bunu hep inkâr ederler, ama Muhammed'i İslam'ın gerçek kaynaklarına göre, halife Osman'ın evini ablukaya alan grubun başında Ayşe'nin kardeşi Abdurrahman, kimi kaynaklara göre Muhammet ile ikinci halifenin oğlu Abdullah var ve O karmaşa ortamında Ayşe'nin Medine'den ayrılıp Mekke'ye gitmesi tesadüf olmasa gerek. Osman öldürülüp olay bittikten sonra, Mekke'den Medine'ye dönen Ayşe, Ubeyd adında bir Medineliyle karşılaşır. Ubeyd, halife Osman'ın öldürüldüğünü söylediğinde, Ayşe; Allah onu uzaklaştırsın, bu onun kendi eliyle hazırladığı sondur der. Ubeyd; Ali Efendimizin halife seçildiğini söylediğindeyse, keşke gökler yere inseydi bu haberi duymasaydım der. Ayşe ile ilgili yukarıya aldığın birinci olayın kaynağı tam on üç kaynaktan belge gösteren Abdalbaki Gölpınarlı'nın Nehc'ül Belâgâ adlı eserinin 156. Sayfasından, ikinci olay ise, aynı eserin 212. Sayfasından alıntılanmıştır.

3-İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, hırsızlık yaptığı için Muaviye'yi lanetleyip Şam'a sürgün etmişti, yukarıda işaret ettiğim gibi, O mel'unu halife Osman affedip, sürgün edildiği Şam'a Vali olarak atamıştı, Ayşe ise O mel'un ile iş birliği yapıp, öldürülen halife Osman'ın kanlı gömleğiyle, eşinin kesilen parmaklarını teşhir ettirip, Osman'ı Ali öldürttü propagandasına perde arkasında destek vermişti. Yani Ayşe kanlı gömlek, ya da Sıffiyın savaşı olarak bilinen ilk İslam içi savaşa yol açan, binlerce Müslüman'ın ölümüne yol açan; Muaviye, Mervan, Amr İbni Eblias üçlüsünün suç ortağıydı.

4-Ayşe kanlı gömlek olayında çok önemli rol oynamıştı, fakat üçüncü halife Osman'ın amcası Hakem'in oğlu Mervan ile Osman'ın yakın akrabası Ebusufyan oğlu Muaviye, İslam'ın en azgın düşmanlarından biri olan Ebliasoğlu Amr'ın arkasına saklanıp, bir derece kendisini gizleyebilmiştir. Yapılan ahlaksızca propagandayla Ali Efendimizin bir derece ypranıp halkın gözünden düştüğü sanmış olmalı ki, ikinci olayda gizlenme gereği duymayan Ayşe, büyük ihtimalle; yukarıda adı geçen üçlleden aldığı parayla topladığı çapulcuların başına geçip, İslam Tarihinde Cemel savaşı olarak bilinen İslam içi ikinci savaşı yaptırmıştı. Müslümanlar arasında yaşanan ikinci savaş sırasında gene binlerce Müslüman birbirini öldürmüş, binlerce Müslüman kadın dul kalmış, binlerce Müslüman çocuk yetim kalmıştır. Kim ne der, kim ne düşünür bilemem, ama ben, her iki savaşta yaşananlarda, Ayşe'nin çok önemli rolü olmuştur. Fakat Cemel savaşını bizzat Ayşe yönettiği için, öldürülen binlerce Müslüman'ın Ayşe'nin elinde, dul kalan

kadınların, yetim kalan binlerce Müslüman çocuğun vebali Ayşe'nindir ve Ayşe hem Allah'ın huzurunda hem Müslümanların gönlünde suçludur.

5-Hem İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'ya hem Peygamberimizin Ehlibeytine düşman olan Muaviye, suç ortağı olup, çoğunlukla maşa olarak kullandığı Mervan'ı Medine'ye gönderir. İslam Toplumunun en ahlaksız insanlarından biri olan Mervan, İmam Hasan Efendimizin eşi Cude'ye; İmam Hasan'ı öldürürsen, Muaviye, seni oğlu Yezid'e alır vaadiyle kandırır. Mel'un Mervan'ın o vaadine inan Cude, İmam Hasan Efendimize şerbet içinde zehir içirip Şehit olmasını sağlar. İmam Hüseyin Efendimiz; İmam Hasan Efendimizin Mübarek Bedenini dedesi Muhammet Mustafa'nın yanına defnetmek üzere yola çıkarır. Fakat siyah bir katıra binen Ayşe, peşindeki çapulcularla cenazenin önünü keser, İmam Hasan Efendimizin mübarek bedenini dedesinin yanına defnedilmesine engel olur. İki taraf arasında çıkan kavga sırasında, İmam Hasan Efendimizin cenazesi yere düşer, yere düşen cenazeye sarılan İmam Hüseyin Efendimiz şöyle haykırır: Ayşe! Sen beyaz deveye binip, babam İmam Ali'ye karşı savaşmıştın, şimdi siyah katıra binmiş ağabeyimin cenazesine karşı savaşıyorsun. Senin Ehlibeyte olan kinin-nefretin bitmeyecek mi? Der, cenazeyi geri çevirip, Hamza Efendimizin yanına defneder. Kaynak: Aşık Fuzuli'nin "Saadete Ermişlerin Bahçesi" adlı kitaptır. Ayşe ile ilgili belgelerin az bir kısmını yukarıya aldıktan sonra, bunun uydurulmuş bir masal değil, doğru olduğunu kabul edip, bu masalı uyduranlara birkaç soru soralım.

1=Ayşe; Beytullah'ın kaydını tutmakla görevlendirilen, Muaviye'nin Beytülmal den mal çalıp, gizlice akrabalarına verdiği için, Mervan ise hizipçilik yapıp, Müslümanları birbirine düşürdüğü için, Peygamber Efendimiz tarafından lanetlenip Şam Vilayetine sürgün edildiklerini, yaşadıkları sürece Medine'ye girmelerini yasakladığını bilmiyor muydu ki? O iki İslam düşmanı ile işbirliği yapıp, Ehlibeyte karşı savaştı. Ayşe; İslam Peygamber Muhammet Mustafa'nın, Müslümanlar kardeşidir, Müslüman'ın, Müslüman kardeşini öldürmesi, malına zarar vermesi, iffetine dokunması haramdır sözünü duymamış mıydı ki, Müslümanların arasına nifak sokanlarla ortak hareket edip, kardeşi kardeşe öldürttü. Gene kim ne der, kim ne düşünür bilemem, ama nazarımda Ayşe hala devam etmekte olan kardeş kavgasının temelini atanlarda biridir.

2=Peygamber Efendimiz, Hasan ile Hüseyin Efendilerimizi dizlerine oturtur, bunlar Cennetin Efendileri, bunlar benden birer parçadır, bunları inciten, beni incitir" derdi. O hanım, gerçekten Peygamber Efendimizin en çok sevdiği eşi idiye, bu sözleri hiç duymamış mıydı ki? İmam Hasan Efendimizin cenazesinin önünü keserek, kavganın çıkmasına, cenazenin yere düşmesine, İmam Hüseyin Efendimizin feryadına yol açtı. Ayrıca İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın en çok sevdiği eşi olduğu söylenen Ayşe, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın; Ali Efendimiz için söylediği aşağıdaki sözler hiç mi duymamıştı?

Ya Ali, Mümin Sana buğz etmez, münafık ise seni hiç sevmez.

Ali Müminlerin dilediği, uyduğu kişi, mal ise münafıkların dilediği, (kaynak: Camius sagır cilt- 2- s.55)

Ehlibeyt 'im Nuh'un gemisine benzer, o gemiye binen kurtuluşa erer, binmeyen helak olur gider.

Ya Ali, biz hakka çağırınız, halkın İmamı ve Allah'ın gerçek dilimiz, kim bize itaat ederse kurtuluşa erer, kim bize isyan ederse helak olur, gider. (Kaynak: Fedail'ül Hamze-cilt 2, s. 57,59.)

Ben ilmin şehriyim, Ali ise kapısıdır. İlmi isteyen kapıya gitsin. Ben hikmet eviyim, Ali ise kapısıdır, hikmet isteyen kapıya gitsin.

Doğrusu Ali ilmimin kapısı, benden sonra benim tebliğ ettiklerimi size apaçık bildirir. O'nu sevmek iman, O'na buğz etmek nifaktır buyurmuştur. Yedi kaynaktan belge gösteren el müracaat s. 188, Nehc'ül Belâğ, s.400

Bu hususta çok sayıda belge var, ama dürüstlikle değerlendirilirse yukarıya alıp bilgimize sunduğum örnekler, Ayşe'nin evlilik masalını çürütmeye yeter. İsterseniz şimdi Peygamber Efendimiz ile Ayşe'yi bir tarafa bırakıp, daha iyi anlaşılabilmesi için şöyle bir kıyaslama yapalım: diyelim sıradan iki insan evlendi, adamın ilk eşinden çocukları, torunları oldu ve ilk eşi öldü. İlk eşi vefat eden adam bir daha evlendi, evlendiği ikinci eşiyle yaklaşık 6,7 yıl yaşadıktan sonra öldü. Ölen adamın geriye bıraktığı çocukları, torunları, ikinci eşine birer evlat, aynı zamanda eşinden geriye kalan birer emanet değil mi? Kaldı ki Ayşe'nin evlendiği söylenen kişi, öyle sıradan biri değildi. O, kendi nuru ile kâinatı aydınlatan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa idi ve Ayşe, onunla evlenip, yaklaşık 6,7 yıl aynı yastığı paylaştıysa, peygamberin geriye bıraktığı damadı ile torunları, Ayşe'ye birer kutsal emanet değil miydi? Onları kendi canından aziz tutması gerekmez miydi? Tabii ki gerekirdi, ama bütün bunlar Hz. Ayşe'nin, Peygamber Efendimiz ile evlenmesinin bir masal olduğunu, gerçekle hiçbir ilgisinin olmadığını somut göstergeleridir. Yukarıdaki soruları sorduktan sonra, şimdi İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın merhametine sığınarak, şunları sıralayacağım:

1=Acaba: Peygamber Efendimiz; Hz. Ayşe'ye; Ayşe, şu Ali'yi, Fatma'yı, Hasan'ı, Hüseyin'i sever gördüğüme bakma, aslında onları hiç sevmem. Ne olur ben öldükten sonra, bunlara elinden geldiğince kötülük yap ki, yattığım yerde rahat edeyim demişti ki Ayşe, Peygamber Efendimizin düşmanlarıyla işbirliği yaparak, Ehlibeyte onca kötülükler yapmıştı.

2=Acaba: Peygamber Efendimiz; Hz. Ayşe'ye, Ayşe; Muaviye ile Mervan'ı Şam'a sürgün etmem hataydı, aslında onlar çok iyi insanlardı. Ben öldükten sonra, Osman onları affedecek, sende onlarla işbirliği yap! Sevmediğim şu Ali'ye her kötülüğü yap ki ruhum rahat etsin mi demiş ki, Ayşe o iki İslam düşmanı ile işbirliği yaparak, Ali Efendimize o kadar kötülük yapmıştı? Hâşâ! Bunların hiçbirisi değildi. Bunların tamamı İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın, Ayşe ile evliliğinin bir masaldan ibaret olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla bu kitabın birinci baskısını yazarken şöyle demiştim: Bütün bunlar bir yana, şimdi 56,57 yaşında Müslüman bir erkek kalkar, yedi yaşında bir kız çocuğuyla nikâhlanır, dokuz yaşına geldiğindeyse resmen evlenir ve o evliliği

İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile Ayşe'nin evliliğine dayandırırrsa, bu evlilik masalını uyduranlar ne yapacaklar? Merak ediyorum. Evet o zaman bu hususta öyle demiştim, ama maalesef haklı çıktım, zira 21. Yy.'da bir sapık, altı yaşındaki kızını, 28 yaşındaki başka bir sapık ile evlendirerek Muhammed'i İslam'a inananlara büyük bir utanç yaşattı. Tekrar başa dönüp, Müslümanım diyenlere şöyle haykırmak isterim! Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Osman üçlüsü, Gaadiri Hum'da; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın huzurunda, İmam Ali Efendimize biat etmişlerdi. Peygamber Efendimiz henüz ölüm döşeğinde can çekişirken, verilen ikrardan dönülüp, Ebubekir halife olarak seçilmişti. Şimdi onların verdikleri ikrardan dönmelerini şirin göstermek, güç kullanılarak zorla ele geçirilen hilafeti meşrulaştırmak için, kendi peygamberimizi bu tür iftiralarla töhmet altında bırakmamız doğru değil, zira meşru olsun olmasın, Hz. Ebubekir yaklaşık üç yıl halifelik yapmış, günahıyla, sevabıyla göçüp gitmiştir. Şimdi yaptığı o yanlıştan dolayı ondan hesap soran yok ki, O'nu korumak için bu tür uydurmalarla başvurulsun. Farkında mısınız? Bu uydurmalarla hem peygamberimiz töhmet altında bırakıldı hem İslam düşmanlarının önü açıldı. Önü açılan İslam düşmanları, İslam Peygamberine saldırmaya, değişik türde karikatürize etmeye, ağır hakaretler etmeye başladılar. Bunu kabul etmemiz gayet tabii mümkün değil, ama yapılan hakaretlerin sorumlusu onlar değil, kendi Peygamberine yukarıda işaret ettiğim iftiraları atanlardır. Geldiğimiz bu çirkef süreçte, vicdan sahibi bütün Müslümanlara söyleyeceğim şudur: İslami Değer ve Düşünceleri gönlümüze nakşeden Peygamber Efendimizi seviyor, O'na değer veriyor isek, bu uydurmalarla vazgeçelim. Vazgeçmezsek, bir yanda ruh hastası sadistlerin İslam adına işledikleri cinayetleri, toplu katliamları meşrulaştırırız. Öte yanda bazı kirli dillerle, kirli kalemlerin Peygamber Efendimize yaptıkları iftiralara meşruluk kazandırmış oluruz. Onun için aklımızı başımıza alıp, birilerini aklamak için, sadece bir buçuk milyarı aşkın Müslümanlara değil, bütün yaratılmışlara ışık olan İslami Değer ve Düşünceleri gönlümüze oya gibi işleyen Peygamber Efendimize yapılan hakaretlerin artarak devam etmesine yol açmayalım. Bu masalları uydurmaya devam edersek, Peygamber Efendimizi yıpratırız, Peygamber Efendimizi yıpratıranlar ise mahşer gününde peygamber Efendimizin huzuruna yüzü kara çıkarlar.

PEYGAMBER EFENDİMİZ İLE KURANI KERİMİN SAYGINLIĞI

Evet, İslam Dininin Anayasası olan Kuranı Kerim ile İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, tarihi süreçte şimdi olduğu gibi Yüce ve Kutsal mıydı? Hayır değildi, Yüce ve Kutsal olsaydı, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa hakka yürüdüğü gün, Ben'ül Sakiyfe denilen mahalde bir araya gelinmez, İslam karşıtı oluşum yaratılmazdı. Şimdi olduğu gibi Yüce ve Kutsal olsaydı, Hz. Ebubekir, Peygamber Efendimizin kendi sağlığında Fatma Anamıza verdiği FEDEK Hurma Bahçesini elinden almaz, İslam Peygamberinin ailesini açlığa mahkûm etmezdi. Şimdi olduğu gibi Yüce ve Kutsal olsaydı, Hz. Ömer Ehlibeytin evini basıp, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın öz kızı olan Fatma Anamızın karnına tekme vurup, beş aylık bebeğinin düşmesine yol açmazdı. Şimdi olduğu gibi Yüce ve Kutsal olsaydı, halife Osman; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa tarafından Şam'a sürgün edilen Muaviye ile Mervan'ı önce affedip, sonra o iki önemli makama getirmezdi. Şimdi olduğu gibi Yüce ve Kutsal

olsaydı, halife Osman, kuzeni Mervan'ın Kuranı Kerimin içine serpiştirip, Muhammedi İslam Değerlerinin orijinini bozan ayetlere müdahale ederdi. Dolayısıyla Kuranı Kerim ile İslam Peygamberi Muhammet Mustafa şimdi olduğu gibi Yüce ve Kutsal olmadığı içindir ki, üçüncü halife Osman'ın himaye ettiği Muaviye-Mervan ikilisinin yarattığı Emevi faşizmi, önce Abbasiler, sonra Selçuklular, daha sonra Osmanlılar zamanında devam ettirilmezdi. Bütün bunlar yaşandığına göre, İslam'ın Anayasası olan Kuranı kerim ile İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, şimdi olduğu gibi Yüce ve Kutsal değildi. Yani şimdi her türlü barbarlık İslam kisvesi altında yapılıyorsa, bu barbarlıkların sorumlu, şimdi kutsallaştırmaya çalışılan; Emevi, Abbasi, Selçuklu, Osmanlı'nın 1512'den itibaren işbaşına gelen faşist yöneticilerdir. Günümüzde İslami Değer ve Düşünceler, Emevi faşizminin gerisinde kalmışlarsa, bunun nedeni, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın dokuz yaşında küçük bir kız çocuğu ile evlendiğini ve dokuz eşi olduğunu Kur'anı Kerime ilave edenlerdir. Şimdi bu somut gerçeği okuyan Emevi faşizminin günümüzün artık, hayır! Bunlar doğru değil derler. O halde her olayda yaptığım gibi, şimdide iki Mustafa arasında şöyle bir kıyaslamayı yapayım.

1299'da kurulan Osmanlı Beyliği, Muhammed'i İslam temel alınarak kurulduğu için, o küçük beylik önce devlete, sonra üç kıtaya hükmeden İmparatorluğa dönüşmüştü. Fakat 1512'de öz babasını önce tahttan indirip yerine geçen, sonra hunharca öldürten Selim, 1517'de Emevi faşizmini ülkemize taşıyıp, onun zehriyle ülkemizde yaşayan Müslümanları düşman kaplara bölüp birbirine düşürmesiyle, insanlarımız yaklaşık 400 yıl birbirinin kanını akıtmış, Müslümanların kanıyla gözyaşı üzerinde şehvete dayalı bir düzen sürdürülmüştü. O kardeş kavgasının sonucunda üç kıtaya hükmeden Koskoca Osmanlı İmparatorluğu çökmüş, Başkenti İstanbul bile, Hristiyan emperyalistlere teslim edilmiştir. O karanlık ortamda, ülkemizin üzerine güneş gibi doğan Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk, çöken Emevi faşizmi yerine, Muhammed'i İslam'ın en düzgün yansıması olup, sevgiye, saygıya, müşterek paylaşıma, akılcılığa, çağdaşlığa dayalı Cumhuriyeti kurmuş, bu ülkenin insanlarına aydınlığın-çağdaşlığın kapısını açmıştır. Fakat Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk ile arkadaşlarının kurduğu bu çağdaş düzen; başta Celal Bayar olmak üzere Emevici grubun hoşuna gitmemiş, ama elinde fırsat olmadığı için pusuya yatıp fırsat kollamışlardı. Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün hakka yürümesinden sonra, Celal Bayar'ın başını çektiği Emevici grup ortaya çıkıp, Demokrat Parti adında aldatıcı bir parti kurmuş, iftira, hırsızlık, ırk ve inanç istismarı gibi propagandalar sayesinde 1950'de iktidarı ele geçirmeyi başarmıştı. Bilindiği gibi, 1950'de Celal Bayar'ın temelini attığı Emevi faşizminin gerici düzeni, önce Süleyman Demirel, Necmettin Erbakan, Alpaslan Türkeş üçlüsü, daha sonra Turgut Özal öncülüğündeki grup tarafından devam ettirilip, bütün taşlar yerine oturtulunca, kendini bilmez bazı solcularında desteğiyle tamamen önü açılan Emevici düşünce, Recep Tayyip Erdoğan'ın öncülüğünde ülkemizi ahtapot gibi sardı. Açıkça görüldüğü gibi, ülkemizin yönetimini ele geçiren Emeviciler, Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk ile arkadaşlarının kurduğu Cumhuriyetin Çağdaş-Aydınlatici değerlerine karşı cephe almış, bu yönetim biçiminin izlerini silmek için her türlü ahlak dışı taktiği uygulamaktalar. Düşünebiliyor musunuz? Karşılarında Cumhuriyet Halk Parti gibi

Ulu Bir Çınar, birçok siyasi parti ve sivil toplum örgütü olmasına rağmen bunlar; bu ülkenin düzenini dönüştürmeyi başardılar. Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk ile Muhammed'i İslam'ın yansıması olan Cumhuriyetin Çağdaş-Aydınlatıcı değeri ne zaman-nasıl anlaşıldı? Müslüman görünümlü zevatin; yalancılık, hırsızlık, sahtekârlık, döneklık, arsızlık, zalimlik gibi; İslam ve insanlık dışı eylemleri insanlarımız tarafından açık biçimde görülünce, hem Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün hem Cumhuriyetin Çağdaş-Aydınlatıcı değerinin kıymeti anlaşıldı.

Şimdi Türkiye Cumhuriyeti Devletini kurup, insanlarımızı; Çağdaş-Aydınlatıcı Değer ve Düşüncelerini öğrenmeye-yaşamaya yönlendiren Mustafa kemal Atatürk'ün yanında durup, bütün çağlara ışık tutan Muhammed'i İslam'ı kuran Muhammet Mustafa'ya bakalım. Yukarıda işaret ettiğim gibi, miladi 611 yılı öncesi Mekke'de iki grup vardı, o gruplardan biri eşkıya, diğeriye esnaf idi. Eşkıya grup bir yandan yol kesip kervan soyuyor. Öte yanda şehirler, köyler basıp talanlar yapıyor, getirdikleri mal ile köleleri önce kendileri satıyor, satamadıklarını Mekke'deki esnaflara satıyor, onlarda kâr ile satıp varlıklarını büyütüyorlardı. İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, Mekke'de ortaya çıkıp, o coğrafyanın üzerine güneş gibi doğup, Yüce Allah'ın Buyrukları Olan İslami Değer ve Düşünceleri yaymaya başlayınca, daha önce haram ile beslenenlerin keyfi kaçır, İslam Peygamberi ile İslami Değer ve Düşüncelere karşı cephe alırlar. O kadar acımasızca cephe alırlar ki, bir kısmına yukarıda değindiğim baskıların yanısıra, İslami Değer ve Düşünceleri yayan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'yı ortadan kaldırmaya bile yeltenirler.

Şimdi tekrar başa dönüp, iki Mustafa'yı yan yana koyup, akıl penceresinden ikisine bakalım. Çağdaş-Aydınlatıcı Cumhuriyetin ilanıyla çıkar kaybına uğrayan şimdiki Emevi artıkları, karşılarında muhalif siyasi partiler ve büyük bir halk kitlesi olmasına rağmen, Cumhuriyeti Kuran Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk ile Cumhuriyetin yönetim biçimine nasıl bakıyor, ne kadar saygı duyup, değer veriyorsa. İslam öncesi haram kazançla beslenip, İslam'ın gelişiyle saltanatı sarsılan İslam karşıtı; Emevi, Abbasi, Selçuklu, 1512'den itibaren Osmanlı faşizmi, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'ya, İslami Değer ve Düşüncelere o kadar değer vermiş, o kadar saygı göstermişti. Dolayısıyla kim ne derse desin, en az 500 yıl, ne İslam Peygamberi Muhammet Mustafa şimdi olduğu kadar kutsaldı, ne İslami Değer ve Düşünceleri İçeren Kur'anı Kerim bu kadar kutsaldı. İslam Peygamber Muhammet Mustafa şimdi olduğu gibi kutsal olsaydı, peygamberimiz ölüm döşeğinde can çekişirken, Sahabeleri olarak bilinen bazıları peygamberi ölüm döşeğinde terk edip, siyasi-ticari çıkar paylaşımına gider miydi? Kutsal olsaydı, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın hem kuzeni hem damadı olan İmam Ali Efendimiz ile İslam Peygamberinin torunları olan İmam Hasan ile İmam Hüseyin Efendilerimiz Şehit edilir miydi? Kutsal olsaydı, O Yüce Peygamberin öz torunlarının evlatları olan diğer sekiz İmam hunharca Şehit edilir miydi? Bunlar yapıldığına göre, İslam Peygamberi ile İslam'ın yol gösterici rehberi olan Kur'anı Kerim şimdi olduğu gibi kutsal değildi. Peki, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile İslami Değer ve Düşünceleri içeren Kur'anı Kerim ne zaman kutsallık kazandı? Önce Emevi, sonra Abbasi, daha sonra Abbasi faşizminin hizmetine giren Selçuklu, 1517'den itibaren Emevi faşizmini uygulayan Osmanlılar

Müslümanların arasına kin-nefret tohumu ekip, onları bölüp, birbirlerinin canını yakmaya, kanlarını akıtmaya, işgallerle birbirlerinin ülkelerini harap etmeleri, Muhammed’i İslam’ın değerlerinin anlaşılmasını sağlamıştır. Ayrıca Muhammed’i İslam’ın yasak ettiği; hırsızlık, sahtekârlık, dolandırıcılık, yalancılık, gaspçılık, kölelik, savunmasız kadına, mazlum insana yapılan zulüm arttıkça. İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile İslami Değer ve Düşünceleri içeren Kuranı Kerimin ne kadar kıymetli ve yüce olduğu anlaşılmış, ondan sonra insanlar bu iki değere saygı duymaya başlamışlar. Bu hususu Türkiye Cumhuriyeti Devleti açısında değerlendirdiğimizde, Kuranı Kerim ile İslam Peygamber Muhammet Mustafa’nın Kutsallık kazanması, Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk’ün sayesinde gerçekleştiği açıkça anlaşılacaktır. Zira Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk, Emevi faşizminin yarattığı beyin körlüğüne son vermek için önce Kuranı Kerimi Türkçeye çevirtip, Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerinin anlaşılmasını sağlamıştır. Kuranı Kerimin Türkçeye çevrilmesiyle, insanlarımız; Kuranı Kerimi bildikleri dil olan Türkçe çevrisinde okuyup, içeriğini öğrenince, Emevi gericiliği bitmiş, insanlarımız medeniyete yönelerek hem Çağdaş Muhammed’i İslam’ın hem Çağdaş Cumhuriyetin değerini anlamışlardır. Yani; ülkemizdeki Emevi faşizmi artıkları, Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk’e hangi nedenle düşman ise, o zaman başlayıp, günümüze kadar devam edegelen İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile karşılarının düşmanlığının nedeni de odur.

İSLAM ÖNCESİ DİNLERDE İBADET YERİNİN YAPIMI

Dinler tarihini incelediğimizde, ilk ibadet yeri yapan toplumun “Hermesiler” yani İdris Peygambere inananlar olduğunu görüyoruz. İnisiasyon Okulu denilen o mekânı yapan ise İdris Peygamber idi, ama İdris Peygamberden sonra gelenler, o mekânı sadece ibadet etmek için değil, insanlara inançsal hizmet verecek kişilerin arınıp, hakikate ulaşması içinde değerlendirmişler. İdris Peygamberin yaptırdığı İnisiasyon Okulundan sonra, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa dâhil, hiçbir peygamber ibadethane yaptırmamış her inançsal grup, kendi peygamberi hakka yürüdükten sonra ibadethane yapmıştır. İdris Peygamberden sonra ilk ibadet yerini yapan toplum ise Budistlerdi, zira Buda yaşadığı süreçte, kendi yarenlerine, ibadet etmenin yanısıra çalışmayı, kendi alın teriyle yaşamayı öğütlediği için. Buda’nın o düşüncesinden hareket eden Budistler, Buda’nın hakka yürümesinden sonra; Buda adına bir tapınak yaparlar, o tapınakta hem ibadet eder hem çalışıp geçimini sağlar hem günün koşulları gereği, kendilerini korumak için savaşçı yetiştirirler.

Bana göre yanlış bir tanımlama, ama SEMAVİ DİNLERİN ilki olan MUSEVİLİĞİ yapan Musa Peygamber, milattan önce 1393 yılında dünyaya gelir, ama yaşadığı süre içerisinde ibadet yeri yaptırmaz, Turisina denilen dağın tepesinde Yüce Allah’ın huzuruna çıkıp, orada; Yüce Allah’tan aldığı mesajları İsrail Oğullarıyla paylaşır. Musa Peygamber yaşarken ona inanmayan, yaptıkları yanlışlıklarla, O’na çile çektiren İsrail oğulları, Musa Peygamber Hakka yürüdükten sonra, O’nun ne kadar yüce bir kişiliğe sahip olduğunu anlar, bir nevi kendilerini affettirmek için; Budistlerden esinlenerek, Kudüs’te bir Sinagog yapar, orada topluca ibadet ederler.

Hristiyanların ibadet yeri olan Kilise yapımıysa, okuduğumuz kaynaklara göre şöyle gerçekleşmiş: İsa peygamber miladi takvimle sıfır tarihinde doğmuş, otuz üç yaşında iken bir cuma günü çarmığa gerilip Şehit edilmiş. Pazar günü öğlen vakti, arkadaşları; İsa Peygamberin göğe uçtuğunu görüp diğer dostlarına haber vermeleri üzerine, İsa Peygamberin göğe uçtuğu Mucizesi kısa sürede çevreye yayılır. İsa Peygamberin göğe uçtuğu haberinin yayıldıkça sevenleri çoğalır ve İsa Peygamberin göğe uçtuğu yere yakın bir evde toplanıp ibadet ederler. İsa Peygamberin göğe uçtuğu haberi yayıldıkça sevenleri çoğalır, sevenleri çoğaldıkça, o eve sığamaz olurlar. İsa Peygamberin sevenleri o eve sığamayınca, Musevilerden rica eder, onlardan sinagogunda bir köşeyi alır, orada ibadet etmeye başlarlar. İsa Peygambere inanan İlk Hristiyanlar günden güne çoğalıp, İsrail oğullarını tedirgin edince, onları Sinagog 'tan kovarlar. Sinagog 'tan kovulan İsa Peygamberin sevenleri, tekrar evlerde ibadet etmeye başlar ve uzun süre evlerde ibadet etmeye devam ederler. Miladi doksan yılında, evlerde ibadet etmenin mümkün olamayacağını anlayan İsa Peygamberin Sevenler, İsa Peygamberin Şahadetinden 57 yıl sonra; yani Miladi doksan yılında Kudüs'te ilk kiliseyi yaparak, orada sadelik içerisinde ibadet etmeye başlarlar. Fakat İsa Peygamber aniden yakalanıp Şehit edildiği, o nedenle geriye yazılı metin bırakmadığı için, Hristiyanlığın yol gösterici rehberi olan İncil'in yazılması, İsa Peygamberin Havarileri olarak bilinen 12 dostuna kalır. İsa Peygamberin dostlarıysa on iki kişi oldukları için, İncil; 12 kişiden alınan değişik bilgiden oluşturulur. Rahatlıkla anlaşılacağı gibi, 12 değişik kişiden alınan bilgi değişik içerik taşıdığı için, inanç istismarcıları için bulunmaz fırsat yaratır ve onlar değişik anlatımları kendi siyasi-ticari çıkarına uygun biçimde yorumlayarak uygulamaya başlarlar. Dolayısıyla İnanç istismarcıları; İsa Peygamberin Havarilerinden aldıkları düşünceleri, İsa Peygamberin düşünceleri biçiminde çevreye yaydıkça, Kiliseler çoğalır, Kiliseler çoğaldıkça, Kiliselere yapılan bağış çoğalır. Kiliselere yapılan bağış çoğaldıkça, Kiliselerde hizmet veren papazların servetleri çoğalır. Tahmin edileceği gibi, Kiliselere yapılan bağışlarla pasta büyür, pasta büyüdükçe papazların iştahı kabarır. İştahı kabaran papazlar, zaten değişik içerikler taşıyan İncilin ayetlerini daha da çarpıtıp kendi çıkarlarına uygun hale getirerek, işi çığırından çıkarırlar. Sırtını Papaya dayayan Kilise Papazları öyle bir durum yaratırlar ki: Yüce Allah'ın en sevgili kullarından olan İsa Peygamberin; iyilik yapın ve Allah'ın yarattığı bütün varlıkları koruyun-kollayın biçimindeki sözlerini bile çarpıtarak, kişisel çıkarları için kullanırlar. Örneğin: Kiliseye ne kadar bağışta bulunursan, o kadar sevap kazanacak ve sorgusuz-sualsiz Cennete gideceksin derler. Kendilerini Cennet hülyasına kaptıran bazı insanlar Kiliselerin kasalarına para, mal-mülk akıtırlar. Papazlar o paranın bir kısmıyla Kilise yaptırır, büyük bir kısmını kendi ceplerine indirirler. Aslında özü sadelik ve dürüstlük olan Hristiyanlık, tamamen ters yüz edilir, Kilise Papazları işi tamamen sömürüye dönüştürürler. O çıkar çarkı o şekilde döndükçe, birer barona dönüşen Kilise Papazları kendilerini Allah'ın temsilcileri olarak ortaya koyup, dokunulmazlık zırhına bürünürler. Kendilerini o yüksek mertebeye koyup, dokunulmaz zırhına büründüren Kilise Papazları, öyle bir ortam yaratırlar ki, onların yaptıkları ahlak dışı uygulamalara karşı çıkanlar dinsiz ilan edilip ya tutukları kiralık katillere öldürtür ya ateşe yakılırlar. Yukarıya küçük bir bölümünü aldığım o barbarlık asırlar boyu devam edip, din adına insanların öldürülmesi, Hristiyan Dünyasını kan ve gözyaşına boğar. Gene yukarıda belirttiğim

gibi; önce Kilise baronu olan papazlara karşı çıkılıp, onlara karşı yapılacak mücadele başlatılmış, ardından “Rönesans” adı verilen laik düzenle o inanç faşizmine son verilip, insanlara çağdaşlığın yolu açılmıştır.

GELELİM İSLAMİYET’TEKİ CAMİ YAPIMI İLE HUTBELERE

Genelde İslam Dünyasında, özeldeyse ülkemizde öne çıkarılıp, her tarafa yaygınlaştırılıp, dokunanı yakan cami yapımının nasıl ve ne zaman başladığıyla ilgili yukarıda birkaç yerde işaret ettiğim gibi, İslamiyet’in bir güneş gibi doğması, o bölgede soygun-talan gibi haram kazançla beslenen egemenlerin hoşuna gitmemiştir. Onların hoşuna gitmediği için İslam’ın Evrensel Değer ve Düşüncelerinin yayılmasını önlemek için, Peygamber Efendimizin insanlarla bir araya gelmesini engellemeye çalışmışlardı. Peygamber Efendimiz ise o engellemeyi aşmak için, Mekke’de kaldığı on üç yıllık süre içerisinde, yaymakla görevli bulunduğu İslami Değer ve düşünceleri insanlara atlatmak için, İslam’a inananları ya kendi evine ya Hamza Efendimizin evine çağırıp, orada anlatmış ya تنها bir yere gidip, İslam’a inananları oraya çağırıp, İslami Değer ve Düşünceleri o تنها yerde anlatmıştır. On üç yıl Mekke’de o koşullar altında İslami Değerler ve Düşünceleri yaymaya çalışan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, bir gece Medine’ye kaçarak, orada bir süre Eba Eyyüb’ül El Ensari’nin evinde misafir olarak kalır. Fakat Peygamber Efendimiz Medine’ye gidip oraya yerleşince, Mekke’li müşriklerden ağır zulüm gören Müslümanlarda daha fazla dayanamayıp, Medine’ye akın ederler. Mekke’li Müslümanların Medine’ye akın etmesiyle, Medine’li yerliler hem barınma hem beslenme açısından sıkıntı yaşarlar. O sıkıntılı durumu gören Peygamber Efendimiz, Medine’nin bir semtinde birbirine bitişik evler yaptırıp, kapılarını aynı meydana açtırır, her eve bir Mekke’li aileyi yerleştirir. Bilindiği gibi gezmeyi pek sevmeyen Peygamber Efendimiz, kendi evinin önüne çıkıp oturur, peygamberin orada oturduğunu gören Sahabeler etrafına toplanıp tatlı sohbetinden nasiplenmek isterler. O sohbet sırasında İslam Peygamberi Muhammet Mustafa Tevhide girer, Tevhit sırasında Cebrail Aleyhisselam’ın getirdiği Kuranı Kerimin Ayetlerini alır, kendi irfanıyla yetiştirdiği, Tevhide girişinde yanına oturttuğu İmam Ali Efendimize aktarır, İmam Ali Efendimiz kendisine aktarılan ayetleri hazırladığı yazı malzemesine yazıp, Peygamber Efendimizin Tevhitten ayrılmasını bekler. İslam Peygamberi Tevhitten ayrılınca, gelen Kuranı Kerimin Ayetlerini İmam Ali Efendimize okutur. İmam Ali Efendimiz gelen ayetleri okuyup bitirince, Peygamber Efendimiz okunan ayetleri yorumlar, ardından secde ederek, kalkıp evine gider. İslam Peygamber Muhammet Mustafa secde edince orada bulunan Sahabeler de peygamberle beraber secde ederler, sonra kalkar evlerine giderler. İslamiyet o sadelik içinde gelişip yayılırken, birilerinin gizli teşvikiyle Medine’nin değişik yerlerine üç mescit yapılır. O üç mescidin yapımından kısa süre sonra, Yüce Allah peş peşe dört ayet gönderip, o mescitlere gidilmemesini, orada ibadet edilmemesini, onların yıkılmasını emreder. Aşağıya alacağım dört ayet peş peşe gelince Peygamber Efendimiz bir heyet gönderip, o üç mescidi yıktırır.

Tevbe suresi 107. Ayet; “bir de şunlar var: tutup bir mescit yapmışlardır: zarar vermek için, nankörlük/gerçeği örtmek için, inananları firkalara bölmek için, daha önceden

Allah ve Resulüyle savaşmış kişiye gözetleme yeri kurmak için. “İyilikten ve güzellikten başka bir şey istemiş değiliz!” diye gerile gerile yemin de edecekler. Allah şahittir ki, onlar kesinlikle yalancılardır.

108.Ayet: böyle bir mescitte sakın namaza durma! Daha ilk gününde takva üzerine kurulan bir mescit, içinde namaz kılman için çok daha uygundur. Temizlenmek arzusu taşıyan erler vardır o mescitte. Allah, temizlenenleri sever.

109.Ayet: peki, binasını Allah’tan gelen bir sakınma duygusu ve hoşnutluk üzerine kuran mı hayırlıdır, yoksa binasını sel artıklarının ucundaki yarın kenarına kurup da onunla birlikte cehenneme yuvarlanan mı? Allah, zalimler topluluğuna kılavuzluk etmez.

110.Ayet: kurdukları bina, kalpleri parçalanıncaya kadar yüreklerinde bir kuşku olmaya devam edecektir. Allah Âlim’dir, Hâkim’dir”.

Evet, İslamiyet’ten önceki üç dine bağlı insanların yaptıkları ibadet yerlerinin yapılış serüvenini, İslam’ın Medine’yi Münnevver’de filizlenip yayıldığı süreçte, Peygamber Efendimizden gizli yapılan üç mescidin, Kuranı Kerimin Ayetleriyle yıktırılmasını buraya aldım. Şimdi İslam İnancının olmazsa olmazları olarak insanlara dayatılan camilerin gerçeğine; Muhammed’i İslam’ın mantığı çerçevesinde bakalım.

Peygamber Efendimizden gizli yapılan o üç mescidin yıktırılmasıyla ilgili gelen dört ayet Kuranı Kerimde dururken, bazıları bu ayetleri görmezden gelip, cami yapımını Peygamber Efendimizin eseri olduğunu, peygamberimizin hep camide namaz kıldığını iddia ederler ya. Bu iddiaya hangi kılıf uydurulursa uydurulsun, hiçbir faydası yoktur, zira İslam peygamberi Muhammet Mustafa yaşadığı süreçte cami yaptırmadığı gibi, camiye gidip orada ibadette etmemiştir. Nasıl bu kadar emin konuşursun? Diyenlere şu sorularla cevap vermeye çalışayım. Muhammet Mustafa, İslam Peygamberi miydi? Evet, İslami Değer ve Düşüncelerin insanlara anlatması görevi Muhammet Mustafa’ya kim vermişti? Yüce Allah. Yüce Allah yukarıya aldığım dört ayeti kime göndermişti? İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’ya, niçin göndermişti? Bunun cevabı yukarıya aldığım Kuranı Kerimin Ayetlerinde mevcuttur. Yukarıya aldığım bu dört ayetten sonra Yüce Allah; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’ya, Mescit veya cami yap diye ayet göndermiş miydi? Hayır! Yüce Allah; mescit veya cami yapımıyla ilgili ayet göndermediğine göre, İslami Değer ve Düşünceleri yaymakla görevlendirilen İslam Peygamberi kendi başına; adı mescit ya da cami olsun, öyle bir mekân yaptırıp orada ibadet edebilir miydi? Kesinlikle edemezdi. Neden edemezdi? Zira böyle bir girişimde bulunması demek, yukarıya aldığım Kur’anı Kerimin dört ayetine, yani Yüce Allah’ın Emrine karşı gelmek demektir. Yüce Allah tarafından İslam’ı yaymakla görevlendirilen İslam Peygamberinin, Yüce Allah’ın Emrine uymama gibi bir düşüncesi olabilir miydi? Kesinlikle olamazdı! O halde o üç mescidi kim, ne maksatla yaptırdı? Buna İslami akıl çerçevesinde bakmamız gerekir. Bilindiği gibi Hz. Ömer hem çok hırslı hem yeni icat meraklısıydı, Onun o yapısı göz önüne alındığında, o üç

mescidin hem yenilik hem kendisinin bir icadı olsun diye Hz. Ömer'in yaptırdığı gayet açıktır.

Medine'de yaptırılan üç mescit ile ilgili hususa, İslami akıl çerçevesinde açıklık getirdikten sonra, İslam'da ilk camiye kim ne zaman ne maksatla yaptırdı? Ona bakalım. Yukarıda işaret ettiğim gibi, defterini tutmakla görevli olduğu BEYTÜLMALDEN, yani halkın malından hırsızlık yapan Ebusufyan oğlu Muaviye, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa tarafından lanetlenip Şam Vilayetine sürgün edilmiş, yaşadığı sürece Medine'ye girmesi yasaklanmıştı. Gene yukarıda işaret ettiğim gibi, üçüncü halife Osman tarafından önce affedilip, sonra sürgün edildiği Şam Vilayetine Vali olarak atanan Muaviye. Tezgâhladığı şeytani oyunlarla, önce halife Osman'ı ortadan kaldırır, sonra alçakça işlettiği cinayetin suçunu İmam Ali Efendimizin üzerine atar, ardından Sıffıyn ve Cemel savaşını yaptırıp Müslümanları düşman kamplara böler, ardından tezgâhladığı şeytani oyunla, 661 yılında Hilafet Makamını ele geçirir. Hilafet Makamını ele geçiren Muaviye, İslam Anayasası olan Kur'anı Kerimin yukarıya aldığı dört ayetini tanımadığını göstermek amacıyla Şam Vilayetindeki bir Kilisenin kapısını değiştirir, yanına bir minare yaptırıp, camiye çevirtir, İslamiyet'te ilk cami, Muaviye tarafından; Kiliseden Camiye dönüştürülen ve adına Emeviye Camii denilen mekandır. Dolayısıyla Muaviye'nin, Şam Vilayetinde Kiliseden Camiye dönüştürdüğü Emevî'ye Camii, Yüce Allah'ın; Peygamber Efendimize gönderdiği Kur'anı Kerimin Tevbe Suresi 107. Ayetiyle işaret ettiği gibi Allah ve Resulüyle kavgı edenlerin propaganda merkezi olarak kullanmış, hala kullanmaya devam ediyor. Bazı sözüm ona din bilgileri, Emevî'ye Camii denilen bu mekânın, 635 yılında Ebu Ubeyde Bin Cerrah tarafında eklemeler yapılarak camiye çevrildiğini söylerler, ama bu doğru değil, zira 635 yılı, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın aramızdan ayrıldığı tarihin bir yıl sonrasındır. Zira Peygamber Efendimiz 611 yılında Muhammed'i İslam'ı yaymaya başlamış, 23 yıl peygamberlik görevini yerine getirdikten sonra, 634 yılında aramızdan ayrılmıştır ki, o zaman Şam'ın halkı Müslüman değildi. Şam bölgesi halkı Müslüman olmadığı içindir ki, Peygamber Efendimiz; biri hırsızlık, diğeri hizipçilik-bölücülük yapan iki ahlaksız Şam Vilayetine sürgün etmiştir. Buna da itiraz edenler olabilir, ama elimizi vicdanımıza koyup şöyle bir düşünelim, biri hırsızlık, diğeri hizipçilik-bölücülük yapan iki ahlaksız, İslam'ı kabul etmiş bir topluluğun içinden kovulup, İslam'ı kabul etmiş başka bir topluluğun arasına sürgün edilir mi? Kaldı ki, Şam ile Kudüs bölgesi, Hz. Ömer'in halifeliği zamanında işgal edilip, İslam coğrafyasına ilave edilmiştir.

Ayrıca Muhammed'i İslam'ın sarıh kaynaklarına göre, Ebusufyan oğlu Muaviye, bir mermer taşının üzerine Ali, Hasan, Hüseyin Efendilerimizin isimlerini yazdırmış, o mermer taşı Emevî'ye Caminin eşiğinin önüne koydurmuş, Emevî'ye Camii kapısının iki tarafına nöbetçiler yerleştirmiş, camiye giren her kişi, sol ayağıyla o isimlerin üzerine basmış, sağ ayağını caminin eşiğinden içeri atmıştır. Sol ayağıyla o isimlerin üzerine basmayanlar, tutuklanıp Muaviye'ye teslim edilmiş, Muaviye dinsizi onlara en aşağılık işkenceler yaptırmıştır. O caminin minberinde ise yaklaşık seksen yıl; İmam Ali Efendimiz ile evlatlarına ağır küfürler edilmiştir. Ayrıca İmam Hasan, İmam Hüseyin, İmam Zeynel Abidin Efendilerimizin ölüm fermanları gene Emevî'ye

Camii denilen o mekânda hazırlanmıştır. Emevî'ye Camii denilen o mekânın kurucusu Muaviye olduğu, yıllarca orada Ehlibeyte küfredildiği için, günümüzün Muaviye sempatanları için bu cami çok değerli, gidip orada Bayram Namazı kılmak için yanıp tutuşmuşlardı. Şimdi yaşananlara bakınca, Yüce Allah'ın her şeyi gören-bilen olduğunu daha açık bir biçimde görüyoruz, zira O Yüceler Yücesi, 661 yılı itibariyle İslam Dünyasında yaşanacak ahlaksızlıkları görmüş, Tevbe Suresinin dört Ayetiyle kullarını bu faşizme karşı uyarmıştır. Fakat bu uyarıların fazla etkili olmadığı anlaşılmaktadır. Zira Peygamber Efendimizin aramızdan ayrıldığı gün başlayan; Muhammed'i İslam karşıtlığı, yalanla, talanla beslenerek hem güçlü konumda olmuştur. Güçlü konuma geldiğinde ise her tür çıkar sağlayarak, Allah ve Resulü ile kavga edenler çoğalmışlardı. Baksanıza! İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, ben; İsa ve Musa Peygamberlerle Kardeşiz, Kevser Havuzunun başında beraberiz dediği halde. Muhammed'i İslam'ın açık düşmanı olan Emevi faşizmi ardılları, Hristiyanların İnanç ve ibadet yeri olan Kiliseyi; İslam'ın evrenselliğine aykırı biçimde camiye dönüştürdüler. Yetmedi! Bu medeni çağda bile, görülmemiş bir ahlaksızlıkla, başka bir inançsal topluluğa ait bir ibadet yerini kılıçlı şovlarla açtılar. Bu kesimin yaptığı bu tür bayağı hareketlerden biri de ülkemizdeki bütün camileri birer siyasi propaganda yerine dönüştürmesi oldu. Öyle bir aymazlık yapılıyor ki, siyasiler camiye gidip sözüm ona namaz kılar, dışarı çıkınca cami kapısının önünde siyasi konuşmalar yapıp hizipçilik-bölücülük yaparlar. Siyasilerin yaptıkları kışkırtıcılık-bölücülük yetmezmiş olmalı ki, başta Muhammed'i İslam'a Hıyanet İşleri Başkanı olmak üzere, Muaviye dinsizi tarafından icat edilen küfürli konuşmalar benzeri Hutbelerle halkımız birbirine karşı kışkırtıp, zehirli ortam yaratırlar. Dolayısıyla temeli Muhammed'i İslam'a dayanmayan, Kuranı Kerimin dört ayetiyle içine girilmemesi emredilen camiler, ülkemizde öyle bir tabuya dönüştürülmüş ki, o tabuya dokunan yanıyor. Oysa camilerde bir araya gelen insanlar, orada kışkırtıcı propaganda yapmasa, sadelik içinde ibadet edip, gönüllerini Yüce Allah'a teslim edip, murat dilese kimin haddine ki, camileri eleştirsin. Fakat bu yapılmıyor, yukarıda işaret ettiğim gibi Muaviye dinsizi ile başlayıp, günümüze kadar devam eden süreçte, ibadet sırasında okunan Hutbelerle insanlarımız kışkırtılıp, birbirine düşürülüyorsa, birbirine düşürülen insanlarımız birbirini öldürüyorlarsa, camiler eleştirilmeyi hak ediyorlar. Zira yakın tarihimizde yaşanan toplu katliamların belgelerini okuduğumuzda, Çorum, Maraş, Sivas gibi toplu katliamların kararlarının camide alındığını açıkça görüyoruz. Oysa bu coğrafyanın aydın kültürüyle yetişmiş, kendi içinde oluşturdukları bütünlük çerçevesinde Muhammed'i İslam'ı rehber edinmiş olan Türkiye Cumhuriyeti Devleti coğrafyasında yaşayan insanların, Emevi faşizmine özenmelerinin mantıklı bir yanının olmadığı gayet açıktır. Hele bazılarının siyasi-ticari gücünü arttırmak için, camilerin içinde-dışında konuşmalar yapmaları, Muhammed'i İslam'a Hıyanet İşleri Başkanını yanına alıp, siyasi propaganda yapmaları, bazı kendini bilmezlerin ise alkışlamaları hem büyük bir aymazlık hem toplum inancını zedeleyen bir davranış biçimidir.

Camilerin yapımıyla ilgili olarak yukarıda hem tarihi bilgi hem Kuranı Kerimin Ayetleri ışığında irdelleyip, insanlarımızı bu hususta bilgilendirme görevimizi yaptıktan sonra, camilerin yapımıyla ilgili durumu birkaç başlık altında ele alalım:

1-Diğer dinlere mensup devletlerde, her şehirde en çok dört-beş mabet varken, İslam ülkelerinde, özellikle ülkemizde her mahallede dört-beş cami var. Bu camilerin arsası çoğunlukla hazine arazisinden tahsis edildiği için, o arsalar, o ülkede yaşayan değişik inançlara mensup insanların ortak malıdır. O malın sahibi olan insanların rızası alınmadan, o halkın malı üzerine yapılan camide huzur içinde ibadet etmek acaba ne kadar uygun olur? Allah o ibadeti kabul eder mi? Bunun üzerinde düşünmemiz lâzım.

2-Erzincan belediyesi şehir planlaması yapıp, her mahalleye bir alan tahsis etmiş, o alanın bir kenarına birkaç işyeri arsası ayırarak açık arttırmayla satmış, geri kalan yer ise çocuk parkı ve yeşil alan olarak projelendirmişti. Oturduğum aslanlı mahallesi için tahsis edilen üç ticaret arsasını Tuncelili biri 1988'de açık arttırma ile satın almış 1989 yılında ise iki arsa üzerine iki iş yeri yaptırıp, birini mahallenin kahvesi, diğerini ise mahallenin bakkal olarak açmıştı. 1993 yılına geldiğimizde eğlence parkı ile o iki iş yerine yaklaşık iki yüz metre mesafede bulunan eski caminin kullanılmadığını 1994 yılında ise mahallenin kahvesi ile bakkalın bitişiğindeki yeşil alanın kenarına, Mehmet Türker Camii ve Külliyesi Vakfı levhasının dikildiğini gördük. Camiin yapım parası nasıl denkleştirildi bilemem, bildiğim 1995'te temeli atılan cami, 1998 yılında tamamlanıp ibadete açıldı. Açılmasına açıldı ama şöyle bir tabloyla açıldı: cami olarak yapılan bina ikiye bölündü, ön tarafı cami, arka tarafın yarısı market, yarısı kahve yapıldı. Yetmedi, bir süre sonra önceden yapıлып işletmeye açılan mahalle kahvesiyle bakkalın istidlâk edilmesi için girişimde bulunuldu. İşyeri sahiplerinin tepkisi üzerine şimdilik durduruldu, ama girişimlerin hala devam etmekte olduğu kesin. İş yerlerinin oradan kaldırılması için normal bir ortam veya fırsat yakaladıklarında, işyeri sahipleri oradan atılıp mağdur edilecekler. Öğrenmek istediğim şu: Belediyenin resmi-açık ihalesiyle satılan bu arsaları satın alıp üzerine iki iş yeri yaptıran, o iki iş yerinin geliriyle ailesini geçindiren insanların işyerleri elinden alınır mağdur edilirlerse, onların mağduriyeti üzerine kurulan camide yapılan ibadet, edilen dualar kabul olur mu? Ayrıca yaşlıların dinlenme yeri, çocukların ise eğlenme yeri olan yeşil alan üzerine kurulan bina ibadet yeri olarak kullanılır mı? Lütfen bunu da düşünün.

3-Son yıllarda yukarıda işaret ettiğim cami gibi, yapılan camilerin çoğu iki veya üç katlı olarak yapılmakta, alt katı yurt yapıp yetim-yoksul çocuklar oraya götürülüp, okuma adı altında beyni yıkanıp militanlaştırılmakta, kendileri gibi ibadet etmeyen-düşünmeyenlerin üzerine salınıp, onların malına, canına kastedilmesi sağlanmaktadır. Üç katlı olanların ikinci katı, iki katlı olanların ise arka tarafı ticaret merkezi yapıp, orda örgütsel getirim sağlanır, üç katlı olanların üçüncü, iki katlı olanların arka tarafı ise cami yapıp, Muhammed'i İslam'ın sadeliğiyle örtüşmeyen uygulamaların üstü örtülmeye çalışılır. Ülkemizin vicdan sahibi insanlarına soruyorum! Bu tür cambazlık yapılarak oluşturulan mekânlarda ibadet etmek doğru mu? Lütfen söyleyin.

4-Ülkemizde ibadete açık binlerce cami var ve bunların elektrik, su gibi giderlerinin tahsil edilmediğini, bu mekânların ödentilerinin halkın ödediği vergiden kesildiğini biliyoruz. Buralar ibadet yeriye, oralarda gönüller Allah'a teslim edilerek, O Yüceler Yücesinde murat isteniyorsa, oraların üzerinde kul hakkının olmaması gerekir. Tekrar

sormak isterim! Üzerinde kul hakkı bulunan bir mekânda nasıl ibadet edilir? Kendilerini arıduru Müslüman görenlerin bu soruya muhakkak cevap vermeliler.

5=Osmanlı İmparatorluğunun egemen olduğu o cehalet sürecinde, her Padişah geriye bir eser bırakma hevesiyle, oldukça şaşaalı camiler yaptırmışlardı. Örneğin: Osmanlı İmparatorluğunun Padişahlık Makamında oturan Birinci Ahmet, Osmanlı devletinin çökmeye başladığı süreçte yaptırdığı Sultan Ahmet Camiinin temelini altın kazmayla atmıştır. Osmanlı İmparatorluğu batmak üzereyken Sultan Ahmet'in, Camiinin temelini altın kazma ile atmasının iki sebebi vardı, birinci sebebi yaşadıkları sürecin farkında olamayışlarıydı. Yaşadıkları sürecin farkında olamadıkları için, yönetmekle görevli oldukları insanların refahını-huzurunu sağlayıp, onların gönlünde sevgi tahtı kurmak yerine, cami yaptırıp, o cami yapımıyla Cennete gideceklerini sanmışlardı. İkinci neden ise genelde bütün dünyada, özellikle Avrupa'da başlayan teknolojik gelişmelerin nasıl ilerlediğini göremedikleri için, bir taraftan halktan topladıkları vergiyle, halka hizmet vermek yerine şaşaalı Camiler yaptırırlar. Öte taraftan şaşaalı saraylar yaptırıp, o saraylara değişik ırktan, inançtan kadınlar toplayıp, Muhammed'i İslam'ın ahlakıyla bağdaşmayan şehvete dayalı saltanat sürmüşlerdi ki, o süreçte yaşananları onların bilgisizliğine yorarak yadırgamayız. Fakat günümüz dünyası öyle hızlı bir gelişmişlik içindedir ki, Türkiye'den çok sonra kalkınma hamlesi başlatan birçok ülke, teknolojik üretimini en üst seviyeye çıkarmış, dağda koyun otaran çoban bile, dünyada yaşanan sosyal-ekonomik-kültürel durumu takip ederek yaşananları görebiliyor. Peki, dağda koyunları otaran çoban yaşanan gelişmişlikleri görüyorsa, ülkemizi yönetenler bunları görmüyorlar mı? Zira ülkemiz borç batağında iken, çocuğuna okul harçlığı veremeyen baba intihar ediyor iken, milyarlarca lira para harcayıp şan olsun diye cami yaptıranda akıl-mantık var mı? Lütfen siz söyleyin. Örneğin: yaptığı her işi akıl dışı yöntemlerle yürüten; Amerikancı Turgut Özal, 12 Eylül 1980 askeri darbesinin baskıcı ortamından yararlanarak ülkemizde yönetimi ele geçirince, ülkenin düzenini Emevi-emperyalizm ittifakının emri doğrultusunda bozdu ve yaptığı hıyanetin üzerini Kocatepe Camii ile örtmeye çalıştı. Turgut Özal'ın yarım bıraktığı; Emevi-emperyalizm ittifakı hizmetini tamamlamakla görevlendirilen Recep Tayyip Erdoğan, ülkemizin düzenini tamamen yok ettiği için, O'da Turgut Özal gibi; Emevi-emperyalizm ittifakına yaptığı hizmetlerle ülkemiz daha beter duruma düşürdü ve yaptığı kötülüklerin üstünü, binlerce kişi kapasiteli şaşaalı camiler yaparak örtmeye çalışıyor. Şaşaalı camiler yaptırmak tamam, ama merak edip, bir türlü anlam veremediğim şu: O camilerin üzerine yapıldığı arsalar camii yaptıranların özel mülkü mü? Hayır! Kimin mülkü? Bu ülkede yaşayan bütün insanlarımızın ortak mülkü. Camilerin üzerine yapıldığı alanların sahibi olan halkın rızası alınmış mı? Hayır! O halde camilerin üzerine yapıldığı alan gasp edildiği için haramdır, o haram alan üzerine yapılan camilerde namaz kılmakta haramdır.

6=Yalnız cami değil, her inançsal mekânda gönüller Yüce Allah'a teslim edildiğine göre, oralara ibadet dışında hiçbir şeyin sokulmaması gerekir. Fakat İslam Dünyasına baktığımızda, camilerin siyasi-ticari çıkar için kullanıldığını, Müslüman olduklarını söyleyenlerin kışkırtmaları sonucunda, Müslümanların birbirini öldürdüğünü açık bir biçimde görüyoruz. O halde, bu kadar siyasi-ticari çıkara alet edilen, daha da beteri,

Müslüman'ı Müslüman'a öldürten projelerin hazırlandığı mekânda ibadet etmek ne kadar doğru olur, onu da irfanınıza havale ediyorum.

7=Ülkemizde; adı Diyanet İşleri Başkanlığı olan, ama yaptıkları Muhammed'i İslam'a aykırı olduğu için, Muhammed'i İslam'a hıyanet işleri başkanlığı dediğim devasa bir oluşum var. Bu oluşuma her yıl, birçok bakanlığın bütçesini aşan miktarda para ayrılır. Bu paranın yanısıra, ülkemizde yüz otuz bine yakın cami var, her Cuma Namazından sonra, Ramazan Orucu boyunca her gün kılınan Teravi Namazından sonra, bağış kutularına para atılır. Paranın yanısıra vaaz veren hocanın galeyana getirdiği bazı kadınlar parmaklarındaki yüzüklerini, kollarındaki bilezikleri çıkarıp bağış kutusuna atarlar. Camilerde yapılan bağışlar denetim dışı olduğu için denetlenmez, denetlenmediği için her camii dibi görünmeyen karanlık bir kuyu gibidir. O halde böyle bir yapıya sahip olan Muhammed'i İslam'a hıyanet işleri başkanlığının bünyesinde çalışan personelin aldığı aylık haramdır. Bunlar; Rönesans öncesi Kilise Papazları gibi servete gark oldukları gibi, bir kısım insanlarımızı Muhammed'i İslam'dan uzaklaştırarak, Emevi faşizmine yönlendirmekteler. Bu nedenle ülkemizin bütçesinden; bu Muhammed'i İslam'a hıyanet işleri başkanlığına ayrılan parada haram, bu paranın kesilmesi gerekir ve diğer inançsal grupların yaptıkları gibi Sünnilerde kendi finansmanını kendileri sağlarlar, ama devletin denetimi altında.

İSLAM'DA HAC

Her toplumun bazı inançsal değerleri var, bu değerler belirli zaman ve biçimde ziyaret edilip, orada gönüller Allah'a teslim edilir, buna hiçbir kişi veya toplum itiraz etme hakkı yoktur. Fakat Hacca gitmenin İslam'ın olmazsa olmazı olduğunu iddia edenler, diğer inançsal uygulamalarında yaptıkları gibi, hacca gitmeyi de çok abartılı biçimde insanlara dayatıp, siyasi-ticari çıkara dönüştürdükleri için, buna itirazım vardır ve bu itirazımı şöyle izaha çalışayım: Yüce Allah'ın Elçisi Cebrail Aleyhisselam, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'ya; falan gün hakka yürüyeceği haberini verince. Peygamber Efendimiz, on yıl ayrı kaldığı baba yurdu Mekke'yi son kez ziyaret eder, ziyaretten kısa süre sonra ise hakka yürür. Yani İslam Peygamberinin yaptığı ziyaretin kutsal bir yanı yoktu, sadece doğup büyüdüğü ata yurduna yaptığı bir veda ziyaretiydi. Fakat bu ziyarette siyasi-ticari çıkarı olan; başta Suudiarabistan olmak üzere devletler, ya da gruplar o veda ziyaretini aşırı derecede abartıp, İslam'ın olmazsa olmaz kuralı haline getirmişler. O kadar abartmışlar ki, Hac; eşittir Cennet gibi bir algıyı insanların beynine yerleştirmişler. Mesela: kim o ayın o günü Kâbe'yi ziyaret ederse, bütün günahlarından arınmış olarak cennete gider, orada huriler hizmetçileri, cennetin bütün taamları azığı olacak derler. Kendilerini bu cazibeye kaptıran bir kısım Müslümanlar, cennetin en iyi köşesini kapmak, hurilerin en güzeline sahip olmak, cennetin lezzetli yemeklerinden daha fazla pay kapmak için yarışa girerek, çoluk-çocuğunun nafakasını alıp Mekke'nin yolunu tutarlar. Mekke'ye giden hacıların daha fazla masraf etmelerini sağlamak isteyen hokkabaz Emevi artıkları, Peygamber Efendimizin, O Hac sırasında 100 deve kurban ettiğini söylerler ki, en hayret ettiğim ve bir türlü anlam veremediğim husus budur. Zira Muhammed'i İslam'ın düşmanı olan Emevi faşizmi bu tür temelsiz iddiayı ortaya atarken, şimdiye kadar hiçbir İslam bilgini ortaya çıkararak, yahu Emevi

faşizmi artıkları! Siz galiba İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'yı, Abbasi Halifesi Harun Raşit gibi, Suudiarabistan, Katar, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri yöneticileri gibi soyguncu-talancı-hırsız haram yiycilerle karıştırıyorsunuz. O Hac sırasında 100 deve kesmiş dediğiniz İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, deyim yerindeyse bir hırka, bir lokma yaşıyordu. O Yüce Peygamberin 500 devesi yoktu ki, yüz tanesini bir Kâbe ziyaretinde kurban etsin demedi, ya da diyemedi. Bir İslam Aydını bu gerçeği ortaya koymadığı içindir ki, bu iş her yıl bir az daha çığırından çıkmakta, milyonlarca Müslüman alın teriyle, göz nuruyla, el emeğiyle kazandığı emeğini götürüp, emperyalizm-Siyonizm ittifakının kuklası, Muhammed'i İslam'ın düşmanı olan Suudiarabistan faşizminin kasasına akıttılar. Bu satırları okuyan bir kısım değerli okurlarım, Kâbe'ye karşı olduğumu, Kâbe ziyaretini istemediğimi sakın düşünmesinler. Kâbe'nin kutsiyetini inkâr etmediğim gibi, orada kesilen kurbanlara da itirazım yoktur, arzu eden her Müslüman her zaman orayı ziyaret edebilir, kurban kesip, etini fakirlere dağıtabilir veya tabii afete uğrayan halka gönderebilir. İtirazım; sade bir inançsal uygulama olan Kâbe ziyaretinin, inançsal boyuttan çıkarılıp, gövde gösterisine dönüştürülmesinedir. Yani, Hac ziyaretini bir takvime bağlayıp, insanları oraya toplayıp, bu kadar sıkıntılar yaşatılacağına, Kâbe ziyareti her ayın her günü yapılır, kurban her zaman kesilip, eti fakirlere dağıtılır ise neden karşı çıkayım. Ayrıca Yüce Allah'ın kurbanla ilgili emrini unutmayalım. Bakın! O Yüceler Yücesi, Kuran'ı Kerimin Hac Suresi 37. Ayetinde ne diyor: "Onların etleri de kanları da Allah'a asla ulaşmaz, fakat sizin takvanız ona ulaşır. Onları size bu şekilde boyun eğdirdi ki, sizi hidayete erdirdiği için, Allah'ı yücelterek anasınız. Güzel düşünüp, güzel davrananlara mükâde var".

Şimdi burada, kendimize şu soruyu soralım: Madem kestiğimiz kurbanların eti ile kanı değil, duamız Allah'a ulaşır, o halde O Yüceler Yücesinin Emrine uygun olarak şöyle yapsak daha İslami daha insani olmaz mı? Muhammed'i İslam'a inanan her ülkenin insanları kendi ülkelerinde bir fon oluştursa, Hacca gidenlerin hac için ayırdıkları para o fona yatırılrsa, o fonda biriken para ile kendi ülkelerinde ihtiyaç duyulan yerlere yol, hastane, sağlık ocağı okul yaptırılrsa, suyu olmayan köye su götürülse. Ülkesinde olan yoksullara, yetimlere yardım yapılsa, yapılan o güzel işlerle Allah'ın rızası kazanmaya çalışılrsa, bu güzel işlerle hem bu dünyada hem öbür dünyada daha huzurlu, daha bahtiyar olunmaz mı? Gayet tabii olunur. Zira yapılan o hayır işleriyle hem Yüce Allah'ın Emri yerine getirilir hem insanların gönlünde güzel bir yer edinilir. Ayrıca her İslam Ülkesinin insanları, kurbanını kendi ülkelerinde kesse, o kurban etiyle sadaka olarak dağıtacakları parayı kendi ülkesindeki fakirlere dağıtsa, bu Allah'ı daha hoşnut etmez mi? Tabii ki hoşnut eder. Fakat bunlar yapılmıyor, Müslümanların çoğu her yıl kendi Kurbanlarını götürüp, Muhammed'i İslam'ın düşmanı olan Suudiarabistan'da kesip, onların emri doğrultusunda dağıttığı gibi, orada harcanan para, oradaki fakirlerin cebine değil, kral ailesi ile Amerikan emperyalizminin kasasına giriyor. Oysa Emevi faşizmi artıklarının Muhammed'i İslam'la hiçbir ilgisi yok, son elli yılda yaşananlar incelendiğinde Müslümanlar arasında yaşanan bütün savaşlarda, Emevi faşizminin en radikal ülkesi olan Suudiarabistan'ın finansörlük yaptığı görülecektir. Özellikle son otuz yılda, bu Emevi faşizminin parasıyla satın alınıp, Türkiye gibi çağdaş bir İslam ülkesinde eğitilen teröristlerin, önce Irak'a, daha

sonra Suriye'ye, ardında Libya'ya gönderilip, bu ülkelerde, Muhammed'i İslam'a inanan milyonlarca insanı öldürttüğü hepimizce biliniyor. Bu gerçekler hepimizce bilindiğine göre, İslam Dünyasına şunu sormak isterim! Müslümanların yaşadığı coğrafyada çıkan petrolün parasıyla terörist yetiştirip, Müslüman'ı Müslüman'a öldürtenler Müslüman olur mu? Bu evrensel inanç biçimini insanların gönüllerine oya gibi işleyen; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın mezarının ziyaret edilmesini yasaklayanlar Müslüman olur mu? Lütfen bunları düşünün ve alın terinizle el emeğinizle kazandığınız paranızı götürüp Muhammed'i İslam düşmanlarının kasasına akıtmayın. Paranızı bu Emevi faşizminin kasasına akıtmaya devam ederseniz, Emevi faşizmi; Muhammed'i İslam'ı ortadan kaldırıp yerine Emevi faşizmini koyup, din olarak sizlere kabul ettirecektir. Buraya kadar, Emevi faşizminin günümüzdeki en önemli temsilcisi olan Suudiarabistan'ın yarattığı boş hayallere kapılıp, emeklerini onlara kaptırmamaları için hem ülkemizde hem diğer İslam Ülkelerinde yaşayan Müslüman kardeşlerimi uyarmaya çalıştım, bu uyarımı değerlendirip değerlendirmemek onların irfanına kalmıştır.

ŞİMDİDE ÜLKEMİZDEKİ ALEVİLERİN HATASINA BAKACAĞIZ

Yukarıda diğer inançsal mekânlar ile inançsal uygulamalar ve Kâbe ziyaretiyle ilgili bazı hususların hatalı olduklarına inandığım için, onları kendi pencereden bakarak eleştirdim, ama mensubu olduğum Türkiye Aleviliğinde yapılan hataları görmezden gelmem doğru olmaz, insan çuvaldızı karşı tarafa batırmaya hazırlarken, önce ineyi de kendisine batırsın ki, ağrının nasıl bir şey olduğunu anlayabilsin. Dolayısıyla hac için Mekke'ye gidenleri eleştiririz, ama Türkiye Alevilerinin Hacce Bektaş Veli Efendimizin Makamında yaptıkları etkinliklerde aslına uygun yapılmamaktadır. Zira yapılan o anma günü nedeniyle oraya akın eden yüz binlerce insan, o kadar kirlilik yaratır ki, O Yüce Makam tanınmaz hale getirilir. Oysa Yüce Pirimiz oraya gelişiyle, insanla insan, insanla doğa arasında sevgi, saygı, barış ve müşterek paylaşımı sağladığı gibi. Buraya ilim, irfan, Kemâlet gibi yüce değerler getirip Anadolu medeniyetiyle harmanlayarak Muhammed'i İslam'ın medeni-evrensel güzellikleriyle bütünleştirip, insanların gönüllerine nakşetmiştir. Anadolu medeniyetiyle bütünleştirilen o değerler sayesinde ki, Anadolu coğrafyasında filizlenen İslami İrfan, Avrupa Kıtasına kadar yayılarak büyük bir alanda insanların gönlünde sarsılmaz bir yer edinmiştir. O halde, Yüce Pirimizin bu bölgeye geliş gününü anarken, bu anma günü her bölgeyi aydınlatacak meşaleye dönüştürecek içerikte olsun ki, o anma etkinliği Yüce Pirimizin şanına layık bir etkinlik yapılmış diyebilelim. Örneğin: Yüce Pirimizin kurduğu Dergâh, bilim üreten bir merkeze dönüştürülüp, orada bilim insanı yetiştirilse, Pirimizin oraya geldiği gün bir cem yapıp, cemden sonra oradan mezun olan öğrencilere diplomaları verilse, Yüce Pirimizin Dergâhına daha uygun bir hizmet olmaz mı? Tabii ki olur. Sadece Hünkâr Hâce Bektaş Veli Efendimizin değil, diğer Ehlibeyt Uluları içinde aynı uygulamalar yapılmalı, onların Dergâhları da birer ilim-irfan yuvasına dönüştürülüp, O Dergâhlar bünyesinde ilim-irfan öğretilse, bu hizmet onların ulviyetine daha uygun olmaz mı? Tabii ki daha uygun olur. Fakat bunlar yapılmıyor, yukarıda işaret ettiğim gibi, kuru kalabalıklar oraya toplatılıp hem bazılarına siyasi şovlar yaptırılır hem aşırı oranda çevre kirliliği yaratılır. Kimseyi yermek, akıl vermek gibi

bir niyetim yok! Fakat yaşlı bir Ehlibeyt talibi olarak sadece doğru olduğuna inandığım âcizane düşüncemi ifade ettim, bu düşünceme uyup uymamak orda yöneticilik yapanları tercihinine bağlıdır.

KÂBE

Kâbe hem Tevrat'ta hem Kuranı Kerimde; İbrahim, İsmail, Hacer, Zemzem Suyu ve Hacer'ülesvet Taşı gibi birçok inançsal değerın birleştiği kutsal bir mekân olduğu için Kâbe'nin kutsiyetiyle ilgili kimsenin itirazı olamaz. Fakat Müslümanların büyük bir kesimi bu kutsal mekânı da diğer inançsal değerler gibi tartışır hale getirmişler. Zira Bedevi "köylü" Araplar bile, Kâbe'yi barış ve istikrarın sağlanacağı Kutsal bir mekân olarak görüp, aralarında bir sorun oluştuğunda, Kâbe'de bir araya gelip, o sorunu orda tartışıp, barışı orda sağladıkları halde. Müslümanlar; o bedevi Araplar kadar bile değil, o kutsal mekânı hem getirim kaynağı hem gövde gösterisine çevirdikleri için, diğer dinlere mensup insanlar huzur ve barış içinde yaşarken, Müslümanlar sürekli birbirini boğazlayıp, birbirinin kanını atık su gibi akıtıyorlar. Neden atık su diyorum, zira diğer dinlere mensup insanlardan biri öldürüldüğünde bütün insanlar ayağa kalkarlar, ama elli Müslüman öldürüldüğünde haber değeri bile taşımaz. O halde Müslümanların hem kanının hem şerefının değerli olması için, İslam Ülkelerini yönetenler ne yapmalılar? Yapmaları gereken şu olmalı: 2800 yılı aşkın kutsiyet geçmişi olan Kâbe'yi öncelikle sömürü aracı olmaktan çıkarıp, gerçek konumu olan barış ve istikrarın sağlanacağı bir merkeze dönüştürmeleri gerekir. Hem Muhammed'i İslam'a hem insanlığa uygun olan bu iş yapılırsa, İslam Ülkeleri arasında herhangi bir sorun yaşandığında, o soruna taraf olan-olmayan İslam Ülkelerinin Liderleri Kâbe'de bir araya gelir, var olan sorunu orada tartışır, orada çözüm bulunur ve tarafları orada barıştırılıp, Müslümanların arasında barış ve kardeşlik oluşturulur. Şimdiye kadar böyle bir uygulama düşünülmeyeceği için, Kâbe gibi kutsal bir mekân Emevici Suudilerin siyasi-ticarî çıkarlarına getirim aracı olarak kullanıldığı için Müslümanların arasında barış ve kardeşlik bağı oluşturulmadı. Müslümanların arasında barış ve kardeşlik bağı oluşturulmadığı içindir ki, aşağıda işaret edeceğim acılar yaşandı, yaşanmaya devam ediliyor.

1=Hristiyan İngiliz-Amerikan emperyalizmi, Saddam Hüseyin gibi bir ruh hastasını kandırıp, komşusu, aynı zaman Müslüman kardeşi olan İran'ın üzerine saldı, yaklaşık bir milyon Müslüman'ı öldürttü.

2=Emperyalizmle el altında anlaşılan Saddam Hüseyin, gaflet uykusuna dalıp Kuveyt'i işgal etmeye kalkıştı, o akılsız kalkışmayla, kan emici emperyalizme bahane yaratıp, Ortadoğu'nun yeraltı ve yer üstü kaynaklarının tamamının sömürülmesine yol açtı.

3=Hristiyan emperyalistler, Suudiarabistan, Kuveyt, Türkiye gibi İslam Ülkelerinin desteğiyle İslam Ülkeleri Olan Afganistan'ı, Irak'ı, Suriye'yi, Libya'yı işgal ettiler.

4= 1991'de Turgut Özal'ın desteğiyle Irak'a giren; başta İngiltere ile Amerika olmak üzere Hristiyan emperyalistler işini tamamlayamadan Irak'tan çıkmak zorunda kaldı. 2003'e girerken emperyalistler gene Irak'a girmek istedi, ama Cumhuriyetin aydınlık

irfanıyla yetişen Bülent Ecevit onlara geçit vermedi. Cumhuriyetçi Ecevit onlara geçit vermeyince, bu defa Emevici Recep Tayyip Erdoğan işbaşına getirildi, onun desteği ile Irak'a girilip, bu İslam ülkesi işkâl edildi. Recep Tayyip Erdoğan sayesinde İslam toprağını işgal eden emperyalizm, Müslümanlara karşı başlattığı yıkımı-kıyımı Irak ile sınırlı bırakmadı, önce Suriye'yi, daha sonra Mısır'ı, en son Libya'yı işkâl edip, İslam Dünyasının tamamına yakını kan ve gözyaşına boğdu. Hele yakın tarihin en aşağılık insanları olan İngiliz-Amerikan-Fransız yöneticileri, Çağdaş bir İslam Ülkesi olan Suriye'yi işkâl etmek için, Türkiye'yi yöneten Emevici kadronun desteğiyle bu ülkeye girdikleri, 20011'den beri sürdürdükleri yıkım-kıyım savaşı sırasında, bu kadim ülkede, deyim yerindeyse taş üzerinde taş, beden üzerinde baş bırakmadılar. Ülkemizdeki Emevicilerin büyük desteğiyle gerçekleşen bu işgalle, Müslümanlar tarihinin en büyük felaketlerinden biriyle boğuşurken, bazı kendini bilmezler hala Kâbe'yi ziyaret etmekle cennete gidileceği aldatmacasını, Müslümanların beynine işlemeye çalışmaktalar. Oysa Kâbe Ziyaretiyle Cennete gitmek falan yok! Bu uygulamayla, İslam Dünyasının içini karıştırıp, Müslümanları; Hristiyan emperyalizme sömürten Emevici grubu ihya eden bir projedir. İnsanın yaşayacağı gerçek cennet nerde biliyor musunuz? Müslüman olduğunu söyleyen insanların arasında Kardeş kavgasının olmadığı, açlığın, sefaletin yaşanmadığı, insanların köprüsü ile yolu ile Okulu ile hastanesi ile suyu ile ekmeği ile kimseye muhtaç olmadığı ülkede yaşamak, cennetlerin en güzelinde yaşamaktır. Yani, gerçek anlamda cennette yaşamak istiyorsak, alın terinizi, el meğnizi götürüp emperyalizm uşağı Suudilerin kasasına akıtmak yerine. O meğnizi kendi ülkenizin kalkınmasına, insanınızın huzur ve refahına harcayalım ki hem bu dünyada hem öbür dünyada cennette yaşayalım.

ŞEYTAN TAŞLAMA

Yüce Allah; Müslümanlara o kadar cömert davranmış ki, Muhammet Mustafa gibi bir gönül sultanını peygamber olarak bu topluma göndermiş. Elçisi Olan Cebraıl Aleyhisselam vasıtasıyla da her çağın insanına yol gösterebilecek açıklıkta Kur'an'ı Kerimi hediye etmiştir. Yüce Allah'ın buyruklarını, talimatlarını, yol gösterici öğütlerini içeren Kur'an'ı Kerim, Peygamber Efendimizin engin-düzgün yol gösterici yorumuyla her çağın insanına faydalı olabilecek değerli bir rehberdir. Fakat yukarıda birkaç yerde belirttiğim gibi, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın aramızdan ayrıldığı gün, Ben'il Sakiyfe'de temeli atılan Muhammed'i İslam karşıtı örgüt, Hz. Osman'ın halife oluşuyla Emevi faşizmine dönüşmüştü. O Muhammed'i İslam karşıtı örgüt; özellikle Emevi, Abbasi, Osmanlı'nın 1514 sonrası tamamen siyasi-ticari çıkara malzeme olabilecek şekle sokulmuştur. Zira yaşanan o Emevi faşizmi sürecinde Muhammed'i İslam Anayasası olan Kur'an'ı Kerimin Ayetleri üzerinde yapılan tahrifatla birçok yeni icat üretilmiş, güç kullanılarak, Müslümanlara kabul ettirilmiştir. Şimdi önemli inançsal bir uygulama olarak öne çıkarılan şeytan taşlama, o yeni icatlardan biridir. Bu yeni uygulamayı icat edenlerin iddiasına göre, İbrahim Peygamber, oğlu İsmail'i kurban etmek için götürdüğünde, şeytan önüne çıkarak, İbrahim'i vazgeçirmeye çalışmış, fakat İbrahim Peygamber onu taşılayıp uzaklaştırmıştır. Bu iddiaya göre kim aynı zaman ve aynı yerde şeytanı taşlarsa hem İbrahim Peygamberi hem Yüce Allah'ı hoşnut eder, o hoşnutluğa karşın Cennetle mükâfatlandırılır. Oysa

Tevrat ile Kur'an'ı Kerimi okuduğumuzda, ikisinde de böyle bir bilginin olmadığını görüyoruz. Zaten olması da mümkün değil, zira öyle bir uygulamayı inançsal olarak görmek akıl ve inanç dışı bir yaklaşım olur ki, bunun üç örneğini aşağıya alıyorum.

1-İnanışımıza gire Yüce Allah, Âdem Aleyhisselam'ı yaratırken, yapımında kullandığı ana malzeme topraktır. O nedenledir ki, şeytan; ben ateşten yaratılmışım, Âdem ise topraktan yaratılmış, ona secde edemem deyip Yüce Allah'ın emrine karşı gelmiş ve o bencilliği nedeniyle şeytan; Yüce Allah'ın gazabına uğramış, boynuna lanet halkası takılarak kovulmuştur. Bu anlamıyla, bu kutsal toprağın bir bölümünü şeytanın yerine koyup taşlamakla, hem Âdem Aleyhisselam'ın yaradılışında kullanılan kutsal toprak incitilir hem Yüce Allah incitilir.

2=Toprak dediğimiz bu kutsal varlık, bütün yaratılmışların üzerinde yaşadığı, her türlü nimetinden faydalandığı paha biçilmez bir hazinedir. Bu hazinenin bir parçasını şeytan yerine koyup taşlamakla, toprağın bütün yaratılmışlara sunduğu nimetlere karşı yapılan bir nankörlük olur, bunun başka bir izahı olamaz.

3-Toprak; aynı zamanda insanlar öldüğünde, onları bağrına basarak bütün ayıplarını cömertçe örten bir muhafazadır, bu muhafazayı şeytan yerine koyup taşlamak, onun cömertliğine karşı yapılan bir nankörlük ve saygısızlık olur.

Şeytan taşlama işini siyasi-ticari malzemeye dönüştürenlerin iddiasına göre, bu uygulama İslam Peygamberi Muhammet Mustafa tarafından başlatılmıştır. Oysa İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, hayatında toprağı şeytan yerine koyup taşlaması şöyle dursun, bu kutsal varlık ile aziz bedeni arasına başka bir cisim girmesin diye, çoğu zaman çarık bile giymez, yalınayak dolaşırdı. O halde Peygamber Efendimizin toprağa verdiği bu değeri neden görmezden geliyor? Peygamber Efendimizin yapmadığı bir işi Peygamber Efendimize mal ediyoruz? Bu uygulama hem Muhammed'i İslam'a hem Âdem atamıza karşı saygısızlık olmaz mı? Gayet tabii saygısızlık olur. Zaten bu şeytan taşlama işinin inançsal bir uygulama değil, parasal bir uygulama olduğu icra biçiminde bellidir. Baksanıza! Hacca gidenler gruplar halinde taşların satıldığı yerde sıraya giriyor, fahiş bedelle satılan taşları satın alıp, tekrar sıraya girip, belirlenen yere kadar yürüyor. Oraya varınca, verilen emir üzerine Âdem Aleyhisselam'ın yapımında kullanılan O Kutsal Toprağın bir parçasını, Âdem'e secde etmeyen şeytanın yerine koyup taşıyor, o taşlamayı dini vecibe sayıp, o taşları atmakla cennete gideceğine inanılıyor. Oysa bu uygulama ile Cennete gitmek falan yok! Bu saatten sonra bu yanlışın önüne geçmek çok zor, ama Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine gönülden bağlı bir Müslüman olarak üzerime düşen uyarıyı yapmak zorundayım. Müslümanlar bir an önce bu sömürü düzenine son vermek zorundalar. Zira Müslümanlar bu akıl ve inanç dışı uygulamaya son verirlerse büyük bir ayıptan kurtulur. Aksi halde hem akli hem itikadi yanı olmayan bu uygulamadan çok zarar görecekle. Zaten yanlış olduğu şuradan belli: birkaç yıl öncesine kadar, her yıl şeytan taşlama dönüşünde yüzlerce ölü verilirdi, biri akıl edip, verdiğimiz bu kayıpların bu kutsal toprağa yaptığımız saygısız uygulama nedeniyle olmasın mı? Diye düşünmedi, taş atmaya devam edildi. Tekrar altını kalın kalemle çizerek bu taş atıcıları

uyarıyorum! Taş atmak ibadet olmadığı gibi, taş atmakla cennete gitmekte yoktur. Taş atmakla Cennete gidileceğine inansam, günde bir ton taş atardım, ama taş atmakla Cennet'e gidilemeyeceğini bildiğim için, böyle bir hayale kapılmadım. Sizde böyle bir hayale kapılmayın! Kapılmayın ki, asırlardır İslam Dünyasını bu boş hayallerle kandıran Emevi artıkları şeytanı ile baş başa kalsınlar. Yok; biz böyle inanmışız vaz-geçemeyiz derseniz, atmaya devam edin, Cennete mi gideceksiniz, yoksa Muhammed'i İslam'ın düşmanı olan El Suud ailesinin kasasını mı dolduracaksınız yaşayarak göreceksiniz.

MUHAMMED'İ İSLAM'DA EZAN

İslam Peygamberi Muhammet Mustafa 23 yıllık peygamberliği sürecinde Allah'ın Elçisi Cebrail Aleyhisselam'dan Tevhit yoluyla aldığı Kur'an'ı Kerimin Ayetlerini anlatmak için insanları çağırtmıştır. Fakat o çağrı şimdi okunan ezan gibi miydi, yoksa başka bir biçimde miydi? Bununla ilgili sağlam bir kaynak yoktur. Sağlam bir kaynak olmamasına rağmen, Yüce Allah'ın adı anılarak yapılan bir çağrı olan Ezana karşı çok saygılıyım, zira uygun zamanda yapılırsa çok güzel bir çağrı insanı hoşnut eder. Fakat diğer inançsal uygulamalarımızda olduğu gibi, ibadet çağrısı olan ezanda da çok abartıya kaçılıyor. Örneğin: ülkemizin genelinde, ihtiyaç fazlası çok sayıda cami yapılmış, ibadet vakti geldiğinde bütün camilerin hoparlörlerinde aynı anda okunan ezan, birçok insanı huzursuz ediyor. Bu satırları okuyan bazı dostlarım, Yüce Allah'ın adı anılarak yapılan çağrı nasıl insanları rahatsız eder? Diye bana kızabilirler. Fakat inanın, o kadar huzursuz eder ki, bütün camilerde aynı anda ezan okunduğunda birçok insanımızın kulaklarını tıkadığına tanık olmuşum.

Özellikle sabah okunan ezan, birçok insanımıza eziyettir, zira daha önce insanlarımız çoğunlukla köylerde yaşayan tarım toplumuydu ve özgür bir yaşantısı vardı. O zaman okunan sabah Ezanı gerek fiziksel gerekse ruhsal açıdan olsun insanları etkilemiyordu. Fakat şimdi öyle değil, insanlarımızın çoğu şehirlere taşındı, çoğu çeşitli iş kollarında emir altında; dakik olarak çalışıyorlar. Diyelim öğlenci çalışan işçiler gece saat onda işten çıkıp, on birde eve geldiler, bir şeyler atıştırıp yatağa girene kadar saat on ikiyi buldu. O işçiler tam derin uykuya daldığı an, sabah Ezanı okunup o işçileri derin uykusundan uyandırdı. O durum her gün aynı saatte tekrarlanırsa Ezan sesiyle uykusuz kalan işçi hastalanmaz mı? Psikolojisi bozulmaz mı? Her gün uykusuz-moralsiz işe giden işçi, işbaşında kaza yapıp, Allah korusun sakatlanmaz mı? Baba sakat olunca çoluk çocuğu perişan olup, ömür boyu sefaletle mahkûm olmaz mı? Bunlar tamamen doğru. O halde bu çağrı Allah'ın adı anılarak yapılsa da o çağrıyla başkalarına zarar veriliyorsa, bunun üzerinde düşünmemiz gerekir. Bu uyarımdan rahatsız olanların çok kızacaklarını bilirim, ama bana kızanlar bu husus üzerinde düşünürlerse, şu kaniya varacaklarına eminim: Bu çağrıyla gönlümüzü Yüce Allah'a teslim etmekse. Bu gönül teslimiyetimizle başkasına zarar vermeyecek, akla, mantığa uygun başka bir uygulama bulalım, onunla ibadete gidelim, ibadet ederiz diye başkasının hayatıyla oynamayalım diyeceklerine eminim.

Gerçi pek farkında değiliz, ama Allah, insanı yaratırken onun yüzüne kendi nurundan nur katmış, kafasının içineyse akıl denen bir top cevher yerleştirmiş, O'nu üretken bir varlık olarak bütün yaratılmışların merkezine koymuştur. Yüce Allah'ın insana bağışladığı akıl öyle büyük harikalar yaratıyor ki, başkasını rahatsız etmesini gerektirecek bir neden bırakmıyor. Mesela sabah namazı kılan insanlar, işe gidenler gibi birer çalar saat alıp namaz vaktine ayarlayıp kursa, saatin zili çaldığında, kimseyi rahatsız etmeden kalkıp camiye gidip sabah ibadetini yapsa, daha İslami, daha insani bir yaklaşım olmaz mı? Bence olur. Zira bu çağrıyı her gün milyonlarca camide ve günde beş defa milyarlarca defa yapmakla hem birbirimizi rahatsız eder hem Yüce Allah'ı usandırırız. Oysa ibadet içerikli her türlü icraatımızı düzgün biçimde, kimseye zarar vermeyecek biçimde yaparsak, inancımıza daha uygun bir davranış olur. Ayrıca ibadet Allah ile kulları arasında bir gönül bağı olduğuna göre, Yüce Allah'ın kulları bu bağı günde kaç kere dile getirirse getsin, buna kimsenin itirazı olmaz. Fakat bu gönül bağı başkasını huzursuz edecekse, bu uygulamanın düzeltilmesi gerekir. Şu gerçeği aklımızdan uzak tutmayalım: bir insanı bile akşama kadar ismi ile çağırırsanız, o insan kendi isminden nefret edip ya çağırın kişiye saldırır ya orayı terk eder. Bunu İslam Dünyasının günde beş defa milyonlarca camide, milyarlarca defa ezan bağlamında düşündüğümüzde, şu gerçeğe karşılarız: Biz Müslümanlar günde beş defa milyonlarca camide, milyarlarca defa ezan okuyarak O Yüceler Yücesini rahatsız ettiğimiz için. O Yüceler Yücesi, o rahatsız edişimize karşın aramızdan sevgi-saygı bağını koparıp atmış, onun yerine kini nefreti yerleştirmiş, birbirimizi bitirmeye çalışıyoruz. Daha beteri, Yüce Allah'ı hem biktırdığımız hem emrine uygun hareket etmediğimiz için, O Yüceler Yücesi beynimizi kilitlemiş, sahip olduğumuz servetimizi kendimiz değerlendiremiyoruz. O servetimizi Hristiyan emperyalistlerin emrine vermişiz, kendi paramızla onların kölesi olmuşuz. O halde ne yapalım? Diyorsanız, yapmamız gereken şu: inançsal uygulamalarımızı Muhammed'i İslam'a uygun biçimde yapalım ki, Yüce Allah hem aramızdaki sevgiyi-saygıyı hâkim kılsın hem aklımızın kilidini açıp, bizi bu medeni kölelikten kurtarsın. Aksi halde, bir yanda birbirimizi boğazlamaya devam ederken, öte yanda, Hristiyan emperyalistler, bizim servetimizle bizim efendilerimiz olmaya devam eder.

Yukarıdaki satırlar okunduğunda, başka topluluklarda da ibadet çağrısı var, bu çağrı sadece İslam'da mı var ki, eleştiriyorsun? Diyenlere cevabım şu: Evet, her inançsal toplumda ibadet çağrısı var, ama iki hususu unutmamak lazım. Birincisi İslam Dini son din olduğu için, kendinden önceki bütün dinlerin eksikliklerini gideren bir dindir. Bunun en somut örneği, yukarıda işaret ettiğim gibi, Tevrat'ı, İncil'i, Kur'anı Kerimi okuduğumuzda, Muhammed'i İslam'ın Rehberi Olan Kur'anı Kerimin hem yazılım olarak çok düzgün olduğunu hem içerik olarak zengin olduğunu açıkça görüyoruz. Bu nedenle Muhammed'i İslam'a İnanan toplulukların İslam'dan önceki dinlerin uygulamalarını örnek alıp, onların uygulamalarına benzer uygulamalar icat etmeleri değil, onların hatalarını düzeltmeye çalışmak gibi bir görevi var. Ayrıca İslam'ın dışındaki inançsal toplulukların uygulamalarını, ibadet biçimlerini eleştirme hakkına sahip değilim. O inançsal Toplulukların, inançsal uygulamalarında, ibadet biçiminde hata varsa, o hatalar onları rahatsız ediyorsa onların bilim insanları eleştiri yaparlar.

NAMAZ

Namaz olarak adlandırılan ibadet biçimine, Arapça salât denir, salâtın Türkçe karşılığı ise beş vakit namaz değil, zikir, dua ve ibadettir. Fakat Kur'anı Kerimi Türkçeye çevirenler bütün insanları namaza yönlendirmek için salât kelimesini namaz olarak çevirmişler, ama bu doğru değil ve Din Bilgini olduğu iddia edenlere yakışmıyor. Gerçi çevri öyle yapılmış diye, şimdiye kadar gönlünü başka biçimde Yüce Allah'a teslim edenler gene namaz kılmaz, gönüllerini inandıkları biçiminde O Yüceler Yücesine teslim ederler. Salat kelimesini namaz olarak değerlendirip, namaz kılanların ibadet biçiminin yanlış olduğunu söyleyemem. Onlar beş vakit namaz kılmak suretiyle gönüllerini Yüce Allah'a teslim ediyorlarsa, onların ibadet biçimine saygı duyuyorum, yeter ki O Yüceler Yücesine yapılan yakarı içtenlikli olsun, başkalarına zarar verecek biçimde olmasın. Fakat kılınan namazın zaman ve süresini düşündüğümüzde, birçok hatanın yapıldığını görüyoruz, işte o hatalardan birkaçı.

1=Yukarıda işaret ettiğim gibi, beş vakit namazla ilgili Kur'anı Kerimde herhangi bir ayet yok! Sadece salât kelimesi var, ama namazın İslam'ın şartı olduğunu söyleyenler, Peygamber Efendimiz Miraca çıkarken Yüce Allah, beş vakit namazı orada kendisine emretmiş derler, ama bu derinlemesine irdelenmesi gereken bir husustur. Zira İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, İslami Değer ve Düşünceleri yaymaya başladığı ilk günden, aramızdan ayrıldığı son güne kadar gelen Kur'anı Kerimin bütün ayetlerini "Tevhit" yolu ile Cebrail Aleyhisselam'dan almış, her ayeti kelimesi kelimesine yazdırıp, geliş sırasına göre kendi yatağının başucunda özenle indirmiştir. Lütfen söyle misiniz? İkinci elden, yani Cebrail Aleyhisselam'dan aldığı her ayeti kelimesi kelimesine yazdıran Peygamber Efendimiz, Miraca çıkıp, bizzat Yüce Allah ile görüştüğü ve ondan aldığı Buyrukları neden Kur'anı Kerime yazdırmadı? Bunun bir izahı olmalı.

2=İnsanlar kıldıkları namazla başkalarına zarar vermiyorlarsa, kaç defa, hangi saatte kılsa kılınlar, buna ne benim ne başkasının itirazı olur, kişi kahveye gidip, oyun oynayacağına, camiye gidip ibadet etse, daha doğru, Allah'ın emrine daha uygun hareket etmiş olur. Zira kişi gösterişsiz, samimi duyguyla gönlünü Allah'a teslim ederse hem Allah ile olan gönül bağı güçlendirir hem kendi inancı hakkında bilgi sahibi olur. Fakat herhangi bir işte veya mercide sorumluluk taşıyan kişinin, namaz vakti gelince camiye gidip namaz kılması doğru değil, zira kişi günde birkaç kez iş yerini terk edip namaz kılmaya giderse, abdest alıp, namaz kılmayla beraber günde yaklaşık bir saat zaman harcar ki bu çok yanlış bir harekettir. Zira böyle hareket eden kişi bir yönüyle görevini aksatıp başkasına zarar verir, diğer yönüyle aşağıya alacağım Kur'anı Kerim Ayetlerine uygun hareket etmediği için, Allah'ın Emrine karşı gelmiş oluyor.

3-Yaklaşık bütün resmi dairelerin bitişğine, Büyük Millet Meclisine camiler yapılmış, namaz vakti geldiğinde memur işine, vekiller meclis çalışmalarına ara verip, camilere koşup namaz kılar ki, bu doğru bir iş değildir. Zira memurlar çalıştıkları dairelerde verdikleri hizmetin karşılığında devletten aylık alırlar. Milletvekilleriye, çıkaracakları yasalar ile ülkesinin insanlarına hizmet veriyorlar, verdikleri hizmetin karşılığında ise vatandaşlardan toplanan vergiden oluşan bütçeden maaş alıyorlar. Oysa namaz kılarım

diye camiye koşan işçiler, memurlar ve milletvekilleri hem verdikleri hizmeti aksatıp insanların mağduriyetine yol açtıkları için, mağdur edilen insanlara karşı suçlular hem Yüce Allah'ın Adaletine uygun hareket etmedikleri için, Yüce Allah'a karşı suçlular.

4-Dünyanın en geri kalmış ülkeleri bile, iç-dış tehditlere karşı kendi ordusunu çağın teknolojisi paralelinde geliştirmeye çalışırken, İslam ülkeleri bunun tersini yapıyor, kendi ordusunu namaz kılmaya mecbur edip, asli görevini sekteye uğratiyorlar. Oysa her ülkenin ordusu, o ülkenin namusunu, şerefini, özgürlüğünü koruyan bir kalkandır. O kalkanın zayıflatılması demek hem vatana hem millete hem evlatlarının geleceğine hıyanet etmektir. Bunun başka bir izahı yok! Bunun tersini düşünen varsa, muhakkak psikolojik tedaviye ihtiyacı vardır.

5=İslam Dünyası namaz meselesini o kadar abartmış ki, bedeninde can var ise namazı kılmak zorundasın, vakit namazını kaçırmış isen, kaçırdığın namazı müsait zamanda kaza namazı olarak kılmak zorundasın! Derler. Hele dünyayı temelinde sarsan korona salgını sürecinde öylesi akıl-mantık dışı manzaralara tanık olduk ki, tamamen bir akıl tutulmasıydı. Örneğin: bir kısım insanların camilerin önündeki alana seccadeler serip namaz kıldıklarını gördük, ama onların yaptıkları gönülleri Yüce Allah'a teslim etmek değil, apaçık şovdu-gösterişti. Oysa kişi içtenlikle gönlünü Yüce Allah'a teslim ediyorsa, o teslim edişin yeri, caminin önü olması şart değil. Yüce Allah her dili bildiği gibi, her yerde yapılan ibadeti de görür. Yani kişi namazını camide de kılsa, kendi evinde de kılsa, samimi duygularla kılıyorsa, Allah her iki mahalde de namazı görür, mükâfatını verir, gösteriş olsun diye camilerin önündeki alanlarda namaz kılınyorsa, O Yüceler Yücesinin; gösteriş olsun diye kılınan namazı kabul etmeyeceğini bilmiyor demektir. Bakın! Yüce Allah, insanların yapması gereken ibadeti, Kur'an Kerimde nasıl tarif ediyor.

MÜZZEMMİL SURESİ

1. ayet: “Ey örtüsüne bürünen! 2. Ayet: Geceleyin kalk! Kısa bir süre hariç. 3. Ayet: Gecenin yarısını ayakta ol yahut bundan biraz eksilt! 4. Ayet: Yahut buna biraz ekle! Ve Kur'anı ağır ağır, düşünce düşünce oku! 5. Ayet: Doğrusu, biz senin üzerine ağır bir söz bırakacağız. 6. Ayet: Şu bir gerçek ki, yeni bir oluşa koyulmak üzere geceleyin kalkan, yer tutma bakımından daha güçlü, söz bakımından daha etkilidir. 7. Ayet: Kuşkusuz, gündüz boyu senin için uzun bir dolaşma / yoğun bir uğraş vardır. 8. Ayet: Rabbinin adını an ve tebettül et, tüm benliğine ona yönel! 9. Ayet: Doğunun ve batının rabbidir o. Tanrı yoktur ondan başka. O'nu vekil et! 20. Ayet: Hiç kuşkun olmasın, rabbin senin durumunu biliyor. Gecenin üçte ikisinden daha azını, yarısını, üçte birini ayakta geçiriyorsun, seninle beraber olanlardan bir grup da öyle. Allah, geceyi de gündüzü de ölçüye bağlamıştır. Sizin, O'nu kuşatamayacağınızı bildi de size tövbe nasip etti. O halde Kur'an'dan, kolay geleni okuyun. Sizden hastalar olacağını bildi. Bir kısmının yeryüzünde dolaşıp Allah'ın Lütfü'nden bir şeyler isteyeceklerini, diğer bir kısmının da Allah yolunda çarpışacaklarını bildi. O halde Kur'an'dan kolay geleni okuyun. Namazı kılın (ibadet edin). Zekâtı verin. Güzel bir ödünçle Allah'a ödünç verin. Öz benlikleriniz için önden gönderdiğiniz iyiliğin, Allah katında hayrını daha çok,

ödülünü daha büyük olarak bulacaksınız. Allah'tan af dileyin. Hiç kuşkusuz Allah çok affedici, çok esirgeyicidir”.

Görmekte olduklarımız şu gösteriyor: Yüce Allah'ın, MÜZZEMMİL SÜRESİYLE, Müslümanlara önerdiği ibadet biçimiyle zamanını, Müslümanların büyük bir kesimi anlamamış. Fakat Yüce Allah; Müslümanlara şu yolu gösteriyor: çalışma zamanında çalışın, istirahat zamanında istirahat edin. Çalışma ve istirahat zamanından artakalan zamanı; o zaman okunacak tek kitap Kur'anı Kerim olduğu için, Kur'anı Kerimi ağır ve anlayabileceğiniz biçimde okuyup, içindeki güzellikleri benliğinize yansıtıp, o doğrultuda yaşayın der. Peki; Yüce Allah'ın açık-net emri Kur'anı Kerimde dururken, neden? O Yüceler Yücesinin emrine uygun biçimde ibadet etmiyor, çalışmamız için, istirahat edip, bedenimizi dinlendirmemiz için ayırdığı zamanı namaz kılmakla geçiriyoruz. Yüce Allah, gecenin müsait bir zamanında Kur'anı Kerimi okuyun demişken, Neden? O Yüceler Yücesinin Emrine uymuyor, çalışma saatlerinde camilerde toplanıp işinizi aksatıyor kendi mağduriyetimize yol açıyoruz. Bu satırları okuyan namazcılar bana kızacaklarını bildiğim için, bunca zaman israfımıza karşın, Hristiyanların ibadet zamanı ve süresi hakkında kısa bir açıklama yapma gereği duydum. Bilindiği gibi İsa Peygamber bir pazar günü öğle vakti göğe uçtuğu görüldüğü için, Hristiyanlar için pazar günü ibadetin olmazsa olmaz günüdür. O gün öylen saat on bir civarında arzu eden herkes güzel elbise giyer, tertemiz bedenle kiliseye gidip ibadet eder. Haftanın diğer günlerinde de saat on bir civarında kiliseye gidilip, ibadet edilir. Fakat gerek pazar günü ibadette, gerek diğer günlerin ibadetine olsun, yaşlılar, emekliler, işsizler Kiliseye gider ibadet ederler. Çalışanlar kesinlikle işi bırakıp ibadete gitmezler! Onlar kartını basıp işe başladıkları ilk dakikadan, işi bitirme dakikasına kadar var gücüyle çalışır hem kendi ülkesinin kalkınmasına katkı sunar hem refah ve huzur içerisinde yaşamak için para kazanırlar. Şimdi elimizi vicdanımıza koyup, şöyle bir düşünelim, işi bırakıp, günde beş vakit namaz kılmak mı yukarıya aldığım Kur'anı Kerimin ayetlerine uygun, yoksa sadece çalışmayanların haftada birkaç gün Kiliseye gidip ibadet etmesi mi yukarıya aldığım Kur'anı Kerimin ayetlerine uygundur? Bunun üzerinde bir az düşünmemiz, Hristiyanlardan neden bu kadar geri kaldığımızı? Neden? Her türlü teknolojik icadın Hristiyanlar tarafında gerçekleştirildiğini anlamamız gerekir.

ABDEST

Abdest inançsal bir temizlik olarak bilinip, İslam'ın olmazsa olmaz kuralı olarak kabul edilir ki, buna karşı çıkılmaz, zira her inançsal toplumun, beden temizliğiyle ilgili bazı uygulamaları var ve bunların yerine getirilmesi gerekir. Fakat abdest alma biçimini, İslam'ın doğuşuyla başladığı hususu biraz kuşkulu, zira abdest kelimesi Arapça değil Farsçadır. Çünkü Farsça; suya ab, ele ise dest denir ki, bu uygulamanın Farsçada ele su dökme anlamına gelir. Dolayısıyla bu uygulamanın adı Farsça olduğuna göre, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa hayattayken yapılan bir uygulama değil, büyük bir ihtimalle, hilafet Emeviler'den Abbasilere geçip, hilafet merkezi Irak'a taşınınca ve o zaman bu bölge büyük oranda İran'ın hâkimiyetinde olduğu bu inançsal uygulama o zaman icat edilip, Farsça ifade edilmiştir.

Bu tespiti yaptığım için, sakın! Abdest almaya karşı olduğumu düşünmeyin, bedeniniz temiz tutulmasının çok önemli olduğunu bilen, buna çok önem veren biriyim. Yalnız bazılarının bu beden temizliğini birkaç yeri ıslatmakla, hatta Mes denilen ayakkabıyı çıkarmadan onun üzerine ıslak el sürmekle yapılmasına bakılırsa, bunun inançsal bir uygulama değil, göstermelik bir uygulama olduğu imajı veriyor. Gerçekten Allah'ın huzuruna temiz bedenle çıkmak isteniyorsa, günde beş defa öyle göstermelik bir işi yapmak yerine, her zaman bedenimizi temiz turalım, özellikle terleyip hem bizi hem çevremizi rahatsız eden koltuk altlarıyla, apış arası tertemiz yıkanmalı, sıkça çamaşır değiştirilmeli. Ayaklar yıkanıp, temiz çorap giyinmeli, diş fırçalanıp temizlenmeli. Ayrıca gaz-idrar çıkarma gibi haller bedeni kirletmediği için, abdest almayı gerektirmez. Bozulmuş kabul ediliyorsa, o zaman Mes veya çorap üzerine ıslak elimizi sürmekle bedenimiz temizlenmez! Ya bu işi adam gibi yaparız ya bu tür göstermelik uygulamalarla samimi Müslümanları aldatmaktan vazgeçeriz.

Abdest uygulamasının diğer garip yanıysa şu: Diyelim yaşayan insanlar önce Abdest alıp bedenini kirden arındırır, sonra temiz bedenle namaz kılarlar. Peki; ölüye Abdest vermek neyin nesi, zira o kişi zaten ölmüş, bu dünya ile ilişkisi kesilmiştir. Mezarda kalkıp namaz kılamayacağına göre, o ölüye neden Abdest veriliyor? Doğrusu anlamış değilim. Oysa İslami mantığa göre, hakka yürüyen kişiye yapılacak en hayırlı hizmet; bedeninin hiçbir yerinde kir bırakmaksızın tertemiz yıkanması, sonra kefenleyip ebedi yurdu olan toprağa teslim edilmesidir. Yapılması gereken bu iken, bunu yapmayarak, ölüye Abdest vermemizin nedeni, galiba hakka yürüyen insanlarımıza karşı son görevimizi yaparken bile, bir az işi gösterişe dönüştürüyoruz. Ölüye Abdest vermeyi icat edenlerin kızacaklarını bilirim, ama mantık penceresinden bakacak olurlarsa, hakka yürüyen kişinin, mezarda kalkıp namaz kılamayacağını anlayıp, bana hak verecekler.

İSLAM'DA ORUÇ

Muhammed'i İslam'ın bütün yaratılmışlar için bir rahmet kapısı olduğuna şüphe yok! Bu inanış biçiminin yol gösterici rehberi olan Kur'anı Kerimin, Yüce Allah'ın sözleri olup, Cebrael Aleyhisselam tarafından İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'ya iletildiğine de hiçbir inanmışın şüphesi yoktur. Kur'anı Kerimin ilk ayetinin Ramazan Ayında indiği için bu ayın kutsal bir ay olduğuna da hiçbir inanmışın şüphesi yoktur. Fakat diğer inançsal uygulamalarımızda olduğu gibi, Ramazan Ayında tutulan orucu da epeyce abartıyor ve birçok insanımızın kafasında tereddüt oluşturuyoruz. Neden tereddüt oluşturduğumuzu şöyle izaha çalışayım: Oruç tutmak bir yönüyle çok faydalı, zira oruç tutan kişi öncelikle kendi nefsinin frenlemeyi öğrenir başkasının hakkına el uzatmaz. Diğer yönüyle zenginler sürekli tıka basa yedikleri için, açlığın, sefaletin ne olduğunu, fakirlerin nasıl çile çektiklerini bilmez, bilmedikleri için fakirlere yardım etmezler. Zenginlerde oruç tutup, karnı acıktığında, fakirlerin çektikleri zorluğu anlar, onlara yardım ederler. Fakat yukarıda işaret ettiğim gibi, bazıları Ramazan Orucunu inançsal boyuttan çıkarıp, baskıya dönüştürmüşler, öyle ki, Ramazan Ayında herhangi bir nedenle oruç tutmayan, ya da tutamayanları tutmaya zorlarlar. Ramazan Ayında tutulan oruç İslami bir uygulama ise sevap kazanmak için tutuluyorsa, zorlama olmamalı, zira zorlama Yüce Allah'ın Adaletine uygun değildir. Dolayısıyla her

toplumun inancına saygılı bir insanım, ama, Ramazan Orucu sürecinde yaşanan iki uygulamayı Muhammed’i İslam’a aykırı buluyorum. Uygulamanın biri, Ramazan Orucu başladığı ilk günden son gününe kadar lokantaların, kahvelerin kapatılması, Ramazan Orucunu tutmayan veya tutamayan insanlar oruç tutmaya zorlanması ki, bu uygulama Muhammed’i İslam’a taban tabana zıt bir uygulamadır. İkinci uygulama ise Ramazan Orucu başlayınca, devletin birimlerinde çalışan bürokratlar ile memurlar oruç tutmaya zorlanır, bir ay boyunca ülkemizde hiçbir hizmet yapılamaz bürokratlar ile memurlar sadece daireye gider gelirler. Bu yanlış uygulamanın yol açtığı tembellik nedeniyle, diğer inançlara mensup topluluklar on iki ay çalışıp ilerlerken, Müslüman ülkeler her yıl bir ay çalışmadığı için, her yıl bir ay geriye giderler.

İşte somut ve can alıcı bir örnek, 2019’un son aylarında ortaya çıkıp, 2020’nin mart ayında ülkemize ulaşan; KORONA adındaki salgın, hızla bütün ülkeye yayılıp can almaya başladı. Önceleri hastalığı hafife alan ülkemizin yöneticileri, ölümler çoğalıp, daha fazla can almaya başlayınca bazı tedbirler almak zorunda kalındı. Fakat Ramazan Orucunun tutulması sürecinde çok büyük bir yanlışla imza atıldı, zira ülkemizin genelinde hastalığın zirve yaptığı süreçte en son camiler ibadete kapatılmıştı. O zaman tanık olduğumuz en akıl dışı uygulama ise şuydu: Hastalık hızlı bir biçimde yayılırken ve ölümler aynı hızla çoğalırken, Muhammed’i İslam’a hıyanet işleri başkanlığı, bu sene Oruç tutmayın, Oruç tutarsanız bünyeniz zayıflar, bu illete karşı dayanma gücünüzü yitirirsiniz diyeceğine. Hiç sıkılmadan, utanmadan verdiği fetvayla gene inanç sömürüsü yapıp, insanlarımızı oruç tutmaya zorlamıştı. Ayrıca Ramazan Orucu günlerinde oruç tutamayanlar, daha sonra tutamadığı günleri tutsunlar, tutamıyorlarsa, her gün için bir fakiri doyursunlar demmişti. Evet, bu hususla ilgili Bakara Suresinde ayetler var, ama İslam Dini akılcılığı öneren bir dindir, İslam adına konuşan birinin şunları bilmesi-söylemesi gerekirdi: “Saygıdeğer Müslüman kardeşlerim, Kur’anı Kerimde bu hususla ilgili ayetler var, ama bu hususu Muhammed’i İslam mantık içerisinde uygulayalım. Zira Muhammed’i İslam’a göre; zengin olanlar oruç tutamadıkları her günün karşılığı olarak bir fakiri doyurmalı der. Fakat fakir olup, kendi karnını doyurmaktan aciz olanların, başkasının karnını doyurma olanağı olmadığı için, fakirler bunu yapmak zorunda değiller dememişti, zenginle fakiri aynı konumda gösterip, aynı uygulamaya tabi tutmuştu. Şunu da söylemedi: Müslüman kardeşlerim, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa bununla ilgili şöyle der: “Ey Allah’ın kulları! Yüce Allah sizi yaratırken, ruhunuzu bedeninize, bedeninizi ruhunuza emanet etmiştir. Aklınızı çalıştırın ki ne ruhunuz bedeninize zulmetsin ne bedeniniz ruhunuza zulmetsin” demıştır. O halde Peygamber Efendimizin uyarısına göre hareket edin, oruç tutarız diye hem bedenimize hem ruhunuza zarar vermeyin demedi, demediği için, kimi gizli yedi, açık oruç tuttu, kimi gerçekten oruç tutup perişan oldu. 2024 yılının son ayındayız ve ülkemizi yönetenlerin gafleti sayesinde daha beter bir durumdayız, ama Muhammed’i İslam’a hıyanet işleri başkanı gene aynı gaflet içinde hareket ediyor. Gene Peygamber Efendimizin yol göstericiliğine uygun biçimde inançsal uygulamalarımızın icra edilmesini değil, aksi istikamette yol göstermeye devam edip hem Yüce Allah’a hem İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’ya hem halka karşı utanılacak duruma düşmüştür. Yukarıda dile getirdiğim toplum inancı ile ilgili bu gerçekleri okuduğunuzda, her inançsal uygulama

hakkında eleştirel davrandığımı düşünebilirsiniz. Şuna inanmanızı isterim: Kimin nasıl inandığıyla, nasıl ibadet ettiğiyle ilgili değilim, zaten bu ne benim hakkım ne de haddimdir. Gayem bütün dinlerin sonuncusu olan Muhammed'i İslam'ın bütün yönleriyle düzgün bir biçimde yaşanması, bu evrensel inanç biçimine halel getirecek davranışlardan kaçınılmasıdır. Ramazan Orucu dâhil, bu Evrensel İnanç biçiminin değerlerinin nasıl istismar edildiğini daha iyi anlamanız için tanık olduğum bir durumu paylaşıp, bu konuyu bitirmek istiyorum. 57 yıldır Almanya'dayım, ikamet ettiğim bölgede şöyle bir tabloya tanık oldum: Ramazan Orucu geldiğinde, oruç tutan birçok arkadaş, bir hafta önceden bölgemizde görev yapan Müslüman doktorlara gider istirahat alırlar. Ramazan Orucu devam ettiği sürece istirahati uzattırır, oruç bittikten sonra bir hafta daha istirahat alır, sonra işe gelirdi. Oysa bu doğru bir davranış değildi, açık bir sahtekârlıktı. Sahtekârlık yapılarak tutulan oruç ise haram, zira Yüce Allah, yukarıya aldığı Kur'anı Kerimin MÜZZEMMİL SURESİNE göre, meşru çalışmanın ibadet olduğuna açıkça işaret ediyor. Yüce Allah'ın Buyruğu böyle olduğuna göre, neden o emre uymuyor? Neden Ramazan Orucu gibi inançsal bir görevimizi yerine getirirken, sahte belge ibraz edip, başkasının parasıyla oruç tutuyoruz? Böyle tutulan orucun sevabının, tutana değil, ücretini verene yazılacağını neden düşünmüyoruz.

HADİSLER:

Bilindiği gibi Peygamber Efendimizin sözlerine hadis denir, bu sözlere değer vermek ve bu sözlerle işaret edilen yönde hareket etmek, gayet tabii her Müslüman'ın görevi olmalı, ama bu sözlerin sağlıklı bir biçimde incelenmesi gerekir. Zira hadisler incelendiğinde, birçoğunun Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine uygun bir içerik taşımadığı görülür. O halde bütün hadisler incelenmeli, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın ahlaki yapısına, evrensel düşüncesine uymayanlar ayıklanıp kenara konmalı. Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine, Peygamber Efendimizin ahlaki yapısı ve evrensel düşüncelerine uyan hadisler ise bir kitapta toplatılarak, ders olarak öğrencilere öğretilmeli. Bu uygulama yapılırsa hem İslami Değer ve Düşüncelere hem bu düşünceleri insanların gönüllerine nakşeden İslam Peygamberine çok büyük değer kazandırılmış olur. Böyle yapılmazsa hem İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın kişiliği üzerinde hem İslami Değer ve Düşünceleri içeren Kur'anı Kerimin üzerinde tereddüt oluşur ki, o zaman Müslümanlar daha beter bir duruma düşecekler. Burada şu açıklamayı yapma gereği duyuyorum: Hani toptancı bir görüş açıyla her kişi Dinim İslam, ben Müslümanım derler ya. Bu tür deyimler İslam Dinine en büyük zararı veren deyimlerdir, zira din kardeşinin canına kıyan, din kardeşinin kanını içen sadistler hiçbir Muhammed'i İslam'a mensup Müslüman olamazlar. Sadece kendi inancını sadelik içinde uygulayan, Müslümanların birbirlerinin kardeşleri olduklarına inanarak, hiçbir Müslümanın canına, malına zarar gelmesini istemeyen insanlar; biz Müslümanız diyebilirler. Dolayısıyla din kardeşinin canına kıyan, kanını akıtan, din kardeşine karşı her türlü hıyanette bulunanlar, Muhammed'i İslam'a değil, Emevi faşizmine mensuplar. Bu kitapta, Müslümanım diyenleri ikiye ayırıp, din kardeşine karşı sadistçe davranan kesimi, Emevi faşizmine mensup olduklarını, din kardeşine karşı cömertçe davrananları ise Muhammed'i İslam'a mensup olduklarını ifade etmem, iki kesimin yaptıklarına işaret etmek içindir.

Şimdi esas konumuza dönüp, Mezhep İmamlarının yaptıkları bir kısım hatalı yorumlarla Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine verdikleri zararlar üzerinde duralım.

MEZHEP İMAMLARI VE KURDUKLARI MEZHEPLER

Bütün inançların kaynağı Yüce Allah olduğuna göre, hiçbir inanç biçiminde değişik yorumların olmaması gerekir, fakat dinler tarihini incelediğimizde, Hristiyanlık ile İslamiyet'te değişik yorumların oldukça fazla olduğunu açık biçimde görüyoruz. Bu değişik yorumların temeline baktığımızda ise, bu ahlaksızlığın toplum inancını siyasi-ticari çıkarları için kullanan inanç tacirleri tarafından yapıldığını görüyoruz. Onun için Hristiyanlıkta, Kilise baronlarının toplum inancını nasıl siyasi-ticari çıkarlarına alet ettiklerini, o çıkarıcılıkla toplumu ne hale düşürdüklerinin kısa bir bölümünü yukarıya alarak okurlarının bilgisine sunmuştum.

İslamiyet'e baktığımızda, gene toplum inancını siyasi-ticari çıkarına alet eden inanç tacirlerinin; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın aramızdan ayrıldığı gün ortaya çıkan anti İslam oluşumla başlayıp, günümüze kadar süren ve Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine büyük zarar uygulamaların, Emevîlerle başlamıştır. Fakat bu evrensel inanç biçiminin siyasi-ticari çıkara malzeme edilmesinde, Abbasiler, Emevi faşizmini katmerleştirmişlerdi. Zira İslam tarihinin en büyük hırsızlarından biri olan Harun Raşit. İslam'a göre BEYTÜLMAL denilen devlet malını, yani halkın malını kendi zimmetine geçirip, aşırı derecede zenginleşmesi halkın dikkatini çekmiş, başta Ehlibeyt mensupları olmak üzere, halk tepki göstermeye başlamıştı. Tepki büyüyüp, halifenin haram üzerine kurduğu düzen aleyhine tehlikeli bir boyuta ulaştınca, Harun Raşit; her biri ünlü bir din âlimi olan dört kişiyi çağırır, kendilerine sağladığı siyasi-mali destekle birer parti kurdurur. Abbasi Halifesi Harun Raşit'in emri ile birer örgüt kuran O İslam Bilginleri, Kur'anı Kerimin içeriğini halife Harun Raşit ile çevresinin çıkarına uygun biçimde yorumlayıp uygulamaya başlayınca. Onların değişik yorumu paralelinde Müslümanlar bölünüp birbirlerine düşman olurlar. Müslümanlar bölünüp birbirlerine düşman olunca, halifenin yaptığı hırsızlıklar unutulur, halife ile çevresinin hırsızlığı aynı hızla devam edip günümüze kadar gelir.

Muaviye-Mervan ikilisiyle başlayıp, Harun Raşit ile devam edip, bugüne kadar gelen süreçte, BEYTÜLMAL hırsızları, halkın malını çalarak zenginleşmeye, hatta baronlaşmaya başlarlar. Dolayısıyla Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini örtü yaparak hırsızlık yapan Emevi-Abbasi inanç taciri baronlar güçlendikçe, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini savunan insanlar baskı altına alınıp sindiriliyorlar. Hırsızlık üzerine kurulan o sistem güçlendikçe, o sistemden yararlananlar, o sistemi kuranları daha çok yüceltirler. Onlar yüceltilip öne çıkarıldıkça, hem Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşünceleri geriler hem Emevi faşizmi; Muhammed'i İslam olarak Müslümanlara dayatılıp, zorla kabul ettirilir. Mezheplerin ortaya çıkışlarının gerçeği bu iken, onların bu kadar yüceltmesinin, yorumlarına bu kadar değer verilmesinin hangi aklın ürünü olduğunu anlamakta

zorlanıyorum. Zaten İslam Tarihini incelediğimiz zaman, Müslümanları ayırtıran birçok konunun onların yorumlarıyla şekillendiğini açıkça görüyoruz. Örneğin; kadının giyimiyle ilgili bir Mezhep İmamının yaptığı akıl-mantık-vicdan dışı yorumu şöyle: Müslüman olup, köle olan kadınların belden yukarı çıplak giyinmesinde bir sakınca yok, sadece evli kadınlar kapalı giyinmek zorundalar. Çağdışılığın en bariz düşüncesi olan bu ifadeyi hala savunanlara sormak lââm! Köle olarak ifade edilen o kadınları; Yüce Allah köle olarak mı yarattı? Yoksa O Yüceler Yücesi onları birer hür insan olarak yaratmış iken, soygun-talan yapan ahlaksızlar mı, onları esir alarak, köleleştirdiler? Ayrıca Muhammed'i İslam köleliği yasaklamamış mıydı? İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, Gaadiri Hum'da yaptığı son konuşmasında, bu hususa tekrar değinmemiş miydi? Mezhep İmamı olarak yüceltilen o kişiler, Peygamber Efendimizin bu veciz sözlerini okumamışlar mıydı? Okumuşlar ise bu akıl-mantık-vicdan dışı hükmü nasıl verebilmişler? Lütfen bu sorulara cevap verin.

Tekrar; Mezhep İmamı denilen O İslam Bilginlerine dönecek olursak şunu rahatlıkla ifade edebiliriz. İmam Azam hariç, diğer Mezhep İmamaları, şimdiki Cumhuriyet Aydınları gibi akli hür, vicdanı hür, kalemi hür kişiler değildi. Onlar halifenin emriyle hareket eden, Kur'anı Kerimin Ayetleriyle, Peygamber Efendimizin Sözlerini, halife olan kişinin arzusuna göre yorumlayan kişilerdi. Onlara bu açıdan bakarak, bu çerçevede içinde değerlendirmemiz gerekir.

KUR'ANI KERİMİN ARAPÇA OKUNMASI VE İSLAMİ MANTIK

Muhammed'i İslam ile kavgalı olanlar, Kur'anı Kerimin Arapça okunmasını İslam Dünyasına dayatıp zorla kabul ettirmiş ve bu dayatma hala devam ettiriliyor. Şimdi bu hususu; okumak ve öğrenmek bağlamında iki boyutlu olarak ele alacağız. Birincisi Arapça okunan Kur'anı Kerimi dinlemek, zira güzel bir seda ve hoş bir tilavetle okunduğunda gerçekten insana güzel bir duygu verir, dinlemeye doyum olmaz. Evet, Kur'anı Kerimin Arapça okunması insana hoş bir duygu verir, ama Arapça bilmiyor, Kur'anı Kerimin içerdiği Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini öğrenemiyorsan, o dinlemenin ne faydası var? Yani Kur'anı Kerimi dinlemek ayrı, Muhammed'i İslam'ı içeren değerleri öğrenmek ayrıdır. O halde Muhammed'i İslam'a inananların yapması gereken; anlamadıkları bir dilden okunan Kur'anı Kerimi dinlemek değil, bu inancın Değer ve Düşüncelerini öğrenmektir. Bu Değer ve Düşünceleri öğrenmenin olmazsa olmaz kuralıysa, inanan toplulukların, İslam'ın Yol Gösterici Rehberi Olan Kur'anı Kerimi konuştukları-anladıkları dile çevirip okumalarıdır, zira Yüce Allah'ın Buyruğu budur. Bakınız! O Yüceler Yücesi, aşağıya alacağım Kur'anı Kerimin Yüsuf Suresi 2 ve 3. Ayetlerinde ne diyor.

2. Ayet: “biz; O’nu sana, aklınızı çalıştırarsınız diye, Arapça bir Kur’an olarak indirdik.

3. Ayet: “biz bu Kur’anı Sana Vahyederek, anlatıyoruz. Oysaki sen, bundan önce bunlardan tamamen habersiz olanlardandın”.

Yani; Yüce Allah bu iki ayetle bize şu yolu gösteriyor: İslami Değer ve Düşünceleri yaymak için görevlendirdiğim İslam Peygamberi Muhammet Mustafa Arap olduğu ve Arapça konuştuğu için, kendisini dinleyen insanlarda Arap olup, Arapça konuştukları için. İslam'ın Yol Gösterici Rehberi Olan Kur'anı Kerimi Arapça olarak gönderdim ki, bu kitabın içindeki ayetleri hem kendin anlayasın hem hitap edeceği toplum öğreysin. Bu ayetler Kur'anı Kerimde hala duruyor mu? Duruyor, madem o ayetler Kur'anı Kerimde duruyor, neden Yüce Allah'ın bu emri görmezden gelinip, İslam Dünyasına Kur'anı Kerimin Arapça okunması dayatılıyor? Bunun akılla-mantıkla, Muhammed'i İslam'ın ahlakıyla bağdaşır yanı var mı? Gayet tabii bağdaşır yanı yok. Fakat üçüncü halife Osman zamanında temeli atılıp, Muaviye ile Mervan tarafından oluşturulan Emevi faşizmi. Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini içeren Kur'anı Kerimin bazı ayetlerinde tahrifat yapıp, bu evrensel kitabın orijinini bozdukları, Kur'anı Kerim üzerinde oynadıkları alçakça oyun, başka diller konuşan diğer Müslümanlar tarafından anlaşılmaması diye, Kur'anı Kerimin başka dillere çevrilmesinin günah olduğu yalanını ortaya atarlar. Başka diller konuşmalarına rağmen Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini kabul eden Müslümanlar, günaha girmemek için, Kur'anı Kerimi kendi dillerine çeviremeyince, Emevi faşizminin yaptığı her türlü sahtekârlığın üstü örtülür. Gördüğünüz gibi aynı sahtekârlığı yapan ülkemizdeki Emevi faşizmi artıkları, Kur'an kursları açtırıp, Kur'anı Kerimin Arapça okunmasını dayatırlar, bu yanlış uygulamaya karşı çıkanlar ise din düşmanı olarak ilan ediliyor. Anlaşılan çağ ne kadar değişirse değişsin, Yüce Allah; insanların iyiliği için ne kadar güzel değerler ortaya koyarsa koysun, o değerleri kişisel menfaati için saptıran gruplar hiçbir zaman değişmez, onlar kişisel çıkarları için, Yüce Allah'ın, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın emirlerine karşı gelmeye devam edecekler. Emevi artıklarının İslam Tarihinin her aşamasında yaptıkları her türlü ahlaksızlıkla, Müslümanları baskı altına alıp ezmiş, emeklerini sömürüş, yaptıklarından dolayı onlardan hesap sorulmamış, ama onlar, O İki Yüce Değerin emirlerine karşı çıktıkları için hem Yüce Allah'ın huzurunda hem İslam Peygamber Muhammet Mustafa'nın huzurunda suçlular ve orada hesabını verirler.

MÜSLÜMANLARI PERİŞAN EDEN YALANLAR

Bu kitapta gerek Alevilikte, gerek Sünnilikte olsun, Muhammed'i İslam'la bağdaşmadığına inandığım hususlara açık bir dille Müslümanların dikkatini çekmeye çalıştım. Şimdide Muhammed'i İslam'ı zedeleyip, Müslümanları perişan eden bazı yalanlara işaret etmeye çalışacağım. İşte o yalanlardan birkaç önemli örnek:

1=17, Nisan 2006'da günü TRT dördüncü kanalında, açık öğretim öğrencilerine ders veren bir hoca, Türk Medeniyetleri İlahiyat Ön Lisans dersinin vakıflarla ilgili bölümünü anlatıyordu. Yaptığı anlatının bir yerinde; İslam tarihinde ilk vakfı Peygamber Efendimiz henüz hayatta iken, arazisinin bir kısmını Beytülmale bağışlayan Hz. Ömer yapmıştır dedi. Hocanın o ifadesini duyunca doğrusu ürperdim, zira hoca açıkça yalan söylüyordu. Zira Hattab oğlu Ömer Mekke'den Medine'ye göçerken, malını mülkünü Mekke'de bıraktığı için, Medine'de hiçbir mal varlığı yoktu. Peygamber Efendimizin yaptırıp, göçmenlere dağıttığı evlerden birini Hattab Oğlu Ömer'e vermiş, yaşadığı

sürece o evde oturmuştu. Yani Hattab Oğlu Ömer halife oluncaya kadar öyle büyük miktarda arazisi yoktu. Halife olduktan sonra büyük miktarda araziye sahip olmuş ve sahip olduğu arazisinin bir kısmını Beytülmale bağışlamış ise o zamanda Peygamber Efendimiz hayatta değildi. Dolayısıyla o hoca gibiler gençlerimize yalan söyleyerek, onları açık bir biçimde yanıltıklarını bildiğim için, onlara önerim şu olacaktır: Bizler yaşlılar olarak kişisel çıkarımız için asırlardan beri yalan-yanlış şeyler ortaya atıp hem kendimize hem milli, manevi değerlerimize epey zarar verdik. Ne olur Allah'tan hayâ edelim, din bilimi dersi adı altında gençlerimize yalan söyleyerek, onların gencecik beyinlerini yalan-yanlış bilgilerle doldurmayalım! Bunu hem Muhammed'i İslam hem insanlık adına istiyorum.

2= Gene bir TV. Kanalında; bir din bilginine şöyle bir soru soruldu: bir kadın, Kur'anı Kerim veya mevlit okur, erkekler o kadının okuduğu Kur'anı Kerimi veya Mevlidi dinlerse bu dinimizce caiz mi, değil mi? Hoca efendinin cevabı şöyle oldu: "kadının sesi erkeğin beşeri hissini galeyana getireceği için günahdır". İnsan böyle ahlak dışı söylemlere karşı şöyle bir haykırıшта bulunmaktan kendini alamıyor: be Allah'ın düşmanı hoca efendi, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, temiz ahlakı tamamlamak için gönderildim demiş mi? Evet, demiş, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşünceleri evrensel hukukun temelini oluşturur mu? Evet, oluşturur. O halde söyleyeceğim şu: Belli ki, Yüce Allah'a ve İslam Peygamberi Mustafa'ya karşı asi olmuşsunuz. Peki, her zaman aynı ortamı paylaştığının eşlerinizden de mi utanmıyorsunuz?...

3= başka bir TV. Kanalında, başka bir hoca efendiye şöyle bir soru soruldu: Kadının yüksek topuklu ayakkabı giymesi dinimizce caiz mi, değil mi? "Hoca efendinin cevabı şu oldu: Kadın yüksek topuklu ayakkabıyla yürürken kendine has bir ses çıkarır, o ses erkeklerin beşeri hissini uyarır. Onun için, kadın yüksek topuklu ayakkabı giymemeli! Giyerse dinimize aykırı hareket etmiş olur". O tür sözüm ona hocalara şunu sormak istiyorum: hoca! Peygamber Efendimizin yaşadığı süreçte yüksek topuklu ayakkabılar var mıydı? Hayır yoktu! Her yanlış uygulamadan dolayı Peygamber Efendimizi uyarmak amacıyla ayetler gönderen Yüce Allah, kadının topuklu ayakkabı giymemesiyle ilgili ayetler göndermiş miydi? Hayır! Yüce Allah, her iki hususta ayet göndermemiş. Yüksek topuklu ayakkabı ile ilgili Kur'anı Kerimde herhangi bir yasaklama yok iken, o süreçte yüksek topuklu ayakkabıyla yürüyüp Peygamber Efendimizi rahatsız eden kadınlarda yok iken, bu tür sözleri hangi kaynağa dayandırıp söylersin? Allah'ın düşmanı hoca efendi.

4= Tanık olduğumuz diğer manzarada şu: Bir kısım Müslüman kadın, yabancı erkekle el sıkışmaz, zira kadın, yabancı erkekle el sıkışırsa, her iki cinste beşeri his depreşir ve o kadın, o erkekle zina yapmış sayılır. Şimdi elinizi vicdanınıza koyup, şöyle bir düşünün: İslam Dinine mensup olanlar bu kadar ahlaksız, bu kadar sapık mı ki? Kadın ile erkek tokalaşmak amacıyla birbirinin elini tuttuğunda beşeri hisleri uyansın, el tutma bir nevi zina sayılsın. Bu ne biçim ahlaksızlık! İslam Peygamberi Muhammet Mustafa; ben temiz ahlakı tamamlamakla görevliyim dememiş miydi? Bu ne biçim Müslümanlık? Anlamakta zorlanıyorum.

5= Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarının uyduruk düşüncesine göre yabancı erkek, yabancı kadının saçının telini görürse, o erkek, o kadınla zina yapmış sayılır. Bu hususu yukarıda; Kur'anı Kerimin Ayetleri çerçevesinde epeyce irdelemiştim. Burada ise bu tür yalanlara inanıp, eşlerine kara çarşaf giydirip, onları o kılıkla dolaştırıp, bu işte siyasi-ticari çıkarıcılara bilmeyerek hizmet edenlere birkaç tavsiyem olacaktır. Sizin eşlerinizi kara çarşafa sokarak, onların kıyafeti üzerinden siyasi-ticari ikbal kazananlar oldukça lüks bir yaşam sürdürürken, sizlerin çoğunun açlıktan nefesi kokuyor. Lütfen eşlerinize bu eziyeti ettirmeyin! O ucube kıyafetin Muhammed'i İslam ile hiçbir ilgisi yoktur. Kara çarşaf, Hristiyan emperyalizmin maşası olan Emevi faşizminin yarattığı bir siyasi-ticari simge olduğu gibi, Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları içinse bir nevi reyting ölçütüdür. Nasıl reyting ölçütü dersiniz, şöyle izah çalışayım: Gelişmiş ülkelerde bir film oynatıldığında veya başka bir program olduğunda, sular idaresine telefon edilip, şimdi televizyonda gösterilen film veya programın bitiminde kaç kişi tuvalete gidip şifonu çekti diye sorulur. Hangi film veya programın bitiminde fazla şifon çekilmişse, o film veya programı o kadar fazla kişi izlemiştir. Dolayısıyla diğer İslam Ülkelerini bir yana bırakalım! Oralarda Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları tarafından yaratılan ortam zaten içler acısıdır. Bu hususu ülkemiz bağlamında ele aldığımızda şu gerçekle karşılaşırız: Toplum inancını siyasi-ticari çıkarına malzeme eden Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları, kara çarşafly bayanları şöyle reyting malzemesi olarak değerlendirmekteler. Ülkemizin hangi yerleşkesinde ne kadar kara çarşafly kadın var ise bilin ki o yerleşkede; Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları orada o kadar güçlüler. Bu insanlık dışı uygulamaya kadınlar farkında değiller, ama gerçek bu, inşallah o bayanlar bu gerçeğin farkına vararak, bu sahtekârların reyting malzemesi olmaktan kurtulurlar. Başka ne diyeyim, artık iş temennilere kalmıştır, zira Emevi-emperyalizm ittifakının ülkemizdeki maşaları üzerinden o kadar güçlü bir konuma gelmişler ki, her türlü çağ ve insanlık dışı uygulamayı başarılı bir biçimde yapabilecek durumdalar.

İMAM ALİ'NİN O ÜÇLÜ HAKKINDAKİ FERYADI VE İRFAN DÜNYASI

Görsel yayınların olmadığı süreçte kitaplar vardı, insanlar birçok bilgiyi o kitaplardan öğrenirdi, şimdi ise görsel yayın var ve birçok bilgi görsel yayından öğrenilir. Fakat gerek kitaplardan gerek görsel yayından olsun, şimdi öyle akıl almaz sözler edilir ki, akla ziyan. Örneğin; Emevici kaynaklara göre, İmam Ali Efendimizin, ilk üç halife ile çok samimi olduğu iddia edilir. Oysa Muhammed'i İslam Kaynaklarına baktığımızda, gerçeğin öyle olmadığını açık bir biçimde görüyoruz, işte birkaç somut örnek:

1=İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ölüm döşeğinde can çekişirken hem kuzeni hem damadı olan İmam Ali Efendimiz peygamberin başucunda ağlıyordu. İmam Ali Efendimiz ile dost oldukları söylenenler ise İslam Peygamberini ölüm döşeğinde terk edip, Ben'il Sakiyfe denilen yere gitmiş, orada Muhammed'i İslam karşıtı bir oluşumun temelini atmışlardı. Ben'il Sakiyfe grubu, Muhammed'i İslam karşıtı olarak oluşturdukları örgütün oluşum biçimiyle meşgul iken, peygamberimiz hakka yürür, onlar peygamberin cenazesine katılma gereği bile duymazlar. Şimdi sormak istiyorum,

birileri ailenize karşı böyle bir tavır içerisinde girseler, gene onlarla dost olur muydunuz? Olurum diyenlerin doğru söylemediklerine inanıyorum.

2-Yukarıda işaret ettiğim gibi, yirmi kişilik bir grupla Ehlibeytin kapısına dayanan Hattab Oğlu Ömer, Ehlibeyt Mensuplarının, Ebubekir'e biat etmelerini sağlamak için içeri girmek ister, kapı açılmayınca bu defa kapıyı tekmeler. O saygısızlığa içerlenen Fatma Anamız kapıya çıkıp, Ömer'e; kapıdan uzaklaş! Aksi halde saçımı döker sana beddua ederim deyince. Hattab Oğlu Ömer hem bağırıp hakaret eder hem Fatma Anamızın karnına tekme vurup beş aylık bebeğinin düşmesine sebep olur. Biri aynı zulmü, saygısızlığı ailenize yapsa, onunla dost olur musunuz? Birileri oluruz dese inandırıcı olamazlar, zira öyle bir saldırıya uğrayan hiçbir insan, o saldırıyı yapanla-yaptıranla dost olmaz, olamaz.

3=Hazreti Ebubekir'i halife seçtirip, emrine alan Hattab Oğlu Ömer, ona baskı yapıp, Peygamber Efendimizin kendi malı olup, kendi sağlığında kızı olan Fatma Anamıza verdiği FEDEK hurma bahçesini geri aldırtıp, Peygamber Efendimizin Ehlibeytini aç bıraktırır. Peygamber Efendimizden sonra Ehlibeytin başı olan Ali Efendimiz hamallık yaparak peygamberin kızıyla torunlarını doyurmak zorunda kalır. Ali Efendimizin yerinde siz olsaydınız, onlarla dost olur muydunuz? Eminim olmazdınız. Olurdum diyenler açıkça yalan söylerler.

4=Gasp edilen bahçesini geri almak için halife Ebubekir'e giden İmam Ali Efendimiz ile Fatma Anamız, bahçenin Beytülmal değil, peygamberin kendi mülkü olduğunu, İslam Peygamberinin kendi sağlığında kızına verdiğini söylerler. Fakat Hattab Oğlu Ömer'in baskısı altında olan halife Ebubekir, bir kadın ile bir erkeğin şahitliği yetmez, iki kadın ile bir erkeğin şahitliği gerekir diyerek, İslam Peygamberinin öz kızını yalan söylemekle itham ettiği gibi, bahçeyi vermeyerek, gözü yaşlı geri gönderir. Zorla Ehlibeytten alınan FEDEK hurma bahçesi daha sonra kimlere geçer bilir misiniz? Halife Osman; Ehlibeytten zorla alınan bahçeyi kuzeni Mervan'a hediye eder. Şahı Velayet Ali Efendimizin Şahadetinden sonra, Muaviye bahçeyi üç hisseye böler, bir hissesini Mervan'a, bir hissesini Osman'ın oğluna, bir hissesini oğlu Yezid'e verir. İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın öz kızından zorla alınan bahçe, İslam'ın düşmanları arasında ne güzel paylaşılmış değil mi? Tekrar sorayım! Siz olsanız, birileri malınızı gasp etse, o malınızı daha sonra düşmanlarınıza peşkeş çekse, onlarla dost olur muydunuz? Hiç sanmam, olurum diyen yalan söyler.

5=Bir toplantıda Hattab Oğlu Ömer, Şahı Velâyet Ali Efendimizin, halife Ebubekir'e biat etmesini söyler, İmam Ali Efendimiz; Ebubekir'e biat etmem deyince, bu defa etrafındaki adamlarıyla İmam Ali Efendimizin üzerine hücum edip dövmeye kalkışır, ağır hakaretlerde bulunur. Birileri tarafından öyle aşağılık hareketlere uğrasanız onlar ile dost olur muydunuz? Bu liste daha da uzatılabilir, ama fazla mide bulandırmamak için bu kadarıyla yetinirim. Zira o grubun Ehlibeyte yaptıklarının tamamını yazmaya kalksam hem birkaç cilt kitap yazmam gerekecek hem o aşağılık hareketleri okuyan Muhammed'i İslam bağlıları isyan edecekler. Onun için bu kadarıyla yetinerek, İmam Ali Efendimizin onlarla ne kadar samimi olduğunu, onun feryadının bir bölümünden

alıntı yaparak izaha çalışayım. Abdalbaki Gölpınarlı, Nehc'ül Belâgâ adlı eserinin 67, 68 ve 69. Sayfalarında, Şahı Velayet Ali Efendimizin, onlar hakkında şöyle haykırıp, onları şöyle Allah'a havale ettiğini yazar: "Allah'ım, Kureyş'ten hakkımı senden isterim! Onlara karşı senden yardım dilerim. Onlar; Allah'ın Resulü ile olan yakınlık bağımı inkâr ettiler, elimdeki kabı baş aşağı çevirdiler. Benim başkasından daha fazla layık olduğum işte, hakkım olan mevkide benimle kavga ettiler. Hak alınır da verilir de ister gamlara batarak dayan, ister acı içinde öl dediler. Baktım ki, Ehlibeytimden başka ne yardımcım ne yâr ve yarenim var. Onların tehlikeye düşmesini reva görmediğim için çok sabrettim, ama gözüme toz-toprak dolmuştu. Gözümü yumdum, ağzımın yarını dertle-elemle yuttum. Zehirden acı bıçaklarla doğranıp bu çetin işe dayandım. Andolsun Allah'a ki, filân, O'nu bir gömlek gibi giyindi "burada açık bir biçimde Ebubekir'i işaret ediyor". Oysa o, iyi bilirdi ki ben hilafette değirmen taşının mili gibiyim, hilafet, benim çevremde döner ve sel benden akar, hiçbir kuş, benim uçtuğum yere uçamazdı. Buna rağmen benim hakkım gasp edildi. Hakkım gasp edilince, hilafetle arama perde çektim! O'nu koltuğumdan silkip attım! Düşündüm kesilmiş elimle hamle mi edeyim, yoksa bu karanlık körlüğe sabır mı edeyim? Öyle bir körlük ki ihtiyarı tamamıyla yıpratır, çocuğu kocaltır, inananda Rabbine ulaşınca dek bu zulmetten zahmet çeker. Düşündüm ki, sabır daha iyi sabrettim, ama sanki gözümde tiken, boğazımda kemik vardı, zira mirasımın yağmalandığını gözümle görür acı çekerdim. İlk ölmeden önce öbürünün yerine geçmesini sağladı, "burada Ebubekir'in; Hilafet Makamını Hattab Oğlu Ömer'e vasiyet ettiğine işaret ediyor". İkisi hilafeti devenin iki memesi gibi paylaştı. İkincisi hilafeti düz düzgün olmayan çorak bir yere attı! Sözü sertti, insanı yaralar, kendisiyle görüşeni incitirdi. Meselelerde şüphesi çoktu, özür dilemesinin sayısı ise hiç yoktu. Onunla konuşan, arkadaş olan kişi, serkeş bir deveye binmiş gibiydi. Burnuna geçen yularını çekse burnu yırtılır yaralanırdı, bıraksa üstündekini götürür helâk olma çukuruna atardı. Allah'ın varlığına Andolsun ki, halk onun zamanında ne edeceğini şaşırdı, yoldan çıktı, renkten renge boyandı ve oradan oraya yeldi durdu. Uzun zaman çetin mihnetlere düşüp sabrettim derken O'da yoluna düzeldi. Burada açıkça halife Ömer'i işaret ediyor. Fakat o, hilafeti öyle bir topluluğa bıraktı ki, kavmin üçüncüsü kalktı hem öyle bir haldeki, iki yanı yelle dolmuş, işi-gücü yediğini çıkaracağı yer ile yiyeceği yer arasında gidip gelmekti. Onunla akrabaları da işe giretiler. "Burada açık biçimde Osman'la akrabalarını işaret ediyor". Allah'ın malını öyle sömürdüler ki, ilkbaharda devenin çayırıları-çimenleri yiyip sömürmesi gibi yedi, sömürdüler. Sonunda onunda ipi çözüldü, yanlışları tezce ölümüne neden oldu. Allah'ım, sana sığınırım, beni bu topluluğa dâhil etme, onlardan uzak tut ki, esenliğe hizmet eden iyi kullarından olayım" der. Şimdi tekrar sormak isterim! O kadar haksızlığa uğrayan, onları öylesine ağır-acıklı bir dille Allah'a şikâyet eden, hatta Fatma Anamızın cenazesine bile bırakmayan Ali Efendimiz, onlarla nasıl samimi idi? O'nun yerinde siz olsanız onlarla samimi olur muydunuz? Akıllı başında hiç kimse olurum demez, ama Ben'il Sakiyfe-Emevi faşizminin ortaya koyduğu pasta o kadar cazip ki, olurum diyen çok olur. Fakat olurum diyenlerin toplumun içinde hiçbir zaman saygın bir yeri olmamış gerek kişi gerek gruplar olsun, insanların güvenini yitirmişler, ardılları da aynı biçimde güvenlerini yitirmeye mahkûmlar.

Evet, İmam Ali Efendimizin ilk üç halife hakkında dile getirdiği feryadını ve vicdani yorumumu yukarıda paylaştım. Bunların üzerinden bir vicdan muhasebesi yapınız ve İmam Ali Efendimizin; kendisine bu kadar zulmetmiş insanlarla samimi olup olmadığını karar verin.

İMAM ALİ EFENDİMİZİN, BÜTÜN ÇAĞLARA IŞIK TUTAN BUYRUĞU

Şimdi, Şahı Velâyet Ali Efendimizin yakın dostu-can yoldaşı olan Malik'ül Eşteri, Şam Vilâyetine Vali olarak gönderirken, kendisine verdiği ve bütün çağlara ışık tutan BUYRUGUNU buraya alarak Muhammed'i İslam ile Emevi faşizmi arasındaki farkı göz önüne sermeye çalışacağım.

1-Ya Malik, Allah'tan çekin, ona kullukta bulunmayı seç, kitabında farzlara, sünnetlere dair emredilenleri yerine getir. Hiçbir kişi yoktur ki Allah'ın emrettikleri şeylere uyduğu halde mutlu olmasın. Onlara uymayan da yoktur ki asi olup, kötülüğe düşmesin.

2-Ya Malik, Yüce Allah, kulun kula kalbiyle, eliyle, diliyle yardım etmesini buyurur. Sonra şunu bil ki, Ey Malik! Seni öyle bir yere yollamaktayım ki: senden önce orada adaletle hüküm süren, zulümle hüküm yürüten, nice devletler gelip geçmiştir. Sen kendinden önceki buyruk sahiplerinin yaptıklarını nasıl görüyor seyrediyor isen, halkta senin yaptığın işleri öyle görecektir. Sen onlar hakkında ne diyorsan, halkta senin hakkında öyle sözler söyleyecektir. Bütün bunları göz önünde bulundur kendine temiz işi prensip edin, en fazla sevdiğin azığın bu olsun.

3-Ya Malik, heva ve hevesine hâkim ol, sana helal olmayanı yapma. Nefsini bunlara meylettirme.

4-Ya Malik, halka merhametle muamele etmeyi âdet edin. Onları sevmeyi onlara lüt-fetmeyi huy edin. Onlara karşı yiyeceklerini, içeceklerini, ganimet bilen yırtıcı canavar kesilme.

5-Ya Malik halk iki sınıftır, biri dinde kardeşin, öbürü ise yaradılıştan sana eştir. Onlar sürçebilir, kusur eder, bilerek, yanılarak ellerinden bazı şeyler çıkabilir. Senin yaptıklarını Allah'ın bağışlamasını nasıl seviyor istiyorsan, sen de onları bağışla, kusurlarından geç. Çünkü senin mevkiin onlardan üstün, seni bu işe memur edenin mevkii senin mevkiinden üstün, Allah ise, seni valî tayin edenden üstündür. Onların işlerini senin emrine verip, seni sınamak için göndermiş, sakın Allah'la savaşıma! Zira onun azabından kurtulmana çare yoktur.

6-Ya Malik, halkın kusurunu bağışlayınca nedamete düşme, ceza verince de sevinme, seni yoldan çıkaracak öfkeye kapılıp ceza vermekte tez davranma. Ben onlara buyruk verdim, onlar emrime uymak zorunda demeye kalkışma! Zira bu gönlüne kibir verir, dinini gevşetir, nimetini bozar. Gönlüne böyle bir düşünce geldi mi, gücünün, kuvveti-

nin üstünde Allah'ın gücünü, kuvvetini düşün, onun kudretine karşı aczini gör ki, başkaldıran serkeşlik eden nefsin yatışsın. Sakın Allah'ın azametiyle boy ölçüşmeye, onun kudretine, kendi gücünü benzetmeye kalkışma! Çünkü Allah her zorbayı hor-hakir eder. Her baş çeken, ululanı alçaltır.

7-Ya Malik, insanın ayıbını görüp, başkasına açanlar, sana en uzak kişiler olsun, onları kendine yaklaştırma. Zira insanda ayıp olabilir, vali ise bu ayıbı örtmeye en fazla hakkı olan kişidir. Halkın bilinmeyen ayıplarını açmaya, öğrenmeye kalkışma sakın! Bildiklerini ise iyiliğe, temizliğe yormaya çalış. Senin bilmediklerin için ise Allah hükmeder. Elinden geldiğince ayıbı ört! Sen ayıpları örtmeyi sevdiğçe, bu huyla huylandıkça, Allah'ta senin ayıplarını örter ve seni bağışlar.

8-Ya Malik, halka karşı beslediğin kini bırak, her suça ceza vermeye kalkışma, sence doğru olmayan şeyleri duymazdan gel! İnsanların kötülüğünü söyleyenlerin sözlerini hemen gerçek bulma! Zira halkın kötülüğünü söyleyen öğütçüye benzese de o, aslında garez sahibidir.

9-Ya Malik, kendi yakınlarına, yanında bulunanlara arazi verme! Böyle yaptın mı, onlar başkalarının yerini, tarlasını elde etme tamahına alışı, fazla arazi işgal ederler. Bu iş hem arazisi işkâl edilenlere hem aynı ırmaktan su alanlara zarar verir. O işgale sen sebep olduğun için, faydası başkalarına, vebaliyse hem bu dünyada hem öbür dünyada senin olacaktır.

10-Ya Malik, savaş sonrası düşmanını mağlup eder, ona âmân verirken, sakın verdiğin âmândan dönme ahdini bozup, düşmanını aldatma! Bu; Allah'a karşı çok kötü, çok ziyankâr bir iş olur. Allah ahdini, âmânını kulları arasında rahmet olarak yaymış, onlar; onunla esenliğe kavuşurlar. Onu bozmak, ona hıyanet etmek, ona hile katmak olmaz. Allah adına verdiğin ahtı bozarsan, haksız yere ondan dönersen, Allah'ın gazabı gelir sana çatar ki ne ahrette ne de dünyada berhudar olamazsın.

11-Ya Malik, haksız yere kan dökmekten sakın! Çünkü hiçbir suç yoktur ki, haksız yere kan dökmekle kıyaslanabilsin. Haksız yere kan döken kişinin hesabını kıyamet günü Allah görecektir.

12-Ya Malik, kendini beğenmekten, seni ululuğa sevk eden şeylere uyup güvenmekten ve övülmeyi istemekten sakın! Zira bunlar çok kötü, ihsan sahibinin ihsanını yok etmek, ecrini mahvetmek için şeytanın gözettiği fırsata yol açan şeylerdir.

13-Ya Malik, (nekes) el sıkı-cimri kişi ile dost olma! Seni üstünlükten alıkor, ihsandan meneder, yoksulluğu gösterir sana, seni yoksulluğa sevk eder. Korkak kişiye danışma! İşlerinden zaafa düşürür, yapacağın şeyden seni alıkor. (Haris) her şeyin kendisinin olmasını isteyen, aç gözlü ve hırslı kişiyle de danışma! Zulüm ile mal yığmayı sana güzel gösterir. Ya Malik, nekeslik, harislik, korkaklık, ayrı şeyler, ama hepsi bir araya geldi mi, seni hem Allah'a hem halka karşı asi yaparlar, onun için bunlardan sakın.

14-Ya Malik, acı bile olsa, sana gerçeği söyleyen Allah'ın dostlarında bulunmasını ve hoş görmediğin şeylerde bile, ceza vermene müsaade etmeyen kişilerden danışman seç! Onların sözü seni gerçeğe götürür, haksızlık yapmaktan seni alıkor. Takva ehli ile gerçek kişiler ile dost ol, onların seni fazla övmelerine, yapmadığın işleri yapmış gibi gösterip, övünmene sebep olmalarına müsaade etme! Zira fazla övülme, insanı kibre götürür, faziletten düşürür.

15-Ya Malik, iyilik edenle, kötülükte bulunanı katında aynı görme sakın! Zira onları bir görmek, iyilik edeni iyilikten vazgeçtirir, kötülükte bulunanı kötülüğe alıştıırır. O halde bunlara layıkıyla muamele et ki, hükmün adaletli olsun.

16-Ya Malik, şunu bil ki, valinin halka lütufta-ihsanda bulunması, işlerini kolaylaştırması, halkın emniyetini sağlaması kadar hayırlı bir şey olamaz! Eğer insanlara lütfeder, adaletle muamelede bulunur, işlerini kolaylaştırırsan, daha önce yüreklerinde uyanmış bir kin-nefret duygusu var ise yok olur, onun yerini emniyet ve sevgi alır. Bu davranışın senin hakkında güzel bir zan yaratırsa, bu güzel zan senin ağır yükünü hafifletir. Şunu bil ki: Ya Malik, senin hakkında iyi fikre sahip olan, senin idarenden memnun olandır. Senin hakkında kötü fikir taşıyan ise senin idarenden memnun olmayandır.

17-Ya Malik, halkın güttüğü yolu yordamı alışıp yaptığı, onunla uzlaşıp, işlerini düzene soktuğu şeyler var ise, sakın onları eksiltme! Onların ecre, sevaba nail oldukları eski yolu-yordamı var ise, onlara da zarar verme! Onlara yeni âdetler, yeni yollar icat edip dayatmaya kalkma! Böyle yaparsan, onlardan eksilttiklerinin vebali sana yazılır.

18-Ya Malik, idaren altındaki şehirlerin düzene girmesi, halkın huzura kavuşması için daima bilginlerle görüş, o hususta iyi düşüncesi olanlara danış.

19-Ya Malik, hâkimlerin geçimini fazlasıyla temin et ki, ihtiyaçlarından dolayı ahlaksızlığa bulaşıp haksız karar vermesinler. Hâkimlerin; senin yakınların tarafından hor görülmemesi, hileye zorlanmaması için, katında onlara yüksek mevki sağla! Bilhassa buna dikkat et! Zira bu din kötü kişilerin eline tutsak düştüğü, onunla heva ve hevese uyulduğu, dünyalık dilendiği için yıprandı.

20-Ya Malik, vergi ve zekât memurlarına çok dikkat et! Onları sınadıktan sonra tayin et! Şahsi bir meyille rastgele tayin etme! O zaman emrine uymaz, emanete hıyanet ederler. Onları teftiş etmek için gerçekçi-vefâlı gözcüler gönder ki, onlar yanlış yapan memurların hallerini doğru tespit edip sana bildirsinler, sende o doğrultuda hareket edip hata yapmayasın. Çünkü onların haberleri olmadan, senin onlar hakkında bilgi sahibi olman onların emin surette iş görmesini sağlar. Onlardan zalimlere yardım eden varsa onlardan da uzak dur! Biri vazifesine hıyanet eder, bütün gözcüler, onun aleyhinde aynı haberi verirse, bu kanıt olarak sana yeter. O zaman ona gereken cezayı verebilir, yaptığına karşı o'nu suçlu sayar hak ettiği aşağılık zincirini boynuna takabilirsin. Ancak şunu bil ki; ya Malik, vergi toplamadan ziyade, memleketin kalkınmasına dikkat etmelisin, zira memleket kalkındıkça vergi toplanır. Memleket kalkınır, mamur

bir hale gelmemiş ise, vergi toplayan şehri yıkar, halkı perişan eder, öyle bir buyruk sahibinin işi, idaresi pek az bir müddet sürer.

21-Ya Malik, vergi veren, verginin ağırlığından şikâyet ederse, halkın vergi vereceği şeylere bir afet gelmişse, içecek, sulatacak suyu kesilmiş, bentler yıkılıp arazisini su basmış ise, toprak kayması sonucu mahsul mahvolmuş ise, halleri düzelene kadar vergi almaman veya azaltman gerekir. Sakın sağladığın bu kolaylık sana güç gelmesin! Bu kolaylıkla halk refaha kavuşursa onları esirgeyişin, adaletle muamele edişin ve yumuşak davranışın, onların gönlüne senin sevgini yerleştirir. Öyle bir hal olur, öyle bir an gelir ki, senin onlara başvurman gerekecek, o zamanda onlar senin dileğini memnu-niyetle kabul eder, isteğini yerine getirirler. Çünkü senin desteğinle ülkede oluşan mamurluk, onlara yükleyeceğin yükü çekme gücünü vermiştir.

22-Ya Malik, şunu bil: bir yer harap olmuşsa, oradaki halk yoksul düşmüşse, bunun nedeni valinin kendisine mal yığması, valilikte uzun süre kalacağına emin olmaması, ibret alınacak şeyden az ibret almasındandır.

23-Ya Malik, bir de tacirleri, sanatkârları sana tavsiye ederim, onlara karşı hayırlı ol! Onların bir kısmı oturdukları yerlerde ticaretle meşgul olur, bir kısmı ise bir yerden başka bir yere mal götürür getirir. Bir başka kısmı, halkın muhtaç olduklarını el emeği ile hazırlar. Onlara hayırla muamelede bulun, zira onlar faydalı kişilerdir. Gereken şeyleri uzun yollar aşarak, beller geçerek alır getirirler. Oysa halkın o şeylerin bulunduğu yerlere gitmesine ne imkân var ne de güçleri yeter. Sanat ve ticaret erbabı kişiler düzene bağlı insanları oldukları için, onların isyanından korkulmaz, zira onlar barış adamları, gâilelerinden ürkülmez. Bulunduğun yerde onların işlerini gör-gözet, uzak-yakın şehirlerde hallerini izle, dikkat et ki, bir zulme uğramasınlar. Bununla beraber, onların çoğunda aşırı hırs, kötü nekeslik ve bencillik vardır. Çoğu zaman faydalı şeyleri gizler, saklar, azalınca değerinden fazlasına satarlar. Bu hem halkın zararına sebep olur hem bu işe göz yuman valiye büyük ayıp ve noksanlık getirir. Onun için alış-veriş güzel surette, adalet terazisine uygun olarak ve bir narh konularak yapılsın ki, satan da alan da zarar görmesin. Sen ihtikârı yasakladıktan, suça bir ceza uygulanacağını açıkladıktan sonra, gene yapan olursa, onu cezalandır, fakat cezada fazla ileri gitme.

24-Ya Malik, Allah için muhtaç tabakayı gör-gözet, çünkü onlar başvuracak bir düzen bulamayan yoksul-muhtaç, darlıkla bunalmış, dertlere karmış, kazançtan mahrum kalmış kişilerdir. Bu sınıf içinde dilenenler olduğu gibi, bir şey umup bekleyenler, fakat kimseden bir şey istemeyenlerde vardır. Onların haklarına dair, Allah'ın sana emrettiği şeyi, Allah için olsun koru! Onlara memuru bulunduğu Beytülmal-den, devlete ait arazinin gelirinden ve ekininden bir pay ver! Bulunduğun şehirde, o şehre yakın olanlarıyla uzakta olanları aynı hükme tabidir. Onların her biri hakkına riayet etmeni ister. Nimetler içinde olman, önemli işlere dalman, onları sana unutturmasın! Yüzünü onlardan çevirme! Hor görülen, aşağılanan, gelip halini sana anlatamayanları sen bul, gide-meyeceğin yere, onları bulmak, hallerini öğrenmek için, Allah'tan hayâ eden, onlara karşı ulanmayan kişileri gönder ki, hallerini sana doğru bildirsinler. Hallerini öğrendikten sonra onlara öylesine muamelede bulun ki: Allah'a ulaştığın gün, özür dilemek

durumunda kalmayasın. Çünkü onlar daha fazla insafa layık olan kimselerdir. Hülâsa bütün sınıfların haklarını vermeye gayret et, bilmeyerek haklarına riayet edemediklerin içinde, Allah'tan seni bağışlamasını dile.

25-Ya Malik, yetimler, yaşlılar ve kimseye başvurup bir şey dileyemeyenler varsa, onları gör, gözet! Zamanının bir kısmını onlara ayır, onların hepsini huzuruna al görüş! Onlarla görüşürken, Allah'a karşı gönül enginliği takın! Asker, yardımcın, koruyucu ve zaptiyen, onları korkutup, yanına gelmelerine mani olmasın! Seninle yüz yüze korkmadan, çekinmeden, konuşsunlar. Ya Malik, şunu bil ki, zayıfın korkup çekindiği, söylemek istediği şeylerin engellendiği, kuvvetliden hakkını alamadığı bir toplum ne temizliğe ne de kutluluğa erer.

26-Ya Malik, halkın ihtiyacı sana hangi gün arz edilirse, o gün gör! O günün işini başka güne bırakma! Çünkü her gün yapılacak bir iş vardır.

27-Ya Malik, zamanının en üstününü, en faziletlisini, seninle Allah arasındaki kulluğa ayırdığın zamandır, ama bil ki, halka sarf ettiğin vakitlerde niyet temiz ise, halk o yüzden esenliğe erişmiş ise Allah'a ait olur ve ona kulluk sayılır.

Yukarıya aldığım İmam Ali Efendimizin buyruğunda işaret edilen her kelime Allah'ın Buyruğu ve Muhammed'i İslam'ın özü, Evrensel Hukukun ise temelidir. Fakat İslam Peygamberi Muhammet Mustafa hakka yürüdüğü gün temeli atılıp, üçüncü halife Osman zamanında Emevi faşizmine dönüştürülen gerici akım, yaşanan süreçte yaptığı her türlü akıl-ahlak-viddan dışı barbarlığa, Muhammed'i İslam'ı örtü yapıp, bu evrensel inanç biçimini lekeledi. Şimdi Hristiyanların yaşadıkları coğrafyanın medeniyetler coğrafyası, Müslümanların yaşadıkları coğrafyanın gericiler coğrafyası olarak görülüyor ise bunun tek nedeni, yukarıya aldığım İmam Ali Efendimizin Buyruğunda işaret edilen Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerinden uzaklaşmasıdır. Dolayısıyla İslam coğrafyasında yaşayan insanların toplumsal veya bireysel olarak öldürülmesi suç olmaktan çıkmış ise bunun nedeni gene İmam Ali Efendimizin yukarıya aldığım Buyruğunda işaret ettiği İslami Değer ve Düşüncelerden uzaklaşmasıdır. Bunların yaşanmasının nedeni Muhammed'i İslam'dan uzaklaşmak olduğuna göre, Müslüman olduklarını söyleyen topluluklar ne yapılmalı? Diyorsanız, yapılması gerekenlerin şunlar olacağı kanısındayım: İslam Ülkelerinin yöneticilerinin akıllarını başlarına alıp, yönetmekte oldukları ülkelerin insanları ne hale getirdiklerini görüp, Emevi faşizmini elinin tersiyle itmeleri gerekir. Yukarıya aldıklarımızı rehber edinip, yönettikleri insanları selamete götürecek yolu seçmezlerse, bütün Müslümanların ya köleleşmesine ya da yok olmasına yol açmış olacaklar.

MUHAMMEDİ İSLAM'A İNANANLAR KARŞI YAPILAN SAVAŞILAR

İslam Tarihini incelediğimizde, Muhammed'i İslam'a inanan insanlara karşı birçok savaşın yapıldığını görüyoruz, ama dört savaş çok acımasız, insanlık dışı yöntemlerle yapılmıştır. Birinci savaş, yukarıda belirttiğim gibi, Hattab Oğlu Ömer'in

ortaklarından olup, kendisine üçüncü halifelik sıra verilen Osman'ın yol açtığı savaştır. Zira Hz. Osman, Muhammed'i İslam'ın düşmanları olan Muaviye ile Mervan'ı önce affedip, sonra iki önemli makama getirmesi, onların da Amr İbni Eblias gibi bir mel'un ile ilk halifenin kızı Ayşe'yi yanlarına almasıyla, Muhammed'i İslam'a İnananlara karşı yapılan savaşlar başlamıştır. Dolayısıyla Muaviye, Mervan, Amr İbni Eblias üçlüsünün yaptıkları Sıffiyin savaşı, Hz. Ayşe'nin öncülüğünde yapılan Cemel savaşı, Yezit Tarafından yapılan Kerbela katliamını, Emevi faşizminin, Muhammed'i İslam'a karşı yapılmış savaşlar olarak kabul ediyoruz. Muhammed'i İslam'a inanan insanlara karşı yapılan ikinci savaş ise, Abbasi Kaim Bi Emrillah ile Nizamülmülk olarak bilinen Ali Oğlu Hasan'ın kışkırtmasıyla Selçuklular tarafından yapılmıştır. Zira Çinlilerin baskısı ile hezime uğrayıp, batıya doğru kaçmak zorunda kalan Türkler, 10. Yy.'ın ilk yarısında, Dar'ül İslam olarak adlandırılan İslam coğrafyasına İran üzerinden girerler. Bu coğrafyaya gelen Türkler arasında en şerir grup olan Selçuklular, bu coğrafyada yaşayan Muhammed'i İslam bendelerinin başına bela olurlar. Peki; Selçuklular bu bölgeye nasıl gelmiş, hangi şartlarda güçlenmişlerdi? Bunu Şöyle izaha çalışayım: Selçuklular Hazar Denizinin güneyinden Maverünnehir ve Harzem bölgelerine doğru gelirken, geliş güzergâhları üzerinde yaşanan savaşlarda güçlü olanın yanında savaşa katılmış, onların elde ettiği ganimete ortak olmak suretiyle güçlenmişlerdi. Bu coğrafyaya yerleşip, yerini iyice sağlamlaştırdıktan sonra, hak-hukuk gözeten Muhammed'i İslam'a inanan toplumun yanında değil, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine karşı savaşa Muaviye menşeli Emevi faşizminin ardılı olan Abbasilerin yanında yer alırlar. Selçukluları Emevi faşizmine yönlendiren kişi ise Muaviye ile Mervan'dan sonra en büyük şeytan olan Ali Oğlu Hasan idi. Ali Oğlu Hasan, oynadığı şeytani oyunlarla Selçuklu Yöneticilerinin gözüne girmeyi başardıktan sonra, Selçukluları kışkırtarak, Büveylilerin üzerine salar 1055'te Büveylileri yok ettirip, Selçukluların tamamen bölgeye egemen olmalarına sağlayınca. Selçuklulara rica edip, daha önce yanlış fetvalarla halkı birbirine düşürdüğü için, Büveyliler tarafından hapse atılan Kaim Bi Emrillah'ı hapisten çıkarır. Ali Oğlu Hasan'ın ricası ile hapisten çıkarılan Kaim Bi Emrillah, Selçukluları daha çok kışkırtıp Muhammed'i İslam'a inanan İsmaililerin üzerine salar, İran'dan başlayıp, Mısır'a kadar sürdürülen katliamlarla, İsmaililer yok edilir. Dolayısıyla Emevi faşizminin keskin kılıcına dönüşen Selçuklular, ilk yıllarda yaptıkları katliamlar ya bireysel ya grupsaldı. Fakat daha sonra Muhammed'i İslam'a inanan İsmaililere karşı hem toplu katliamlar yapar hem onların inancına yönelik çok çirkin iftiralar yapılır ki, Hasan Sabbah ile gönül dostları için; Haşhaşiler, yani uyuşturucu kullanıcılar denmesi, Hasan Sabbah'ın cennet-cehennem oluşturması gibi birçok iftira edilmiştir. Muhammed'i İslam'a inananlara karşı yapıla katliamları, yapılan iftiraları tezgâhlayan ise Abbasi Halifesi Kaim Bi Emrillah tarafından, Nizamülmülk unvanı verilen: Ebu Ali Kıvamuddin, Hasan Bin Ali, Bin İshak, Et Tusi idi. Yani; günümüz Türkçesiyle, Ali Kıvamuddin 'in babası, Ali'nin oğlu, İshak'ın torunu, TUS Şehirli Hasan. Peki, onca melanetleri tezgâhlayıp uygulatan o dinsiz kimdi? Diyorsanız, o dinsizi şöyle tanıtabiliriz: Mel'un Hasan'ın babası Ali, uzun süre Gaznelilerin himayesinde çalışmış, yaptığı gayrimeşru işlerle çok zengin olmuştu, hırsızlığı ortaya çıkınca saraydan kovulur. Saraydan kovulunca, hırsızlıkla, rüşvetle ele geçirdiği haram servetini yitirip perişan bir hale düşer. Hırsız ve rüşvetçi Ali'nin içine düştüğü

o perişanlık sürecinde; 10 Nisan 1018 günü bir oğlu dünyaya gelir, Ali yeni doğan oğluna Hasan adını verir, o mel'un ve uğursuzun dünyaya gelişinden kısa bir süre sonra annesi ölür. Annesi ölünce, babası Ali, oğlu Hasan'ı değişik sütannelere emzirtir, ama eski huyunu bırakmayan Ali, emzirme hakkını vermez, oğlu Hasan'ı haram süt ile büyütür. Haram süt ile beslenen Hasan, büyüyünce, değişik kişilerin yanında çalışıp, kendisini geliştirir ve İslam Coğrafyasına yerleşen Selçukluların hizmetine girer. O'nun Selçukluların himayesine girmesinden kısa bir süre sonra Selçuklu lideri Tuğrul Bey ölür, oğulları Alpaslan ile Süleyman Bey taht kavgasına tutuşurlar. İslam Tarihinin en büyük şeytanlarından biri olan Hasan, diğer iki kardeş karşı Melik Şah'ın tarafını tutarak, onun Selçukluların Lideri olmasını sağlar. Melik Şah Selçukluların Lideri olunca, rahatlıkla anlaşılacağı gibi mel'un Hasan'ın o iyiliğini unutmaz onu yanına alıp, önemli konuma getirir. Önemli konuma getirilen mel'un Hasan, yukarıda belirttiği gibi Selçukluları, İsmaililerin üzerine salarak hem toplu katliamlarla onları yok eder hem onların inancı üzerinde ahlaksızca propagandalar yapılmasını sağlar. Hele İmam Gazali gibi bir İslam düşmanını kendi himayesine alması, kurduğu İslam karşıtı medreselerin başına o İslam ve insanlık düşmanını getirmesi, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerinin tamamen tersyüz etmesini sağlayıp, Emevi faşizmini din olarak insanlara dayatıp, zorla kabul ettirilmesini sağlar. Mel'un Hasan, 1092 tarihinde bir İsmaili tarafından öldürülünce, Selçukluların zulmü hafifler, zulmünden kurtulan Muhammed'i İslam'a inananlar bir nebze rahatlarlar. Fakat o rahatlama uzun sürmez, zira bu defa 18 Ağustos 1227'de Moğol Hükümdarı Cengiz Han ölür, tahta oturan oğlu Möngke, 1251'de İmparatorluğu genişletmek için kardeşi Kubilay'ı, Güney Çin'deki Song Hanedanını bitirmekle görevlendirir. Diğer kardeşi Böke'ye, Moğolistan'ı verir. Hülagü'yü, İran üzerinden batıya gönderip, bu bölgede yaşayan insanları emrine almasını, emrine karşı çıkanları yok etmesini emreder. İran üzerinde İslam Coğrafyasına giren Hülagü Şah, yıllarca İslam Coğrafyasında büyük katliamlar yapar, özellikle Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine inanan insanlara karşı çok acımasız davranıp, birçok büyük katliam yapar.

Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine İnanan Müslümanlara karşı yapılan üçüncü katliam ise Osmanlı Padişahı Yavuz Sultan Selim Tarafından yapılır. Yavuz Sultan Selim tarafından yapılan katliamı şöyle izaha çalışayım: 1299 yılında Hünkâr Hacce Bektaşî Veli Efendimizin Dergâhına gidip, bu coğrafyada bir İslam Beyliği kurmak istediğini, kendisine destek vermesini rica eden Otman Bey, Ulu Pirimizden destek alır. Destek vermekle yetinmeyen Ulu Pir, Otman Beyi, yakın dostu olan Şeyh Edebalî'nin Kızı Nilüfer Hanımla evlendirir. Bilindiği gibi Otman Bey, kayın pederinden aldığı talimatnameyle yönettiği o küçük beylik önce devlete, sora koskoca bir İmparatorluğa dönüşür. Dolayısıyla hem Hünkâr Hacce Bektaşî Veli Efendimizin Buyruğundan ayrılmayan hem Şeyh Edibali Efendimizin kendisine verdiği emirnameye uygun hareket eden Otman Bey, daha sonra gelen evlatları, Osmanlı Beyliğini önce devlete, sonra üç kıtaya hükmeden koca Osmanlı İmparatorluğuna dönüştürürler. Osmanlı İmparatorluğunun üç kıtaya hâkim olduğu 1512'de, bir hıyanet daha yaşanır. Şimdi o hıyanetin nasıl yaşandığına bakalım: ünlü yazarlarımızdan Ziya Şakir, Dinler Tarihi adlı eserinde o olayı şöyle yazar, Yavuz Sultan Selim'in babası 2.

Beyazıt, o sıra Hünkâr Hâce Bektaşî Veli Efendimizin Dergâhının Postnişini Olan Balım Sultan Efendimizin talibiydi. Osmanlı Padişahı 2. Beyazıt, Piri Olan Balım Sultanı Sarayına davet eder, Sarayda düzenlediği Görgü Ceminde: İki Musahibinin refakatında meydana gelip görgü görür. O durumu içine sindiremeyen Emevi faşizmi militanları olan NAKŞİLER, daha önce beynini yıkayıp hazırladıkları Trabzon Valisi Selim'e elçi gönderip İstanbul'a getirir. Gizlice İstanbul'a gelen Selim, Emevici Nakşîlerin hazırladıkları askerlerle Sarayın etrafını sardırıp, babasını tahttan indirtip yerine geçtikten sonra öz babasını adaya gönderirim aldatmacasıyla kayığa bindirtir, bindirttiği kayıkta öldürtür. Sonra İran Devletinin Hükümdarı olup, Muhammed'i İslâm'ın Değer ve Düşüncelerini Rehber edinen Şah İsmail bahane edilip, İstanbul'dan başlattığı büyük katliamı, İran, Irak, Suriye, Mısır'a kadar sürdürüp bu ülkeleri işkâl eder, bu ülkelerde yaşayıp, Muhammed'i İslâm'ın Değer ve Düşüncelerine inanan Müslümanları kılıçtan geçirir. Selim'in Osmanlı Tahtında oturduğu sekiz yıllık süreç incelendiğinde, Hristiyanlara karşı hiçbir savaşın olmadığını, bütün savaşlarının, Muhammed'i İslâm'ın Değer ve Düşüncelerinin Rehber edinen Müslümanlara karşı olduğu açıkça görülür.

Daha önce değindiğim gibi birinci dünya savaşının bitiminden önceki süreç adavet süreci, birinci dünya savaşının bitiminden sonraki süreç ise adalet sürecidir. O adavet sürecinde, Emevi faşizmini özümseyen Abbasi, Selçuklu, 1514 sonrası Osmanlı yöneticilerinin; Muhammed'i İslâm'ın Değer ve Düşüncelerini özümseyen Müslümanlara karşı yaptıklarını, o adavet sürecinin uygulamaları olarak kabul ediyoruz. Fakat 21. Yy'la girerken, Emevi faşizmini rehber edinen Recep Tayyip Erdoğan Öncülüğündeki grubun, Hristiyan emperyalistler ve Siyonistlerle iş birliği yaparak, Muhammed'i İslâm'ın Değer ve Düşüncelerini özümsemiş Müslümanlara karşı yaptığı zulüm değil, hem bir benzeri daha yaşanmamış bir vahşet hem hıyanettir. Zira hem emperyalizmle hem Siyonizm ile iş birliği yapan Emevici Recep Tayyip Erdoğan, 1994 yılında, bu ülkenin en büyük kenti olan İstanbul Büyük Şehir Belediye Başkanlığına gelince, ilk hedefi, Muhammed'i İslâm'ın Değer ve Düşünceleri doğrultusunda inançsal görevini yerine getiren Türkiye Alevileri olmuştur. Zira bir yanda Alevilerin ibadet yerlerini yok saymış, öte yanda bu toplumun bütün haklarını gasp etmiştir. Oysa Türkiye Alevi Toplumu öce Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün yanında yer alıp ülkemizi emperyalizmin işkâlından kurtarmış, daha sonra Türkiye Cumhuriyeti Devletinin kuruluşunda büyük emeği olmuştur. Ülkemizde yaşayan Muhammed'i İslâm bendesi Müslümanlara yaptıklarıyla yetinmeyen Recep Tayyip Erdoğan. Hristiyan-Siyonizm ittifakıyla iş birliği yaparak, 2003 yılında Irak'ta başlattığı Müslüman kıyımını, Libya, Mısır ve Suriye ile devam ettirip, İslâm Coğrafyasının tamamına yakını harabeye çevirtti. Özellikle Irak ile Suriye'nin yeraltı, yerüstü varlıklarının tamamını Hristiyan emperyalistlere talan ettirdi. Ayrıca bu iki İslâm Ülkesinin insanların bir kısmını Hristiyan Emperyalistlere öldürttü, bir kısmını yerinden-yurdundan ettirip, değişik ülkelerde sefalet içinde yaşamaya mahkûm ettirdi. Dahada acısı, binlerce Müslüman kadının, kızın Hristiyan emperyalistlerin askerleri tarafından tecavüz edilmesine yol açtı. İşin en acı ve insanı tiksindiren yanıysa şu: Recep Tayyip Erdoğan ile köleleri, bir İslâm Ülkesi olan Suriye'ye hıyanet edip, orayı emperyalizm-Siyonizm ittifakı tarafından harabeye

çevrilmesinden utanç duyacaklarına. Arsızca bir tavır içerisinde zafer naraları atıp, din kardeşine yaptıkları hıyaneti, bizim ülkemizde siyasi çıkara dönüştürmeye çalışmaktalar.

Dolayısıyla Muaviye ile başlayarak, günümüze kadar devam eden; Emevi, Abbasi, Selçuklu ve Selim'den sonraki Osmanlı yönetiminde bulunanların hiçbirinin Muhammed'i İslam ile ilişkisinin olmadığını, bütün uygulamalarının Emevi faşizmine uygun olduğunu açıkça görürüz. Bunun en garip yanıysa, bu gerçeklere rağmen, Emevi faşizmi yandaşlarının gene en iyi Müslümanların kendileri olduğunu iddia etme utanmazlığıdır.

İSLAM DÜNYASI NEDEN BU ACINASI DURUMA DÜŞTÜ?

Gerek iyi gerek kötü olsun, hiçbir ortam kendiliğinden oluşmaz, her ortamı hazırlayan insanlardır, ama hiçbir ortamın hemen gerçekleşmesi mümkün değil, zira yaratılan her ortamın oluşması için uzun bir sürece ihtiyaç vardır. Zira bir toplumu kötü bir duruma düşürmek için, o toplumun Milli ve Manevi değerlerinin tartışılmaya açılması, onların tartışılarak değerden düşürülmesi gerekir. Dolayısıyla İslam Dünyasının şimdi içine düştüğü duruma baktığımızda, bu toplumun bu acınası duruma düşmesinin en önemli nedeninin inançsal değerlerini siyasi-ticari çıkara malzeme edilmesiyle başladığını net bir biçimde görürüz. Örneğin: Yukarıda cami yapımıyla ilgili bölümde işaret ettiğim gibi, İslam Peygamber Muhammet Mustafa, Medine'nin bir semtinde bir evler kümesi yaptırıp, her Mekkeli aileye bir ev vermiş, bir evde kendisine ayırmış, ibadetini bazen kendi evinin içinde, bazen kendi kapısının önünde yapmıştır. O Yüce Resul, İslami Değer ve düşünceleri o sadelik içerisinde insanlara anlatırken, gene cami bölümünde belirttiğim ettiğim gibi, birileri tarafından gizlice yönlendirilen bir grup, Medine'nin değişik yerlerine üç mescit yaptırmış, o üç mescit, Kur'anı Kerimin Tevbe Suresinin 107.108.109.110. ayetlerinin peş peşe gelmesi üzerine, Peygamber Efendimiz tarafından gönderilen bir ekip tarafından yıktırılmıştır. Peygamber Efendimiz yaşadığı süreçte ne cami ne mescit yaptırmış, yukarıda belirttiğim gibi ibadetini ya kendi evinde ya evinin önündeki meydanda yapmıştır. Gene yukarıda belirttiğim gibi, İslam'da yapılan ilk cami, Miladi 661 yılında hilafeti zorla ele geçiren Muaviye'nin, Şam bir Kilisenin kapısını değiştirip, yanına minare dikerek camiye dönüştürdüğü mekandır. Muaviye tarafından camiye çevrilen o mekânda ise Muaviye'den başlayarak, Mervan'ı Hımar'a kadar devam eden yaklaşık 80 yıllık bir süreçte hem O Mübarek İsimlerin üzerine basılarak camiye girilmiş hem hutbe adı verilen konuşmayla İmam Ali, İmam Hasan, İmam Hüseyin Efendilerimize küfredilmiş ve o Emevi usulü günümüze kadar devam etmektedir. Dolayısıyla hem camide hutbe adı altında siyasi propagandaların yapılması hem cami çıkışında siyasi konuşmaların yapılıp, insanların kışkırtılması, Müslümanların şimdi içine düştüğü acınası duruma yol açan nedenlerin başında geliyor.

Gelelim ikinci nedene, gene yukarıda belirttiğim gibi, Ehlibeyt mensupları ile bağları saf dışı bırakılarak, İslam Dünyasının üzerine kara çadır gibi gerilen Emevi faşizminin ardılları, Hıristiyan Kilise Baronları gibi despotlaştıkça, Muhammed'i İslam'a inanan

insanlar üzerinde baskıyı arttırmışlar. Baskı arttırdıkça, Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşünceleri ikinci plana itilip, Emevi faşizmi din olarak insanlara dayatılıp zorla kabul ettirilmiştir.

Evet, Emevi faşizmi, İslam Dünyasına din olarak dayatılıp zorla kabul ettirilmiş, ama 1299 yılında; Hünkâr Hâce Bektaş Veli Efendimizin Duasıyla kurulup, Şeyh Edibali Efendimizin Emirnamesiyle yönetilip, Beylikten Devlete, Devletten İmparatorluğa dönüşüp, üç kıtaya hükmeden Osmanlı İmparatorluğuna hükmedememiştir. Fakat O şer grubu 1470’ten itibaren kendi ajanlarını Osmanlı İmparatorluğunun merkezi olan İstanbul’a sokan Emevi faşizmi, 1512’ye kadar Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşünceleri doğrultusunda hareket eden ülkemizin insanlarını bu evrensel inanç biçiminden uzaklaştırıp, Emevi faşizminin barbarlığına yönlendirmeyi başarmışlardı. Emevi faşizmine yönlendirilen Osmanlının ana merkezi, Yavuz Sultan Selim öncülüğünde tamamen İslami Değer ve Düşüncelerden uzaklaşarak, Emevi faşizmine yöneyince çökmeye başlamıştır. Osmanlı İmparatorluğu çökmeye başlayınca, İslam Coğrafyası tamamen Hristiyan emperyalistler tarafından işgal edilmiştir. İslam coğrafyasının tamamı; Hristiyan emperyalistler tarafından işgal edilince, Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk ile arkadaşları, İslam coğrafyasını Hristiyan emperyalistlerin işgalinden kurtarmaya çalışmışlar. Fakat Emevi artığı Araplar, Hristiyan işgalcilerin safında yer alınca, onları kendi hıyanetiyle baş başa bırakıp ülkesine dönerek, bu defa, Hristiyan emperyalistler tarafından işkâl edilen ülkemizi işkâlden kurtarmaya çalışmışlardı. O amansız mücadelede başarılı olmuş, işgalcileri kovarak insanlarımızın özgürlüğünü sağlamışlardı. Ülkemizi işkâlden kurtardıktan sonra, İslam Rönesans’ı Olan Çağdaş-Aydınlatıcı Türkiye Cumhuriyeti Devletini kurmuşlar. Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk’ün öncülüğünde kurulan İslam Rönesans’ı, İslam Dünyasına yayılmış, daha önce emperyalistler tarafından işkâl edilip sömürgeleştirilen İslam ülkelerinin çoğu Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk ile arkadaşlarının kurduğu İslam Rönesans’ını örnek alarak, Hristiyan emperyalistlere karşı savaşmış, birçok İslam Ülkesi kendi egemenliğini sağlamıştır. Peki, o ülkeler neden İslam Rönesans’ı denilen o çağdaşlaşma projesine o kadar önem vermişlerdi? İslam Rönesans’ı, inancı insanların gönüllerine, dünyalık işlerini ise yasal kurallara bağlayarak Adalet mekanizmasına bağlayarak, insanların huzur ve barış içinde yaşamalarını sağladığı için o kadar değer vermişlerdi. Evet, İslam Rönesans’ı olan Türkiye Cumhuriyeti Devletinin yönetim biçimini benimseye İslam Ülkelerinin yöneticileri ilk yıllarda yönettikleri insanların huzur ve refah içerisinde yaşamalarını sağlamıştı. Fakat süreç içerisinde bazı yöneticiler gene Emevi faşizmine yönelip, toplum inancını siyasi-ticari çıkarlarına malzeme etmeye başlayınca, İslam Ülkelerinin tamamını uçurumun başına getirdiler. Bu Emevi faşizmi artıklarının en kötü taktiği ise Muaviye’nin yaptığı gibi hem bir kesimin ibadet yerleri olan camileri propaganda alanı olarak kullanıp lekelemeleri hem yaptıkları ibadetten sonra yapılan kışkırtıcı konuşmalarla galeyana getirilen insanlardan aldıkları bağışlar denetim dışı olduğu için, her camii dibi görünmez karanlık bir kuyuya dönüştürülmüş. Dolayısıyla İslam Dünyasını perişan eden en büyük etkenlerden biri de bu denetimsiz ve kışkırtıcı yapılanmadır.

Gene yukarıda hac bölümünde işaret ettiğim gibi, hac yoluyla yapılan sömürü, şimdi Emevi faşizminin başı olup, Muhammed'i İslam ile hiçbir ilişkisi olmayan Vahabi El Suud ailesi tarafından yapılıyor. Neden sömürü diyorum? Çünkü Muhammed'i İslam düşmanı olan El Suud ailesi, Kâbe Ziyaretiyle diğer sömürü araçlarından ele geçirdiği para ile petrolün gelirinden elde ettiği devasa gelirle tam bir çılgınlık içindedir. Öylesi bir çılgınlık ki, bir kul olarak dünyaya gelen, bir kul olarak kendi ümmeti içinde yaşayan, bir kul olarak hakka yürüyen, bir kul olarak toprağa sırlanan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın Mübarek Kabrinin ziyaret edilmesini yasaklayacak kadar zıvanadan çıkmıştır. Bu gerici El Suud ailesi öyle bir şaşkınlık içine girmiştir ki, Yüce Allah'ın; Cebrail Aleyhisselam vasıtasıyla gönderdiği İslami Değer ve Düşünceleri insanların gönlüne oya gibi işleyen İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın hem evi hem sırlandığı mezarı olan Mübarek Makamının ziyaret edilmesini yasaklarken. Taştan, topraktan yapılan evin ziyaret edilmesini yasaklamıyor, orayı bir sömürü aracı olarak kullanıp, Müslümanları sömürüyor. Şimdi İslam Dünyasının içinde bulunduğu perişanlığın diğer nedeniyse, emperyalizmin kuklası olan bu El Suud Ailesidir.

MUHAMMED'İ İSLAM'IN DÜŞMANI OLAN EMEVİ FAŞİZMİ MENSUPLARI, HİRİSTİYAN MİSYONERLERDEN NEDEN KORKUYORLAR?

Evet, Muhammed'i İslam'a düşman olan ülkemizdeki Emevi faşizminin artıklar, şimdi Hristiyan Misyonerlerin, bazı Müslümanları Hristiyanlaştıracığından korkarlar. Oysa ne tedirgin olmalarına ne bu barbarlığı yapmalarına gerek var, zira İslam Coğrafyasında yaşayan Emevi faşizmi artıkları, yaptığı insanlık dışı barbarlıklarla, Muhammed'i İslam'a verdikleri zarar, Misyonerlere gerek kalmadan milyonlarca Müslümanın din değiştirip Hristiyanlığa geçmesine yetiyor. İşte somut bir örnek: Hristiyanlar, İsa Peygamberin Allah'ın oğlu olduğunu, 33 yıllık yaşamında hiçbir günah işlemediğini söyleyip, kendi peygamberini kutsallaştırmaya çalışırken. Müslüman olduğunu iddia eden Emevi faşizmi artıkları, bir yanda İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın, biri dokuz yaşında küçük bir kız çocuğu olmak üzere dokuz kadınla evlendiğini iddia ederler. Bu iftira yetmezmiş gibi, İslam Peygamberi bir yolculuğa çıktığında dokuz eşinden arzu ettiğini beraber götürdüğünü, diğer eşlerini evde bıraktığını iddia ederler, iddiasını güçlendirmek içinse Kur'anı Kerime ayet bile ilave etmişler. Oysa yukarıda işaret ettiğim gibi, Peygamber Efendimiz insan sağlığına büyük önem verdiği gibi, cinsiyeti, konumu ne olursa olsun, kimsenin hor-hakir görülmesine, gururunun incinmesine müsaade etmeyen adil bir kişidir. Öylesi büyük bir ulviyete sahip olan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın, henüz dokuz yaşında olan küçük bir kız çocuğu ile evlendiğini iddia etmek, O'nun Yüce Kişiliğine yapılacak en büyük saygısızlıktır. Bir an için bunun iddia değil, doğru olduğunu, Peygamber Efendimizin dokuz eşinin olduğunu kabul edip, şu soruyu soralım: İslami Değer ve Düşünceleri yaymakla görevlendirilen ve temiz ahlakı tamamlamak için gönderildim diyen İslam Peygamberi. Kendi eşleri arasında öyle bir ayırım yapabilir miydi? Eşlerinden birine sen çok güzelsin-işvelisin, seni beraber götüreyim, diğer eşlerim çirkin- zevksiz, onları evde bırakayım diyebilir miydi? Bana göre diyemezdi. O halde bu husus Kur'anı Kerimin ayetleriyle sabit olsa da doğru değil ve kuru bir iftiradır.

Zira bunun doğru olduğunu kabul etmek hem Kur'anı Kerimin evrenselliğiyle hem Peygamber Efendimizin Yüce kişiliğiyle bağdaşmaz. Dolayısıyla bu ayetlerin Emevi faşizmi tarafından ilave edildiğine inanıyorum. Evet, böyle ayetleri Kur'anı Kerimin özü, Peygamber Efendimizin Yüce kişiliğiyle bağdaştıramam, ama bu tür ayetleri gören İslam karşıtı Hristiyanlar, bu tür ayetleri kullanıp hem Peygamber Efendimizin kişiliğini hem İslam'ın Anayasası olan Kur'anı Kerimi rencide edecek girişimlerde bulundular, bundan sonra da aynı girişimde bulunabilirler. Gerçi daha önce aynı içerikte rencide edici girişimlerde bulunuldu, bazı Müslümanlar haklı olarak tepki gösterdi, ama bu duruma kimin yol açtığıyla ilgili bir sorgulama yapılmadı. Sorgulama yapılsaydı, o tepkiyi İslam Peygamberine hakaret edenlere değil, Kur'anı Kerime bu tür ayetleri ilave edip, İslam düşmanlarının eline o kozu verenlere karşı gösterilirdi.

Bir başka örnek; Hristiyan din bilginleri, İsa Peygamberin çok hoşgörülü olduğunu biri onun sağ yanağına bir tokat attığında, sol yanağını döner "bir tokatta buna vur ki, bu yanağımda gözün kalmasın" dediğini yayarken.

Emevi faşizminin ardılları, İslam Dininin zulüm dini, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın bu zulmün temelini atan biri olduğunu iddia etmişler, iddiasını güçlendirmek için, Kur'anı Kerime ayetler ilave etmişlerdi.

İşte o ayetlerden biri: Tevbe suresi 5. Ayet: "o haram aylar çıktığında artık müşrikleri, kendilerini bulduğunuz yerde öldürün. Yakalayın onları, kuşatın onları, tüm geçit noktalarını tıkayın onların. Bunun ardından tövbe eder, namazı gereğince kılar, zekâtı verirlerse, yollarını açın onların. Kesin olan şu ki, Allah Gafur'dur, Rahim'dir."

Evet, Kur'anı kerim, İslam inancının yol gösterici rehberi ve Muhammed'i İslam'a inanan bütün insanların baş tacıdır. Fakat bu ayet iki açıdan Kur'anı Kerimin özü ile çelişiyor. Birincisi: Yüce Allah'ın adaletinde haram aylar diye bir şey yok! Zaten üç ay kullarının elini kolunu bağlamak, ondan sonra serbest bırakıp, her türlü kötülüğü yapmasına müsaade etmek Allah'ın Adaletiyle bağdaşmaz. Yüce Allah'ın Adaletinde yılın on iki ayının her günü, her saati, her dakikası bütün kötülüklere kapalıdır.

Sokakta karşılaştığın birini; namaz kılmıyor, zekât vermiyor diye öldürmek ise İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın insanların gönüllerine-beyinlerine naksettiği İslami Değer ve Düşüncelere taban tabana zıttır. Zira Yüce Allah, namaz kılmıyorlar, zekât vermiyorlar diye bir insanın öldürülmesini emretmez! O Yüceler Yücesinin gönderdiği Kur'anı Kerimi bütün ayetleri, bütün yaratılmışların birbirleriyle sevgi ve saygı bağıyla bağlı olmalarını, barış, huzur ve müşterek paylaşım içinde yaşamalarını önerir. Sokakta karşılaştığı insanların öldürme hakkı sadece ülkesi işkâl altında olan Afganistan Lübnan, Filistin, Suriye, Irak, Libya gibi ülkelerin insanlarına tanınır. Zira bu ülkeler işkâl edildiği, bu ülkelerde yaşayan insanların saygı duydukları değerleri ayaklar altına alınıp rencide edildiği için, o ülkelerin insanları işkâlcı düşman askerlerini buldukları yerde öldürme hakkına sahipler. Fakat Tevbe Suresi 5. Ayeti, yukarıda belirttiğim duruma işaret etmiyor, namaz kılmayana, Zekât vermeyeni öldürün der ki, bu Muhammed'i İslam'ın Adaletine uygun değil ve Emevi faşizminin uyguladığı bir

faşizmdir. Emevi faşizmi bu ayeti ilave etmekle, Emevi faşizmine karşı çıkanları ve o zihniyete uygun davranmayanları rahatça öldürmenin yolunu açmışlardı. Bu ayetin ilave edilmesiyle insanların öldürmesi meşru kılınca neler yaşandı? Bir Danimarkalı, Peygamber Efendimizi eli kanlı katil gösteren karikatürler yapıp yayımlayarak bütün Müslümanların yüreğine kor düşürmüştü. Yapılan o saygısızlıktan sonra birçok İslam Ülkesinin insanları haklı olarak sokağa döküldüler. İslam Ülkelerinin insanları sokağa dökülünce, Hristiyanlar, ifade özgürlüğüdür deyip, o karikatürlerin yayımlanmasını devam ettirip, açıkça Müslümanlara meydan okudular. Kim ne düşünür, kim ne der bu beni pek ilgilendirmez, ama Hristiyan emperyalistler haklıydı. Bir ümmet kendi inanç kitabına böyle ayetler koyuyorsa bu alçaklığa kendisi yol açıyor. Yüce Dinimizi, Ulu Peygamberimizi seviyor, onlara değer veriyorsak, bu Yüce Değerlerimizi rencide edecek eylem ve söylemlerden kaçınalım. Bunu yaparsak, kimin haddine ki, inandığımız İslami Değer ve Düşüncelere, bu değerleri gönüllerimize nakşeden Peygamber Efendimize dil uzatsın! Önce kendimize bakıp, kendimize çekidüzen vermeliyiz, biz kendimize çekidüzen vermezsek, başkalarını kınayacak yüzümüz kalmaz. Son olarak insanların nasıl inanç değiştirmeye zorlandığının somut bir örneğini buraya alacağım. Bölgemiz ikinci defa insansızlaştırılmadan önce, Kırmızıköprü; Pülümür'e bağlı güçlü bir nahiye idi, bu nahiyeye bağlı yirmi altı köyümüz vardı. Bütün köylerin halkı Alevi olduğu için ne Kırmızıköprü'de ne de oraya bağlı köylerde cami vardı. Kırmızıköprü bölgesinde, biri Pırı Köyünde, biri Warémir Köyünde, biri Golatıkmı Mezrasında olmak üzere üç Dergâhımız vardı. Yöre halkımız o üç Dergâhtan birine gidip orada ibadet eder, orada Görgü Görür, herhangi bir derdi olan O Dergâhlardan birine gidip dua eder, Yüce Allah'tan şifa ister, gerçekten şifasını bulurdu. Kenan Evren yönetimindeki ordu 1980'de askeri darbe yapmıştı, bir yıl sonra, yani 1981'de Kırmızıköprü'ye bir cami yaptırılır. Namaz vakti geldiğinde jandarmalar Kırmızıköprü merkezini dolaşır, kahvelerde oturanları toplayıp camiye götürür zorla namaz kıldırırlar. Darbe dönemi olduğu için, kimse gıkını çıkaramıyor, sadece içine düştüğü acı duruma isyan ediyor, içten içe ağlayıp, o zulümden kurtulmak için dua ediyorlardı. Ayrıca gecenin ilerleyen saatlerinde Arapça okunanlar, cami minaresine takılan dört hoparlörle ve yüksek sesle yayımlatılır, oraya yaklaşık üç km uzak olan köylerde oturan insanlar taciz edilirdi. Açıkça soruyorum! Birkaç zavallı sosyal işsiz anlatımıyla insanları ikna etmek mi Misyonerlik? Kendilerine has ibadeti olan Alevilerin yerleşimine cami yaptırıp, onları zorla namaza götürmek mi Misyonerlik? Yoksa bir tek kelimesini anlayamadıkları bir dille okunan sözlerle insanları taciz etmek mi misyonerlik? Bu sorularıma, açıkça bir cevap verin ki hem vicdanen rahatlanasınız hem birer sosyal işsiz olan Misyonerlerin korkusundan kurtulacaksınız.

MUHAMMEDİ İSLAM, ÜLKEMİZDE NASIL FİLİZLENDİ, KİMLER YOK ETMEK İSTEDİ? ŞİMDİ ONA BAKALIM

Evet, Muhammed'i İslam ülkemize nasıl geldi, nasıl filizlendi, bu evrensel inancımızı kimler yok etmek istedi? Şimdi ona bakalım. Yalnız bu konunun üzerinde dururken, inandığı gibi inancını icra eden Sünni kardeşlerimi tenzih eder, Sünni olduklarını iddia eden ama Sünnilikle hiçbir ilişkisi olmayan Emevi artıklarının yaptıkları zulümlerin bir

kısmını paylaşmaya çalışacağım. Bilindiği gibi daha önce Anadolu coğrafyasında bir Müslüman topluluk vardı, ama birbirinden habersiz dağınık biçimde yaşırdı. 1071’de, Türk Ordusunun komutanı olan Alpaslan, Bizans Ordusunun Komutanı olan Romen Diyojen’i yenince, Müslüman Türklerin Anadolu’ya girişi başladı, hızlı bir biçimde bu coğrafyaya akın eden Müslüman Türkler, bu coğrafyada 1077’de Anadolu Selçuklu Devleti adında ilk İslam Devletini kurdular. Fakat Anadolu Selçuklu Devletini kuranlar, Irak Selçuklu Devletinden kopup buraya geldikleri için, Emevi gericiliğine daha yakın yapıdaydı, insanların dünyalık işleriyle değil, Yüce Allah ile olan gönül bağıyla ilgilenmiş bu inanç biçimini istismar edip, inanç üzerinden siyaset yapmışlardı. İnanç istismarı yetmiyormuş gibi, Kahraman Oğlu Ali Bey, bu defa Çince, Farsça, Arapça karışımı olan Selçuklu Türkçesini resmi dil olarak Anadolu insanına dayatıp, inancın yanısıra bir de ırkçılık yapmanın yolunu açmıştır. O iki ayrımcılık yetmemiş olmalı ki, bu defa daha önceden Irak Selçukluları ile Harzem Şahlar arasında yaşanan kavgayı Anadolu coğrafyasına taşıyan İkinci Alaaddin’i Keykubat, Celalleddin Harzem Şahı ortadan kaldırmakla üçüncü ayrışmayı gerçekleştirmiştir. Üçüncü ayrışma şöyle olur: Anadolu Selçuklu Devletinin son hükümdarı olan İkinci Alaaddin’i Keykubat, 1232 yılında Moğol yenilgisine uğrayarak, batıya doğru kaçmak zorunda kalan Harzem Hükümdarı Celalleddin Harzem Şahın önünü Erzincan’ın yassıçemen mevkiinde keser, zaten yorgun-perişan durumda olan arkadaşlarını öldürür. Celalleddin Harzem Şah, ağır yaralı olmasına rağmen, o zaman 14.15 yaşında olan oğlu Mehmet Şah’ı terkisine alır, karanlıktan yararlanarak Ovacık tarafına kaçır, önceden tanıdığı ve çok samimi olduğu dostu Şih Hasan Dedeye sığınır. Fakat Selçuklu Sultanı İkinci Alaaddin’i Keykubat, Celalleddin Harzem Şahın peşini bırakmaz, onu bir Kürt çetesine takip ettirir, Şih Hasan Dede tarafından sakladığı evde buldurup öldürtür. O olayın duyulmasından sonra, Anadolu’da yaşayan Selçuklularla Harzemiler arasında kin ve nefret duygusu uyanır, o kinin ve nefret duygusunun insanları birbirine düşürmesiyle, 1250’de Anadolu Selçuklu Devleti dağılıp beyliklere bölünür. Anadolu Selçuklu Devletinin dağılışından sonra, Anadolu’da sağlam bir zemin üzerine kurulan ikinci İslam Devleti, Osmanlı Beyliği olmuştur. Osmanlı beyliği neden sağlam İslami temel üzerine oturtularak kurulmuş dersenez? Nedeni şuydu: uzun yıllar Sultan Ahmet Yesevi Dergâhında ilim, irfan gören; bazı kaynaklara göre 1248, bazılarına göreyse 1270 yılı ki, bana göre doğru tarih 1270 yılıdır. Anadolu’ya gelip, Sulucakarahöyük adındaki köyünde Kadıncık Anaya misafir olan, daha sonra o evi Dergâha dönüştüren Hünkâr Hacce Bektaş Veli Efendimizin bu coğrafyada saygın konuma geldiği 1299 yılında. Gerçek adı “Otman” ama Osman Bey olarak bilinen bir genç, Hünkâr Hacce Bektaş Veli Efendimizin Dergâhına gidip ondan el alır onun manevi desteğiyle Osmanlı Beyliğini kurar. Osmanlı Beyliği kurulduktan sonra, dağılan Anadolu Selçuklu Devletinin beylikleri, Hünkâr Hacce Bektaş Veli Efendimiz ile Mevlana Celaleddin’i Rumi Efendilerimiz tarafında ikna edilip, Osmanlı Beyliğine bağlanır ve böylelikle Anadolu’da güçlü bir İslam Devleti kurulmuş olur. Osmanlı Beyliğini geliştirip güçlendiren en önemli etken, Orhan Gazi’nin, Şeyh Edebali’nin kızı Nilüfer Hatunla evlenmesi olur. Zira Orhan Gazi, kayın pederi olan Şeyh Edibali’den aldığı talimatname ile devleti yönettiği talimatnamenin özü, Muhammed’i İslam’ı özünü yansıttığı için, kişi ile Yüce Allah arasında olan gönül bağına karışılmamasını, sadece kişinin dünyalık işleriyle

ilgililenilmesini ön görüyordu. O beylik Muhammed'i İslam'ın Evrensel Temeli üzerine kurulduğu için, ülkede yaşayan Müslümanların arasında kardeşlik bağı önem kazanır, o kardeşlik bağı Anadolu insanına aydınlık bir geleceğin kapısını açar ve o aydınlatıcı düzen Avrupa'nın ortasına kadar yayılıp, insanların gönüllerinde güzel bir yer edinir. Fakat yukarıda belirttiğim gibi, 1512'ye geldiğinde, öz babasını önce tahttan indirtip yerine geçen, ardından öldürten Selim, 1514'te İstanbul'dan başlattığı kıyımlarla Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine bağlı olan insanları yok ederek, 1517'de, Mısır'ı işgal edip hilafet denilen Emevi faşizmini ülkemize taşır. Selim; Emevi faşizmini ülkemize taşıdıktan sonra, ülkemizde yaşayan ve Muhammed'i İslam'a inanan insanlar tekrar birbirine düşman edilir, ülkemizde yapılan katliamlar, uygulanan ağır baskılar sonucunda insanlarımızın arasına gene kin ve nefret duygusu yerleşmiş olur. İnsanlarımızın arasına tekrar kin ve nefret duygusu yerleşince, ülkemizin düzeni gene bozulur, ülkemizin düzeni bozulunca üç kıtaya hükmeden Osmanlı İmparatorluğu çöker. Osmanlı İmparatorluğunun çökmeye başlamasıyla, balkanlardan başlayarak, Osmanlı İmparatorluğunun egemen olduğu bütün ülkeler ayrılır, Müslüman Araplar bile Hristiyan emperyalistlerin desteğiyle Osmanlı İmparatorluğundan ayrılırlar. O ayrılmalarla Osmanlı İmparatorluğu tamamen biter, Hristiyan emperyalistler, bu defa ülkemizin merkezine yönelerek, ülkemizi önce kendi aralarında paylaşırlar, ardından işkal ederler. Evet, Hristiyan emperyalistler, ülkemizi önce kendi aralarında paylaşır, ardından işkal ederler, ama ülkemizin insanları; Emevi faşizmini uygulayan Halife-Padişahın yanında değil, Muhammed'i İslam'ın Aydınlık İrfanıyla yetişen Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün yanında yer alıp, önce işgalci emperyalistleri kovar, işkâlı sonlandırır, ardından Muhammed'i İslam'ın yansıması olan Çağdaş-Aydınlatıcı Türkiye Cumhuriyeti Devletinin kurulmasına yardımcı olurlar. Cumhuriyeti kurduktan sonra büyük emekler harcayan Ulu önderimiz Mustafa Kemal Atatürk önderliğindeki ekip, Emevi faşizminin; aklını köle, fikrini köle, irfanını köle, asaletini köle ettiği bir toplumdan; aklı hür, fikri hür, irfanı hür, asaleti hür bir toplum yaratmıştı. Fakat 1950 yılında başlayarak günden güne ivme kazanan Emevici zihniyet, ülkemizi tekrar çağ ve insanlık dışı Emevi faşizminin kucağına itip felaketin eşiğine getirdi. Bilindiği gibi 1950'de başlayarak günümüze kadar devam edegelen Emevi faşizmi, tekrar Muaviye gibi, kişi ile Yüce Allah arasındaki gönül bağını camiler üzerinden propaganda malzemesi olarak kullanıp yürüttüğü mücadeleyle hem Çağdaş-Aydınlatıcı bir ülke olan Türkiye Cumhuriyeti Devletini hem İslam coğrafyasında yaşayan Müslümanları birbirlerine düşman etti. Genelde İslam Dünyasında, özelde ülkemizde yaşanan bu tür ahlaksızlıkları gören her şerefli, onurlu, haysiyetli insanlarımızın benim gibi düşündüğüne eminim. Peki, ülkemizi yukarıda işaret ettiğim içler acısı duruma kimler; nasıl getirdiler? Bunu şöyle izaha çalışalım: Bu acı süreci Celal Bayar başlattı, Süleyman Demirel, Necmettin Erbakan, Alpaslan Türkeş üçlüsü tarafından güçlendirildi. Turgut Özal tarafından üst seviyeye yaklaştırıldı, Recep Tayyip Erdoğan tarafından zirveye çıkarıldı. Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine en büyük zararları veren: hırsızlık, dolandırıcılık, yalancılık, sahtekârlık, gaspçılık, bölücülük, döneklık, zulüm gibi anti İslam uygulamaların tamamı son yıllarda yaşandı. İnşallah bu vahşet böyle devam etmez ve ülkemizi bu hale getiren Emevi artıkları, başımızdan defolur gider.

ÜLKEMİZDEKİ EMEVİCİLERİN GENEL GÜCÜNDEN BİRKAÇ ÖRNEK

Ülkemizdeki insanların çoğu hayata yüzeysel baktıkları için, ülkemizde egemen bir konuma gelen Emevi faşizmi artıklarının ne kadar güçlendiklerini, ülkemizin kaynaklarını talan ederek, ekonomik güçlerini nerelere kadar vardırıdıkları bilinmiyor. Onun için bu konu üzerinde durmamız, bu gericiilerin gücünü nerelerden aldıkları üzerinde durmamız gerekir. Bilindiği gibi ülkemizdeki gerici maşaların ekonomik gücü; başta SuudiArabitan olmak üzere Emevi faşizmi yöntemiyle yönetilen ülkelerden geliyor. Bu gericiilerin Stratejik gücü ise başta İngiltere ile Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere emperyalist ülkelerden geliyor. Şimdi ülkemizdeki Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarının ulaştıkları genel gücün bir kısmını aşağıya alıyorum.

Hem Muhammed'i İslam Aydınlığına hem Cumhuriyetin Çağdaş-Aydınlatıcı değerlerine karşı mücadele eden ülkemizdeki Emevici örgütün genel gücü, 1994 yılı itibariyle şöyle idi: 448 imam hatip lisesi, 5446 Kur'an kursu, 850 dernek, bunlara bağlı eğitim kursu, 2674 vakıf okulu vardı. Bu eğitim kurumlarından 1994/95 eğitim dönemi mezun sayısı; 600,000 idi, o mezunların yüzde otuzu dini kurumlarda görevlendirilirken yüzde yetmiş diğeri birimlere kaydırılmıştı. 1997/98 öğretim yılında, aydınlığa karşı savaşıyan ülkemizdeki Emevi- emperyalizm ittifakı maşalarının birimlerinden mezun olan öğrenci sayısı 1.685.000 olmuş. Gene aynı öğretim yılında İmam Hatip Liseleri mezunlarının sayısı 2561'e çıkmış, bu liselerde eğitim gören; 492. 809 öğrenciden 53.553 kişi mezun olmuş, o mezunlardan sadece 2288'i imam olarak görevlendirilmiş, 51.265 kişiyse Üniversite ve Polis Akademilerine kaydırılmıştı. 1997'de millî eğitim bakanlığına bağlı öğrenci yurdu sayısı 139 iken, gericiilerin elinde 2141 yurt vardı. Gene 1997 Haziran ayı itibariyle bu kesime bağlı 2.500 dernek, 500 vakıf, 1000 şirket, 1200 yurt, 800 okul veya kurs, 5000 tarikat şeyhi, 19 gazete, 110 dergi, 51 radyo, 20 televizyon kanalı vardı. 2006 sonu itibariyle ülkemizde faal olarak çalışan İslam ve insanlık düşmanı 73 radikal örgütün olduğu bilinmektedir. Bunların genel dökümünü yapmak insanı ürpertir. Onun için sadece iki odağın elinde olan parasal-örgütsel gücü bilginize sunmaya çalışacağım.

MİLLÎ GÖRÜŞ TEŞKİLATI:

Bu Emevici-gerici grup, 1950'den itibaren örgütlenmeye başladı, 1968'de partileşti, Milli Nizam, Milli Selamet, Refah, Fazilet, Saadet gibi isimlerle günümüze kadar geldi. Bu Emevici örgüt önceleri sadece Suudi Arabistan, İran, Libya ve Sudan'da örgütlü iken, daha sonra 40 ülkede örgütlendiği raporlarda gösterilmektedir. Gene raporlara göre yurt içindeki örgütlenmesi, 1994'e kadar kısıtlı iken, daha sonra; Iğdır, Şırnak, Tunceli hariç, Türkiye'nin diğeri il ve ilçelerinde öylesine örgütlendi ki, ahtapot gibi ülkemizi sardı. Örneğin; 2006 sonu itibariyle bu odağın kontrol ettiği eğitim kurumlarından mezun olan 350,000 öğrenciden 70 bini üniversiteye geçti. Ayrıca bu odağın kontrol ettiği yurt sayısı 125 iken bu yurtlarda barındırılan öğrenci sayısı 15 bin, ayrıca 32 vakfı, 35 derneği vardı. Adı Millî Görüş olmasına rağmen, millilikle hiçbir ilgisi olmayan bu Emevici örgüt, Feto-Reco iş birliği sonrası epeyce silikleşti, ama ileride gene eski gücüne kavuşup kavuşmayacağını kestirmek zor. Zira 2013'ten beri Feto-

Reco terör örgütleri arasında yaşanan acımasız kavga, Millî Görüş örgünü bir hayli avantajlı duruma gelmesine yol açtı. Gördüğüm kadarıyla Temel Karamollaoğlu ile ekibi, Emevi gericiliğinin ülkemizin insanlarına hiçbir fayda sağlamadığını, aksine ülkemizi Hristiyan emperyalizme teslim ettiğini, Muhammed’i İslam’ın yasakladığı her türlü pislige bulaştığını gördüğü için, Emevi gericiliğini terk edip, Çağdaş-İlerici Türkiye Cumhuriyeti çizgisine geldi. Fakat Recep Tayyip Erdoğan; Emevici düzeni tekrar geliştirmek için, önce eski örümcek kafalılardan biri olan Oğuzhan Asiltürk’ü devreye sokmaya kalkıştı, ama şansı çalışmadı, Oğuzhan Asiltürk kısa süre sonra öldü. Oğuzhan Asiltürk ölünce, bu defa Necmettin Erbakan’ın oğlu Fatih Erbakan’a; YENİDEN SAADET adında bir parti kurdurdu. Fatih Erbakan, Cumhurbaşkanlığı seçimi sırasında Recep Tayyip Erdoğan’ı desteleyip, kazanmasını sağlamıştı, ama genel seçimde tek başına seçime girerek epeyce oy almıştı, kalım onunla nereye kadar gidecek, ne kadar faydalanacak göreceğiz.

FETHULLAHÇILAR

Fethullahçılar olarak bilinen bu şer odağının mensupları çok iyi Müslüman olduklarını iddia ederler, ama bunların İslam’la bir ilgisi yok. Bunlar; Muhammet Mustafa’nın Kurduğu İslam Aydınlığına, Mustafa Kemal’in kurduğu Cumhuriyet aydınlığına karşı savaştan Emevi faşizmi artıklarıdır. Zaten lideri olan kişinin sığındığı ülke, bunun böyle olduğunun somut kanıtıdır. Dolayısıyla bu şer örgütün başı görünümündeki gerici, önceleri Turgut Özal’ın kanatları altında güçlü bir konuma geldi, daha sonra Recep Tayyip Erdoğan ile Abdullah Gül ikilisinin kanatları altına girip, onlardan aldığı her türden destekle büyük bir güce kavuştu. O üçlünün kanadı altında güçlenen Fethullah Gülen örgütünün elindeki güçse, 2006 sonu itibariyle şöyle idi: örgütlü bulunduğu ülkeler Filipinler, Japonya, Endonezya, Çin, Tayland, Tayvan, Hollanda, Belçika, İtalya, İngiltere, Almanya, Dağıstan, Çavuşistan, Başkurdistan, Tataristan, Çeçenistan, Azerbaycan, Gürcistan, Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan, Türkmenistan, Tacikistan, Afganistan, Pakistan, Ukrayna, Hindistan. Bu İslam ve insanlık düşmanı örgütün yurt dışındaki eğitim birimleri ise şöyle idi: 12 yüksek okul ve üniversite, 139 lise, 1 ilköğretim okulu.

Yurt içindeki gücünün dökümü ise şöyle idi: 2006 sonu itibariyle 273 dersane merkez veya şube statüsünde. 429 yurt, 13 pansiyon, 1 üniversite, 199 özel okul, 1 TV kanalı, 1 haber ajansı, 2 dergi, bir gazete, çok sayıda yerel radyo. 21 şirketli medya gücü, 117’si eğitim amaçlı olmak üzere; 230 şirket. Bu şer odağı, 2013 yılına kadar Recep Beyin açık ortaklığıyla öylesi büyük bir güce ulaştı ki, ordu dâhil gerek siyasette gerek bürokraside gerek orduda gerek kolluk kuvvetlerinde olsun, ülkemizi ahtapot gibi sarmış, ülkemizi teslim alacak seviyeye çok yaklaşmıştı. 2013’te, bütün gücü eline geçirdiğini, artık ortağını bertaraf edebilecek noktaya geldiğini sanan geri kafalı FETO, haddini aşmış Recep Tayyip Erdoğan ile hilafet kavgasına tutuşunca, Recep Tayyip Erdoğan’ın, elinde bulunan devlet gücünün hışmına uğrayıp, servetinin büyük kısmını yitirdi. Gerçi Recep Tayyip Erdoğan şimdi FETÖ yerine İsmail Ağa ile Menzil terör örgütlerini koymuş görünüyor. Fakat FETÖ, İsmail Ağa, Menzil adlı bu terör örgütleri aynı şer odağının mensupları oldukları için, ileride menfaatleri

örtüştüğünde, Recep Beyin öncülüğünde bir araya gelmeleri kesin. Onun için gerek Cumhuriyetçiler gerek çağdaş Sünniler gerek Aleviler olsun, çok dikkatli olmalı ve bu Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarının hareketlerini özenle takip etmeliler. Zira bu Emevi-emperyalizm ittifakının temelini atan; Muaviye-Mervan ikilisi, bu çağ dışı hain oluşumun temelini atarken aralarında şöyle bir görev paylaşımı yapmışlardı. Mervan; kuzeni Osman'ın yanına yerleşip, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşünceleri üzerinde değişiklikler yapıp, Emevi faşizminin gerisinde kalacak şekle getirir. Muaviye ise Emevi faşizminin ırksal yapısını güçlendirme görevini alır ki, Arap Müslümanlar arı Müslüman, Arap olmayan Müslümanlar ise mevali, yani aşağı sınıf Müslümanlar sözü bunun en somut örneğidir. Dolayısıyla 60'lı yıllarda Muaviye-Mervan ikilisinin başlattığı dinci-ırkçı faşizm, önce 1517'de Yavuz Sultan Selim tarafından ülkemize taşındı. 1924'te; Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk tarafından çıkarılan Laiklik yasasıyla ortadan kaldırılan Emevi faşizmi. Ulu Önderimizin aramızdan ayrılışından sonra önce 1945'ten itibaren Celal Bayar'ın öncülüğünde başlayan inanç sömürüsü. 1943 yılında ise Alpaslan Türkeş'in öncülüğünde başlatılan ırk istismarıyla bu ülkenin insanları bölünüp birbirine düşürüldü. Yetmişli yıllara gelindiğinde, ise Süleyman Demirel'in öncülüğünde bir araya Necmettin Erbakan, Alpaslan Türkeş üçlüsü, toplumun inancını siyasi-ticari çıkarına malzeme ederek hem Cumhuriyetçi- Sünni kardeşlerimizi hem Cumhuriyetçi Alevi kardeşlerimizi Komünistlikle itham ederek binlerce gencimizi katlederek, bu ülkeyi felaketin eşiğine getirmişlerdi. Dolayısıyla bu ülkede ırk ve inanç istismarı yapan FETÖ dâhil bütün örgütlerin esin kaynağı Celal Bayar ile Alpaslan Türkeş'tir. Şimdi aynı ırkçı-dinci faşizmi Recep Tayyip Erdoğan ile Devlet Bahçeli ikilisi arasında devam ettiriliyor. O halde uyanık olmalıyız, zira bu iki odağın bir araya gelmesi demek, ülkemizde tekrar karanlık bir sürecin başlaması demektir. Duyarsız davranır, bu iki odağın hareketlerini dikkatlice izlemez isek, selefleri nasıl siyasi-ticari çıkarı uğruna ülkemizi birinci dünya savaşı sürecindeki felâkete sürüklediler ise, şimdi daha beter bir duruma düşmemiz kaçınılmaz olacak. Bu Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarına karşı sadece uyanık olmak yeter mi? Hayır! Yetmez! O halde ne yapmamız gerekiyor ona bakalım. Bu Emevi faşizmi artıklarını başımızdan defetmek için hem Muhammed'i İslam'ı yüceltmemiz hem Muhammed'i İslam'ın yansıması olan Cumhuriyetimizi arıduru hale getirmemiz gerekir. Peki, bunu başarmak için ne yapmalıyız? Şunları yapmamız gerekir: Öncelikle okumalıyız, zira İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, İlim Çin'de olsa bile gidin alın! Şahı Velâyet Ali Efendimiz bana bir kelime öğreten kırı kırk yıl hizmet ederim. Hünkâr Hâce Bektaş Veli Efendimiz ilim ile gidilmeyen yolun sonu karanlıktır. Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk, hayatta hakiki Mürşit ilimdir dediğine göre okuyalım. Okuyalım ki hem Muhammed'i İslam'ın Erdemini hem Cumhuriyeti Çağdaş-Aydınlatıcı yolunu öğrenip, bu değerlerin gücü ile Emevi faşizmini geriletelim. Fakat gördüğüm durum pek umut verici değil, zira ülkemizde egemen olan Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları, çağdaş eğitimin bütün yollarını kapatıp, insanlarımızı Emevi gericiliğine yönlendirdikleri gibi, satın aldıkları yazılı-görsel medya üzerinden de inanlarımızın büyük bir bölümünü Emevici çizgiye çekmeyi başarmışlar. İnsanlarımızın büyük bir kesimi Emevici çizgiye çekildiğine göre başka ne yapılabilir? Gene de okuyalım, araştıralım. Okuyup araştıralım ki hem geniş bir dünya görüşüne hem Muhammed'i İslam'ın Değer ve

Düşüncelerinin evrenselliğine sahip olalım. Bu iki düşünceye sahip olduğumuzda, yaşam gıdası yalancılık, hırsızlık, dolandırıcılık, döneçlik, gaddarlık, utanmazlık olan bu İslam ve insanlık düşmanı oluşumların bütün alçaklıklarını görür, karşı tedbir alır, bunları başarısız kılarız. Aksi halde, bu Emevi faşizmi artıkları, emperyalizmin talimatıyla Cumhuriyetimizin; Demokrat, Laik, Çağdaş düzenini yok edip, yerine Emevi faşizminin ırkçı-gerici-kahpe düzenini getirirler. Buraya kadar ülkemizdeki Sünnileri değil, Emevici çizgide olanların Muhammed'i İslam'a ne kadar uygun hareket ettiklerini gücüm yettiği oranda irdelemeye çalıştım. Şimdide, Türkiye Aleviliğinin, Muhammed'i İslam'a; başta İnanç Önderi konumunda olanlar olmak üzere, ne kadar uygun hareket ettiklerine bakalım.

ŞİMDİDE TÜRKİYE ALEVİLERİNİN, MUHAMMEDİ İSLAM'A NE KADAR UYDUKLARINA BAKALIM

Okuduğumuz eserlerde, dinlediğimiz konuşmalarda, ülkemizde yaşayan Aleviler için Anadolu Alevileri veya Anadolu Aleviliği deyiminin kullanıldığını görüyoruz. Fakat bu deyim doğru değil, zira ülkemizde yaşayan Aleviler sadece Anadolu'da yaşamıyor, ülkemizin büyük bir bölümü Asya kıtası, az bir bölümü ise Avrupa kıtasında olduğuna göre, en doğru deyim, Anadolu Aleviliği değil, Türkiye Aleviliği olması gerekir ve ben; bu kitapta bu deymi kullanacağım. Bu notu düştükten sonra, konumuza dönüp, Türkiye Aleviliğinde, Muhammed'i İslam'a ne kadar uyulduğuna bakalım. İnsanlık tarihini incelediğimizde, insanların yerleşik düzene geçişinden sonra, önce bir nevi ırkçılık olan kabile üzerinden ayrıştıklarını görüyoruz. Daha sonraki süreçlerde inanç ortaya çıkınca, bu defada inançsal değerler üzerinden ayrıştıklarını ve bu iki akımın sürekli çatışma halinde olduğunu, bazen ırkçılığın, bazen inançsallığın öne geçtiğini ve bu iki duygunun savaşımı devam ederek, günümüze kadar geldiğini görüyoruz. Bu iki duygunun savaşımını ülkemiz bağlamında incelediğimizde ise şöyle bir durumla karşılaşyoruz: Yukarıda işaret ettiğim gibi, 1071'den itibaren bu coğrafyaya girmeye başlayan Müslümanlar. Hacce Bektaş Veli, Mevlâna Celaleddin'i Rumi, Yunus Emre, Taptuk Emre, Ahi Evran, Hacce Bayram'ı Veli, Pir Sultan Abdal gibi gönül sultanları öncülüğünde büyük mücadele vererek, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini bu coğrafyada yaşayan insanların beynine-gönlüne naksettikleri için. Bu coğrafyaya yerleşen değişik ırklara mensup insanlar, ırkçılığı bir kenara itmiş, o gönül sultanları tarafından beynine-gönlüne nakşedilen Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini Rehber edinerek asırlarca bir arada kardeşçe yaşamışlardı. Fakat katil Selim; 1517'de Emevi faşizmini bu coğrafyaya taşıyınca, Muhammed'i İslam'a inanan Aleviler düşman olarak belirlenip, onların katliamı üzerinden saltanat sürdürülmüştür. Katil Selim o hareketiyle bu ülkede yaşayan toplulukların arasındaki sevgi ve saygı hissini yok etmiş, onun yerine kin ve nefret duygusunu yerleştirmiştir. Ülkemizde yaşayan insanların arasına kin ve nefret duygusunu yerleştiren Selim ile ardılları, Emevi faşizmini beyinlerine yerleştirip, robotlaştırdıkları sadistleri Alevilerin üzerine salarak tamamen yok etmek istemişlerdi. Fakat Emevi faşizminin yok etmek istediği Alevilerin iki avantajı vardı. Avantajın biri, Emevi faşizminin zulmüne karşı direnen Alevilerin birlik-beraberlik içinde olmaları. İkinci avantajıysa, İnanç Önderi dediğimiz kişilerin hem kendi inancına bağlı hem birçoğu keramet sahibi birer gönül sultanı

olmaları ve Alevilerin, O Gönül Sultanlarına gönülden bağlı olmalarıydı. Dolayısıyla Alevilerin hem birlik-beraberlik içinde olmaları hem O İnanç Önderlerinin koydukları İslami ve insani kurallara uyarak iç düzenini sağlamaları nedeniyledir ki, asırlarca devam eden Emevi faşizmi fazla etkili olamamıştı. Fakat şimdi o iki avantaj gitmiş, yerini cehalete mahkûm olanlara bırakmış ki, şimdi cehaletlerle ilgili birkaç örneği aşağıya alıyorum.

1=Muhammed'i İslam'ın özü olan Türkiye Aleviliğinin İnanç Önderlerinin durumuna baktığımızda, Rehberlik, Pirlük Makamına oturanların çoğunun, ömründe Rehberinin, Pirinin karşısında dara durmadığını, cemde bulunmadığını, Musahip tutup, Görgü Görmediğini, sadece falanca Rehberin, ya da Pirin oğluyum deyip, Rehberlik, Pirlük Makamına oturduklarını görüyoruz. Oysa bu işin falanca Rehberin, ya da Pirin oğlu olmak olamayacağı gayet açıktır, zira bu işin kuralları vardır. Örneğin; Muhammed'i İslam'ın özü olan Türkiye Aleviliğinin İnanç Önderi olmak isteyen kişi, öncelikle aklı pürüzsüz, ahlaki pürüzsüz, bedeni pürüzsüz olmalı. Musahip tutup, Görgü Görmeli, ya ilim-irfan sahibi olmalı, ya keramet sahibi Derviş olmalı. Kendisi de Rehberi ile Pirine bağlılık ikrarı verip, onların karşısında özünü dara çekip arınmalı. Fakat şimdi Rehber ile Pir Makamına oturanların çoğu yukarıda sıraladığım değerlerden yoksun olmasına rağmen Rehber ile Pir Makamına otururlar ki, bu çok yanlış bir davranış ve Türkiye Aleviliğine telafisi mümkün olmayan zararlar vermektedir.

2=Dede dediğimiz; Rehber, Pir, Mürşit Makamında oturanların kıskançlığa mahkûm olup bölünmemeleri, birbirleri aleyhine propaganda yapmamaları gerekiyor. Fakat bu yanlışlıkların had safhaya ulaştığını ve dede dediğimiz bazılarının hem birbirlerinin aleyhine çalıştıklarını hem kendi atalarının yolunu terk edip, siyasi örgütlerin arkasına takıldıklarını görüyoruz. Daha beteri, o örgütlerin siyasi yapısı paralelinde birbirlerine karşı düşman olmuşlar ki, bu davranış Türkiye Aleviliğini bitirecek en büyük tehlike, zira O İnanç Önderlerinin bu yanlış davranışı Türkiye Alevilerini paramparça edecek.

3-Gayet tabii her kişinin siyasi görüşü olur, olması da gerekir, o kişiler Rehber, Pir, Mürşit Makamında olsalar bile, siyasi düşüncesinin olmasında hiçbir sakınca yoktur. Fakat o kişiler hiçbir zaman siyasi kimliğini inançsal kimliğinin önüne koymamalılar! O yanlış düşünenler hem Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine hem kendi atalarının hizmetine hıyanet ederler hem gelecek nesillerinin geleceğini karartırlar.

4=Önceleri Alevilerin bir Dergâhları, bir de Pirleri, Mürşitleri vardı, insanlarımız o üç inançsal değer sayesinde düzenini sağlıyor, birlik-beraberlik içinde yaşıyorlardı. Fakat örgütlenmeler başlayıp, insanlar değişik türde örgütlenmeye başlayınca, yetmişli yıllardan itibaren Alevilerde örgütlenmeye başladılar. Alevilerin ilk örgütlenme biçimi sadece inançsaldı, fakat Aleviler örgütsel anlamda güçlenince, örgüt içine bazı siyasi örgütlerin elemanları sızdı. O örgütlerin elemanları, Alevi Derneklerine sızınca, Alevi Dernekleri değişik siyasi düşüncelere sahip grupların çatışma alanına dönüştü. Siyasi örgütler; Alevi Dernekleri bünyesinde çatışmaya başlayınca, Alevi İnanç Önderleri susmayı, hatta destek olmayı seçti ve Alevi İnanç Önderlerinin o yanlış davranışından sonra, siyasi gruplar düşüncelerini Alevi inancının önüne geçirmeyi başardılar. Oysa

Türkiye Aleviliğinde, İnanç Önderlerinin konumu çok önemliydi, zira bu toplumun, asırlar boyu ne Jandarma ne Polis ne Mahkeme ile işi olmuştu. Taliplerin arasında bir sorun oluşunca ya Rehberi ya Piri oraya gidip bir cem düzenlemiş, o cemde taraflar dara çekilmiş, dara çekilen talipler, şahide gereksinim bırakmadan yaptıklarını dile getirmişti. Özünü dara çeken talibi dinleyen; Rehber, ya da Pir, taraf tutmadan adil bir kararla talipleri barıştırmıştı. Fakat Türkiye Alevileri önce kendi yerinden-yurdundan ayrılıp, daha sonra örgütlenmeye başlayınca, özellikle Alevi örgütlerinin içine değişik siyasi düşünceye mensup gruplar sızınca, eski inançsal düzen büyük oranda bozuldu. Oysa siyasi örgütlerin elemanları Alevi hareketinin içine sızıp, Alevilerin İncasına bu zararı vermeye başlayınca, Alevi İnanç Önderinin yapmaları gereken şeydu: Alevi hareketinin içine sızan siyasi örgütlerin elemanlarını çağırıp, önce bu davranışın yanlış olduğunu söylemeleri gerekirdi. Yapılan ikazı dinlemeyip, aynı hareketlerine devam edenler derhal Alevi örgütünden uzaklaştırılmalıydı. Bu yapılmadığı gibi, başta dede olduklarını iddia eden bazı kişiler onların safına geçti, daha sonra İnanç Önderlerini örnek alan birçok Alevi genci onların safına geçti ve Türkiye Aleviliği şimdi içinde bulunduğu çıkmaz sokağa girdi.

5-Aleviler hem cemlerinde; Allah, Muhammet, Ali diyerek, bu yola bağlı olduklarını söylüyor hem onların eseri olan Kur'anı Kerim ile mesafeli duruyorlar ki, bu büyük bir çelişki ve Aleviliği bitiren bir yaklaşımdır. Zira Alevi Bilim İnsanı, Muhammed'i İslam'ı siyasi-ticari çıkarına malzeme eden Emevi faşizmi maşaları ile karşı karşıya geldiğinde, Emevi maşaları bilimsel açıdan köşeye sıkışınca, Kur'anı Kerimden Arapça birkaç ayet okur, Aleviliği savunan Bilim İnsanlarımızı sustururlar. O halde önce İnanç Önderiyim diyen insanların Kur'anı Kerimin özünü kavrayacak oranda bilgi sahibi olmak zorundalar. İnanç Önderlerinin yanısıra, durumu müsait olan her Alevi, çocuklarını Arap Dili ve Edebiyatı üzerine okutup uzmanlaştırmalı ki, onlar; Emevi faşizmi maşalarıyla aynı platformda karşı karşıya geldiklerinde, onlar gene Kur'anı Kerimin ayetleriyle konuştuklarında, Alevi Bilim İnsanları da aynı Kur'anı Kerimin ayetleri ile onlara cevap verip sustursunlar. Görünen O ki, Alevi Önderiyim diyenler bu işe fazla ilgi göstermedikleri için, karşı karşıya geldikleri Emevicilere doyurucu bir cevap veremeyip mahcup oluyorlar. Aleviler İnanç Önderleri ile Bilim İnsanları böyle bir yeteneğe sahip olamadıkları için, görev; Sünni ailenin evladı olan Mustafa Cemil Kılıç'a düşmüştür. İşin en garip yanı; Mustafa Cemil Kılıç, Emevi faşizmi maşalarına karşı Muhammed'i İslam'ın özü olan Aleviliği savunduğu için, Emeviciler tarafından Öğretim Üyeliği görevinden uzaklaştırıldı. Bazı kendini bilmez Aleviler ise İlahiyat Fakültesi mezunu olduğu için, Alevi Dernekleriyle, Alevi Vakıflarına panelist olarak çağrılmasına karşı çıkarlar. Daha beteri, yukarıda işaret ettiğim akıl yolunu terk eden Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu yöneticileri, Alevilerin başka hiçbir sorunu yokmuş gibi şu kararı aldılar: Bundan sonra bir Alevi hakka yürüdüğünde, O Alevinin cenazesinde Kur'anı Kerim okunmasın. Oysa bu karar çok yanlış-yersiz ve ülkemizi teslim alan Emevi faşizmi maşalarının işini kolaylaştırıcı bir karardır. Evet, Kur'anı Kerim, cenazelerde, hayrat lokmalarında okunacak bir dua kitabı değil, Muhammed'i İslam'a inanan her toplumun kendi diline çevirip başucu kitabı olarak bulundurması, her zaman okuyup, Yüce Allah'ın tarif ettiği yoldan yürüyüp, yanlışla düşmemesi için gönderilmiş bir rehberdir. Fakat Avrupa

Alevi Birlikleri Konfederasyonu bu akılcı yolu seçip, bu yönde karar alacağına, bunu yapmadı, o akıldışı kararlar, ülkemizi ahtapot gibi sarmalayan Emevi faşizmi maşalarının değirmenine su taşımış oldu. Bu harika karardan dolayı, Konfederasyon yöneticileri, özellikle Alevi hareketi sayesinde baş köşeyi kapıp, dede olanları tebrik ediyorum, zira büyük bir başarı elde ettiler.

6-Alevi Derneklerinde verilen folklor, Semah, saz gibi kursları, bazı dostlarım Alevi inancının bir parçası olduğunu sanırlar, oysa Semah hariç, diğer etkinlikler inançsal öğreti değil, sadece gençleri derneğe bağlamak için kullanılan birer araçtır. O araçlar kullanılıp gençler derneklere motive edilsin, bu çok akıllıca bir uygulama, ama şunu hiçbir zaman unutmayalım: Alevilerin şimdi içinde bulundukları çıkmazın nedeni saz çalamaması, folklor oynayamaması değildir. Başta İnanç Önderlerimiz olmak üzere, bilgidен yoksun oluşumuzdan, bu bilgi yoksunluğunu gidermenin yoluysa şudur:

A-Gördüğüm kadarıyla başta İnanç Önderlerimiz olmak üzere, Alevilerde muazzam bir beyin tembelliği var, bu beyin tembelliğini aşmamız için özel kursların açılması, o kurslar yoluyla gençlerimize okuma hevesi kazandırılması, değişik türden kitapların okutulması ve bu yolla bilgi sahibi olmalarının sağlanması gerekir.

B-Başta İnanç Önderlerimiz olmak üzere, Alevilerin çoğunda akıcı konuşma yeteneği yok denecek derecede zayıf olduğu için, açık oturumlarda konuşma sıkıntısı çekerek, mahcup duruma düşerler. Bu eksikliğin giderilmesi için, gene kursların açılması, başta İnanç Önderlerinin çocukları olmak üzere gençlere akıcı konuşma biçimi öğretilmeli.

C=Asırlar boyu bilimsel yaşamın dışına itilen Aleviler, bilim adamı bakımından çok zayıf durumdalar ve bu zayıflık açık oturumlarda açık seçik görülmektedir. Zira açık oturumlara katılan Alevi Bilim İnsanları, rakiplerinin ortaya koydukları; çoğu gerçek olmayan belgelerle konuşurken. Alevi Bilim İnsanları ile Alevi İnanç Önderleri ya bir kısım yabancı belgeler ortaya koyup yarım yamalak cevap verirler, ya temelsiz bilgi ile konuşup, mahcup duruma düşerler. Bu durumda kurtulmak için, gene başta İnanç Önderi dediğimiz insanların çocukları olmak üzere yeni yetişen gençlerimizin bilime teşvik edilsin ki, onlar konuları iyice araştırıp net belgeler elde etsin, katıldıkları açık oturumlarda elindeki belgelerle konuşup, mahcup olmaktan kurtulsunlar.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNDE BEKTAŞİ VE BABAĞAN KOLU

Türkiye Aleviliğinde olması gereken bazı hususlara işaret ettikten sonra, Alevileri bir çatı altında toplayan; inanç ve aydınlanma örgütü olan Bektaşî ve Bektaşilikten ayrılan Babağan koluyla ilgili bilgiyi paylaşmaya çalışacağım. Bilindiği gibi, adını Hünkâr Hacce Bektaş Veli Efendimizden alan Bektaşilik, sadece Türkiye Alevilerini bir çatı altında toplayan inançsal bir örgüt değil. Bektaşilik aynı zamanda bu coğrafyada yaşayan bütün Müslümanları bir araya getirip, Hristiyan Bizans'a karşı mücadele veren önemli bir organizasyondur. Dolayısıyla Muhammed'i İslam'ı temsil eden bu inançsal örgütün iki önemli özelliği vardı, bu özelliklerinden biri kişi ile Yüce Allah arasındaki gönül bağına karışılmaması, diğeriye insanlara ilmin-irfanın yolunu

göstermesiydi. Dolayısıyla Sulucakarahöyük denilen küçük bir köyde filizlenip, Avrupa'nın ortasına kadar yayılıp, insanların gönlünde yer bulan Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşünceleri, Ulu Pirimizin sayesinde. Hünkâr Hacce Bektaş Veli Efendimiz yaşadığı süre içerisinde oluşturduğu düşünce, Ulu Pirimizin Hakka yürümesinden sonra, manevi evlatları olan Habip ile Hızır Lale Efendilerimiz zamanında da sürdürülmüştür. Fakat O İki Gönül Sultanı da Hakka yürüyünce, Ulu Dergâha; Derviş kisvesi altında bazı uygunsuz insanlar sızıp, Dergâhın yapısına zarar verip orijini zedelemişlerdi. Fakat Balım Sultan Efendimizin 16. Yy.'da Ulu Pirin Dergâhına gelip, bu inançsal-bilimsel mekâna çekidüzen vermesiyle, Dergâh tekrar eski haline kavuşup, insanların inançsal-bilimsel merkezi haline gelmişti. Balım Sultan Efendimizin zamanında dergâh o kadar yüce bir seviyeye gelir ki, Ziya Şakir, Dinler Tarihi adlı eserinde belirttiği gibi Hünkâr Hacce Bektaş Veli Dergâhının talibi olan Osmanlı İmparatorluğunun Padişahı İkinci Beyazıt, o zaman Dergâhın Postnişini Olan Balım Sultanı, 1512 yılında Saraya davet edip, Sarayda kendisine görgü gördürür. Fakat Sulan Beyazıt'ın o hareketi; gene yukarıda belirttiğim gibi, İstanbul'daki Emevi maşalarının hoşuna gitmez, o zaman Trabzon Valisi olan Selim durumdan haberdar edilip, İstanbul'a çağrılır. Selim İstanbul'a varınca, akıl hocaları tarafından hazırlanan askerle Sarayın etrafını kuşatır, öz babasını önce tahttan indirtip yerine geçer, ardından adaya gideceksin diye saltanat kayığına bindirtir, sonra kayıkta boğdurtur, böylece Osmanlı İmparatorluğunun merkezi Emevi faşizmi maşalarının eline geçmiş olur. Osmanlı İmparatorluğunun merkezi olan İstanbul, Selim üzerinden Emevi faşizmi maşalarının eline geçince, gene Emeviciler tarafından kışkırtılan Selim, Osmanlı İmparatorluğunun Başkenti İstanbul'dan başlattığı katliamları Mısır'a kadar sürdürüp, Muhammed'i İslam'a inanan insanları yok ettikten sonra kendisini halife ilan eder. Emevici Selim hilafet ile saltanatı birleştirdikten sonra tamamen despotlaşır, ülkemizde var olan İslami-insani tüm değerleri ortadan kaldırtır ve o arada ülkemizde yaşayan bütün Müslümanların inanç merkezi olan Hacce Bektaş Veli Efendimizin Dergâhı kapatılıp, arşivleri yok edilip, Ulu Dergâhın bilimsel yapısı bitirilir. Sadece ülkemizde yaşayan Aleviler değil, Muhammed'i İslam'a inanan bütün Müslümanlara yapılan o zulümden sonra Hünkâr Hacce Bektaş Veli Efendimizin Yüce Dergâhı bir daha eski gücüne ulaşamaz, zira Dergâhın öznesi olan İlim, İrfan, Adalet, kardeşçe paylaşım, barış gibi yüksek değerler yok edilir. O Yüce Değerler yok edilince, Dergâhın bünyesinde büyük bir boşluk oluşur, o boşluğu fırsat bilen ve çoğu Alevi bile olmayanlar pirlğe soyunup, talibe Birşey vermeden Dergâh adına Hakule toplarlar. O durumdan rahatsız olan bir kısım Bektaşî ayrılıp, BABAGAN adında yeni bir inançsal boyut oluşturup, Aleviliğin bilimsel yanını öne çıkarmaya çalışırlar. Yani; Babağan kolunu oluşturanlar, para toplamakla Rehberlik, Pirlık, Mürşitlik gibi Yüce Makamlara sahip olunamayacağını, Caferi, Şii, Nusayri gibi Alevi kollarının yaptığı gibi, Muhammed'i İslam'ın özü olan bu inanç biçiminin, ancak bu uygulama biçimi ile varlığını sürdürebileceğini ortaya koyarlar. Bilindiği gibi hem Şiiler hem Caferiler şöyle yaparlar: İnanç Önderi olmak isteyen kişi, ilk basamaktan başlayarak okur, her yılsonu imtihana girip bir kademe yükselip Ayetullah mevkiine gelir. Aleviliğin diğer kolu olan Nusayrilikte ise Yol Önderi olmak isteyen kişi aynı şekilde ilk basamaktan başlayarak okur, her yılsonu imtihana girip, bir kadem yükselip Şeyhlik Makamına gelir. Bektaşilikten ayrılan Babağanlarda, Dedebaba olmak isteyen kişi, ilk

basamaktan başlayarak okur, her yılsonu imtihana girerek belirli sınavlardan geçip bir kademe yükselir, gerekli olan belgeyi aldıktan sonra, Dedebaba olarak Posta oturur ki, olması gerekende budur. Zira toplum önderliğine soyunan kişinin ilmi-irfanı yok ise, Kerameti-fazileti yok ise, ahlakı arıduru değilse, sadece atalarım talipleri dolaşıp Hakule toplardı, onların evladı olarak bende Rehber, ya da Pirim deyip, İnanç Önderliğine soyunurlarsa, talipleri götürecekleri yolun sonunda selâmet yoktur! Duvara toslayarak kafasını yarma, ya da karanlıkta kalma vardır. Yukarıda sıraladığım erdemlere sahip olmayanların egemen oldukları Hünkâr Hacce Bektaş Veli Efendimizin Dergâhı uzun süre gücünü yitirir. Fakat 16. Yy.'da Balım Sultan Efendimizin öncülüğünde güzel bir hizmet verilmesiyle, dergâh tekrar eski konumuna getirip, ülkemizde yaşayan Alevilerin tamamı tarafından yüce bir makam olarak kabul edilir. Fakat Hünkâr Hacce Bektaş Veli Efendimizin Dergâhını şimdi temsil eden zat, bana göre hem bu Yüce Makama hem kendi şahsına yakışmayan işler yaptı. Örneğin: Emevi faşizminin ülkemizin her tarafını ahtapot gibi sardığı, ülkemizde yaşayan; başta Aleviler olmak üzere aydınlığı savunan halkımıza yaşamı zehrettiği bir süreçte. Ulu Pirimiz Hünkâr Hacce Bektaş Veli Efendimizin Makamında oturan Veliyettin Ulusoy. 2011 yılında yapılan genel seçim sırasında, ülkemizdeki Emevici kadroların ekmeğine yağ süren Turgut Öker gibi bir Ehlibeyt düşmanının peşine takılıp, onun milletvekili olması için çalıştı Turgut Öker seçimi kazanmayınca kayıplara karıştı. Oysa Hünkâr Hacce Bektaş Veli'nin O Yüce Makamını temsil eden Veliyettin Ulusoy'un görevi Turgut Öker'in peşine takılıp, onun milletvekili olmasını sağlamak değildir. Onun görevi: gerek yurt içinde gerek yurt dışında olsun, Muhammed'i İslam'a inanan Müslümanların Kanaat Önderlerini bir araya getirip, ülkemizi ahtapot gibi saran bu Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarına karşı nelerin yapılabileceğini konuşmaktır. Fakat Veliyettin Ulusoy bu asli görevini yapmadığı için, Türkiye Alevilerinin gönlünde iyi bir yer edinmedi. Türkiye Aleviliğinin Bektaşi ve Babağan kolu hakkında bir nebze bilgi verdikten sonra, şimdi Aleviliğin diğer kolu olan Mevlevilikle ilgili bir özet sunmaya çalışacağım.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNİN MEVLEVİ KOLU

Bilindiği gibi bu ülkeye gelen ilk İslam Ermişlerinden biri olan Mevlâna Celaleddin'i Rumi Efendimiz, 1077 yılında Süleyman Şah tarafında Konya'da kurulan Anadolu Selçuklu devletinin 1250'de dağılmaya yüz tuttuğu süreçte gelip, Anadolu Selçuklu Devletinin Başkenti olan Konya'ya yerleşir. Mevlâna Konya'ya geldiğinde, Emevi gericiliğine yakın bir yapıdaydı, ama Tebrizli Şems ile görüşüp Hakikat Deryasına daldıktan sonra bütün kitaplarını yakar, Tevhide yönelerek, şimdi dünya halklarının önünde saygıyla eğildiği Mevlâna Celaleddin'i Rumi olur. Hakikat Deryasına dalan Ulu Pirimiz Mevlâna, o kadar yüce bir makama ulaşır ki, o günün Emevi faşizmi maşaları, Mevlâna Efendimizin can dostu-sırdaşı olan Tebrizli Şemsi öldürmek için Mevlâna'nın oğlu Alaaddin'i ikna edip gönderirler. Fakat kapıya gelip içeriye bakan Alaaddin, babası, annesi, kız kardeşi, erkek kardeşi, Tebrizli Şems, ayakları tavanda, başları aşağıda olmak üzere Semaha dönmekte olduklarını görür ve pişman olup geri döner. Evet, Alaaddin o gün geri döner, fakat daha sonra Konya'nın Emevicileri tekrar Alaaddin'i ikna eder, Şemsi öldürtürler, o cinayetten sonra, güzellikler abidesi olan

Mevlâna, ölünceye kadar oğlu Alaaddin ile konuşmaz, ölmeden önce, küçük oğlu olan Sultan Velede şu vasiyette bulunur: Alaaddin'i yanıma defnetmeyin! Onu şu tepeye defnedin der. Mevlâna Efendimizin hakka yürümesinden sonra ölen Alaaddin, babasının vasiyet ettiği o tepeye defnedilir ki, şimdi Konya'da Alaaddin tepesi olarak bilinen tepe, Alaaddin'in defnedildiği tepedir. Dolayısıyla Konya'dan dünyaya ışık saçan Ulu Pir Mevlâna Celaleddin'i Rumi Efendimizin düşüncesini benimseyen, bu düşünceler doğrultusunda hareket eden topluma Mevlevi denir. Ayrıca Ulu Pirin düşüncelerini içeren ciltlerce kitabı var, her kelimesi bir cevher olan kitaplar okunduğunda, Yüce Pir Mevlâna'nın ne kadar büyük bir değer olduğu, düşüncelerinin ne kadar evrensel içerik taşıdığı rahatlıkla görülür. Fakat her şeyi kendilerine benzetmeye çalışan ülkemizdeki Emevi artıkları, Yüce Pirimiz Mevlâna'nın Ulu Dergâhının yanına cami yaptırarak, O Yüce Pirin Dergâhını da Hünkâr Hacce Bektaşî Veli Efendimizin Dergâhı gibi vakfa çevirip, Vakıflar Genel müdürlüğüne bağlayarak, Dergâhın hakkı olan parayı açıkça gasp etmişler. Bununla yetinmeyen ülkemizdeki Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları, Tayyiban rejiminden aldıkları cesaretle sınır tanımaz bir edepsizlikle, Mevlâna Celaleddin'i Rumi'nin Yüce Dergâhını camiye çevirip, beş vakit namazın kılınacağı bir mekâna dönüştürmeye çalışmaktalar ki, bu büyük bir haksızlık, bu haksızlığa isyan ediyorum! Sadece benim ve ülkemizde yaşayan Alevilerin isyanı yetmez, ülkemizde yaşayan her aydın insanımızın bu haksızlığa isyan etmesi ve Yüce Pirin Dergâhına sahip çıkması gerekir. Evet, arzum bu, ama umutlu değilim, zira Mevlâna Efendimizin eşiyle, kızıyla, oğluyla, sırdaşı olan Şemsi Tebriz'i ile ayakları tavanda, başı aşağıda olmak üzere döndükleri Semaha bile sahip çıkılmıyor. İbadetimizin hakikat ile hemhal oluş aşaması olan Semaha dönüşümüz bile, eğlence yerlerinin oyunu olmuş, buna bir itirazımız olmuyor ise Türkülerin gösterim malzemesi olmuş bir itirazımız olmuyor ise Emevi faşizminin ülkemizdeki maşaları, Mevlâna Celaleddin'i Rumi Efendimizin Yüce Dergâhını da Hacce Bektaş Veli Efendimizin Dergâhını da rahatlıkla camiye dönüştürecekler.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİN TARİKATÇI KOLU

Bilindiği gibi insanların yaşadıkları coğrafyanın iklimi, dış görünümünü, yani cildinin rengini şekillendirdiği gibi, bölgesel kültürde, insanların iç dünyasını, yani inancını şekillendirir. Bu coğrafyada yaşayan insanların inançsal boyutuna baktığımızda, bunu daha açık görürüz, zira tarihi süreçte, bu coğrafyaya değişik kültürlerle mensup birçok topluluk gelip geçmiş, her topluluk bu coğrafyaya değişik içerikte kültürel zenginlik bırakmıştır. Değişik inançsal ve kültürel değerlere sahip olan insanlar, bu coğrafyaya gelip yerleşince, daha önce bu coğrafyada yaşamış insanların hem inançsal hem kültürler değerleriyle, kendilerinin inançsal ve kültürel değerlerini birbirleriyle harmanlayıp bir bütünlük oluşturmuşlar. Buraya gelip yerleşen ve Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini özümseyen Alevilerde, daha önce burada yaşamış insanların inançsal ve kültürel değerlerini kendi değerleriyle harmanlayarak, oldukça zengin inançsal ve kültürel zenginlik oluşturmuşlardı. Ayrıca Moğol zulmünden kaçıp bu coğrafyaya gelip yerleşen kabileler arasında birçok Kerametli Derviş vardı, buraya gelip yerleşen insanların O Dermişlere gönülden bağlılıkları vardı. Dolayısıyla Moğol istilası sürecinde kaçıp buraya gelip, çoğunlukla Doğu ve Güneydoğu Anadolu

bölgesinin koytu yerlerine yerleşenlerle beraber bölgeye gelen Dervişlerin sürdürdükleri yolun menşei, bütün peygamberlerin atası olan İbrahim Peygambere dayanır. O İbrahim Peygamber ki: Allah olduğunu iddia eden Nemrut gibi bir zalimin karşısına çıkıp; sen Allah değilsin, seni de beni de diğer yaratılmışları da yaratan Allah var cesaretini göstermiştir. O İbrahim Peygamber ki: Nemrut tarafından ateşe atılıp yakmakla cezalandırılıp, mancınık adı verilen fırlatma mekanizmasıyla ateşin ortasına atıldığında, Tevhide girip, Allah Aşkıyla havadan pervaz dönerek gelip ateşin ortasına düşendir. O İbrahim Peygamber ki: üç gün üç gece Tevhitte kalıp ateşin ortasına oturan, üç gün sonra Tevhitten ayrıldığında, içine atıldığı ateşin bir gül bahçesine dönüştüğünü görendir. İşte O İbrahim Peygamber, içine atıldığı ateşin, Allah'ın lütfu ile gül bahçesine dönüşünce yerden çıkıp, önce Sana Diyarına, oradan Kenan Diyarına gider. Hem Yüce Allah'ın varlığını-teklğini algılayan ilk insan hem bütün peygamberlerin atası hem Dervişlik geleneğinin Piri olan İbrahim Peygamber, Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı koluna bağlı Alevilerin tevhit Önderidir. Yani: Gönlnü Allah'a teslim edip, hak ile hemhal olan Dervişler, İbrahim Peygamberin temsilcisi, batin ile zahir arasındaki elçidir. Peki, 13. Yy.'da göç edip bu bölgeye gelip yerleşen insanlarla beraber bu bölgeye gelip yerleşen Dervişler, o zamanın insanları üzerinde neden o kadar büyük saygınlık uyandırır? Nedeni şuydu: o zaman doktor, hastane yoktu, olsa bile, insanların onlara verecekleri parası yoktu. O insanlardan biri hastalandığında, hasta ağır, gidecek durumda değilse, O Dervişlerden biri hastanın evine götürülür, Tevhit Cemi hastanın evinde bağlanırdı. Hasta; Dervişin evine gidecek durumda değilse hasta Dervişin evine götürülür, Tevhit Cemi Dervişin evinde bağlanır gerek hastanın evinde gerek Dervişin evinde olsun, bağlanan Tevhit Ceminde Derviş hastayla ilgili rüyalar görür, insanlarımız O Dervişe inandıkları için, görülen rüyalar gerçekleşirdi. Dervişlik geleneği asırlarca bu biçimde devam ederken, Şah İslamil Efendimiz 16. Yy.'da bölgemize gelip Erzincan İline bağlı Çayırılı ilçesinin Başköy adındaki köyde; Pir Sultan Abdal Efendimiz, Kalender Çelebi Efendimiz ve bölgemizin diğer dervişleriyle Tevhit Cemleri yürütür. Günlerce süren Tevhit Cemlerinin yanı sıra, Semaha dönülür, Deyiş, Duazı On İki İmam okunur. Şah İsmail Efendimiz ile diğer Pirlerin bölgemize gelip, Deyişli, Duazı On İki İmamlı, Semaha Dönüslü cemler yaparak bölgemizden ayrılmışlar. Fakat Pir Sultan Abdal geri dönmemiş, Başköy'den ayrılınca, Pülümür İlçemize bağlı Hacılı (Hazuliye) köyüne gelip, orada günlerce süren; Semaha Dönüslü, Deyişli, Duazı On İki İmamlı Cemler bağlamıştır. Pir Sultan Abdal Efendimizin bölgemize gelişi, Semaha Dönüslü, Duazı On İki İmamlı cemler bağlaması, bölgemizde yapılagelen Tevhit Cemlerinin yanı sıra, Semaha dönüslü, Deyişli, Duazı On İki İmamlı Cemlerde icra edilmiştir. Burada şu önemli hususa değinmem gerekiyor, bu bölgenin Tarikatçı Alevileri sadece Tunceli bölgesi değil, Kars'tan Sivas'a kadar olan büyük bir sahaya yayılmış, ama oradan öteye geçememişler. Zira Tarikatçı Alevilik, önce Selçukluların, sonra Osmanlıların egemen oldukları coğrafyanın dışında kalıp, o iki gücün ulaşamayacağı bölgenin dışında kaldığı için, 1517'de, katil Selim tarafından ülkemize taşınan Emevi faşizmi fazla etkili olamamış hem Tevhit hem sazlı-sözlü Cemler yapılmaya devam edilmiş, ediliyor. Tarikatçı Alevilerin, Emevi gericiliğinin egemen olduğu bölgenin dışında kalması nedeniyle, Orta ve Batı Anadolu'da yaygın olan Bektaşilik ile Mevlevilikten ayrı ibadet biçimi vardır. Fakat bu toplum hem Mevlâna Celaleddin'i Rumi

Efendimize hem Hacce Bektaş Veli Efendimize çok büyük saygı duymuş, bu saygı hala devam etmektedir. Bunun somut örneği, Hacca Bektaş Veli Efendimizin Sulucakarahöyüğe geldiği günün anısına yapılan şenliktir. Bilindiği gibi o şenliğe, ülkemizde yaşayan Alevilerin tamamı katılıp, Ulu Pirin bu bölgeye gelişini büyük bir coşkuyla kutlarlar. Gerek Bektaşî gerek Mevlevî gerek Tarikatçı olsun, ülkemizde yaşayan Alevilerin her kesiminin en önemli özelliğiye Ali Efendimiz tarafından yazılmış, tamamı Kur'anı Kerimin işaret ettiği konuları içeren ve yukarıya aldığım BUYRUK dediğimiz büyük esere uygun hareket etmeleridir. Çünkü bu büyük eser, insanların Yüce Allah ile olan gönül bağına karışmayı değil, dünyalık işlerde dayanışmayı-yardımlaşmayı öneriyor. Fakat temelinde her türlü güzellik bulunan bu inanç biçimi, son yıllarda epey yara aldı ki, bu hususu ileride paylaşmaya çalışacağım. Şimdide, İbrahim Peygamberden önce var olan bir inançsal belgeyi buraya alıp, İnanç Önderi olmak isteyenlerin asırlardan önce bile nasıl bir imtihandan geçtikleri öğrenilsin.

“İNSİYE” YANİ İRŞAT OLMA İMTİHANINDAN GEÇME BİÇİMİ

Bütün yaratılmışlar arasında üretken-yaratıcı güce sahip olan tek yaratık insandır, ama üretken-yaratıcı güce sahip olan insan, hep hata yaptığı, eline fırsat geçince o yaratıcı gücünü kullanarak, diğer yaratılmışların hakkını gasp ettiği için. Yüce Allah, onların yapacakları gaspı önlemek için, gene onların arasında kimini Peygamber, kimini Veli, kimini Ermiş, kimini Derviş Unvanıyla şereflendirerek, doyumsuz insanların arasına göndermiş, onlar üzerinden gönderdiği öğütler ve uyarılarla, onların o haksızlıklardan uzaklaştırıp, doğru yola davet etmeye çalışmıştır. Fakat Yüce Allah'ın görevlendirdiği o seçkinler, her şeyi Allah'tan beklememiş, Yüce Allah'ın kendilerine verdiği görevi tam layıkıyla yerine getirebilmek için, daha üstün bir vasfa-meziyete sahip olabilmek için, beşerî duygu ve düşüncelerden arınmak amacıyla birçok imtihanlardan geçmişti. O imtihanlarda pek kolay değildi, o imtihanları verip, yüksek mertebeye ulaşmak için meşakkatli bir yolu azimle yürümeleri gerekiyordu. Dolayısıyla zor ve meşakkatli olan o yolun bir örneğini; araştırmacı-yazar Cihangir Bener'in “Bâtını Doktrinler Tarihi” adlı eserinin 29'dan 32. Sayfasına kadar olan bölümünden alıntı yaparak, bilginize sunmaya çalışacağım.

“Osiris'in müritlerinden olup, ondan 6,000 yıl sonra yaşayan Hermes, (İdris) günümüzden 16000 yıl önce beraberindeki bir güç ile Nil Deltası'na çıkar burada bir Atlantis kolonisi kurup, Osiris dinini Mısır'da yaymaya başlar. Sais'de bir tapınak inşa eden Hermes (İdris) için Mısır'ın ünlü ölüler kitabında “ilahi kelamın efendisi ilahi sırların sahibi” diye bahsedilir. Hermes'e, (İdris)e Yunanlar hem kral hem büyük rahip hem din kurucusu; üç defa büyük anlamında “Trimejit” sıfatını layık görmüşlerdir. Hermes rahiplerinin; günümüzden yaklaşık 13,000 yıl önce inşa ettikleri Mısır piramitleri hem firavunların mezarı hem İnisiyasyon okulu olarak kullanılmıştır. İnisiyasyon ise şöyle yapılır: İnsiye olmak isteyen rahip adayın gözleri bağlanır, önünde Osiris'in dişil ifadesi olan İsisin, yüzü örtülü bir heykelinin bulunduğu mabedin kapısına getirilir. Burada adaya; İsisin yüzünü şimdiye kadar hiçbir İnsiye olmamışın göremediği belirtilip, dönmesi için halen şansı olduğu söylenirdi. Eğer aday bir zaaf

içinde, ya da menfaat beklentisiyle gelmişse, bulacağı şeyin çıldırma ve ölüm olacağı söylenirdi. Mabedin kapısında biri kırmızı, diğeri de siyah olan iki sütun vardı. Kırmızı sütun Osiris'in nuruna ulaşma şansını, siyah sütun ise ölümü simgeliyordu. Aday mabetten içeri girme konusunda ısrarlıysa; rehberi onu dış avluya götürür, gözlerini açar, sonra oradaki görevlilere teslim ederdi. Orada bir hafta kalan adaya, basit ruh arındırma işlemi uygulanırdı. Sınav akşamı aday; içinde bir dizi heykel, bir mumya ve bir iskeletin yer aldığı loş bir koridordan geçiren rahipler; adaya hala geri dönme şansının olduğunu söylerdi. Aday ilerlemekte ısrarlıysa, onu duvardaki dar bir delikten içeri sokarlardı. Ancak bir kişinin sürünerek geçebileceği geçit, Osiris tapınağı, yani büyük piramidin girişi kapısı idi, o kapıdan içeri giren aday artık geri dönemezdi, adayın önünde iki hedef vardı ya başarmak ya yok olmaktı. Aday bu geçitte zorlukla ilerlerken derinlerden gelen bir ses ona, "bilim ve kudrete göz diken akılsızlar bu geçitte telef olur" diye uyarırdı. Geçit giderek dik bir yokuş halini alır ve yolun sonunda aday kendini, dibi görünmeyen bir kuyunun başında bulurdu. Adayın buradan tek kurtuluş şansı; başının üstünde bulunan ve zorlukla seçilebilen dik bir merdivendi. Kuyuya düşmeyen, ne yapacağını bilip orada aciz kalmayan aday, merdiveni tırmanır yukarı çıkar, kendisini içinde dev heykellerin bulunduğu geniş bir salonda bulurdu. Orada "kutsal semboller muhafızı" denilen görevli rahip; adayı karşılar, birinci sınavı başarıyla tamamladığı için kendisini kutlardı. Bu salonda yer alan yirmi iki dev heykelin altında yirmi iki temel sırrı ifade eden aynı sayıda harf ve onların sayısal sembolleri vardı. Bunlardan (1) sayısıyla (a) harfi, tanrının ve onun yeryüzündeki en yüksek ifadesi olan insanın sembolü olduğunu öğrenen adaya, diğer sırlar da sırayla öğretilirdi. Bu mabetteki tüm sırları öğrenen aday, daha sonra merkezi ateş odası denilen odaya götürülürdü. Odada dev alevler gören adayda tereddüt belirirse, rehber ona korkmamasını, kendisinin de bir zamanlar aynı alevlerden geçtiğini söyler, adayın tereddüdünü gidermeye çalışırdı. Rehberin o sözlerinden cesaret alan aday, alevin arasına dalar, yanmadan rahatlıkla karşıya geçerdi. Böylece ateş sınavını geçen aday, sonra su sınavı ile karşılaşır. Aday, karanlık, içinde su ile dolu derin çukurlar bulunan bir yolda ürpertiler içinde, boğulmadan geçmeğe çalışırdı. Onu da başarıyla tamamlayan adayı, iki görevli rahip karşılar, içinde rahat bir yatak bulunan bir odaya bırakırdı. Burada aday, derinden gelen rahatlatıcı bir müzik sesinin de etkisiyle kendinden geçerdi. Sabah uyanan aday, karşısında çınlıçplak ve çok güzel bir kadının durduğunu görürdü. Kadın, adaya içki sunar, kendisinin sınavı başarıyla geçenlere sunulan bir ödül olduğunu söylerdi. Aday, kadının bu sözlerine kanıp, kendisine sunulan içkiyi içer, kadının kendisiyle cinsel ilişkide bulunmasını teklif ederse, az önce içtiği içkinin de etkisiyle uyurdu, uyandığında ise yalnız olduğunu görürdü. Kısa bir süre sonra odaya, mabedin başrahibi gelir; adaya daha önceki sınavları başarıyla geçmiş olmasına rağmen, kendisini yenmeyi başarıp, nefsine hâkim olamadığı için, ömür boyu karanlıkta yaşamaya mahkûm olduğunu söylerdi. O aday, bir daha hiçbir zaman dışarı çıkmadan o küçük odada hapis hayatı yaşardı. Aday, içkiyi, kadını reddederse, elinde meşalelerle gelen 12 görevli rahip, kendisini alır, başrahip ile diğer görevlilerin beklediği siyah-beyaz taşlarla döşeli Osiris Mabedine götürürlerdi. Burada Osiris'i simgeleyen bir heykel, onun eşi, kucağındaki oğlu Horus'u simgeleyen İsis heykeli vardı. Başrahip, adayı burada göreceği tüm sırları hayatı pahasına saklayacağına dair yemin ettirdikten sonra, onu kardeş rahip olarak ilan ederdi. Böylelikle; çirak rahip unvanı alan adayın

önünde uzun bir öğrenme dönemi başlardı. Çıracılık süresi kişiden kişiye değişirdi. Çünkü çıracı rahip, ancak; rehberi olan üstat rahibin kararıyla bir üst kademeye geçebirdi. Yıllarca süren o dönemde çıracı rahip sürekli ders alır, hücrelerinde hep arınma; kemale erme zikri yapardı. Bu uzun bekleme döneminde çırağın görevi sadece öğrenmek olduğu için, hem gözaltında tutulur, sert kurallara büyük bir disiplin içinde uyması itaat etmesi telkin edilir hem verilen emre uyan hem öğrenen hem arınan çıracı kendisinde bir değişim olduğunu hissediyordu. Çıracıdaki değişimi gören rehber, artık zamanın geldiğine karar verip, hakikatin yakında ifşa edileceği müjdesini çıracı rahibe verirdi. Başrahip çırağa, hakikat nuruna ulaşması için ölmesi, yeniden doğması gerektiğini, yoksa Osiris'in yüce meclisine katılmasının mümkün olmayacağını söylerdi. Çıracı; kendimi feda etmeğe hazırım derse, görevli rahip onu alır, bir köşesinde açık bir mezar bulunan yeniden doğuş odasına götürürdü. Başrahip burada ölümün herkes için mutlak olduğunu, ancak her canlının yeniden doğacağını söyleyip, çırağı mermer mezara sokar, kapağı kapatırdı. O karanlık içinde kendisiyle baş başa kalan çıracı, mezarda ne kadar kaldığını bir süre sonra algılayamaz hale gelirdi. Fakat aslında sadece bir gece mezarda kalan çırağa, bu süre çok uzun gelirdi. Çıracı, ancak sabaha karşı başının hemen üstünde küçük bir deliğin olduğunu fark ederdi. Beş köşeli yıldız şeklindeki bu delik öylesine ayarlanmıştı ki, sabah olunca şehir yıldızı Sotis'in ışığı tam o deliğe vurur, onu pırlıl pırlıl parlatırdı. Bu yıldız, çırağa, tanrı varlığının ispatı, hakikatin nuru gibi görünürdü. Işık yavaşça azalmaya başlayınca mezarın kapağı açılır, başrahip; çırağa şu müjdeyi verirdi: sen dün akşam öldün! Osiris'in ışığını görüp, yeniden doğdun, artık büyük sırları öğrenmeğe hak kazanan bir insiye kardeşimiz oldun" derdi. O açıklamadan sonra yeni "üstat rahip, büyük doğu" denilen üstat rahiplerin hazır bulundukları geniş salona götürülür, törene burada devam edilirdi. Salonun kapısı, içeri girenlerin başını eğmesini gerektirecek kadar alçak yapılmıştı. Büyük doğu odası denilen salonda, başrahibin kürsüsünün üstünde, bir eşkenar üçgenin ortasındaki gözün içinden çıkan ve kaynağı belli olmayan güçlü bir ışık vardı. Bu her şeyi gören "Osiris'in gözü" sembolüyüdü. Hyorofan adı verilen başrahip, şu konuşmayı yapardı: Bu noktaya kadar gelen sen, artık büyük sırların eşğine dayanmış oldun. Bundan önce sana verilen sırlar, küçük sırlar, yani İsisin sırlarıydı. Şimdi ise, büyük sırları, yani Osiris'in sırlarını elde edeceksin. Tanrı Osiris, kendisi, karısı İsis, oğlu Horus'dan oluşan bir üçlem'dir. Osiris, yaşamın doğduğu kutsal babayı, İsis, onun üretken yanını, Horus ilahi kelamı, maddi âlemi remz eder. Tanrı bir bütündür ve tektir. Bu üç kişilik bölünme zaafın değil, mükemmelliğin ifadesidir. Bu yüce varlıktan doğan insanlar, birer ölümlü tanrıdır. Yüce Tanrı'ya ulaşmaya çok az kalan kâmil insan, ölümsüz insandır. İlahi düzende hiçbir şey küçük olmadığı gibi, büyükte değildir. Ne mutlu bu sözleri anlayana, zira bunları anlamak, yüce sırlara sahip olmak demektir. Bu sırları kalbine göm ve onu ancak kendi eserlerinde ifşa et" diyerek son telkinlerde bulunurdu şeklinde vermektedir.

İnsiye, yani irşat olma imtihanını bu kitaba neden alma gereği duydum biliyor musunuz? Yukarıda işaret ettiğim gibi, bir kısım insanlar haksızlığa yönelince, Yüce Allah, o haksızlıkları yapanları uyarmak için bazı güzel gönüllü kişileri görevlendirip, onları hem uyarmak hem durdurmak istemiş. Bu bağlamda: Mu, Atlantis, Hermes, Zerdüş, Budizm, Şamanizm, Menahayzm, Musevi, Hristiyan, İslam gibi dinleri

yaymakla görevlendirilen Yüce Gönüllü Zatların yaşam öykülerine baktığımızda onların ya bir mağarada ya ormanlıkta ya تنها bir yerde tek başlarına uzunca süre ibadet ettiklerini, arınıp Ermişlik Mertebesine ulaştıklarına inandıktan sonra, Yüce Allah'ın Emirlerini Tevhit yoluyla alıp zahirde insanlara öğrettiklerini görüyoruz. Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşünceleri doğrultusunda hizmet veren: Hallacı Mansur, Sultan Ahmet Yesevi, Lokman Pirende, Şemsi Tebriz'i, Hacce Bektaş Veli, Mevlâna Celaleddin'i Rumi, Hacce Bayramı Veli, Taptuk Emre, Yunus Emre, Karaca Ahmet, Şah Kulu, Abdal Musa, Pir Sultan Abdal olmak üzere. Gönül Sultanlarımızın çoğunun arınmak için Dergâhların yanına; çilehane dedikleri küçük bir oda yaptırıp, o odada günlerce tek başına ibadet edip, Ermişlik Mertebesine ulaştıktan sonra İnanç Önderliği yapmaya başladıklarını görüyoruz. Fakat şimdi böyle bir arınmanın olmadığını, kiminin Rehber, kiminin Pir, kiminin Mürşit olarak Muhammed'i İslam İnanıcının Önderliğini yapmaya soyunanların çoğunun arınmadan, nefsini yenmeden bu önemli görevi üstlendiklerini görürüz. Oysa bu hususa Şahı Velayet Ali Efendimiz şöyle işaret eder “Var ise cevherin, dök ortaya ibret alsınlar, bir şey bilmiyorsan, uslu otur ki, seni kâmil bilsinler”. O halde bu sözler rehber edinip, arınmak ve nefsini yenmek lazım, nefsini yenmeyi başaramayan, ilim-irfan sahibi olmayanların bu ulvi görevi üstlenmemeleri gerekmektedir. Yukarıda işaret ettiğim meziyetlere sahip olunmadan bu görevi yapanlar var ise onlar hem bu halkın inancına hem bulundukları makama ne kadar zarar verdikleri bilincinde değiller. Bu inanç biçimine verdikleri zararın bilincinde olmalarına rağmen, toplumun İnanç Önderliğine soyunuyorsa, Yüce Allah'ın gazabına uğramaları kaçınılmazdır.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNDE “DEDE” DEYİMİ

Genel kural; bir toplumda yapısal bir eksiklik var ve o eksikliğin giderilmesi gerekir ise o toplumun akil insanları bir araya gelip akıllarını birleştirir, o eksikliği gidermek için projeler oluşturur, o projeler uygulamaya konulup o eksiklik giderilir. Dolayısıyla Türkiye Aleviliğinin birçok yapısal eksikliği vardı, o yapısal eksikliğin giderilmesi için akılların birleştirilmesi, akılların birleştirilmesi içinse örgütlenmeleri gerekirdi nitekim öyle oldu, Aleviler hem yurt içinde hem yurt dışında örgütlendiler. Fakat yaşananlara baktığımızda, Alevi örgütlerini yöneten üst düzey kadroların çoğu var olan eksiklikleri gidermek şöyle dursun, akıllara durgunluk veren birçok kavram kargaşası yarattıklarını görüyoruz. Örneğin: Önceleri Türkiye Aleviliğinde, Rehberlik görevini yapanlara Rehber, Pirlik görevini yapanlara Pir, Mürşitlik görevini yapanlara Mürşit denirdi. Fakat Türkiye Alevileri dernekler kurup, örgütlenmeye başlayınca her dernek kendi bünyesinde İnanç Önderleri Kurulu oluşturdu, oluşturulan O İnanç Önderleri Kuruluna, Dedeler Kurulu adı verildi. Oysa bu çok yanlış bir adlandırmaydı, zira yukarıda işaret ettiğim gibi, Türkiye Alevileri her makama ayrı bir ad vermiş, o makamı temsil edenlere o adla hitap edilmişti, şimdide aynı makamları temsil edenlere aynı adla hitap edilebilirdi. Fakat bu akli yol bırakılıp, bu üç makamı temsil edenlere dede diye hitap edildi, o hitap süreç içinde Alevilerin geneli tarafından benimsenerek, bu üç makamı temsil edenlerin arasında kavram karmaşası yaratıldı. Gerçi daha sonra Cem Vakfı; Dedeler Kurulunun adını değiştirip, İnanç Önderleri Kurulu yaptı, ama o karmaşa ortadan kaldırılmadı. Gene bu üç inançsal makamı temsil eden kişiler, temsil

ettikleri makamın adıyla değil, toptancı bir anlayışla, o üç makamı temsil eden kişilere dede demeye devam ediyor.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNDE REHBER MAKAMI

Şahı Velayet Ali Efendimiz, insan bilmediği-tanımadığı şeyin düşmanıdır der ya, bu söz sanki Türkiye Aleviliği için söylenmiştir, zira Rehber olan kişilerin kimi temsil ettiğini bilmeyen bazıları, bu makamı küçümsemekte, Rehber Makamında oturanları cemlerde birer hizmetçi gibi görmekteler. Oysa İslam Peygamber Muhammet Mustafa Yüce Allah ile konuşmamış, Yüce Allah ile konuşan, Kur'anı Kerimin Ayetlerini alıp, Peygamber Efendimize aktaran Cebrail Aleyhisselam'dır. Ayrıca İmam Caferi Sadık Efendimizin Buyruğunda; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile Musahibi-Sırdaşı Olan İmam Ali Efendimiz, Kırklar Ceminde Görgü Gördüklerinde, görgüde kullanılan Tariki Evliyayı, Cenneti Firdefsdeki Tuba Ağacından kesip getiren, Buyrukta Rıdvan diye ifade edilen Melek, gene Cebrail Aleyhisselam'dan başkası değildir. İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile İslam'ın Kutbu Olan İmam Ali Efendimiz, Kırklar Ceminde Yüce Allah'ın Huzurunda dara dururken, onlara Delillik, yani Rehberlik yapan gene Cebrail Aleyhisselam'dan başkası değildir. Yukarıda sıraladıklarımı çok iyi bilen Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı koluna mensup Aleviler, bağlı bulundukları Ocaklara Hizmet edenlere Dikme-Rehber derler ki. Dikme bağlılık makamı, Rehber ise taliplere yol gösterici anlamına gelir. Ayrıca Alevilerde Rehber kapısı evvel kapı, Rehber pişirir, Pir yer deyimi, gene Yüce Allah'ın Elçisi Cebrail Aleyhisselam'ın Makamını temsil eden kişinin, cemin hizmetçisi değil, ilmin, irfanın dağıtıcısı anlamına gelir. Ayrıca Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesiminin, Dergâhların hizmetçilerini, On İki İmamların geleneğine uygun biçimde seçmeleri gene, Dikme-Rehber olanların, Cebrail Aleyhisselam'ın vekili olduğu gerçeğini yansıtmaktadır. Yani On İki İmam sürecinde nasıl layık olan evlat İmam olarak görevlendirilmiş, diğer kardeşleri onun talipleri olmuş ise bu Alevi kesiminde de Dikme-Rehber olan baba ölmeden önce, Dergâhın Dikme-Rehberlik Makamını layık olan oğluna vasiyet eder. Dikme-Rehber olan baba hakka yürüyünce, Dergâhın Dikme-Rehberlik Makamına vasiyet edilen oğul oturur, diğer kardeşleri hem Dikme-Rehber olan kardeşine hem Dergâha talip olurlar. Ne zaman, nasıl oluşmuş bilinmiyor, ama Tunceli kaynaklı şöyle bir gelenek oluşmuş: Bazı aşiretlerin mensupları, biz Evladıresuldeniz, bizden başka kimse yol önderliği yapamaz! Deyip, Pirliğin, Mürşitliğin yanı sıra Rehberlikte yapmış, yani bir nevi hak gaspına gitmiş ki, şimdi Türkiye Aleviliğinin içine saplanıp kaldığı karanlık dehlizin sebebi bu yanlış uygulamadır. O zaman yapılan bu yanlış uygulamayı gören başta Qalmemésir Ocağının Dikme-Rehberi olan Dedem Ahmet olmak üzere, onları şöyle uyarılmışlar: Rehber Makamı, Dergâhlara Hizmet eden Dikme-Rehberlerin hakkı, sizin hakkınız; Pirlilik ile Mürşitliktir. Bu iki makamın vermesi gereken hizmeti verin! Verdiğiniz hizmetin karşılığı olan hakulayıda alın, ama Dikme-Rehber Makamında oturanların hakkı olan Çıralığa karışmayın! O çıralık Dergâhı ziyarete gelenlerin, çıralarını yaktıktan sonra secde edip, bıraktıkları Hak Lokması ve O Lokma Dergâha Hizmet eden Dikme-Rehberin hakkıdır. Kendi hakkınızla yetinmez, Dergâhların Hizmetçileri olan Dikme-Rehberlerin hakkını alırsanız, Dergâhları işlevsiz bırakır, Alevi İnancına zarar verirsiniz demişler. Fakat O Alevi

Önderlerinin gösterdikleri doğru yolu görmezden gelen toplayıcılar, gene Dergâhların hakkı olan Çıralığı toplamaya devam etmişler. Şimdi Alevilerin İlim-İrfan merkezi olan dergâhlar vermeleri gereken hizmeti veremiyorsa, Türkiye Alevilerinin içine düştüğü bu acınası durum oluşmuş ise buna yol açan o yanlış uygulamayı yapanlardır. Oysa menşei Sultan Ahmet Yesevi Efendimizin kurduğu, özünde İlim, İrfan, sevgi, saygı, kardeşçe paylaşım ve adaletin tarafsız dağıtıldığı merkezler olan Ulu Dergâhlarımız, asırlarca Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerinin temel taşı olmuş, Dergâhların evrenselliği sayesinde ki, Muhammed’i İslam, Avrupa’ya kadar yayılarak insanların gönlünde sarsılmaz bir yer edinmiştir. Şimdi Aleviler paramparça olmuş, değişik siyasal oluşumlara yönelmişler ise bunun nedeni gene Alevi Dergâhlarına hizmet eden Dikme-Rehberlerin işlevsiz bir duruma getirenlerdir.

ŞİMDİDE DERGÂHLARIN KONUM VE GÖREVLERİNE BAKALIM

Gerçek adı-konumu Dikme-Rehberlik olan Dergâh hizmetçilerinin verdikleri hizmetin daha iyi anlaşılabilmesi için, sadece atalarımın hizmet ettikleri Dergâhta verilen ve çoğuna tanık olduğum hizmetlerin birkaç örneğini buraya almakta fayda görüyorum. Yukarıda belirttiğim gibi, yakın zamana kadar, Alevilerin yaşadıkları bölgelerde ne doktor ne hastane vardı, olsa bile insanlarımızın onlara verecek parası yoktu. O çaresizlik içinde olan insanlarımız, ağzında, boğazında, vücudunun herhangi bir yerinde yara çıkınca, bir Lokma alır, atalarımın hizmet ettikleri Dergâha gelirlerdi. Biz; gelen hastayı içeri alır, sevgi, saygı ve itinayla yerine oturtur, hasta ağır ise yatağa yatırırđık. Dergâha gelen hastanın tedavisine başlanmadan önce, O Yüce Dergâhın Hizmetçisi olan kuzenim Cemal Efendi ile Annesi Fidan Hanım, Dergâhın kapısına niyaz eder, şöyle yakarırdı: Ya Allah Ya Kadim Evliya, hatalı kullarız, elimizden bir şey gelmez. Bu hasta kapımıza gelmiş, bizde sizin kapına geldik “kerem-lütuf sizden ola, bu nefes bizim değil, sizin nefesinizdir der, o yaranın üzerine dua eder üflerdi, Allah’ın yardımı ile o yara iz bırakmadan iyileşir, o hasta sapasağlam evine giderdi. Babam Küçük Derviş Ali çok iyi bir Cerrah idi, insanların herhangi bir yerinde kemiği kırılmış veya oymak kemiği yerinden çıkmış ise gene Dergâha gelirlerdi. Hasta Dergâha gelince, babam Dergâhın kapısına gider, eşiğine secde eder, şöyle yakarırdı: Ya Allah Ya Kadim Evliya, hatalı bir kulum, bu hasta bu Dergâha gelmiş, bende sizin kapınıza gelip size sığındım. Bu tedaviyi yapacak el benim elim değil, sizin elindir der. Kırılan kemiğin parçalarını yerine yerleştirir bağlardı, çıkığı yerine yerleştirir bağlardı. En ağır kırık, beş-altı hafta içinde hiçbir sakatlık bırakmadan kaynaşır, o kişi her türlü işi rahatlıkla yapardı. Vücudunun herhangi bir yerinde yara çıkan hastalar gene Dergâha getirildi, hasta Dergâha gelince, babam gene Dergâha gider, eşiğine secde eder Ya Allah Ya Kadim Evliya, bu hasta bu Dergâha gelmiş, bende kapınıza geldim. Kerem-lütuf sizden ola, bu yarayı tedavi eden el, benim değil, sizin elinizdir der, tedaviye başlardı, yapılan tedavi sonucunda hasta iyileşir, sağlıklı bir bedenle eve dönerdi. Öyle ağır hastalar gelirdi ki, babamın; yaranın etrafındaki çürük eti makasla kesip attığına, yarayı tedavi edip iyileştirdiğine birçok defa tanık oldum.

Sünnet olacak çocukların sünneti, gene babadan oğula geçmek suretiyle, Dergâhın hizmetçileri tarafından yapılmıştır. Fakat sünnet iki biçimde yapılıyordu, örneğin: çocuğun Dergâhta sünnet edilmesi ikrarı verilmiş ise çocuk Dergâha getirilir, sünnet Dergâhta yapılırdı. Çocuğun Dergâhta sünnet edilmesi ikrarı verilmemiş ise sünneti yapacak Dergâh mensubu, sünnet olacak çocukların babasının evine götürülür, sünnet orada yapılırdı.

O zaman diş doktoru olmadığı için, diş ağrıyan gene Dergâha gelir, ağrıyan dişini orada çektirirdi. Hasta gelecek durumda değil ise diş çekecek kişi hastanın evine gider, ağrıyan diş onun evinde çekerdi. Bu hizmetler babadan oğula geçip, dedem ile nineme, onlardan babam küçük Derviş Ali, Dergâhın Dikme-Rehberi olan kuzenim Cemal Efendi ile annesi Fidan hanıma geçmişti. Yakın zamana kadar yapılan yüzlerce hizmete tanık oldum ki, Dergâha gelip şifa bulan binlerce kişiden birçoğu hayattadır. Ayrıca dedemin kardeşi Ortanca Derviş Ali, çok kerametli bir Derviş idi ve her cuma gecesi Dergâhta “Tevhit Cemi” bağlar, cemde öyle mucizeler gösterirdi ki, görenlerin gözyaşı sel olurdu. Derviş Dedemizin cemde gördüğü rüyalar hep doğru çıktığı için, herhangi bir derdi, ya da sorunu olanlar gene Dergâha gelir, derdine, ya da sorununa çare bulunup bulunamayacağını, Derviş Dedemizin gördüğü rüyadan öğrenirlerdi. Allah’a binlerce defa şükürler olsun ki, Yüce Allah ile olan gönül bağımız hala devam ediyor, Derviş Dedemizin Hakka yürümesinden sonra, Dervişlik; Derviş dedemizin oğlu Ahmet Efendi ile Annemden devam etti. Onlar Hakka yürüdükten sonra Oğlum Müslüm Efendiden devam ediyor. İçinde bulunduğumuz süreçte, insanların inançsal değerleriyle arasına mesafe koymasına rağmen, Allah’a şükürler olsun, oğlum çok Kerametli ve bağladığı Tevhit Cemlerinde birçok mucize göstermektedir. Atalarımın hizmet ettikleri Dergâhın bir diğer özelliği ise verilen hizmetin karşılığı olarak kimse-den hiçbir şey talep edilmemesi, verilen her hizmetin, Yüce Allah’ın hoşnutluğunun kazanılması için verilmesiydi. Dergâh dediğimiz irfan evlerinde öyle güzel bir düzen vardı ki, o düzeni başka yerde görmek mümkün değildir. Örneğin: atalarımın hizmet ettikleri Dergâha gelen hasta hem Dergâh hem evimiz olan mekânın eşliğine secde edip içeri girerdi, hasta içeri girince, oturacak durumda ise hemen yer gösterilir oturtulurdu. Oturacak durumda değilse, hemen yatak serer, yatağa yatırılır, ayakkabısı çıkarılır ayakları yıkanır. Yani Alevi Dergâhları o kadar erdemli bir yapıya sahip idi ki, buralarda ne bencillığe ne çıkarıcılığa yer vardır. O Yüce Dergâhlarda sevgi alınır sevgi verilir, saygı alınır saygı verilirdi. Bölgelerin ahlaki durumu incelendiğinde gene Türkiye Aleviliğinin inanç merkezleri olan Dergâhların çevresinde yaşayan insanların daha üstün bir karaktere sahip oldukları açık bir biçimde görülecektir.

Dergâhlarımızda verilen hizmet, insanlara karşı sergilenen güzel yaklaşım, insanlara öylesi ulvi bir güç vermişti ki, gerek kırığı düzeltilip, bağlanan, gerek vücudunda çıkan yaraları tedavi edilen, gerek diş çekilen büyükler, gerek sünnet edilen çocuklar olsun, sakinleştirici kullanılmadığı halde, hiçbir ağrı hissetmezlerdi. Verilen o hizmetlerin karşılığı neydi biliyor musunuz? Hasta Dergâha geldiği ilk gün, Tariki Evliyanın bulunduğu yerde Çerağını yakıp secde ettiğinde, gücüne göre adına “Çıralık” dediğimiz para idi ki, o parada çok fazla değildi. Dergâhın hizmetçisi olan ailemiz, hiçbir zaman indirilen çıralığa bakmaz, sadece hastanın sağlığına kavuşup evine dönmesi için hem ağlar hastaya dua eder hem kaç gün kalırsa kalsın, ona en iyi

şekilde hizmet ediyordu. Alevi Dergâhlarında her türlü sağlık hizmeti verildiği gibi, görgü görecek Musahipler gene bölgemizdeki Üç Dergâh ‘tan birine gider, orada görgü görürdü. O zaman takvim olmadığı için, Kerbela Matemi, Hızır Orucu gibi inançsal günlerin tarihini, Kameri gözlemlerle tespit eden; Dergahların Dikme-Rehberlerinden öğrenirlerdi. Yukarıda sıraladığım inançsal hizmetler neyi gösterir bilir misiniz? Yüce Allah’ın Aşkıyla insanlara hizmet eden Dergâh Hizmetçilerinin Ehlibeyte mensubu olup olmadıklarına değil, bu inançsal hizmetleri verenlerin, Yüce Allah’ın Buyruklarına uygun hareket edip etmediklerine bakılmasıdır. Mesela Qalme-mésır Ocağı Mensubu ve Ehlibeyt bendesiyim, Atalarım yaklaşık 1240’tan günümüze kadar Qalme-mésır Ocağına hizmet etmiş hem atalarımın hem atalarımın verdikleri hizmetlerden onur duyuyorum. Fakat O Yüce Zatlarda olan güzellikten nasiplenmemiş isem, onların adını kullanarak bir makama oturamam! Oturur isem, o makam ateş olup beni yakacaktır. Alevi İnanç Önderiyim diyen her kişi bu bilinçte olunup, böyle hareket ederse hem Muhammed’i İslam’ın özü olan Alevi İncasına hem atalarının Ulviyetine hem kendi geleceğine büyük bir hizmet etmiş olur. Burada birçok insanımızın bilmediği çok önemli bir hususa daha açıklık getirmek isterim. Şöyle ki: Her Dervişi-Ermişi evi O Dervişi-Ermişi Makamıdır. Ocağın Atasına bir biçimde gelen Tarihi Evliyanın bulunduğu ev ise Ocağın Dergâhı. Örneğin: Qalme-mésırın oturduğu, içinde birçok keramet gösterdiği evi, Qalme-mésırın Makamıdır. Qalme-mésırın Torunu olan Qalferato Poresur’un içinde oturduğu ve içinde birçok keramet gösterdiği ev ise Qalferato Poresur Makamıdır. Qalme-mésır; Sırdan gelen Tarihi Evliyanın bulunduğu ev ise Qalme-mésır Ocağının Dergâhıdır. Bu Ulu Dergâhta insanlara hizmet vermişler, O Kutsal Hizmet babadan oğula geçerek, 16. Dikme-Rehber ile devam etmektedir.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNDE PİR MAKAMI

Bilindiği gibi her mesleğin kurucusuna, o mesleğin piri denir ve İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’nın aramızdan ayrılmasından sonra, Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerinin hem arıdurul kalmasını hem sağlıklı biçimde insanlara anlatılmasını sağlayan İmam Ali Efendimiz olduğu için, İmam Ali Efendimizin Makamında oturup hem insanlar ilim-irfan öğreten hem adalet sağlayan kişiye ise pir denir. Muhammed’i İslam’a bağlı Müslümanların bazılarının bu makamı temsil edenlere Ayetullah, bazılarının Şeyh, bazılarının Pir demesi önemli değil, zira o makamı temsil edenlerin unvanı değişik olsa özünde İmam Ali Efendimizin vekilliği var. Fakat bu makamlara sahip olmakta öyle sıradan bir iş değil, yukarıda işaret ettiğim gibi, o makama sahip olmak isteyenlerin öncelikle İlim, İrfan, Fazilet, Kemâlet, Adalet gibi değerlere en yüksek seviyede sahip olmaları gerekir.

Evet, Pir Makamında oturmak isteyenlerin yukarıda belirttiğim değerlere sahip olmaları gerekir, ama buna Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesimi açısından baktığımızda, bu makamı temsil edenlerin çoğunun yukarıda belirttiğim değerlere sahip olmamalarına rağmen, babam pirlilik yapıyordu, bende o babanın oğlu olarak pirim deyip, Pirlilik Makamına oturduklarını görüyoruz. Oysa pirin oğlu olmakla pir olunamayacağını idrak etmeleri gerekir, zira kişi bu değerlere sahip olmadan,

Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerini bilmeden Pirlık Makamına oturması şöyle dursun! O Makama yaklaşması bile doğru değildir. Fakat kimin ne zaman icat ettiğini bilemediğimiz Tunceli kaynaklı şöyle bir gelenek oluşmuş: Pir olan baba öldükten sonra, kardeşler birlikte oturdukları sürece, büyük kardeş pir olarak talipleri dolaşır, “Hakule denilen lokmayı toplar getirir, ailece yerlerdi. Kardeşler ayrılınca, komşular çağrılır, babadan kalan mal-mülk paylaşılır, sonra oturma odasına geçilip, taliplerin listesi yapılır, o liste üzerinden talipler paylaşıldı. O kardeşlerden biri layıkıyla pirlık yapsa bile diğer kardeşlerden kimi beden özürlü, kimi ahlak özürlü, kimi bilgi yoksunu olduğu için, layıkı ile pirlık yapamıyor, layıkı ile pirlık yapan kardeşinin yaptığı düzgün hizmeti bozup her şeyi berbat ediyorlardı. Asırlarca devam eden o yanlışlık, İlim, İrfan, Fazilet, Kemâlet, Adalet, temiz ahlak gibi meziyetleri geri plana itilerek, tersi olanlar öne çıkarılınca, Ehlibeyt Mensuplarıyla, onların yolunu süren Ermişlerin ve Dervişlerin sürdürdükleri Muhammed’i İslam’ın Yolu zayıfladı. Muhammed’i İslam’ın Yolu zayıflayınca, Alevi Toplumu büyük oranda kendi inancından uzaklaşıp, sonu belirsiz bir karmaşa ortamına sürüklendi. Şimdi birçok Alevinin; Kur’anı Kerim ile Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerine mesafeli durmasının tek nedeni, yukarıda belirttiğim yanlış uygulamadır. 1980’li yıllarda Aleviler örgütlenmeye başlayınca, o yanlışların düzeltileceğini sanmıştık, ama her gün tanık olduğumuz icraatlara baktığımızda yanıldığımızı net bir biçimde görüyoruz. Zira Alevi örgütleri güçlendikçe, televizyon kanallarında canlı yayında görünme hevesi arttıkça, iş tamamen çığırından çıktı. Öyle ki, yıllarca inançla mesafeli duran, hatta pirini, rehberini evinden kovan birçok kişi, Alevi derneklerine akın etti. Alevi derneklerine akın eden o inanç karşıtları, propaganda uzmanı oldukları için, çevirdikleri dolaplarla kısa sürede yönetime gelip, birimlerin başkanlığını kaptılar. Birimlerin başkanlığıyla yetinmeyen o inanç karşıtları, bu defa cem ibadetlerinde dedelik yapmaya, açık oturumlarda Aleviler adına konuşmaya başladılar. Gerçekten inansalar eyvallah, yapsınlar diyecektik, ama gerek cemlerde, gerek açık oturumlarda olsun, öyle tavırlar sergilerler, öyle akıl dışı konuşmalar yaparlar ki, insanın yüreğini sızlattırılar. İşte iki somut örnek: 2007’nin kışı Türkiye’de idim, Erzincan Merkezdeki Cumhuriyet mahallesi Cem Evinde yapılan ceme gitmiştim. O gün Muharrem Mateminin on birini, on ikisine bağlayan gece idi, Zâkir tıraş olmamıştı, ama cemin baş piri olan eski bir ateist öğretmen ile iki yardımcısı sıfır tıraş olmuş, takım elbise giyinmişti. Cemin baş piri kravat bağlamış, öyle ihtişamlı bir görünümü vardı ki, gözlerim kamaştı. Cem öncesi Cemin Baş Pirine, tıraşla ilgili soru sorulmuş olmalı ki, ceme başlamadan mikrofonu alıp, şöyle bir açıklama yaptı. “Bazı canlar, Muharrem Mateminde tıraş olunup olunmayacağını sorarlar. Canlar, bu medeni çağda bu çağdışı düşünceleri bırakın! Muharrem Mateminde tıraş olunmaz diye bir yasak yok! Fakat şöyle bir inanış var: İmam Hüseyin’in başı bıçakla kesildiği için, tıraş olmak için bile olsa, eline bıçak almak günahdır denmiş, o inanış insanların hafızasında yer edinmiştir. Biz Aleviler öyle bir akla sahibiz ki, günahdır diye bıçakla tıraş olmayız, elma soyup yemeyiz, ama portakallı bıçakla soyar yeriz. Bıçakla tıraş olmak, elma soymak günah ise portakal soymakta günah değil mi?” deyip soruyu soranı bin pişman etmişti. Gelelim diğer yanlış uygulamaya: bazı aşiretlerin mensupları, biz falanca ocağa mensubuz deyip, yapılan cemlerde, o aşiretlere mensup kaç kişi var ise hepsi Posta dizilirler. Oysa bu doğru bir yaklaşım değil, zira yukarıda belirttiğim meziyetler birkaç kişide olur, ama binlerce

hatta milyonlarca kişide olması mümkün değil. O halde, yukarıda belirttiğim Ulvi Meziyetlere sahip olmayanlar yapılan cemlerde Posta oturmamalı! Oturlurlar ise hem Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerine zarar verirler hem ülkemizi ahtapot gibi saran Emevi gericiliğine dolaylı destek verirler hem gelecek nesillerimizin geleceğini karartırlar.

İkinci garabet ise şu: Alevi Dernekleri, bazı gençleri bir yerlere gönderir, Alevilikle ilgili eğitim gördürür, eğitim gören o gençler, daha sonra üyesi oldukları derneklere gelir, Rehber, Pir, Mürşit olarak posta oturur cem yürütürler. Fakat tanık olduğumuz olaylar, o gençlerin aldıkları inançsal eğitimin hem Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşünceleriyle hem Türkiye Aleviliğinin icraatlarıyla çelişiyor. İşte somut bir örnek: Bir Alevi Derneğimizde cem vardı, başka bir Alevi derneğimizde ise hakka yürüyen bir canımızın kırk Lokması vardı. Önce kırk lokması verilen derneğimize gittik, saat üçte başlaması gereken cem ibadetine kavuşmak için yemek yedik, hemen müsaade isteyip, ibadet cemi yapılacak derneğimize döndük. Fakat saat üçü on geçe gelmemize rağmen kapı arkadan kilitlenmiş, bizi içeri almadılar, yaklaşık 80 kişi ceme giremedik. Cem bitip lokmalar yenildikten sonra, Berlin’den getirilen dedenin yanına gittim, önce hal-hatır sordum, sonra ibadet yeri kapısının neden kilitlenip bu kadar insanın cem ibadetinden mahrum bırakıldığını sordum. İyi yetiştği cem geleneğiyle ilgili iyi bilgi sahibi olduğu her sözünde belli olan dede, beni haklı görüp, benim şahsımda diğer canlarımızdan özür diledi. Fakat derneğin üyesi olup, Köln’deki Konfederasyon Merkezine gönderilip, orada Alevi inancıyla ilgili eğitilen, yapılan o ibadet ceminin Rehber Makamında oturan genç itiraz etti, amca galiba siz bu hususta bilgi sahibi değilsiniz, cem mühürlendikten sonra içeri girilip çıkılmaz dedi. Dedim ki yeğenim, O Kapı Rahmet Kapısı, O Rahmet Kapısının değil kilitlenmesi, örtülmesi bile doğru değildir. Bu uygulamanın özü şu: Herhangi bir nedenle cem ibadetine geç gelenler, önce cem ibadeti yapılan mekânın kapısının sağ sövenine niyaz olup, sonra kapıcıyla niyazlaşır, ceme katılmak istediklerini bildirirler. Kapıcı; gelenleri gözcüye yönlendirir, gözcü gelen canlara yer gösterir, o canlar cem adabına uygun biçimde içeri girer, gösterilen yere otururlar. Cem yapılan yerin mühürlenmesinin kuralıysa şu: Edep Erkân, Mümine Nişan denilip, Tevhit adı verilen Hak ile Hemhal olma bölümüne başlanınca, cemde bulunanlar, gözlerini açık bırakır, cem ibadetini izlerler, kulaklarını açık bırakır, ibadetin ahengini dinlerler, aklını açık bırakır, ibadet sürecinde yaşanan güzellikleri gönüllerine nakşederler. Bu azaların dışında görünen, hata yapabilecek üç uzuv var, birinci uzuv eller, eller mühürlenir ki, o kişi elleriyle yanlış bir harekette bulunup cem ibadetinin ahengine zarar vermesin. İkinci uzuv ayaklar, ayaklar mühürlenir ki, o kişi ayaklarını uzatıp cemin ahengini bozmasın. Üçüncü uzuv dil, dil mühürlenir ki, o kişi konuşup cem ibadeti sırasında huşu içerisinde gönüllerini Yüce Allah’a teslim eden canların huzurunu bozmasın dedim, ama o genç biz böyle öğrendik dedi, kestirip attı. Dolayısıyla yaşanan o olay dikkate alınıp, üzerinde düşünüldüğünde, Ocakların irfanı ile yetişen dedeler ile kurs ve internet üzerinde yetişen dedelerin arasındaki fark rahatlıkla görülür. Bu iki açık örneği verdikten sonra, Pir Makamında oturmak isteyenlerin atalarının hangi kaynaktan geldiklerine bakalım. Ülkemizde Pir Makamında oturanların iki ana kaynağı var, ana kaynağın biri Hünkâr Haccı Bektaşî Veli Efendimizin Dergâhıdır. Zira O Yüce

Pirimiz, bazı güzel gönüllü zatların gözlerini sığayıp, sırtını pençelemiş, keramet kisvesine büründürüp, bu coğrafyanın bazı yerlerine göndermiş, gittikleri yerlerde Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerini insanlara öğretmesi görevini vermiştir ki, O Gönül Sultanlarımızın Adları, Hacce Bektaş Veli Efendimizin Velâyetnamesinde yazılıdır. Diğer kaynak ise Tunceli bölgesi, bu bölgede Pir Makamı şöyle oluşmuştur: Barbarlığın hüküm sürdüğü süreçte, savaşlardan kaçan insanların çoğu, yukarıda belirttiğim gibi saklanmaya elverişli olan bölgemize gelmiş ve onların arasında birçok Keramet Sahibi Dervişte gelmiştir. Bölgemize gelen Dervişler birer ev yaptırıp oturmuş, oturdukları evde Tevhit Cemi bağlamış, bağladıkları Tevhit Ceminde birçok keramet gösterdikleri için, çevresindeki insanlar onlara çok büyük saygı göstermişlerdi. Yukarıda belirttiğim gibi, o zaman bölgemizde Doktor-hastane yoktu, Doktor-hastane olsa bile, insanlarımızın Doktorlara, hastanelere verecekleri parası yoktu ve o insanlarımızın tek umut kapısı, zahir ile batin arasında birer köprü olan O Kerametli Dervişlerdi. Yukarıda Dergâh bölümünde işaret ettiğim gibi, bölgemizde biri hastalandığında, hasta gidecek durumda ise hasta Dervişin evine götürülür, Derviş kendi evinde cem bağlayıp dua eder, Yüce Allah’ın Lütü ile hasta kısa sürede iyileşirdi. Hasta gidecek durumda değil ise Derviş hastanın evine götürülür, Derviş; hastanın evinde Tevhit Cem bağlayıp dua eder, gene Yüce Allah’ın Lütü ile kısa sürede hasta iyileşirdi. Kanaatime göre bölgemizde oluşan Pirlük Makamı Tevhit Cemleri ile başlamış. Şöyle ki: Hastalanan biri, Dervişin Kerameti ile iyileşince, hastanın ailesi, şükran lokması olarak Dervişe bir şeyler verip gönlünü hoş etmişler. Keramet Sahibi Derviş Hakka yürüyünce, bazı Dervişlerin evlatlarında Keramet devam etmiş, onlarda babaları gibi Dervişlik yapıp, o hak lokmasını almışlar. Bazılarıysa, Atalarında olan Keramete sahip olmamalarına rağmen, bende aynı babanın evladıyım, falanca kardeşim Hakule alıyorsa, ben niye almayayım deyip, babasına saygı duyan insanlara gidip lokma istemiş, onlarda, o kişinin babasına duydukları saygıdan dolayı bir şeyler verip yollamışlar. Dolayısıyla Hakule alma işi böylelikle gelenek haline gelmiş, Lokma toplayanlar; Lokma verenlerin, kendilerine daha fazla saygı göstermelerini sağlamak için, Evladiresulden olduklarını söylemiş, O Evladiresulluk günümüze kadar devam edegelmiştir. Oysa Muhammed’i İslam, Pirlük Makamında oturanların Ehlibeyte mensup olmalarını değil, yukarıda sıraladığım Yüce Değerlere sahip olmayı öngörür. Örneğin: Hem Qurêşan hem Kudan Aşiretlerinin hem Düzgün Babanın Atası Olan Derviş Hüseyin, Baba Mansur dedikleri Kose Bomesur, atamız Qalmemêsr, Derviş Cemal ile Sey Kemal’in atası Şih Hasan, Şih Ahmet gibi Ocak Atalarının hiçbirisi Evladı Resulden değildi. Her biri, Keramet Sahibi birer Derviş idi, onlar Hü Dost dediklerinde sesini Yüce Allah’a duyuran Gönül Sultanlarıydı. Burada somut bir örnek vereyim: benim Pirim Qurêşanlı, ama Qurêşanlıların Evladiresulden olup olmadıkları benim için hiç önemli değil. Benim için önemli olan şu: Pirim; Qurêşanlı Bava Ali idi, Bava Ali hakka yürüdükten sonra, Pir olarak evime gelip, Pir Makamına oturan oğlu Bava Hasan’dır ve Bava Hasan, benim gönlümde; Bava Hasan değil, O, evime gelip, İmam Ali Efendimizin görevini yaptığı süre içinde gönlümde İmam Ali’dir. Bava Hasan’a yaptığım hizmet, gösterdiğim saygıyı-bağlılığı, İmam Ali Efendimize yapmış gibi görür, Pirim Hasan efendinin ayaklarına Türap olurum.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNDE MÜRŞİT MAKAMI

Muhammet Mustafa hem İslami Değer ve Düşünceleri insanların gönlüne nakşeden bir Peygamber hem insanların çelişkiye düştükleri hususları adil biçimde çözen Yüce Bir Yargıçtı. O nedenledir ki, Türkiye Aleviliğinde, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın insanların gönlüne nakşettiği İslami Değer ve Düşünceleri insanlara öğreten kişiyi, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın Vekili Olan Mürşit - Makamında görür. Dolayısıyla Mürşit Makamını temsil eden kişinin asli görevi taliplerin arasında bir sorun yaşanmış, o sorun Piri ile Rehberi tarafından çözüme kavuşturulmamış ise ya Rehberi ya Piri; tarafları alıp Mürşidin makamına götürür, Mürşit; tarafları dinledikten sonra, o sorunu kendi makamında adil bir biçimde çözer. Mürşit o sorunu çözüp, barış sağladığı için, barıştıran talipler, Mürşidin makamına bir Lokma bırakırlar. Barıştıran talipleri, Mürşit Makamına bıraktıkları lokmanın dışında Mürşit olan kişi talipleri dolaşıp Hakule toplayamazlar.

Fakat bu asli görevini görmezden gelen bizim Tunceli bölgesi Mürşitlerinin icadına göre, Mürşitlerde talipleri dolaşıp Hakule toplama sahipler, ama bu çok yanlış-yersiz bir uygulamadır. Zira bu uygulamayla hem Rehber ile Pirin hakkına el uzatılmış olur hem toplayıcı makam çoğalacağı için, taliplerin mağduriyetine yol açılmış olur. Onun için her makamı temsil eden kişinin, temsil ettiği makama uygun hareket etmesi, diğer makamları temsil eden kişileri hakkına el uzatmaması gerekir. Burada; bu gerçekleri ortaya koyduğum için, kendilerini Rehber, Pir, Mürşit olarak halkın önüne koyan bazı kişilerin incineceğini, hatta bana kızacağını tahmin ediyorum. Fakat kimsenin benden incinmesine veya kızmasına gerek yok! Zira her Rehberin; Rehberi, her Pirin; Piri, her Mürşidin; Mürşidi olduğu gibi, benim de Rehberim, Pirim, Mürşidim var. Benim itiraz ettiğim husus, uyulması gereken kurallara uyulmamasıdır. Zira O Makamları temsil edenlerin yaptıkları yanlış uygulama hem Muhammed'i İslam'a hem Muhammed'i İslam'ın özü olan Türkiye Aleviliğine zarar veriyor hem ülkemizi teslim alan Emevi faşizmi maşalarının önünü açıp, onların güçlenmesini sağlar. O halde Türkiye Alevi Toplumuna İnanç Önderliği yapanların bu gerçekleri görüp, ona göre hareket etmesi gerekir, aksi halde Türkiye Cumhuriyeti Devletinde yaşayan Alevi Toplumunu daha büyük bir çıkmaza sokup, felakete sürüklemiş olurlar.

EHLİBEYTE MENSUP OLDUKLARINI İDDİA EDEN BAZILARININ,

MUHAMMED'İ İSLAM İLE BAĞDAŞMAYAN BENCİLLİKLERİ

Muhammed'i İslam'ın bir kolu olan Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesiminin inançsal makamlarıyla ilgili bilgiyi yukarıda bilginize sunmaya çalıştım. Şimdi bu makamları temsil eden bazılarının bencil davranışları üzerinde duruma gereği duyuyorum, zira yukarıda işaret ettiğim gibi, Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesiminin Tunceli bölgesi kaynaklı makamlar arası bir karmaşa vardı. Aleviler örgütlenip, dernekler kurunca, bu derneklerde yapılan sağlıklı çalışmalarla o karmaşanın sonlandırılacağını ve Alevilikte olması gereken kurallara işlerlik kazandırılacağını düşünmüştük. Fakat bu hususta da umduğumuzu bulamadık, zira Alevi Dernekleri çoğalıp güçlendikçe, bu derneklerde

cemler, paneller yapılmaya başlandıkça, hele televizyon kanallarında konuşma yapma olanağı elde edildikçe, dedeler çoğaldılar, dedelerin çoğalmasına karşı değilim, iyi ki çoğalmışlar. Fakat dedeyim diye ortalıkta dolaşanların tamamının, Evladiresulden olduklarını iddia etmelerini çok abartılı buluyorum. Zira ünlü yazarlarımızdan Sefer Aytekin'in hazırlayıp, Ankara Emek basın-yayın evine basımını yaptırdığı, Türkiye Aleviliğinin en inandırıcı kaynaklarından biri olarak gördüğüm Hünkâr Hacce Bektaş Veli Efendimizin Velâyetnamesinde, ülkemizdeki ocakların nasıl oluştuklarını açıkça ortaya koymaktadır. Tunceli bölgesindeki ocakların nasıl oluştuklarını ise yukarıda detaylı bir biçimde açıklamaya çalıştım. Fakat gördüğüm o ki, bazıları bu inançsal makamlara oturmayı hak etmemelerine rağmen bu inançsal makamlara oturmaktalar. Otursunlar buna da itirazım yok, ama yukarıda belirttiğim gibi, İnanç Önderi olmaya niyetlenen kişi, öncelikle en üst seviyede bilgi sahibi olmalı, zira bilgisiz kişi cahil kişidir, cahil kişi ise bu yolun bağlıklarını karanlığa sürükler. Bu İnançsal Makamlara oturmak isteyenlerin sahip olmaları gereken ikinci koşul ise temiz ahlaklıdır. Zira İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, İslami Değer ve Düşüncelerini insanların gönlüne nakşederken şöyle der: Ben, temiz ahlakı tamamlamak için gönderildim. Muhammed'i İslam'ın en kıymetli varlığı temiz ahlak ise, bu İnançsal Makamlara oturmak isteyen kişi hem bencillik yapmamalı hem de bencillik yapanlardan uzak durmalı. Fakat şimdi öyle kötü bir cehalet ile karşı karşıyayız ki, insan o cehaleti görünce hem ürperiyor hem tiksiniyor. Zira kendilerini Alevi Toplumunun İnanç Önderi olarak gören bazıları hem yukarıda sıraladığım Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerinden habersiz hem görülmemiş derecede bencillik yapmaktalar. Örneğin: Onların aşiretine mensup olmayan Dervişler, Tevhit Cemi bağladıklarında, bencilliğin gömleğini giyen bazı kişiler, Evladiresuldeniz diyerek, secdeye gelmezler. Oysa Hallacı Mansur, Sultan Ahmet Yesevi, Lokman Pirende, Mevlâna Celaleddin'i Rumi, Seyit Nesimi, Karaca Ahmet Sultan, Şahkulu Sultan, Abdal Musa, Seyit Mahmud'u Hayrani, Ahi Evran, Taptuk Emre, Yunus Emre, Ağuichen olarak bilinen Karadonlu Can Baba. Şeyh Bedrettin, Pir Sultan Abdal gibi gönül sultanımız, Evladiresulden olmaları bir yana, Arap bile değildi. Hele Mevlâna Celaleddin'i Rumi ile Şeyh Bedrettin, Alevi değildi, onlar Sünni inanışlıydı, her ikisi Ehlibeytin İrfanıyla tanışıp, bu yüceliğin bilincine varınca, Ehlibeytin Yoluna girmiş, Evliyalaşarak dillere destan birer gönül sultanı olmuşlardı. Onları yok sayabilir, saygı duymayabilir miyiz? Gayet tabii onları yok sayamayacağımız gibi, onların yüceliği önünde saygıyla eğiliriz. Fakat görünen o ki, Evladiresulden olduklarını ile süren bu insanların içinde öyleleri var ki, O Gönül Sultanlarına bile saygı duymazlar. Oysa toplumun hem inancına hem ahlakına aykırı olan bu bencillik, inancımıza büyük zarar veriyor. Zira akıllı, mantığı, ahlakı pürüzsüz olan kişi, hangi ortamda, kim tarafından icra edilirse edilsin, Allah'ın adı anılarak yapılan ibadet yeri kutsal bir yer ve o mahalde bulunanlar; kim olurlarsa olsunlar secdeye gelmek zorundalar. Tevhit Ceminde, Evladiresuldeniz deyip, bencillik taslayarak secdeye gelmeyenler için hem büyük bir bilim insanı hem Alevi Dede olan dostum Adil Ali Atalay şöyle der: Onlar Ehlibeyte mensup değil, şeytana yoldaş olanlardır.

Son yıllarda dedeyim diyenlerin ortaya koydukları diğer bencillik ise şu: Bir yerde nikâh mı kıyılacak, o nikâhı muhakkak bir dede kıymalıymış. Hakka yürüyen bir

canımızın cenaze hizmeti mi yapılacak, o cenaze hizmetini muhakkak bir dede yapmalıymış, çocuklar Sünnet edilirken Salâvat Duası mı okunacak, O Salâvat Duasını muhakkak dede okumalıymış derler. Oysa ne nikâhın dede tarafından kıyılması zorunluluğu var, ne cenaze hizmetinin dede tarafından yürütülmesi zorunluluğu var. Ne çocukların Sünnetinde okunan Salâvat Duasının dede tarafından okunması zorunluluğu var, kim o işi iyi bilip, iyi yapıyorsa, onun yapması en doğrusudur. Fakat bencillik bir kısım insanları o kadar kötü bir duruma sürüklemiş ki, akıl alır gibi değildir. İşte bu cehaleti gözler önüne seren somut bir örnek. 3 Eylül 2023 günü rahmetlik Ali Gül'ün oğlu Düzgün, Büyük Çeşmede torununun sünneti için yapılması gereken inançsal hizmet için beni çağırıyordu. Sünnet edilecek çocuğun kirvesi olan Kureşanlı Binali Doğan ile gittik, Kurban Tekbirini Binali Doğan verdi, Lokma Duasını ben verdim. Kirvelik uygulamasının duası olan SALAVAT duasına başlamadan orada bulunan ziyaretçileri çağırdım, o güzel gönüllü insanlar bir araya gelince, içinde sünnet edilecek çocuğun kirvesine vereceği ON İKİ KURUŞ para bulunan un eleğini elime aldım ve duaya başlamadan önce şöyle bir konuşma yaptım: Saygıdeğer Canlar, adım Pir Ahmet Dikme, Qalmemésır Ocağı mensubu ve Ehlibeyt bendesiyim. Bu konuşmanın ardından SALAVAT dediğimiz duayı okudum. Dua bitince, biri yanıma geldi, adım Ali Yoleri, konuşmak istiyorum dedi, buyur konuş deyince konuşmaya şöyle başladı: Arkadaş! Evet Salavat Duasını okudun, ama burada bulunan Evladiresüle mensup insanlara büyük bir saygısızlık yaptın. Burada bulunan Evladiresüle mensup insanları çağırıp sağına almalı, onlardan destur alarak duayı okumalıydın deyince, çılgına döndüm kendisine söylemem gerekenleri söyledim. Fakat Emevi faşizmine özenen bu tür ahlak fukaralarının, inancımızı lekelemelerine de üzüldüm. Zira dedemin zamanında pirimiz; Qureşanlı, Apo oğullarından Bava Rıza imiş, Pirimiz Bava Rıza'nın üç oğlunu Qalmemésır Ocağının Dikme-Rehberi olan dedem Ahmet sünnet etmiş, dedem; SALAVAT duasını okumaya başlayınca hem pirimiz Bava Rıza hem ailesi ile akrabaları orada bulunan insanların arasında ve ayakta durarak okunan SALAVAT duasını dinlemişler. Babamın zamanında ise Pirimiz Bava Rıza'nın oğlu Bava Ali idi. Pirimiz Bava Ali'nin iki oğlunu ise Babam Küçük Derviş Ali sünnet etmiş, babam SALAVAT Duasını okumaya başlayınca hem Pirimiz Bava Ali ile ailesi hem orada bulunan akrabaları ayakta durup okunan SALAVAT duasını dinlemişler. Fakat şimdi öyle kötü bir süreci yaşıyoruz ki, Pirlik Makamının Yüceliğinde haberi olmayan, daha çok Emevi faşizmine özenen bu tür cahillerin akıl dışı hal ve hareketleri yüzünde Türkiye Alevi Toplumunun geleceği karanlık görünüyor ve daha da perişan duruma düşeceğimizden endişe ediyorum. O cahilin yaptığı zıvalığı buraya alırken, şunu özellikle belirtiyim: O zıvalığı yapan; Baba Mansur Ocağına mensup olup, bir ara Almanya'daki Alevi Akademi Başkanlığı yapan güzel gönüllü Ali Yoleri değildi. O cahil, Qeşan Ocağına mensup olduğunu söyleyen ve Erzincan'da ikamet eden Ali Yoleri idi.

Gayet tabii hepsi değil, ama dedeyim diye kendisini her kesin, her oluşumun üzerinde gören bazıları, o kadar kötü bir çelişki içindeler ki, insan onların o çelişkili hallerini görünce ürperiyor. Örneğin: şaşkınlık içinde bocalayan; sözüm ona bazı dedeler, Yüce Allah'a inanmaz, Kur'anı Kerime inanmaz, Cebrail Aleyhisselam'a inanmaz, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'ya, O'nun Ehlibeytini tanımazlar. Fakat sıra mevki

kapmaya gelince Evladiresuldeniz deyip, başköşeyi kimseye vermezler ki, bu onların şaşkınlık içinde olduklarının en somut göstergesidir. Bu çelişkili davranışlarla kendilerini her gün bir az daha perişan ve rezil duruma düşenlere şöyle haykırmak istiyorum! Gerek Rehberlik Makamında gerek Pirlık Makamında gerek Mürşit Makamında olun. Bu Makamlarda oturabilmeniz için, önce Yüce Allah'a, Allah'ın Buyrukları olduğuna İnanmışımız Kur'anı Kerimin Ayetlerine, Allah'ın elçisi olarak kabul ettiğimiz Cebail Aleyhisselam'a İnanmanız gerekiyor. İslami Değer ve Düşünceleri insanların gönlüne nakşeden İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'yı ve O'nun Ehlibeytini tanımanız gerekiyor. Bu Yüce Değerlere inanmıyor, bunları tanımıyorsanız, neden cem ibadeti sırasında: Allah-Muhammet, Ali diyorsunuz? Bunun izahını yapamayacağınızı biliyor ve sizlere şunu tavsiye ediyorum: Ya yukarıda sıraladıklarım çerçevesinde görevinizi yapın! Ya Alevi Toplumunun yakasından düşün! Bu iki işten birini yapmıyorsanız, gayet açık söylüyorum hem ülkemizi teslim alan bu Emevi gericiliğinin değirmenine su taşıyor hem başta atalarınız olmak üzere, bu inanç uğruna canlarını ortaya koyup, Emevi gericiliğine karşı mücadele eden halkınıza hıyanet ediyorsunuz.

ALEVİ İNANCINDA DERGÂH VE CEMEVI

Türkiye Aleviliğinin, Ocaklarını, Dergâhlarını, O Dergâhlarda hizmet veren Dikme-Rehberlerin konumunu, verdikleri hizmetleri yukarıda bilgilerinize sunmaya çalıştım. Pir ile Mürşit Makamında oturanların kimi temsil ettiklerini, kendilerinde olması gereken özellikleri özet olarak bilginize sunmaya çalıştım. Şimdide Alevi Toplumunun inanç merkezleri olan Cemevleri ya da Dergâhların dayandıkları temele bakalım.

Bilindiği gibi ibadet yerleri, insanların gönüllerini Yüce Allah'a teslim ettikleri, O'nun varlığını-yüceliğini içselleştirdikleri kutsal mekânlardır. O mekânların adı gerek Havra gerek Sinagog gerek Kilise gerek Cami gerek Dergâh gerek Cemevi olsun fark etmez. Önemli olan, o mekânlara giden insanların içtenlikle gönüllerini Yüce Allah'a teslim etmeleridir. Bu gerçek bilindiği halde, bazı kendini bilmezler, kendi ibadet yerlerini kutsal sayıp, başkalarının ibadet yerlerini hor-hakir görmekte, hatta yok saymaktalar. Burada o aymazlara cevap olması düşüncesiyle, insanların ibadet edip, gönüllerini O Yüceler Yücesine teslim ettikleri ibadet yerleriyle ilgili husus üzerinde duracağım.

Yüce Allah, insanları birer temiz çocuk olarak yaratmış, fakat o temiz çocuklar büyüyüp güçlenince, onların içinden çıkan bazıları beşerî nefsine uyarak çok haris, bencil, doyumsuz olmuş, kendi hakkıyla yetinmeyerek, başkasının hakkını gasp etmeye kalkışmışlardı. Onların yaptıkları gaspı-zulmü önlemeye çalışan Yüce Allah, gene onların içinden seçtiği iyi huylu, temiz ahlaklı kişileri görevlendirip onlar üzerinden gönderdiği uyarılarla, insan ile insan, insan ile diğer yaratılmışlar arasında adaleti sağlamaya çalışmıştır. Fakat o haris-bencil-gaspçı-doyumsuz kişiler, Allah'ın Adaletini kabul etmemiş, arkalarına aldıkları menfaat gruplarıyla, Allah'ın Adaletini dağıtanlara karşı acımasızca mücadele etmişlerdi. Yüce Allah'ın görevlendirdiği duyurucular ise zalim kişi ve grupların baskısından korunmak için bazen تنها bir yere çekilip, halkı

oraya çağırıp bilgilendirmişler, bazen kendilerine inananları bir eve çağırıp, orada bilgilendirmişlerdi. Dolayısıyla kendisinden önce gelen peygamberlerin gördükleri baskının-zulmün daha fazlasını gören İslam Peygamberi Muhammet Mustafa olmuştur. İslam Peygamberi neden daha fazla baskı görmüştür? Nedeni şuydu: Peygamber Efendimiz İslami Değer ve düşünceleri yaymakla görevlendirilmeden önce, Mekke ve çevresinde hüküm süren çok güçlü çeteler vardı. O çeteler yol kesip soygunlar yapıyor, öte yanda köyler basıp talan yapıyorlardı. Yaptıkları soygunlardan, talanlardan ele geçirdikleri malları, köleleri önce kendileri satıyor, satamadıklarını o yöredeki zengin esnaflara satıyor, o esnaflarda soygun ve talan çetelerinden aldıkları malları-köleleri büyük karla başkalarına satıp büyük miktarda kâr ediyorlardı. O iki ortak, sattıkları mal ile kölelerden elde ettikleri parayı faizle halka veriyor ikinci soygunu yapıyorlardı. O zulüm sürecinde, Mekke’de filizlenip, o bölgenin tamamı üzerine güneş gibi doğan İslam, o gayri meşru kazancı, özgür insanın köleleştirilip satılmasını yasaklayınca. O soygun-talan çeteleriyle, ortaklarının düzeni bozulur, düzeni bozulan o iki ortak, Peygamber Efendimize düşman olup, peygamberin halkla bir araya gelmesini yasaklarlar, yasağa uymayanlara ağır cezai yaptırım uygularlar. O zulme tanık olan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, onların şerrinden korunmak için, inananları ya kendi evine ya Hamza Efendimizin evine çağırarak, İslami Değer ve Düşünceleri orada anlatırdı. Bazen şehir dışında تنها bir yere gidip, İslam’a inananları oraya çağırarak, İslami Değer ve Düşünceleri o تنها yerde anlatıyordu. Yaklaşık on üç yıl Mekke’de o baskı-zulüm altında yaşayan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, bir gece kaçıp Medine’ye gider, İslami Değerler ve Düşünceleri orada yaymaya başlar. İslam Peygamberi Medine’ye gidip oraya yerleşince, Müslümanlarda oraya akın eder ve zaten fakir olan Medineliler, Mekkeli göçmenlerin gelişiyile hem barınma hem geçim yönünde sıkıntı yaşarlar. Medinelilerin sıkıntılı durumunu gören İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, o sıkıntılı durumu aşabilmek için, Medine’nin bir semtinde birbirlerine bitişik evler yaptırır, yaptırdığı evlerin kapılarını aynı meydana açtırıp, orta yerde geniş bir sohbet meydanı oluşturur her Mekkeli aileye bir ev verir. O evler kümesine yerleştikten sonra İslam Peygamber Muhammet Mustafa, kendi evinin önünde oturup ibadet eder, Peygamberin kendi kapısının önünde ibadet ettiğini gören Sahabeler, O Yüce Resulün etrafına toplanıp, Onunla ibadet ederler. Dolayısıyla okur-yazar olmadığı bilinen İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, Kur’anı Kerimin Ayetleri, o ibadet sırasında Cibrail Aleyhisselam’dan Tevhit yoluyla alıyor ve Tevhit süresince yanında oturan İmam Ali Efendimize aktarıyor. Peygamber Efendimizin irfanıyla yetişen İmam Ali Efendimiz, söylenen sözleri dikkatle dinliyor, önceden hazırladığı yazı malzemesine özenle yazıp, Peygamber Efendimizin Tevhitten ayrılmasını bekliyor. Peygamber Efendimiz Tevhitten ayrılınca, gelen ayetleri İmam Ali Efendimize okutuyor, her ayeti yorumladıktan, sonra şükran secdesi olarak yere niyaz eder ayağa kalkıp evine gidiyor. Peygamber Efendimizin secde ettiğini gören etrafındaki sahabeler de onunla beraber secde edip, birlikte ayağa kalkıp evlerine gidiyorlar. Bilindiği gibi bir süre sonra, Peygamber Efendimiz diğer evlerin kapılarını içeriden kapatıp dışarıya açtırıyor ve sadece kendi kapısıyla, İmam Ali Efendimizin kapısını içeride bırakıyor, ondan sonra gelen İslami Değer ve Düşünceler İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile İmam Ali

Efendimizin süzgecinden geçip, Müslümanlara yansıyor. Yani; bazılarının iddia ettikleri gibi, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa şöyle camiye gitti, şöyle namaz kıldı, namazdan sonra şu hutbeyi okudu gibi iddiaların gerçekle hiçbir ilgisi yok! Yüce Allah'ın Adaletini yaymakla görevlendirilen İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, yirmi üç yıllık peygamberliği sürecinde ne cami yaptırmış ne camide ibadet etmiştir. O'nun ibadet yeri kendi eviyle açık alanlardı ve bu hususla ilgili gelen Kur'anı Kerimin dört ayetini, yukarıda cami bölümünde bilginize sunmuştum. O ayetlerde görüleceği gibi, şimdiye kadar Müslümanlara ibadet yeri olarak dayatılan cami ile ilgili yasak ve yıkım var, ama Cemevi ile ilgili ne yasak ne yıkımla ilgili ayetler vardır. Bu gerçeğe rağmen Emevi faşizminin ülkemizdeki maşaları, Türkiye'deki Alevilerin ibadet yerleri olup İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın uygulamalarının devamı olan Cemevlerine karşı saygısızlık yapıyorlar. Oysa İslami anlayışa göre, adı ne olursa olsun, insanların gönüllerini Yüce Allah'a teslim ettikleri her yer kutsaldır, o kutsal yere, insanım diyen her kesin saygı göstermesi gerekiyor.

PEYGAMBER EFENDİMİZİN ARAMIZDA AYRILMASINDAN SONRA İBADET MEKÂNI OLARAK KULLANILAN DERGÂHLAR VE CEMEVLERİ

Evet, yukarıda işaret ettiğim gibi, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa hayatta iken, Mekkeli müşriklerin şerrinden korunmak, İslami Değer ve Düşünceleri rahat-sakin bir ortamda yaymak için. İslam'a inananları ya kendi evine ya Hamza Efendimizin evine çağırıp, orada bilgilendirir, ya تنها bir yere gider, İslam'a inanları oraya çağırır, o تنها yerde bilgilendirirdi. Peygamber Efendimizin aramızdan ayrılışından sonra daha azgınlaşan Muhammed'i İslam'ın düşmanları, zulmün dozunu daha da arttırınca hem Ehlibeyt Mensupları hem Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini uygulayan Erenler ile Evliyalarda aynı uygulamayı sürdürmek zorunda kalıyorlar. Zira haramla beslenen Muhammed'i İslam karşıtları o kadar gaddarlaşır ki, onların çirkef düzenine karşı çıkanların bir araya gelmesi yasaklanır, yasağa uymayan insanlar ağır cezalara çarptırılırdı. Fakat onların zulmüne uğrayanlar; başta Hallacı Mansur olmak üzere hiçbiri, Emevi faşizmine boyun eğmez, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini hem uygulamaya hem yaymaya devam ederler. Örneğin: Hallacı Mansur Efendimiz dünyada bir benzeri daha görülmemiş bir işkence metoduyla Şehit edildiği gibi, Yüce Dergâhı da tahrip edilir, ama özümsemiği Muhammed'i İslam düşüncesi yok edilmez. Zira Hallacı Mansur Efendimizden ilham alan Sultan Ahmet Yesevi Efendimiz, 12. Yy'ın ilk çeyreğinde; Türkistan Türkçesiyle toplanma yeri anlamına gelen bir Dergâh yaptırır ve O Dergâhta Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini hem geliştirir hem öğretilmesini sağlar. Kayıtlara göre, O Yüce Dergâhta 99 000 bilgin yetiştiren Yüce Pirimiz, yetiştirdiği bilginleri, başta Anadolu olmak üzere birçok bölgeye gönderir, o bölgelere giden İslam Bilginleri, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini gittikleri bölgelerin insanların gönlüne nakşederler. Daha da önemlisi, Yüce Pirimiz Sultan Ahmet Yesevi'nin Dergâhında yetişip değişik bölgelere gönderilen Bilgeler, gönderildikleri bölgelerde Dergâhlar yaptırır, O Dergâhlarda hem ilim-irfan öğretir hem ibadet edilip, gönüller Yüce Allah'a teslim edilir hem insanların arasında oluşan kırınglıklar giderilip, kardeşlik bağı tesis edilir. Sultan Ahmet Yesevi Efendimizin kurmuş olduğu; İlim-İrfan-barış-ibadet Merkezinin Adı, Türkistan

Türkçesiyle Dergâh idi, ama Katil Selim, Emevi faşizmini ülkemize taşıyarak, Arapçayı egemen kılınca, Dergâhın adı, Arapça toplanma yeri anlamına gelen Cemevi olarak ifade edilir. Sultan Ahmet Yesevi Efendimizin Kurduğu Dergâhın hem devamı hem benzeri olan İbadet Mekânlarımızın adı gerek Dergâh gerek Cemevi olsun, hiç önemli değil, önemli olan o mekânda verilen hizmettir. Ayrıca İbadet yerimiz olan Dergâh ya da Cemevlerimiz hem Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerinin öğretildiği birer üniversite hem Tariki Evliyaların içinde bulunduğu, insanların gidip hem ibadet edip murat diledikleri hem Görgü Gördükleri Mekânlardır. En önemlisi; Türkiye Aleviliğinin inanç ve ibadet yeri olan Dergâh ya da Cemevi, Peygamber Efendimizden gizli yaptırılıp, Kur’anı Kerimin Tevbe Suresi: 107–108–109–110. ayetleriyle yıktırılan değil, bizzat İslam Peygamberi Muhammet Mustafa tarafından yaptırılıp, içinde ilim, irfan, fazilet gibi Yüce Değerler öğretilen, ibadet edilen mekânlardır! Bu gerçekleri ya bilmeyen ya da bildikleri halde inkâra kalkışan ülkemizdeki Emevi faşizmi artıklarına tavsiyem şudur: Muhammed’i İslam kaynaklarını okuyun ve yukarıda işaret ettiğim gerçekleri görün.

ALEVİ CEMLERİ

Türkiye Aleviliğinde yapılan ibadet cemlerinin çok önemli ve yaşamsal iki özelliği var, özelliğin biri, Kur’anı Kerimin Müzzemmil Suresinde işaret edildiği gibi, gündüz vakti hem çalışmaları hem bir yere yapacağı yolculuğu varsa o yolculuğu yapmaları, o gün yapılması gereken işlerini yapıp bitirildikten sonra, saat 20 sularında bir mekânda toplanıp ibadet etmeleridir. Ayrıca Kur’anı Kerimin ilk ayeti cuma gecesi Peygamber Efendimize geldiği, cuma gecesi Kırklar Cemi yapılıp, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile İmam Ali Efendimize Görgü Gördürülmesi nedeniyle İbadetlerini cuma gecesi yapmalarıdır. Türkiye Aleviliğinin diğer özelliği ise İbadet Cemlerinde sadece ibadet edilmez, aynı zamanda Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşünceleri öğretilir, İbadet Cemine katılan insanların arasında bir sorun yaşanmış, o sorun nedeniyle küskünlük oluşmuş ise o küskünlük giderilir. O küskünlüğün giderilmesi sırasında hiçbir inanç biçiminde yaşanmayan şöyle bir erdemlilik yaşanır: Ceme katılanların rızalığı alınıp, İbadete başlanmadan önce, cem ibadetini yürüten, orada bulunanlara; aranızda birbirine dargın var ise özünü dara çeksin der. O toplumun içinde birbirleriyle dargın olanlar var ise özünü dara çekerler. Özünü dara çekenler, yapılan sorgulama sırasında şahide gereksinim duyulmadan her iki taraf yaptığı dosdoğru ortaya koyar, Rehber ile Pir iki tarafı dinledikten sonra, hiçbir mahkemede olmayan adil bir kararla taraflar barıştırılırlar. Ayrıca İbadet Cemine katılanların hazırlayıp İbadet Cemine getirdikleri ve adına Lokma dediğimiz yiyecekler adil bir biçimde paylaşılır. Peki, bu kadar büyük değere sahip olan İbadet Cemleri kaç tür ve nasıl yapılır? Bunu şöyle izaha çalışayım:

TEVHİT CEMİ

Her icraatın bir temeli olduğu gibi, Türkiye Alevilerinin icra ettikleri Tevhit Ceminin de bir temeli var ve bu temel İbrahim Peygamber’e dayanır. İnançsal kaynaklarımıza göre, İbrahim Peygamber hem Yüce Allah’ın varlığını-tekliğini gören ilk insandır hem

Semavi Dinleri yayan bütün peygamberlerin atasıdır. İbrahim Peygamber O Yüceliğe nasıl sahip olmuştu? Bunu da şöyle izaha çalışayım: Kendisini Allah olarak insanlara dayatan Nemrut'a "sen Allah değilsin, seni de beni de yaratan Allah var" deyip Nemrut gibi bir despotun düşüncesine karşı çıkma cesaretini gösterebilmiştir. Dolayısıyla İbrahim Peygamberin o cesareti göstermesi, İbrahim Peygamberin, Nemrut tarafından ateşte yakmakla cezalandırılmasına neden olmuştur. Cezanın infaz edilmesi, o zaman adı "Muta" olan şimdiki Urfa ilimizin merkezinde gerçekleştirilir. Nemrut'un emriyle Urfa'nın ortasında bulunan meydana odun taşınır, meydana ortasına yığılan oduna dört yandan ateş verdirilip yakılır, yakılan odun yığını, meydanın orta yerinde büyük bir köz deryası oluşturur ve İbrahim Peygamber; Mancınık denilen bir fırlatma mekanizmasıyla o ateşin ortasına fırlatılır. Ateşin ortasına fırlatılan İbrahim Peygamber, fırlatıldığı andan itibaren Tevhide girer, huşu içerisinde dönerek, ateşin ortasına düşer. Üç gün, üç gece ateş közünün ortasında oturan İbrahim Peygamber, üçüncü günün akşamı gözlerini açtığında, ortasına atıldığı ateş deryasının gül bahçesine dönüştüğünü görür. Gül bahçesine dönüşen o yerden çıkan İbrahim Peygamber, Muta şehriden ayrılır, önce Sana'ya, oradan Kenan diyarına gidip oraya yerleşir. Dolayısıyla Tevhit Cemini İbrahim Peygamberin o mucizesine dayandıran Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesimi, Tevhit Cemlerini Tanrıyla birleşme aşaması olarak görür, bu inançla gönlünü Yüce Allah'a teslim ederler. Yalnız Tevhit Cemini her kes yürütemez, Tevhit Cemini yürüten kişinin, Kerametli Derviş olması şart ve şimdi Tevhit Ceminin nasıl icra edildiğini bilginize sunmaya çalışacağım:

Tevhit Cemi bağlayan Derviş, saz, keman gibi telli çalgılar çalmaz, Dede Korkut'un, Sultan Ahmet Yesevi'nin çaldığına inandığımız ve adına "Kopuz" dediğimiz üç telli çalgının benzeri olan cura çalar ve cemin başından sonuna kadar huşu içinde ağlayıp, Allah'a yalvarır dua eder. Cemde bulunanlarda, Dervişle beraber ağlar dua ederler ve gönüllerini Yüce Allah'a teslim eder, O Yüceler Yücesinden hem muratlarının gerçekleşmesini hem var ise hataları onların bağışlanmasını isterler. Ayrıca Tevhit Cemini bağlayan Dervişler, başka dilden ibadet etmezler, Kur'anı Kerimin Yusuf Suresi iki ve üçüncü ayetlerinde ifade edildiği gibi hem kendilerinin hem cemde bulunanların konuştukları dilden ibadet ederler.

Tevhit Cemlerinin en önemli yanlarından biri de şu: Derviş; Tevhit Cemine başlamadan önce, himmet eyleyin deyip, cemde bulunanlardan bir nevi rızalık-helallik isterler. Cemde bulunanlar; himmet Allah'tan ola deyip, rızalık verdikten sonra, Derviş; biri zahir, diğeri batin olmak üzere ikiye ayrılır. Zahir yanı perdenin önünde kalıp, cemde bulunanları hak ile hemhal eder. Batin yanı ise perdenin arkasına çekilerek, hakikat kisvesine bürünür. Batin kisvesine bürünen Derviş, Allah'ın kendisine sırdaş eylediği Melaikelerin kendisine söyledikleri ve adına Rüya dediğimiz gerçekleri görür. Tevhitten, yani Batinden ayrılıp, zahire dönünce, Batinde gördüğü rüyaları cemde bulunanlara anlatır. Dervişin bağladığı Tevhit Ceminde gördüğü rüyalara inanıldığı için, Dervişin gördüğü rüyaların tamamı doğru çıkar.

GÖRGÜ CEMİ:

Görgü Cemi, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile Şahı Velâyet Ali Efendimizin birbiri ile musahip olup, tarik altına girdikleri cem olduğu için, Türkiye Alevileri bu ceme “Görgü Cemi” der ve bu ceme çok önem verirler. Görgü Ceminin yapılış biçimi ise sonradan çıkan baskılar aslına uygun olmamasına, büyük oranda özünden uzaklaştırılıp orijini tahrip edilmiş olmasına rağmen. Türkiye Aleviliğinin en sağlam kaynak olarak kabul ettikleri, Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerini en iyi anlatan yazarlarımızdan biri olan Sefer Aytekin’in yazdığı İmam Caferi Sadık Buyruğu adlı eserin, 7. 8. 9. 10. 11. 144. 145. Sayfalarında, Görgü Ceminin yapılış biçimini şöyle yazar: “İslam Peygamber Muhammet Mustafa Miraca gitti, dönüşte Minada bir kubbe gördü, kapıyı açıp içeri girdi, kırklardan biri, kim diye sordu. Gaipten bir ses, Muhammet Nebi geldi dedekte, Kırklar ayağa kalkıp yer verdi. İki Cihan Serveri geçip yerine oturdu; Kırklara Ulunuz kim? Diye sordu, Kırklar, küçüğümüz ulumuz, ulumuz küçüğümüz dediler. İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, Kırklara; iki kişi birbiriyle musahip olmalı dedikte, onlar birbirleriyle musahip oldular. İki Cihan Güneşi Muhammet Mustafa, Ali’yül Mürteza ile musahip oldu, ikisi ayağa kalkarak semaha döndü. Muhammet Mustafa mübarek eli ile kuşağını açıp, Şahı Velayet Ali’yi bağrına bastı. İkisi bir gömlekte baş gösterdi. Baş iki gövde bir göründü, öyle bir coşku ile Semaha döndüler ki, ayakları yerde, başlarının göğe ağdığı görüldü. Cümlesi aşka gelip hak ile hemhal oldu. O anda Yüce Allah’tan şöyle bir hitap geldi: Ya Habibim, seninle aramızda aşkı muhabbet hâsıl oldu. Tarik altından geç ki, kıyamete kadar aramızda ağyar olmaya, senden sitem, bizden cevır olmaya dedi. Muhammet ile Ali hemen Yüce Allah’ın nazarına geçip dara durdu. Yüce Allah, Cennetin Şahı olan Rıdvan’a emreyledi. O gidip Cenneti Firdevs’teki Tuba Ağacından bir dal kesip getirdi. O dal, üç zira uzunluğunda idi. Kabzasında Fatıha suresi, ucunda En’am suresi yazılı idi. O dalı kudret eline alıp üç defa Muhammet ile Ali’nin sırtından yürüttü, ellerine sürüp şu duayı okudu: La İlahe İllallah, Muhammet Resulullah. Ali’yül Veliyullah. Mürşidi Kamilullah, Nasrı Min Allah, Fethün Karip, Beşirül Mu ‘minin Ya Muhammet Ya Ali deyip bitirdi”. İslam Peygamberi Muhammet Mutafta ile Şahı Velâyet Ali efendimizin Kırklar Ceminde gördükleri görgünün yapılış biçimini yukarıya alıp, bilginize sunmaya çalıştım. Şimdide Qallemesir Ocağı Dergâhında doğup, oranın irfanıyla yetişmiş ve üç yıl peş peşe görgü görüş bir canınız olarak, Görgü Ceminin, Türkiye Aleviliğinde nasıl yapıldığını izaha çalışayım. Görgü görececek musahipler, görgü cemi ne gitmeden önce en yakınından, en uzağına kadar kıldığı, hakkını yediği biri var ise hepsini dolaşır, rızalığını alır, sonra ceme gelirler. Görgüye başlamadan önce yapılan sorgu ise şöyle yapılır: Görgü Gördüren Dergâh Hizmetçisi Dikme-Rehber ile Pir, Görgü görececek musahiplere bir “delil” yani yol gösterici tayin eder, sonra ikisi posta geçip yan yana otururlar. Görülecek musahipler, delilin öncülüğünde meydana gelip, sorgu için dara dururlar. Sorguyu yapan rehber, sorguya söyle başlar: Hoş safa geldiniz, özünü Mansur darına çeken hakikat yolunun yolcuları, nereden gelir, nereye gidersiniz? Delil şöyle cevap verir: Özümüz Mansur Darında, Gönümüz, Hakikat Yolunda, bu yoldan hakikate gitmektir niyetimiz. Rehber; bu yol kıldan ince, kılıştan keskindir, geçebilir misiniz? Dediginde, delil; Cümle Eren ve Evliyalar Himmetiyle rahat geçeriz der. Bu sorular sorulup, cevaplar alındıktan sonra, Şahı Velayet Ali efendimizin “sen seni bilir isen, Sırrı Hüda’sın, sen seni bilmez isen, haktan cüdasın” sözünü rehber edinen Dikme-Rehber, görgü görenlerin bedenlerinden haberdar olup

olmadıklarını anlamak için sorguya şöyle devam eder: Ey Hakikat yolunun yolcuları! Başınız neye yarar? Delil cevap verir; Tacı Devlet dediğimiz aklı taşır. Anlınız neye yarar? Kader-kısmet yazılır. Kaşınız neye benzer? Levhi kaleme benzer. Gözünüz neye yarar? Nuri İlahi görür. Kulağınız neye yarar? Hak kelamını işitir. Ağzınız-diliniz neye yarar? Lalı gevher saçır. Burnunuz neye yarar? Miski amber alır. Göğsünüz neye yarar? İkrar-İman taşır. Elleriniz neye yarar? Helal rızık kazanır, onu hayır hasenat olarak dağıtırlar. Dizleriniz neye yarar? Hak aşkına secdeye gelirler. Ayaklarınız neye yarar? Beni hakikat yolundan yürütüp, Ulu Divana götürüp Mürşidime ulaştırmaya yarar der, böylelikle sorgu bu bölümü tamamlanır. Sorgu bölümü tamamlandıktan sonra, Ehlibeyt yoluna olan bağlılıklarını dile getirmeleri için, Rehber sorguyu şöyle sürdürür: Yüce Allah'ı, Allah'ın elçisi olan Cebrail Aleyhisselam'ı, Allah'ın Buyruklarını İçeren Kur'anı Kerimi, Allah'ın Buyruklarını yaymakla görevlendirilen; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile Ehlibeytine bağlılık ikrarı verdiniz mi? Deyince hem delil hem Görgü Görecek Musahipler, evet anlamında sağ omuzlarına niyaz olurlar. Allah'ın Dostları olan Eren ve Evliyaları hak bilip ikrar verdiniz mi? Deyince, onlar gene evet anlamında sağ omzuna niyaz olurlar. Rehberinizden, Pirinizden, Mürşidinizden destur aldınız mı? Onlara ikrar verip Ehlibeyt Erkânına bağlandınız mı? Deyince onlar gene evet anlamında sağ omzuna niyaz olurlar. Dört kapıyı, Kırk Makamı hak bildiniz mi? Deyince, onlar gene sağ omzuna niyaz olurlar. Yetimlerin hakkına, komşularınızın hakkına, savunmasız mazlumların hakkına riayet ettiniz mi? Deyince, onlar gene sağ omzuna niyaz olurlar. Görgü Görecek canların sorgusu tamamlandıktan sonra, Dikme-Rehber gider Tariki Evliyayı Makamından alır getirir, daha önceden kalaylanıp paklanmış, temiz su ile doldurulmuş kabın üzerinde sağ eliyle tutar, sol eliyle Saka Suyu dağıtılan taşı alır, kazanın içindeki suyla doldurur, üç defa: La İlahe İllallah, Muhammet Resul Allah, Aliyül Keremullah, Sakayı Hüseyin'i Kербela deyip, üç tas suyu, sağ elindeki Tariki Evliyanın üzerine döker. O su Tariki Evliyadan akıp kazanın içindeki suyun içine akar. Tariki Evliyayı niyaz etme işi bitince, Saka Suyunu dağıtanlar Saka Suyu dağıtmaya başlarlar. Tariki Evliya sadece tazeleniyorsa, bir yanda Saka Suyu dağıtılır iken, öte yanda Dikme-Rehber; Tariki Evliyayı tekrar önce dağırcığa koyar, sonra 12 parçadan oluşan ve PIRENEE JARE dediğimiz yeşil bezi üzerine sarıp, Makamına Sırlar. Görgü Görülecekse, Tariki Evliya; atalarının hizmet ettikleri Tariki Evliya gibi ise gerek tazelemede olsun gerek Görgü Gördürmede olsun, Dikme-Rehber temiz bir havluyu sağ elinin avucunun üzerine koyar, Tariki Evliyayı o havlunun üzerine indirir, sol elini sağ elinin altına destek olarak verip öyle tutar, Cemdekiler sırayla gelir niyaz olurlar. Ewlae Hamedé Ali Qud'un Tariki Evliyası gibi Savoke ise Dikme-Rehber sağ eliyle üst tarafta, sol eliyle alt tarafta tutar, baş tarafı sağ omzuna gelecek şekilde tutar ve insanlar gelir niyaz olurlar. Niyaz olma işi bittikten sonra Görgü Gördürmeye başlanır, yalnız burada görgü ile ilgili önemli bir hususu paylaşacağım. Kırklar Ceminde; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile İslam İlminin Kutbu İmam Ali Efendimize Tarik çalınırken, sadece o ikili görgü gördüğü için, Tariki Evliya sadece onların sırtından yürütülüp, avuçlarına sürülmüş. Şimdi Tariki Evliya, erkeklerin sırtından yürütülür, eşlerinin ise avuçlarının içinden yürütmek suretiyle görgüsü görülür. Bunun anlamı ise şudur: Her ailenin geçimini sağlayan erkek dışarıdan kazandıklarını çoğunlukla sırttan taşınan yükü kazandığı için, Tariki Evliya, erkeklerin sırtından yürütülüp, sırtı

kutsandır. Kadın ise elleriyle yaptıkları işlerle hem ailesini doyurduğu hem Dağıtılabacak Lokmayı elleriyle hazırlayıp dağıttığı için, Tarihi Evliya kadının ellerinden yürütölüp Görgüsü Görölür ki, bu uygulamayla erkeklerin sırtı, kadınların ise elleri kutsanmış olur. Görgü Görölmeye başladığı andan itibaren hizmet üçe ayrılır. Bir tarafta, Dikme-Rehber, Görgü Gördürür, öte yanda Pir, ayakta durup İlahi okur, diğeryanda Sakalar, Tarihi Evliyanın içinde yıkandığı suyu “Abikevser” olarak dağıtır, öte yanda Zakir İlahiler, Duazı On İki İmamlar okuyarak, Meydanda açılan alanda Dostluk-kardeşlik Kervanını yürütür ve görgüsü bitenler ayağa kalkıp, Rehber ile Pire niyaz olur, sonra her Musahip, önündeki Musahibinin “Kemberbestinden” tutup, Zakir’in okuduğu İlahi ve Duazı On İki İmamlar eşliğinde cem meydanını dolaşır, dostluk, kardeşlik kervanı yürütürler. O dostluk kervanı, Görgü Gördürme bitene kadar devam eder, Görgü Gördürme bitince, Rehber ile Pir yan yana ayakta durur, Cemin bitim Gülbengini birlikte okur, cemi bitirirler.

(Burada doğru bulmadığım şu hususa değinmek istiyorum. Şöyle ki, daha önce Tarihi Evliyanın üzerine Saka Suyu dököldükten sonra, denzekli Hesené Momid gilin lokmasının üzerine indirilmiş, mübareğin üzerindeki su onların lokmasına sirayet etmiş, O Lokma kutsal sayılıp ayrı dağıtılmış, benim ulaştığım zaman ise Hesené Momud’un oğlu Kamer gilin Lokması üzerine indirilirdi. Dikme-Rehber; Tarihi Evliyayı onların lokmasının üzerinden sağ eliyle alır, sol elini, sağ elinin altına destek olarak verip öyle tutar, cemde bulunanlar gelir niyaz olurlardı. Fakat o uygulamayı doğru bulmuyorum, zira O Görgü Cemine gelenlerin tamamı O Yüce Ocağa gönöl veren insanlardı, onların arasında o ayırım yapılmamalıydı. Yapılması gereken en doğru uygulama, yukarıda belirttiğim gibi yapılması, ama temiz bir havlunun üzerine indirilmesi şartıyla. Zira O Mübareğin üzerinde kalan suyun bir damlası dahi yere düşmemeli. Tarihi Evliyaya niyaz olma işi bitince, o havlu tertemiz yıkanıp, suyu ayak değmeyen bir yere dökölmeli, havlu temiz bir yerde kurutulup, Tarihi Evliya ile diğery kutsal değerylerin içinde bulunduğuy sandığın içine konmalı.

Şimdi her cemde “Saka Suyu” dağıtılıyor ya, o suyun o biçimde dağıtılması doğru değil, zira o su, Görgü Ceminde, Tarihi Evliyanın içinde yıkandığı su ve o su, Görgü Ceminde Abikevser olarak dağıtılır. O su öğreti cemlerinde; öğreti olarak dağıtılabilir, bunda bir sakınca yok, ama gerçeğin bu olduğuy anlatılarak dağıtılmalı ki, çok kutsal bir özelliğı olan saka suyunun özü zedelenmesin. Fakat gerçeğin bu olduğuy bilinmediğı için, Saka Suyunu dağıtanlar önce birbirlerinin ellerine, sonra cemi yürüten dedelerin ellerine döker, sonra cemde bulunanların üzerine serperler.

Ellere su dökme iki yerde yapılır, biri Görgü Ceminde yapılır, zira Görgü Gördüren Dikme-Rehber, önce ellerini tertemiz yıkar, sonra gider Tarihi Evliyayı Makamında alır getirir, temiz suyun doldurulduğuy kapta yıkadıktan sonra, Musahip Canların Görgüsünü Görür. Görgü bitikten sonra, Tarihi Evliyayı götürüp Makamına sırlar, gene ellerini yıkayarak normal hayata döner. Yani Dikme-Rehber önce ellerini yıkayarak, temiz ellerle hak hizmetini görür, sonra ellerini yıkayarak, tekrar normal hayata döner. Saka suyunun cemde bulunanların üzerine serpilmesiyse ayrı bir bilmezliktir, zira o su, içinde Tarihi Evliyanın yıkandığı kutsal su niyetine

dağıtılıyorsa, onun insanların üzerine serpilip, yere dökülmesi değil, onun bir damlası dahi yere düşmemesi gerekir. O halde Saka Suyu niyetiyle dağıtılan o su dağıtılırken, bir damlası dahi yere düşmesin diye, altına mendil tutulması, cemde bulunanların ya bir yudum içmesi ya avucuna damlatılıp, cemaleine sürmesi gerekir.

Ellerin yıkanması ise sadece Sünnet sırasında ve şöyle yapılır: Çocukları Sünnet eden sünnetçi işini bitirdikten sonra, Sünnetçi ellerini en üstte tutar, Sünnet edilen çocukların Kirvesi, ellerini Sünnetçinin ellerinin altında tutar, Sünnet edilen çocukların babası ise çocuklarının Kirvesi olan kişinin ellerinin altında tutar, o su; Sünneti yapan kişinin ellerine dökülür, diğer ikisinin ellerine akıp leğene gider. O suyun öyle dökülmesinin anlamıysa şudur: İki taraf arasında kavga yaşanmış, o kavga sırasında acı olay yaşanmış ise araya girilip taraflar barıştırılmış, yapılan barışın kalıcı olabilmesi için taraflar arasında Kirvelik İkrarı tesis edilmiş, yapılan Sünnetle o düşmanlığa son verilmiş ise. Sünnet yapıldıktan sonra ellere su dökülür ki, o su; o iki taraf aralarında oluşan soğukluğu-kırgınlığı sona erdiresin, onun yerini sevgi, saygı ve muhabbet alsın anlamındadır.

GÖRGÜ GÖRDÜRMEDE KULLANILAN TARİKİ EVLİYALARIN MENŞEİ, TÜRÜ VE KERAMETLERİ

Bilindiği gibi her toplumun gerek inançsal gerek geleneksel olsun bazı değerleri var ve her değerinde muhakkak menşei, yani dayandığı temeli vardır. Dolayısıyla Türkiye Aleviliğinin Görgü Ceminde; görgü gören canların görülmesinde kullandıkları Tariki Evliyalar, bu toplumunun en önemli inançsal değerleri ve bu inançsal değerlerin hem dayandığı bir temeli var hem iki türü vardır. Birinci tür Tariki Evliyaların temeli, yukarıda belirttiğim gibi; Kırklar Ceminde Muhammet Mustafa ile Ali El Mürteza'nın görgüsünde kullanılan dalın parçaları olduğuna inanılır ki, bunların uzunluğu 35-40 santim civarındadır. Tariki Evliyaların diğer türü ise Ermişlerin-Dervişlerin yaşadıkları süre içerisinde elinde taşıdıkları, onlar hakka yürüdükten sonra, evlatları tarafından muhafaza edilip, görgü gördürmede kullandıkları ve adına "Savoke" denilen Tariki Evliyalar, bunların uzunluklarıysa değişik ebatlardadır.

Bu önemli hususa işaret ettikten sonra, önce atalarımın hizmet ettikleri Tariki Evliya ki, gerçek Tariki Evliyadır, O'nun oluşum biçimini ve yüzlerce Kerametinden sadece ikisini bilgilerinize sunmaya çalışacağım. Şih Hasan Dede, "Qılaesure" lakaplı kızını Mehmet Şaha verir, bir süre sonra, kızı ile damadını getirip Düzgün Baba Ziyaretgahı kuzeyine düşen küçük bir köye yerleştirir. Mehmet Şah ile eşi, yeni evinde yattıkları ilk gece rüyasında bir sesin kendisine üç defa; Qalmem Sır diye çağırdığını, o çağırma ile yeşil bir ışığın evin içinde dolaşp, köşede duran sandığa girdiğini görür. Mehmet Şah uyanıp rüyasını eşine anlatır, eşi inşallah hayırdır der tekrar yatar uyurlar. Derin bir uykuya dalan Mehmet Şah, gene aynı sesi duyup, aynı ışığı görünce, muhakkak bunda bir hikmet var deyip kalkar, eşini uyandırır, ateşi harlarlar. Kırmanzca Qanqi dediğimiz kavak ağacının ince kabuğunu yakar, onun ışığıyla sandığın yanına gidip kapağı açtıklarında, sandığın içinde; elbiselerin üzerinde göz kamaştırıcı bir cisim olduğunu görürler. Mehmet Şah; o cisimi almak için elini uzatınca, o cisim, kırmızı

bir yılan dönüşür. Gerçeği anlayan Mehmet Şah, şöyle yakarır: Yüce Allah, hizmetine beni layık görmüş, bu nedenle seni bana göndermiş ise elime gel, seni Makamına Sırlayayım. Sırdan gelmiş, tekrar sıra gidersen, bana eziyet etme, makamına git! Der. O yakarış üzerine, Mübarek Tariki Evliya kendiliğinden yükselip Mehmet Şahın eline geliyor. Mehmet Şah; Tariki Evliya'yı eline alıp, önce eşiyile beraber niyaz olur, sonra eşinin yeşil başörtüsünü sarıp pencereye indiriyor, tekrar yatıyorlar. Yattıktan sonra, Mehmet Şah şu rüya görüyor: Sabah kalk! Önü açık bir sandık yaptır, O sandık İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın hanesini temsil eder. Beni küçük bir dağarcığın içine koy, o dağarcık Muhammet Mustafa'nın gönlünü temsil eder, dağarcığın üzerine Ehlibeytin simgesi olup, On İki İmamı temsilen; On İki parça yeşil bez sar! Sandığın önüne aynı yeşil bezden bir örtü as! Evlatlarına vasiyet et! Makamım hep öyle kalsın, bundan sonra senin adın; Qalmemésır olarak çağrılсын der. Qalmemésır sabah kalkar, gördüğü rüyaya uygun olarak önü açık bir sandık yaptırır, O Mübareği önce ebadına uygun bir dağarcığın içine koyar, üzerine eşinin yeşil başörtüsünü sarıp sandığa indirip, adına çerçi dediğimiz Ermeni alım-satımcıların gelmesini bekler. Alım-satımcı çerçiler gelince, onlardan yeşil bez alıp On İki parçaya bölerek o dağarcığın üzerine sarıp sandığa indirir. Dolayısıyla Tariki Evliyanın üzerine sarılıp, adına "Pırenéjare" denilen yeşil renkli on iki parça bezde, Tariki Evliyanın Sır Edildiği sandığın önüne asılan yeşil örtüde günümüze kadar muhafaza edilerek gelmiştir. Atalarımızın hizmet ettikleri Tariki Evliyanın oluşumunu, gösterdiği ilk Kerameti, ilk atamız Qalmemésır zamanında gerçekleşmiştir. Daha sonraki süreçte yüzlerce Keramet yaşanmış, ama hepsini buraya yazabilmem için büyükçe bir kitap yazmam gerekecek ki, Allah sağlık verirse o kerametlerin tamamını yazmaya çalışacağım. Qalmemésır Ocağının İkinci Kerameti ise Onuncu Dikme-Rehber olan dedem Ahmet zamanında yaşanmıştır. O Keramet ise şöyle gerçekleşmiştir: Dılav adında bir yaylamız var, biz o yaylada iken yaylamız yanar, komşuları; Dikme içeriye gir, Tariki Evliya'yı kurtar! Diye feryat eder ama dedem: O Sırdan gelen Tariki Evliyadır, kendini kurtarır, o kendini kurtarmazsa, ben kurtaramam dediği anda yayladan yeşil bir ışık uzanıp, yaylanın arkasındaki kaya üzerinde yeşil bir serçeye dönüşüp konar. Orada kanat çırparak, tekrar yeşil ışık olup, yanan yaylanın üzerinden aşarak yaylanın önündeki büyük bir taşın üzerine iner, orada gene yeşil bir serçeye dönüşür. Yaylamızın yanması devam ettiği sürece, Tariki Evliya o şekilde don değiştirmek suretiyle, yaylamızın üzerinden gidip gelmeyle keramet göstermesi devam eder. Yayla söndürüldükten sonra, yaylanın arkasındaki kayadan, yaylanın önündeki taşla gelmeyince, dedem durumu anlar, gidip bakar ki gene Tariki Evliya olarak kayaya yaslanmış olarak duruyor. Dedem, O Tariki Evliya'yı alıp niyaz eder, nenemin başörtüsüne sarıp göğsü üzerinde tutup yaylanın yanında oturur, mahalle halkı hemen yaylamızı temizler duvarlarını örüp üstünü kapatır, dedem gene Tariki Evliya'yı götürüp makamına sırlar. Sonra hem bizim aile hem diğer komşular götürür yaylamızın arkasında bulunan ve Tariki Evliyanın yaslandığı kayanın önünde kurbanlar keserler. Atalarımızın hizmet ettikleri Tariki Evliya, biri kırmızı yılan, diğeri Doğan, diğeri Serçe olmak üzere üç çeşit don değiştirerek keramet gösterdiği için, bölgemizin inşaları; Ewlaye Doğané Pereneqeşayi, Morosur, Mirçikaneqeşayiye adlarıyla anarlar. Atalarımızın hizmet ettikleri Tariki Evliya ile ilgili bilgiyi paylaştıktan

sonra, bir diğerk Tariki Evliya olan; Ewlae Hamedé Aliye Qudi” ile ilgili bilgi vermeye çalışacağım.

Hamedé Aliye Qudi, Nazımıye İlçemize bağlı Hakıs Köyünde oturuyormuş, Hakıs’tan göçüp Kırmızıköprü denilen yere geliyor, burada bir değirmen ile değirmenin yanında bulunan birkaç tarlayı, şimdi orman dairesi binasının yanında arsası hala belli olan bir evi, Ermeni bir aileden satın alıp oraya yerleşiyor. Çok Kerametli Bir Derviş olan Dewrés Hamed, aynı zamanda iki gözü amadır, zahir gözüyle görmüyor, ama batin gözüyle her şeyi görüyor. Bir yanda Dewrés Hamed Kırmızıköprü’ye gelip yerleşirken, öte yanda üç Ermeni aile, kendi mülkleri olan “Warémir” adındaki küçük mezrada oturmaktadır. Günün birinde mezranın üstündeki “Demirkapı” dağından kopan çığ gelir, o üç aileyi evleriyle beraber alır getirir, tandır deresi denilen dereye doldurur, ama Yüce Allah’ın lütfu ile küçük bir bebek, kundağın içinde; çığın üzerinde kalır. Çevre köylüleri gelir bebeği alır bir eve götürür, Danzik köyünde oturan akrabalarına haber verilir, akrabaları gelir, komşularıyla beraber cenazeleri çıkarıp defneder, çocuğu alır gider, bir süre sonra akrabaları gelir, Warémir adındaki mezrayı satışa çıkarırlar. Biri Hüseyin, diğeri Gazi adında iki oğlu olan Dewrés Hamed, oğullarına gidin o mezrayı satın almalarnı söyle. Fakat oğulları; baba, orada üç aile oturuyordu çığ gelip hepsini götürmüş, biz orayı alıp ne yapalım? Deyince. Dewrés Hamed; oğlum gidin alın Allah Kerimdir der, babalarının Kerametini bilen oğulları gider o mezrayı satın alırlar, Seyit Abbas Dedenin evinin bulunduğu yerde bir ev yaptırıp oraya yerleşirler. Kış gelip, kar yağmaya başlayınca, Dewrés Hamed; çığ koparsa bana haber verin diye oğullarını uyarır. Bir gün aşırı kar yağar, çığın kopup geldiğini gören oğulları, baba çığ koptu geliyor deyince, çığın kopup, gelmekte olduğunu can gözü ile gören Dewrés Hamed; gördüm der, evinden çıkar, evinin doğusuna düşen tarlanın ortasına gidip, değneğini oraya diker, mübarek sınırın buraya kadar, buradan öteye geçme! Der, tekrar dönüp evine gider. Çığ gelir “Dewrés Hamed’in değneğini oynatmadan yanından yılan gibi kıvrılır gider, tandır deresine yığılır ki, asırlardır o köy orada durur, kartopu büyüklüğünde kar parçası bile, O Mübareğin belirlediği yeri geçmez. O kerametın çok önemli bir yanı daha var ki, onu açıklamadan geçemeyeceğim. Derviş Hamed’in iki gözü zahiren görmüyordu, ama çığın kopup geldiğini batin gözüyle görüyor, büyük bir hızla gelmekte olan çığdan önce evden çıkıp yaklaşık üç yüz metre yürüyor ve orada değneğini kara saplayıp geri dönüp evine geldikten sonra çığ oradan geçiyor.

Gelelim Hamedé Aliye Qudi Tariki Evliyasının ikinci Kerametine: Hamedé Aliye Qudi Ocağının Dikme-Rehberi, Seyit Abbas’ın annesinin babası olan Hamedé Qaji imiş. Hamedé Qaji’nin beş kızı, bir oğlu varmış, Hamedé Qaji’nin tek erkek evladı olan Bava genç yaşta ölür, Ocağın Dikme-Rehberlik Makamına kız evlatların getirme geleneği olmadığı için. Hamedé Qaji, Dergâhın Dikme-Rehber makamını öz kardeşi olan Silemané Qaji’ye vasiyet etmez, kendi kızının oğlu olan Seydabbas Dedeyi önce evlat edinir, sonra Dikme-Rehberlik Hizmetini ona vasiyet eder. Fakat Hamedé Aliye Qudi Ocağının, Dikme-Rehberlik hizmetinin kendi hakkı olduğunu düşünen Hamedé Qaji’nin kardeşi Silemané Qaji. Ağabeyi Hamedé Qaji’nin ölümünden sonra, Dikme-Rehberlik hizmetinin Seydabbas Dedeye geçmesi üzerine, Seydabbas Dedeye düşman

olur ve her fırsatta kendisine hakaret eder. Halam Hatice hanımla evli olan Seydabbas Dede, annesinin amcasının zulmüne daha fazla dayanamaz, Tariki Evliyayı alır bizim eve gelir. Bir süre sonra, Qalmemésır Ocağının Dikme-Rehberi olan Dedem Ahmet, Dergâhın Ziyaretgâh bölümüne giderken, içeride iki kişinin konuştuğunu duyar. Kapı kenarında Dergâhın içine baktığında, Ziyaretgâh bölümünün eşiği üzerinde iki yeşil güvercinin karşı karşıya durup, konuştuklarını görür. Dedem; konuşan güvercinleri dinlerken, eniştemiz Seydabbas Dede salona girer, Dedem el işaretiyle Seydabbas Dedeyi yanına çağırır, ikisi yeşil Güvercinlerin konuşmasını can kulağıyla dinlerler. Konuşmanın sonunda, ev sahibi Güvercin; misafir Güvercine şöyle der: burada fazla kalma, zira yerimi daraltıyorsun. Misafir Güvercin; Seni sıkıntıya soktuğum için çok üzgünüm, ama hata benim değil, beni sürgün edendedir. Beni sürgün edeni öyle bir hale sokarım ki, zalimlere ibret olsun dedikten sonra, ikisi birer yeşil ışığa dönüşüp makamlarına dönerler. Ertesi gün bir Kurbanı Dedem, bir Kurbanı Seydabbas Dede keser, Tariki Evliyayı göğsüne alır, evini de yükleyerek, Salördek köyünde oturan Quréşanlı Bava Rıza'nın yanına gider. Seydabbas Dedenin Salördek köyüne göçmesinden kısa süre sonra annesinin öz amcası olup, Seydabbas Dedeyi, dolayısıyla O Yüce Tariki Evliyayı sürgün eden Sılemané Qajı hastalanır. Hastalığı çok ilerleyip, perişan hale gelince, oğlu ile akrabalarını gönderir, kardeşinin torunu olan Seydabbas Dedeyi geri götürtür. Fakat yakasına yapışan el affetmez, o dev cüsseli insan bir kemik yığınınına dönüşüp ölür, ama ailesinin cezası bitmez, beşinci göbektir evlatları çoğalmadıkları gibi, hiçbirinin yüzü gülmez, iki yakası bir araya gelmez.

Gelelim üçüncü Tariki Evliyaya, Quréş Bava evlatları, Quréş Bava'nın gerçek adının Hacı Quréş olduğunu, Hacı Quréş' in, Seyit Mahmud'ı Hayrani'nin oğlu olduğunu söylerler. Gerçi onların atalarıyla ilgili fikir beyanında bulunmam doğru değil ama iki hususa burada işaret etmem gerekir. Birinci husus, Bavaya Hacı Quréş denmesi, oysa O Gönül Sultanımızın Hacılıkla hiçbir ilgisi yoktu! Onun orijinal adı İbrahim, lakabı veya unvanıysa “Qurésóqr” babasının adı ise Derviş Hüseyin'dir. Peki, bunu nereden biliyorsun? Derseniz, bununla ilgili kaynağım, Quréşan Aşiretinden olup, Kırmızıköprü'ye bağlı Méci köyü mezarlığına sırlanan Apo Torunu Mustafa'dır. Bu anlatımı Apo Torunu Mustafa Dede, babamın dedesi aynı zamanda Qalmemésır Ocağının Dikme-Rehberi olan Derviş Halil'e anlatmış, Derviş Halil ise kendi yerine Dikme-Rehberlik Makamını vasiyet ettiği dedem Ahmet'e anlatmış, dedem ise babam Küçük Derviş Ali'ye anlatmış, babamda 1969 yılında bana anlattı, bende yazdım. Dolayısıyla babadan oğula anlatılarak bana kadar gelen bilgiye göre: Derviş Hüseyin adında bir zat, Nazımiye'nin güneyine düşen “Jargomit” adında küçük bir mezrada oturmuş, kendisi Keramet sahibi bir Derviş olduğu gibi, Ali, İbrahim ve Şah Haydar adındaki üç oğlu da çok Kerametli Birer Derviş imiş. Küçük oğlu Şah Haydar, kışın davarı burca götürür, akşam davar eve geldiğinde, Haziran ayındaymış gibi karnının tok olduğu görülür. Gayet tabii hem Derviş Hüseyin hem diğer iki oğlu, davarın neden tok olduğunu batin gözüyle görüyorlar, ama Derviş Hüseyin, oğlunun Kerametini yerinde görmek için oğlunun davarı burca götürdüğü yere gider. Derviş Hüseyin, Oğlu Şah Haydar'ın davarı götürdüğü yere gittiğinde, Şah Haydar'ın davarın önü sıra gittiğini, elindeki değnekle dokunduğu ağaçların yeşil yaprağa büründüğünü, davarın o yeşil yaprağı yiyerek, Şah Haydar'ın peşinden gittiğini görüyor. Şah Haydar;

babasının geldiğini, gösterdiği Kerameti gördüğünü anlayınca, babasından üstün Keramet gösterip babasını üzdüğünü düşünür, değneğini yere atıp kaçar, üç adımda şimdi Hews denilen yerde sır olur. Şah Haydar'ın kaçıp gittiğini, hak ile hemhal olup sır olduğunu gören Derviş Hüseyin çok üzülür-ağlar, Şah Haydar'ın yere atıp gittiği değneği alıp eve götürmek için elini uzattığında değnek siyah bir yılanı dönüşüp kendisine saldırır. Gönüllerin Sultanı Şah Haydar'ın değneğinin siyah bir yılanı dönüşüp kendisine saldırmasının nedenini anlayan Derviş Hüseyin, şöyle yakarır: Mübarek niye bana saldırırsın! Şah Haydar'ım gitti, bari O'nun yadigarı olarak sen kalasın diye düşündüm deyince, O Mübarek tekrar eski haline dönüşüp Derviş Hüseyin'in eline gelir, ama ağzını bir az açık bırakır. Dolayısıyla Jaramoréşay diye bilinen Tarihi Evliya, Şah Haydar-Düzgün Bavanın yere atıp gittiği değnektir. Gelelim Jaramoréşay'ın ikinci Kerametine, Jaramoréşay dediğimiz Tarihi Evliyanın yakın tarihteki Dikme-Rehberi Apo Torunu Mustafa imiş. Apo Torunu Mustafa hakka yürüyünce, Dikme-Rehber hizmeti Oğlu İmam Hüseyin'e geçer, İmam Hüseyin ölünce, Oğlu Seydali'ye geçer. Seydali'nin ise erkek çocuğu olmadığı, bir kızı çocuğu olduğu, Dikme-Rehber geleneğinde kızlara Dikme-Rehber hizmeti verilmediği için. Qurş Bava Ocağının Dikme-Rehberi olan Seydali, Ağabeyi Apil'in oğlu Cömert 'i önce evlat edinir, sonra Dikme-Rehberlik hizmetini ona vasiyet eder. Dikme-Rehber Postuna oturan Bava Cömert uzun yıllar hizmet edip hakka yürüyünce, Dikme-Rehber hizmeti büyük oğluna Hüseyin'e vasiyet eder.

Buraya kadar verdiğim bilgi hem Tarihi Evliya'nın oluşum biçimi hem hizmetçilerinin süreciyle ilgili derlediğim bilgidir. Bundan sonra vereceğim bilgi ise Almanya'da olduğum süreçte yaşandığı için görmediğim, ama tanıkların bana aktarı bilgi, herhangi bir eksiklik var ise bağışlanmamı dilerim. Anlatıldığına göre, Bava Cömert'in oğlu Hüseyin İngiltere'ye gider, bir süre sonra ailesini İstanbul'a götürür, Tarihi Evliyayı da beraber götürür. Tarihi Evliyanın İstanbul'a götürülüşünde bir süre sonra, Pırı köyünden Aliye Wusiv adında bir zat, sığırlarını meraya salıp geri döndüğünde, boş olan Dergâhın kapısına gidip niyaz olur, içeriye baktığında Mübarek Tarihi Evliyanın, daha önce sandığının asılı olduğu direğe yapışık vaziyette durduğunu görünce, komşularını çağırır. Komşular Dergâha gelip o durumu görünce, gidip lokmalar pişirir getirir dağıtırlar, ardından Pardi köyüne bir genç gönderip, Pardi köyünde oturan Bava Cömert'in ağabeyi Bava Apil'in dul eşine haber verirler. Hem ikinci Bava Apil'in eşi hem büyük Bava Apil'in Ağabeyi ve büyük bir gönül Sultanı olan Derviş Kamer'in kızı olan Bava Apil'in eşi Dergâha gelir bir Kurban kesip, Lokma dağıtır, Tarihi Evliyayı alıp kendi evine götürür, daha sonra gene Bava Cömertlere haber verilir, onlar gelip Mübareği tekrar İstanbul'a götürürler. Gene anlatıya göre Bava Cömert'in oğlu, bu defa Tarihi Evliyayı aynı semtte oturan bir Qurşanlı aileye bırakır ailesini İngiltere'ye götürür. Ewlae Moréşay adındaki Tarihi Evliyanın teslim edildiği Qurşanlı aile, çok erdemli bir insan olan Karadenizli bir adamın evinde kiracı olarak oturuyormuş. Bir gün ev sahibesi mutfağa gittiğinde, mutfağın altının olmadığını görür, gelip eşini çağırır, eşi gelip o durumu görünce hemen alt kata iner, Qurşanlı'nın eşine; bacım evinizde ne var? Diye sorar, ama kadın çekindiği için bir şey yok der. Evet, kadın bir şey yok der, ama adam direktir, bacım inkâr etme! Evinizde muhakkak kutsal bir şey var, zira bizim mutfağın altı yok,

ne olur doğruyu söyle deyince, kadın; evimizde Tariki Evliya var demek zorunda kalır. Belki Tariki Evliyanın ne olduğunu bilmeyen O Erdemli insan, tanık olduğu mucizenin ne anlama geldiğini anlar, hemen gidip işçiler çağırır, önce kendi evini dışarı çıkartır, sonra onların evini yukarıya taşıtıp yerleştirir, sonra kendi evini alt kata yerleştirir, ardında bir Kurban kesip dağıtır ve Qurêşanlı Bayan Tariki Evliya'yı alıp üst kata çıkar.

Bölgemizdeki üç Tariki Evliya'yı, onların birkaç Kerametini paylaşmaya çalıştık, ama çok kerametli olan Kose Momesur evladı; Seywuşénobudala'nın Tariki Evliyasından bahsetmezsek haksızlık olur. Bu Tariki Evliyanın öznesini Pırı köyünden merhum Wuşéné Yimisağay şöyle anlatmıştı: Kose Bomesur evlatlarından Seywuşénobudela çok Kerametli bir Derviş imiş. Seywuşénobudela şöyle bir Rüya görür: Seywuşé, evini topla, Tahsini köyüne git! Senin Mekânın orasıdır. O rüya üzerine göcünü yükleyip Tahsini köyüne gelen Seywuşénobudela, şimdi Seyit Mahmut Dergâhının yapıldığı yerde köylülerin kendisine verdiği eve yerleşir. Çok kerametli bir Derviş olup, aynı zamanda çok saf olan Seywuşénobudela coştığı zaman değneğini apışı arasına alıp deh! Dedğinde, bir bakarlar Kewlépırıye denilen tepede göründü, orada gözden kaybolur, bu defa vılétope denilen tepenin üstünde görünür. Dolayısıyla çok Kerametli bir Derviş olan Seywuşénobudela, biri Seysultan, diğeri Seydhese adında iki oğul babası ve gösterdiği kerametler nedeniyle çevresinde çok saygı duyulmuştur. Seywuşénobudela, büyük oğlu Seysultan'ı everip ayırır, küçük oğlu Seydhese ile kalıp, onun yanında hakka yürür. Babasının birçok Kerametine tanık olan Seydhese, babası hakka yürüdükten sonra, babasının değneğini muhafaza edip hizmet eder, Seywuşénobudela'nın değneği kerametli bir Tariki Evliya'ya dönüşür. Dolayısıyla diğer Tariki Evliyalar gibi, Seywuşénobudela'nın Tariki Evliyasının Dikme-Rehberlik hizmeti de babadan oğula geçip, Sey Mahmut Dedeye kadar gelir. Sey Mahmut Dedenin Dikme-Rehber olduğu süreçte, Celal Bayar'ın tasarlayarak bölgemizi insansızlaştırmak amacıyla bölgemize karşı yaptığı baskın ve kıyım sırasında Sey Mahmut Dede ile oğlu Seydali Pülümür'de kurşuna dizilip Şehit edildikten, oğlu Mehmet ile ailenin diğer fertleri sürgün edildikten sonra, bu ailedeki Dikme-Rehberlik Hizmeti sona ermiştir. Seywuşénobudela'nın yadigarı olan O Tariki Evliyanın şimdi nerde olduğunu ise doğrusu bilmiyorum.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNDE ÖĞRETİ CEMLERİ

Yukarıda Tevhit Cemi ile Görgü Ceminin ve Görgü Ceminde; Görgü Gördürmede kullanılan dört Tariki Evliyanın türü ve oluşumlarıyla ilgili bilgiyi vermeye çalıştım. Şimdide; kimilerinin Abdal Musa, kimilerinin Öğreti Cemi dedikleri cem türleriyle ilgili bilgiyi paylaşmaya çalışacağım. Yukarıda belirttiğim gibi Tevhit, sadece Derviş tarafında icra edilen Cemde var, Görgü Ceminde bile Tevhit yok! Zira Tevhit demek, hakikat kisvesine bürünüp, gaipten haber vermek demektir. Fakat şimdi Öğreti Cemi denilen cemlerin ikinci bölümüne de Tevhit bölümü denir ama bu doğru değil, zira bu cem türünün özünde öğrenim var, öğrenim olduğuna göre, bu cemin iki bölüme ayrılması gerekiyor. Birinci bölümde, Cebrail Aleyhisselam'ın vekili olan Rehber, hazırladığı inançsal-bilimsel içerikli bir konuşma yapıp, ceme gelenleri aydınlatarak,

ceme motife etmeli. Cemin ilk bölümü bilgilendirme bölümü olduğu için, bu bölümde cem adabına uygun biçimde oturmaya gerek yok! Bu bölüm panel izlenir gibi oturularak, rehberin yapacağı konuşma dinlenmeli. Cemin ikinci bölümü ise Tevhit değil, Deyiş ve Duazı On İki İmamın okunduğu, Semaha dönüldüğü zikir-ibadet bölümüdür. Bu bölümde cem adabına uygun oturulduğu için, bu bölümü yürüten Pirin, fazla abartıya kaçmaması gerekir, zira erkeklerin hastalık ve yaşlılık halleri nedeniyle bayanların ise hamilelik ve diğer kadınsal halleri nedeniyle rahatsız olabileceklerini düşünerek bu bölümü fazla uzatmamalı. Bu bölümde önce üç Deyiş okunmalı, ardından üç Duazı On İki İmam okunmalı, onun ardında Kırklar Semahı Dönülmeli, Semaha Dönüşten sonra, Peygamber Efendimizin Miraca çıktığını ifade eden methiye okunmalı ve son olarak Kerbela Şehitleri için bestelenen mersiye okunup cem bitirilmeli. Böyle yapılır ise cem ibadetinin ikinci bölümü yaklaşık bir buçuk saat sürer, bu normal sürede cem ibadetine katılanlar sıkıntı çekmezlerse hem ceme ibadetine katılanlar çoğalırlar hem insanlar bilgi sahibi olurlar hem cemlere olan saygı artar. Bu yapılmaz, üç dört saat cem uzatılırsa, insanlar ne kadar inançlı olurlarsa olsunlar, uzatılan cemde sıkıntı yaşayacakları için, bir daha ceme gelmezler.

Cem ibadeti sürecinde yapılan meydan süpürme usulü de aslına uygun değil, zira bu Öğreti Ceminde, Cem İbadetine başlanmadan önce, meydan süpürölüp, hakikatin icra edileceği meydana dönüştürölür. Cem İbadetinin bitiminde tekrar süpürölüp, normal kullanım alanına dönüştürölür. Görgü Ceminde ise ilk süpürölme cemin başlangıcında sadece Tevhit Ceminin yapılacağı, Semaha Dönülecek meydan süpürölüp, hakikatin icra edileceği temiz alana dönüştürölür. Görgü başlamadan önce, görgü bittikten sonra sadece Görgü görülen alan süpürölür, bir de cemin bitiminde Cem Meydanı süpürölüp, normal kullanım alanına dönüştürölür. Yani; normal ibadet cemlerinde iki defa, Görgü Cemlerinde dört defa meydan süpürölür. Bir Dergâhta doğup büyüdüğüm, bu uygulamalara defalarca tanık olduğum için, kendi gözlerimle gördüklerimi yazdım, bunları dikkate alıp almamak, tabii ki cemi yürüten İnanç Önderlerine aittir.

Yukarıda sıraladığım cem türlerinden başka, bir de mutata cem türleri, yani her zaman yapılabilen cem türleri var, onları da şöyle izaha çalışayım: diyelim bir pir, talibine gidip, onu irşat edecek, verdiği hak hizmeti karşılığında, talibinden Hakule alacak, ama pir Derviş olmadığı için Tevhit Cemi bağlayamıyor Söyleme becerisi olmadığı için ne Deyiş ve Duazı On İki İmam ne Semaha dönüşte okunacak Deyişleri okuyabiliyor. Fakat evine gidip Pir Makamında oturduğu talibinin evinde bir ibadet ortamı oluşturması da gerekir. O durumda olan pir yanına bir Zakir alıp talibinin evine gider, o işi Zakir'e yaptırıp, hanesine mihman olduğu talibin evinde ibadet ortamı oluşturur.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNDE SEMAHA DÖNÜŞ

Bilindiği gibi Türkiye Alevi Cemlerinin en coşkulu anı semaha dönüş anıdır, Semaha Dönüş ise İmam Cafer'i Sadık Efendimizin Buyruğunda şöyle ifade ediliyor: Kırklar Ceminde İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile İmam Ali Efendimiz, öylesi bir coşku ile Semaha döndüler ki, ayakları yerde, başlarının göğe ağdığı görüldü. İmam

Cafer'i Sadık'ın bu ifadesine göre, Semaha Dönüş, sıradan bir dönüş değil, o dönüş semaha, yani göğe doğru pervaz vurup, Allah'a yaklaşma dönüşüdür. Fakat şimdi O Semaha Dönüşümüz çok motifli folklorik bir şekle dönüştürülmüştür. Oysa Kırklar Ceminde Dönülen Semah, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile Ali Efendimiz ve Allah'ın Elçisi Cebrail Aleyhisselam üçlüsünün döndüğü Semah örnek alınarak dönülen Tanrıya yaklaşım dönüşüdür. Kırklar Cemindeki Semaha Dönüş ise öyle çok motifli folklorik bir gösteri değil, tek tür Semaha dönüşü, O Semaha Dönüş Kırklar Ceminde icra edildiği için, adına Kırklar Semahı denmiş. Fakat Semaha Dönüşümüzün böyle olduğu anlatılmadığı için, ibadetimizin en kutsal aşaması olan Semaha Dönüşümüz; düğünlerde, değişik eğlence gecelerinde, kır gezintilerinde, müzik şöleninde gibi inanç dışı etkinliklerde eğlence malzemesi olarak kullanılmış, kullanılmaktadır. En acı yanıysa bazı kendini bilmezlerin, yukarıda sıraladığım inanç dışı etkinliklerde alkol içip sarhoş olduklarında kalkıp, Semaha Dönüşleri, bazı sözüm ona Alevi sanatçılarında, okudukları türkülerle, Semaha Dönüşümüzü görüntü malzemesi olarak kullanıp, inancımıza saygısızlık etmeleridir. Peki, Semahlarımız nasıl böyle çok motifli folklorik şekle dönüştü? Şimdi ona bakalım. Bilindiği gibi, Emevici Selim'in zulmü sürecinde, Alevilerin büyük bölümü katliamlarla yok edilir. Katliamlardan canlarını kurtulanlar ise Emevici Selim ve ardıllarının güçlerinin ulaşamayacakları ormanlık ve dağlık yerlere kaçtıkları için birbirlerinden kopmuşlardı. Süreç içerisinde bir az rahatlayan Aleviler, hem atalarının inanç boyutu olan Muhammed'i İslam'ın ibadet biçimini yitirmemek hem İbadet Cemlerini hem Semaha Dönüşlerini canlı tutmak için büyük çaba harcarlar. Fakat ne İbadet biçiminde ne Semaha Dönüşte bütünlük sağlayamaz, inançsal uygulamalarını yerleştikleri bölgenin kültürel yapısına uygun biçimde şekillendirirler. Dolayısıyla inançsal uygulamalarını yerleştikleri bölgenin kültürel yapısına uygun biçimde şekillendiren Aleviler, Semaha Dönüşlerini de yerleştikleri bölgelerin folklorik yapısına uygun biçimde şekillendirmişler. O zamanın Alevilerinin, İnançsal Değerlerini unutmamak için yaptıkları değişik ibadet türüne başka bir gözle bakmak gayet tabii ki mümkün değil, zira O Erdemli insanlar her türlü tehlikeyi göze alıp hem Semaha Dönüşünü hem İbadet Cemlerini sürdürmeyi başarmışlardı. Fakat şu gerçek hiçbir zaman unutulmamalı: Cumhuriyetin kuruluşuna kadar devam edegelen Emevici düzende, Türkiye Alevilerinin bir araya gelmeleri, inançsal açıdan bütünlük oluşturmaları imkânsızdı. Fakat şimdi öyle değil, Emevi faşizminin gerici düzeni ülkemizde egemen olmuş görünse de, Aleviler gerek yurt içinde gerek yurt dışında olsun, güçlü örgütsel yapıya sahipler, bu örgütlülük sayesinde diğer ibadet türleriyle beraber hem Semaha Dönüşte hem Cem İbadetlerinde bütünsellik sağlamaları gerekir. Zira İbadet Cemlerimiz ile Semaha Dönüşümüz hem ülkemizde hem dünyada dikkatle izlendikleri için hem Semaha Dönüşümüz hem İbadet Cemlerimiz gönüllere hitap edecek, izleyen insanlara coşku verecek biçimde olmalılar. Ayrıca Türkiye Aleviliğinin hem Mevlevi hem Bektaşî hem Tarikatçı kesiminde, ibadetin en Kutsal uygulaması olan Semaha Dönüşümüzün, inanç dışı etkinliklerde dönülmemesine, Ses Sanatçılarının gösterim malzemesi olarak kullanılmasına kesinlikle müsaade edilmemesi gerekir.

KERBELA MATEMİNE YOL AÇAN NEDENLER VE YAŞAMA BİÇİMİ

Asırlardan beri Kerbela Şehitleri için yaşanan bir matemimiz var, ama daha önceleri bir kısım İnanç Önderlerinin bilgisizliği, örgütsel yapıya geçildikten sonra ise hem bazı örgü yöneticilerinin hem İnanç Önderi sıfatıyla Alevi örgütlerinin bünyesinde görev yapan bazı bilgisizlerin yanlış anlatımları nedeniyle, İmam Hüseyin Efendimizin hangi düşünceye karşı çıktığı. Kerbela'ya neden gittiği ne uğruna Şehit olduğu ile ilgili sağlıklı ve inandırıcı bilgilendirme yapılmadığı için, başta Kerbela Şehitleri için yaşanan matem olmak üzere, birçok inançsal değerimizin üzerinde sis perdesi oluştu. Öyle ki, kimi Kerbela Şehitleri için yaşanan Matemî götürüp Âdem Atamız ile Havva Anamızın affına bağladı. Kimileri Nuh Peygamberin gemisinin tufan sonrası karaya oturmasına bağladı. Kimileri Allah olduğunu iddia eden Nemrut'a karşı çıkan İbrahim Peygamberin; Nemrut tarafından ateşe atıldığını, yanmadan kurtuluşuna bağladı. Kimi Yüce Allah'ın koçu Kurban olarak gönderip, İsmail Peygamberi kurtarmasına bağladı ki, bunların tamamı gerçek dışıydı. Zira Ehlibeyt bağlılarının yaşayıp yaşatmaya çalıştıkları matemî Âdem Atamız ve Havva anamız ile ilgisi olsaydı, Âdem ile Havva'nın neslinden gelen bütün insanların matemî yaşaması gerekirdi. Nuh Peygamberin zamanında yaşanan tufan ile ilgisi olsaydı, Ortadoğu halklarının tamamı matemî yaşaması gerekirdi. İbrahim Peygamberin yanmadan kurtuluşu ile ilgisi olsaydı, Yahudilerle, Arapların tamamı bu matemî yaşayıp yaşatmaları gerekirdi. Yüce Allah'ın; bir Koçu Kurban olarak gönderip, İsmail Peygamberi kurtarması ile ilgisi olsaydı, İsmail Peygamberin neslinden gelen Arap kavimlerinin tamamı bu matemî yaşayıp yaşatmaları gerekirdi. Yukarıda sıraladıklarım Muharrem Matemîni yaşayıp yaşatmadıklarına göre söylenenlerin hiçbirisi doğru değil. Bazılarının; Muharrem Matemînin bitiminde pişirilip dağıtılan Aşurayı, Nuh Peygamberin gemisi karaya oturunca, gemide artakalan bir miktar değişik gıdaların birbirine karıştırılıp pişirilen yemek olduğunu iddia etmeleri de doğru değil, zira Muhammed'i İslam kaynaklarına göre, İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin Şahadetinden en çok etkilenen toplum, Horasan Türkleri olduğu yazılı. Bu hususta inceleme yapan samimi bilim insanları, İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin intikamını alanlarda, Eba Müslüm'ü Horasaninin Liderliğinde birleşen Horasan Türkleri olduğunu net bir biçimde ortaya koymaktalar. Dolayısıyla kesin tarihi bilinmemekle beraber, şöyle bir gerçek var: O bölgenin insanları, İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin çıktıkları on iki çile gününü şöyle tanımlar: Yaşadıkları dokuz günlük çile gününü. Şehit oldukları onuncu günü, O Mübarek Bedenlerin güneşin altında; kızgın çöl kumunun üzerinde kaldıkları iki gün ilave ederek, on iki günü simgeleyen on iki taamı karıştırıp bir yemek yapmışlar. O yemeğe, İnanç Yolu Yemeği anlamına gelen Aşura adını vermişler. Zira Türkistan Türkçesinde yemeğe; AŞ, yola ise RA denir ki, o iki sözcük birleştirilerek oluşan tümce Aşura olarak ifade edilmiştir.

Kerbela faciası ve Aşura ile ilgili bilgiyi paylaştıktan sonra, şimdi İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin Kerbela'da yaşadıkları faciaya yol açan nedenlere bakalım. O nedenlere bakarken, İslam Tarihinin derinliklerine inip, İslamiyet'ten önce yaşanan olaylar ile kişiler hakkında kısa bir açıklama yapıp, konuya girmem gerekir. Yukarıda belirttiğim gibi, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşünceler ortaya

çıkmadan önce, Mekke’de birkaç çete, birkaç büyük tüccar vardı. O tüccarların en ünlü ve en zenginleri Ebubekir, Osman, Ebusufyan idi, çetelerin en ünlüleri ise Hamza, Ebucehil ve Ömer idi. O çeteler kendi bölgesinde soygun-talan yapıyor, ele geçirdikleri mal ile köleleri pazarda satıp paraya çeviriyor, satamadıklarını o esnaflara satıyor, onlar; O çetelerden aldıkları mal ile köleleri kârla satıp kazanç sağlıyorlardı. Rahatlıkla anlaşılacağı gibi, Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşünceler o bölgeye yayılmaya başlayınca, o iki kesimin keyfi kaçır ve İslami Değer ve Düşünceleri yaymakla görevli olan İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’ya her tür kötülüğü yaparlar. Yaptıkları kötülükleri yeterli görmeyen, Ebusufyan ile kayın biraderi Ebu Cehil, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’yı ortadan kaldırmak isterler. O kirli işi Hattab Oğlu Ömer’e verirler. Fakat Peygamber Efendimizin amcası olup, çok güçlü bir pehlivan olan Hamza Efendimiz daha önceden İslam’ı kabul ettiği, yeğeni olan Muhammet Mustafa’yı korumasına aldığı için, Hattab Oğlu Ömer; Peygamberi öldürmeyi başaramaz, İslam’ı kabul etmek zorunda kalır. Evet; Hattab Oğlu Ömer Müslüman olur, Ebucehil daha sonra yapılan savaşta öldürülür, Affan Oğlu Osman, Ebusufyan gibiler ölüm korkusu ile Müslüman olduklarını söylerler. Fakat sonradan yaşanan olaylar onların özde değil, sözde Müslüman olduklarını gösterir. Özde Müslüman olmadıkları içindir ki, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ölüm döşeginde can çekişirken, onlar hilafet telaşına düşer, Ben’il Sakiyfe denilen yerde bir araya gelip, orada anti İslam oluşumun temelini atarlar. O gün yaşananlar akıl terazisinde tartılıp, mantık süzgecinde geçirildiğinde, o gün; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’yı ölüm döşeginde terk eden kişilerin, Muhammed’i İslam’ı da terk ettiklerini anlarlar. Dolayısıyla o gün İslam Adaletini terk edip, eski meslekleri olan siyasi-ticari çıkara yönelenler, Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerini siyasi-ticari çıkarlarına malzeme etmeye yönelince, İmam Ali Efendimizin muhalefetiyle karşılaşır. Onların siyasi-ticari çıkarlarına karşı çıkan İmam Ali Efendimiz Küfe ’de Şehit edilir, babasının yerine geçip, onların siyasi-ticari çıkarına karşı çıkmayı sürdüren İmam Hasan Efendimiz Medine’de Şehit edilir, İmam Hasan Efendimizin yerine geçip, aynı mücadeleyi sürdüren İmam Hüseyin Efendimiz ise dünyada benzeri yaşanmamış vahşetle Kerbela’da Şehit edilir. Yukarıda belirttiklerim vicdan çerçevesinde ele alındığında, şu gerçeklerle karşılaşılacak: İmam Hüseyin Efendimizin, Emevi faşizmine karşı duruşu kişisel çıkarı için değildi. İmam Hüseyin Efendimizin, Ben’il Sakiyfe hıyanetinin devamı olan Emevi faşizmine karşı çıkışının nedeni, Yüce Allah’ın Cebrail Aleyhisselam vasıtasıyla İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’ya gönderdiği, İmam Ali Efendimiz tarafından yazılıp, insanlara bir aydınlık meşalesi olarak yansıttığı İslami Değer ve Düşüncelerin arıdurulması içindi. Anti İslamcılar tarafından Kerbela Çölünde; Ehlibeyt Mensuplarıyla Muhiplerine yaptıkları zulmün nedenine işaret ettikten sonra. Şimdi Yüce Şehidimiz İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin Kerbela çölüne giden süreçte yaşadıkları çile günlerinin, Aleviler tarafından nasıl yaşanıp yaşatıldığına bakalım.

İSMAİL’İ VE FATİMİ GİBİ ALEVİ GRUPLAR

Bazıları gibi oralara gittim, gözümle gördüm, oralarda Kerbela Matemi şöyle yaşanır diyemem, zira oralara gitmedim, oralarda Matemin nasıl yaşandığını görmedim, ama

okuduğum kaynaklar, bu Alevi grupların bu husustaki inançsal düşüncesi şöyle. İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekiler Muharrem'in birinci gününde yola çıkıp, ayın beşini altısına bağlayan gece, şehit oldukları Kerbela çölüne gelmişler. O beş günlük yolculuğu normal yolculuk olarak gördükleri için, o günleri Matemden saymazlar. Matem günlerini, İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin Kerbela Çölünde susuz kaldıkları dört gün, şehit oldukları beşinci gün, yezit ordusu bölgeden çekilmediği için, O Mübarek Bedenlerin güneşin altında kaldıkları altı ve yedinci günler yas olarak kabul edilip, yedi gün Matem yaşarlarmış.

ŞİİLER, CAFERİLER VE ONLARA YAKIN GRUPLAR

Bu Ehlibeyt sevenlerine göre ise, İmam Hüseyin Efendimiz, Muharrem'in birinci gününden, şehit olduğu onuncu gününe kadarki süreyi yas ve çile günleri olarak kabul edip, on gün Kerbela Şehitleri için yas çekerler. Yani; o mübarek bedenlerin güneşin altında kaldıkları iki gün, üç geceyi matemden saymazlar, katliamın yapıldığı günü, Kerbela Mezaliminin bitim günü olarak kabul eder, on gün matem yaşarlar.

YESEVİ YOLUNA BAĞLI ALEVİLER

Sultan Ahmet Yesevi Efendimizin süreğine bağlı olan Aleviler ise Kerbela çölünde yaşanan zulmü şöyle anlamlandırır: İmam Hüseyin Efendimiz, Muharrem'in birinci gününde yola çıkıp, Muharrem'in beşini altısına bağlayan gece Kerbela'ya gelmiştir. Yezit ordusu, suyunu kestiği için, dört gün, beş gece çöl ortasında aç-susuz kalmış, Muharrem'in onuncu günü, yezit ordusunun komutanlarından biri olup, İmam Hüseyin Efendimiz ile görüştüktan sonra Ehlibeyt yolunda ölmeyi şeref sayan Hür İbni Rigâh ile başlayan Kerbela katliamı, ikinci vakti İmam Hüseyin Efendimizin Şehit oluşu ile son bulmuştur. Fakat Yezit ordusu bölgeden çekilmediği için, O Mübarek Bedenler iki gün, üç gece kızgın çöl kumunun üzerinde, güneş altında kalır. On üçüncü gün, yezit ordusu bölgeden çekilince, Ehlibeyt Muhipleri bölgeye gider, O Mübarek Bedenleri Makamlarına Sırlarlar. Dolayısıyla Kerbela'da yaşanan zulmü bu şekilde anlamlandıran Sultan Ahmet Yesevi süreğine bağlı Aleviler, on iki gün yas çeker, on üçüncü gün Aşura pişirip, öylen vakti yası bitirirler. Bazılarının ifade ettikleri gibi, yarım gün, Hür İbni Rigâh için değil, Kerbela'da Şehitlerinin Bedenleri Makamlarına Sırlandığı gün. Yani; Kerbela Şehitleri için yanan matem günleri, kişiler için değil, yaşanan zulmün günleri için yaşanır. Kişiler için yaşansaydı, Kerbela'da Şehit olan yetmiş iki can için, yetmiş iki gün Matem yaşamamız gerekirdi. On üçüncü gün pişirilen Aşura ise yukarıda izaha çalıştığım gibi, Horasan Türkleri tarafından başlatılıp, matem'in on üçüncü günü pişirilip, Kerbela Şehitlerinin Hayrat Lokması olarak dağıtılmaktadır.

Dolayısıyla Sultan Ahmet Yesevi Efendimizin İnançsal Bıçimini Rehber Edinen Türkiye Alevileri, İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin yaşadıkları Kerbela faciasının yıldönümünü ise önceleri şöyle yaşıyorlardı: Matemden bir gün önce zaruri işler görülür, Matem'in bir gün öncesi genel temizlik yapılırdı. Genel temizliğin

yapıldığı gün, sadece bayanlar, babasının hakka yürümesinden beş ay sonra hakka yürüyen Fatma Anamızın acısına hürmeten bir gün oruç tutarlardı. Muharrem Matemine başladığında ise birinden, on ikisine kadar olan süreçte hem kadınlar hem erkekler Kerbela Şehitleri için matem yaşarlardı. Matemî yaşama biçimiye şöyle idi: On iki gün erkekler tıraş olmaz, zaruri hal ve kişiler hariç, yani çocuklar, hastalar, yaşlılar, ağır işte çalışanlar, loğusa ve adet gören bayanlar hariç, diğerleri banyo yapmaz, çamaşır değiştirmez, kesinlikle cinsel ilişkide bulunulmaz, kahkaha ile gülünmezdi. Kişi oruç tutmasa bile, doyasıya su içmez, oruç tutan gece saat on ikiden sonra yemek yemez, şatafatlı yemekten kaçınılır, hiçbir zaman sofraya su konmazdı. Matem süresince hiçbir şenlik yapılmaz, matemın onuncu günü ikindi vakti İmam Hüseyin Efendimizin Şehit oluşu nedeniyle, o gün öyleden sonra hiçbir işe el sürülmez! Mersiyeler söylenir ağlanırdı.

İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin yaşadıkları Kerbela sürecine, bazıları oruç derler ya, bu doğru değil, zira İmam Hüseyin Efendimiz aile bireyleri ve gönül dostları ile çıktığı o çile yoluğunun ilk günden, Şehit oldukları son güne kadar oruç tutmamışlardı. Onlar yola çıktıkları ilk günden, Şehit oldukları güne kadar rahat yatak bulup yatamamışlar, lezzetli yemek pişirip yiyememişler ne içecek ne yıkanacakları su bulabilmiş ne çamaşırlarını yıkayıp değiştirebilme olanağı bulmuş ne tıraş olmuşlardı. Yüzü aşkın insanın bir arada olması nedeniyle hem yolculuk sürecinde hem Kerbela Çölünde bulundukları süreçte evli olanlar eşleriyle cinsel ilişkide bulunamamışlardı. O halde İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin yola çıktıkları ilk günden, Şehit oldukları güne kadar yaşadıkları yoksunluğu bedenimize yansıtmak istiyorsak, onların yaşadıklarını; yapabildiğimiz kadarıyla bedenimize yansıtmamız gerekiyor. Yukarıda belirttiğim durum, Alevilerin çoğunlukla köyde özgür bir ortamda yaşadıkları süreçte yapıldı fazla sıkıntı yaşanmazdı. Fakat şimdi öyle değil, Aleviler çoğunlukla şehirlere taşındılar, taşındıkları şehirlerde çeşitli iş yerlerinde emir altında çalışmaktalar, daha önce uyulan bütün kurallara şimdi uymakta zorlanabilirler. Fakat sadece Alevilerin değil, bütün mazlum halkların onur ve direnç sembolü olan İmam Hüseyin Efendimizin, Kerbela yolcuğu süreci ve Kerbela çölünde Emevi faşizmine karşı verdiği onur mücadelesi günlerinde, cinsel ilişkide bulunulmaz, tıraş olunmaz, şatafatlı yemeklerden kaçınılır, sofraya su konmazsa fazla kayba uğrayacağımızı sanmam. Hele zaruri olmayan düğün, nişan gibi şenlikler yapılmazsa hiçbir kaybımız olmayacak, zira İmam Hüseyin Efendimizin Kerbela Çölünde verdiği onur mücadelesi, her mazlum toplum için büyük önem taşıyor, ama Ehlibeyte bağlı olduklarını söyleyen Aleviler için daha fazla önem taşıyor, zira İmam Hüseyin Efendimizin Kerbela yolculuğunda yaşadığı yoksunluklar, verdiği onurlu mücadele Aleviler için bir yol ayrımıdır. Bu yol ayrımında Aleviler; ya mazlum, ama onurlu İmam Hüseyin Efendimizin yasını kendi benliğine yansıtıp, onun yanında yer aldıklarını ortaya koyarlar. Ya İmam Hüseyin Efendimizin mücadelesine sırtını dönüp, güçlü ama onursuz Emevi faşizminin yanında yerini alırlar. Aleviler için üçüncü yol yoktur! Hele Emevi faşizminin güçlü konuma geldiği ve İslam Dünyasının tamamına egemen olduğu bu süreçte, her Alevinin kendi safını belirlemesi zorunludur. Özellikle dedeyim, bilim insanıyım diye öne çıkanların hem eylem hem söylemlerine dikkat etmeleri gerekir, ama dikkat etmediklerini gördüğümüz için, bu hususla ilgili birkaç örneği aşağıda sıralayacağım.

1=Asırlar boyu Türkiye Aleviliğinde Kerbela Şehitlerini anmak için yaşanan günlere matem denirdi. Fakat Aleviler yurt içi ve yurt dışı örgütlenmeye başlayınca, Kerbela Şehitleri için yaşanan Matem günlerine oruç denmeye başlandı. Oysa İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekiler, yukarıda işaret ettiğim gibi, yola çıktıkları ilk günden, Şehit oldukları son güne kadar oruç tutmamış, onlar önce dayanılmaz bir yoksunluk ve çile süreci yaşamış, ardından Şehit olmuşlardı. O halde yapmamız gerek oruç tutmak değil, onların yaşadıkları çileyi yapabildiğimiz kadarıyla kendi benliğimize yansıtmak suretiyle onların Kutlu Mücadelesine destek verdiğimizizi göstermek olmalı. Fakat bu düşüncemi, 2008’de yazdığım bu kitabın birinci baskısında dile getirmeme rağmen değişen bir şey olmadı, Alevi hareketinde başköşeyi kapanlar, bunu hep güçlendirip, matemimizi oruca dönüştürmeyi başardılar. Oysa oruç, ya bir beladan kurtulmak için tutulur, ya bir muradın gerçekleşmesi sonrası tutulur. Matem ise yakınımızın ölümü sonrası yaşanan insani bir duygudur. O halde Türkiye Aleviliğinin bilim insanları ile İnanç Önderleri konumunda olanlar bir araya gelip, bu hatayı düzeltmek ve Kerbela Şehitleri için yaşanan Matem sulandırmanın önüne geçmek zorundalar. Aksi halde Kerbela Şehitlerini anmak için yaşanan matem, oruca dönüşür, matem oruca dönüşünce, kişi; matem günlerini sıradan günler gibi değerlendirip, her zaman yaptığı işi yapar sonra bir duş alıp, sabaha doğru sahura kalkar, sabahleyin oruç tutar. O zaman İmam Hüseyin Efendimizin Kerbela Çölünde verdiği O Onur Mücadelesi unutulacak, bunun vebali ise matemimizi oruca dönüştürenlerin boynuna olacaktır.

2=Bazıları; Müslim İbni Akiyl ile iki oğlunun Şehit edilişleri nedeniyle Muharrem Matem öncesi üç gün oruç tutarlar, ama bu doğru değil, zira Kerbela Şehitleri için yaşanan matem, asırlardan beri Türkiye Aleviliğinde on iki gün olarak yaşanmıştır. Şimdi Müslüm İbni Akiyl ile iki oğlu için üç gün ilave edilirse, başka birileri kalkıp, İmam Hüseyin Efendimizin intikamını almak için ilk olarak yola çıkarak, zorlu bir mücadele verdikten sonra Şehit olan Muhtarüssakafi için bir gün ilave eder, birileri kalkar Emevi faşizmini ortadan kaldırıp, Kerbela mezaliminin intikamını alan Eba Müslüm’ü Horasani için bir gün ilave ederlerse. Bunun önü alınmaz, yapılan eklerle Kerbela Şehitleri için yaşanan matem günleri, Ramazan orucunun otuz günlük süresini aşar. Onun için çok dikkat etmeli, Kerbela Mateminin orijinini bozacak bu tür yeni icatlardan kaçınmalıyız.

3=Alevilere ait radyo ve TV kanallarında boy gösteren bazı dostlarımın; Muharrem Mateminin Aşura günü kesilen kurbanın, Kerbela faciasından sağ kurtulan Zeynel Abidin Efendimizin kurtuluşu için kesilen şükran kurbanı olduğunu, durumu iyi olan her Alevinin bu kurbanı kesmesi gerektiğini söylediklerine tanık olmaktayım ve bu sözleri duyan aklıbaşında her Alevinin irkileceğine eminim. Zira kurban, yukarıda işaret ettiğim gibi ya bir murat yerine geldiğinde ya Allah’tan murat dilenip, o murat gerçekleştiğinde kesilir. Bu düşüncüyü ortaya atanlara sormamız lâzım, İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin Kerbela’da Şehit olmaları muradımızın gerçekleşmesi mi? Yoksa onların Şehit olmaları için Yüce Allah’tan dilekte bulunduğumuz, dilediğimiz yerine geldiği için mi kurban kesiyoruz? Hayır! Yukarıda işaret ettiklerimin hiçbirisi değildir. O halde bu tür safsatalardan vazgeçip, İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin yaşadıkları çile günlerini aslına uygun

biçimde yaşayıp yaşatalım. O kara günlerin sonunda hem şükran kurbanı kesmek hem matem yaşamak akla uygun bir davranış değil. Çünkü Aşura günü kesilen, ama zorunlu olmayan kurban, şükran kurbanı dersek, süreç içerisinde Kerbela Şehitleri için yaşanan matem günleri şükran bayramına dönüşür. O zaman hem İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindekilerin verdiği Onur Mücadelesi gölgelenmiş olur hem Şahadetleri değersizleşmiş olur. Onun için tekrar söyleyeyim, dikkatli olmalı, Kerbela Matemini orijinini bozacak bu yeni icatlardan kaçınılmalıyız. İmam Zeynel Abidin Efendimizin kurtuluşu Ehlibeyt soyunu devam ettirdiği için, tabii ki çok önemli, o günün anısına kurban kesilebilir, bayram bile yapılabilir, ama başka bir günde yapılmalı. Mesela Zeynel Abidin Efendimizin doğum gününde bayram yapılabilir, zira matem ile bayramı bir arada yaşamak akla, mantığa uygun değildir.

4=Önceleri Alevilerin görsel medyası olmadığı için, inançsal yayınlarımızı, başkasına ait kanallardan yapardık, o zaman yapılan hata, yayını yapan kanalın moderatörünün kişiliğine bağlar, fazla önemsemezdik. Fakat şimdi öyle değil, Alevilere ait, Alevilere direkt hizmet veren televizyon kanalları ve radyolarımız vardır. Bu yayın organlarının, Kerbela Matemini süresince yaptıkları yayınlar, Aleviler tarafından çok önemsenip dinlendikleri için, bu kanallar üzerinden yapılan yanlış anlatımlar, bütün Alevilerin, özellikle gençlerin üzerinde büyük etki yaparlar. Onun için Alevi kanallarında canlı yayına çıkan bilim insanları ile Alevi İnanç Önderleri çok dikkatli olmalı, yanlış söylemlerden kaçınılmalıdır. Özellikle hem giyimine hem görünümüne çok dikkat etmeleri gerekiyor, ama dikkat etmediklerini açıkça görüyoruz. Örneğin: Muharrem Matemini süresince programa çıkanların tıraş olup lüks elbise giyinmeleri, kravat bağlayarak o şatafatlı halleriyle Kerbela Matemini anlatmaları hem onları gülünç duruma düşürüyor hem de Alevilerin bir bölümünü, özellikle gençleri, Kerbela'da İmam Hüseyin Efendimiz ile beraberindeki gönül dostlarının verdikleri onur savaşını hafife almalarına yol açıyor. O halde, matem günlerinde; matem anlatanları anlatımına uygun biçimde giyinmeli ki, onları izleyenlerde onlara bakıp, matemini önemini anlayıp, özüne uygun yaşamalıdır. Yani hem Alevi Bilim İnsanı hem Alevi İnanç Önderi olarak insanlarımızın karşısına çıkanlar, özel yaşamlarında cinsel ilişkide bulunur veya şeytana uyarak zina yaparlar ise o suç sadece kendileriyle diğer şahıslar biliyor, bir de Yüce Allah görüyor, hak ettikleri cezayı da veriyor. Banyo yapıyor, çamaşır değiştiriyorlarsa, bir kendileri, bir de Allah biliyor, onların cezasını da Yüce Allah veriyor. Fakat Aleviler gerek Alevi Bilim İnsanı gerek Alevi İnanç Önderi sıfatıyla olsun, görüntülü yayına çıkıp, İmam Hüseyin Efendimizin Kerbela yolculuğunda ve Kerbela çölünde kaldığı süre içerisinde yaşadığı çile günlerini anlatanların, giyimine ve yüzüne bakarlar. Onlar mateme uygun görünümde değillerse, onların görünümü o insanların üzerinde çok büyük etki yapar ve insanlarımızı matemden soğutur. O halde insanların aynası konumunda olanlar kim olursa olsunlar, yanlış görünümle insanlarımızın karşısına çıkmamalı! Onların o ayıplı görünümü inancımıza zarar veriyor.

5=İmam Hüseyin Efendimizle beraberindekilerin yaptıkları Kerbela yolculuğu ile ilgili husus üzerinden de derinlemesine bir inceleme yapılması gerekir, zira bir yanda yapılan araştırmalara göre İmam Hüseyin Efendimiz Mekke'den yola çıkmış, Mekke ile Kerbela arasındaki mesafe ise 22 günlük yolculuğa tekabül eder. Öte yanda

Kerbela Şehitleri için yaşanan matem hep Muharrem Ayı'nın biri temel alınarak yaşıyor. O halde burada bir çelişki var ve bu çelişkinin muhakkak giderilmesi gerekiyor.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNDE BAŞLAYAN KIRPIK SAKAL HEVESİ

Bazı olaylar insan yaşamında boşluk yaratır, bazı siyasi-ticari çıkar gruplarsa yaratılan o boşluğu fırsata çevirip, kendilerine benzemeyen toplulukları kendilerine benzetmeye çalışırlar. Bunun en somut örneklerinden biri, Türkiye Aleviliğinde başlayan kırpık sakal hevesi, bu heves öyle bir heves ki, Aleviler; On İki İmam Efendilerimiz, Hünkâr Hâce Bektâş Veli Efendimiz ile diğer İnanç Önderlerimizin kırpık sakallı resimlerini çerçeveleyip iş yerlerinin ve oturma odalarının duvarlarına asmayı, Aleviliklerinin ispatı olarak görüyorlar. Oysa Türkiye Aleviliğinin geçmişine baktığımızda, belirli bir yaşa gelen birçok Alevinin sakal bıraktığını, ama ülkemizdeki Emevi uzantılarının her tür baskılarına rağmen bıraktıkları sakalının bir teline dahi dokunmadıklarını görürüz. Zira yükselişini Alevilerin düşmanlığı üzerine kuran ülkemizdeki Emevi faşizminin uzantıları, ülkemizde yapacakları katliamlara meşruluk kazandırmak için üç bahane yaratmışlardı. Katil Selim ile başlayarak Cumhuriyetin kuruluşuna kadar devam eden süreçte, Emevici yöneticilerin ülkemizin geneline saldıkları ajanlarına şöyle talimat veriyorlar: Ülkemizin bütün bölgelerini dolaşın! Hangi köyde kırpık sakallı erkek yok ise, hangi köyde Ebubekir, Ömer, Osman adında erkek yok ise hangi köyde cami yok ise, bilin ki o köy Alevi-Kızılbaşların köyüdür. O köyde yaşayanları önce bizim üç değerlerimizi kabule zorlayın, değerlerimizi kabul edenleri bağışlayın, kabul etmeyenleri yok edin. Emevi faşizmi uzantılarının o talimatı ile ülkemizin her bölgesine dağılan ajanlar, ülkemizin kurucu gücü olup, Muhammed'i İslam'ı özümsemiş olan Alevi Toplumunu yukarıda işaret ettiğim üç hususu kabule zorlarlar, kabul edenler bağışlanır, kabul etmeyenler öldürülür. O süreçte Emevi faşizmi uzantılarının dayatmalarına maruz kalan bazı Aleviler ölüm korkusu ile sakalını kırpıp, bazıları sakalını kırpıp onlara benzememek için hem sakalını hem bıyığını tıraş etmişler. Yukarıya aldıkları bazılarına inandırıcı gelmeyebilir, ama hem Türkiye'de hem Balkanlarda yaşayanların üzerinde geniş bir araştırma yapılırsa, o süreçte Emevi faşizminin ulaştığı bölgelerde yaşayan Alevi-Bektaşilerin içinde hem birçok kırpık sakallı hem ilk üç halifenin adını taşıyan insanların olduğu görülür. Emevi faşizmi uzantılarının güçlerinin ulaşmadığı bölgelerde ise ne kırpık sakallı ne ilk üç halifenin adını taşıyan erkekler görülüyor. Bu yazdıklarımın somut kanıtı olarak, bu kitabın sonuna üç fotoğraf yerleştireceğim, bu üç fotoğraftan biri 1918 tarihinde, Tunceli İli Pülümür İlçesine bağlı Mezra köyünde dünyaya gelen Ahmet Fırat Efendinin, biri 20. Yy.'ın ermişi olup, Erzincan'ın Çayırılı İlçesinin Başköy adlı köyde dünyaya gelen Başköylü Hasan Efendinin. Biri Arnavutluk Bektaşilerinin Dede babası Reşat Bardi Efendinin resmi. Ayrıca çocukluğum zamanında BEKTAŞİLİĞİ İÇ YÜZÜ adlı bir kitap vardı ve o kitapta On İki İmam Efendilerimizin resimleri vardı. Muhammet Mehdi Efendimiz resmi sakalsız, diğer İmamların resimleri ise bir tek teline dahi dokunulmamış upuzundu. Zaten birkaç yıl öncesine kadar Aleviler kırpık sakallı birini gördü mü, ona nefretle bakıyor, Muaviye sakallı diyorlardı. Şimdi aynı Alevilerin evlatlarının, On İki İmam Efendilerimiz ile diğer İnanç Önderlerimizin kırpık sakallı

Resimlerini iş yerlerinin duvarları ile oturma odalarının duvarlarına astıklarını görünce, doğrusu hayret ediyorum. Zira asırlar boyu bütün baskılara direnip kırpık sakalı kabul etmeyen Alevilere, şimdi kırpık sakalın bu kadar sevdinilmesi, daha da önemlisi inançsal bir simgeye dönüştürülmesi başarılı bir çalışmayı gerektirir. Bu başarılı çalışmayı yapıp, kırpık sakalı ülkemizdeki Alevilere sevdirenleri tebrik etmemiz gerekir, zira sıradan insanların böyle başarı işler yapması oldukça zor. Kırpık sakallı resimleri Alevilere sevdirmeyi başaranlar çıtayı bir az daha yükselterek, bu defa üzerinde On İki İmam Efendilerimiz ile diğer İnanç Önderlerimizin kırpık sakallı resmi bulunan kolyeler yaptırıp piyasaya sürdüler, birçok Alevinin fahiş bedeller ödeyip o kolyeleri satın alıp boynuna astıklarını, o kolyelerle Aleviliğini ispata çalıştıklarına tanık oluyoruz. Oysa o kolyeler onların Aleviliğini ispat etmiyor, o resimleri üretilen Muhammed'i İslam düşmanlarına para kazandırıyorlar. Kırpık sakallı kolyeler imal etmekle yetinmeyen Ehlibeyt düşmanları, bu defa gene üzerinde On İki İmam Efendilerimiz ile Ermişlerimizin kırpık resimler bulunan rozetler icat edip piyasaya sürdüler, bu defa Aleviler rozetlere yönelerek, fahiş bedeller ödeyerek satın aldıkları rozetleri yakalarına takıp, onlarla Aleviliklerini ispatlamaya çalışırlar. Kırpık sakallı kolyelerle, kırpık sakallı rozetlerden kazanılan paralar yetmemiş olmalı ki, Muhammed'i İslam düşmanları bu defa anahtarlık icat etmişler, üzerine İmam Ali Efendimize mal edilen kırpık sakallı resim yapıştırıp piyasaya sürmüşler. Bazı Aleviler o anahtarlığı satın alıp pantolon kemerine takarak, apış arasından aşağıya doğru sarkıtıp, iyi bir iş yapmış gibi ortalıkta dolaşıyorlar. Oysa onlar; o anahtarlıkları satın alıp pantolon kemerine takıp, apış arasına doğru sarkıtmakla, İmam Ali Efendimize değer vermiyor, o anahtarlıkları o şekilde kullanmakla, hem İmam Ali Efendimizin Yüce Kişiliğine saygısızlık ediyor hem düşmanlarına para kazandırıyorlar. Şahı Velayet Ali Efendimizi seviyor, ona değer veriyorsak, Onun Yüce Kişiliğini zedeleyen bu kırpık sakallı resimlerden vazgeçip, onların yerine, O Muhammed'i İslam Kutbunun aydınlık sözlerini değişik büyüklükte levhaların üzerine yazdırıp, ev ve iş yerlerimizin duvarlarına asıp, Aleviliğimizi onlarla ispat edelim. Yukarıda işaret ettiğim doğrultuda hareket etmezsek, kendi elimizle kendimizi bitiriyoruz. Kimseyi zorlayacak gücüm ve yetkim yok, ama yaşlı bir Ehlibeyt muhibbi olarak bu tehlikeyi gördüğüm için, Alevi Toplumunu uyarmak istiyorum. Lütfen dikkat edelim, bu nazik dönemde bizlere zarar verecek bu tür hareketlerden özenle kaçınalım.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNDE OLUŞAN ZÜLFİKAR SEVDASI

Çok iyi bir düşünür olduğuma inanıyorum, zira yaşadığım süre içerisinde, hiçbir konu, ya da soruna üstünkörü karar verme, hemen girişimde bulunma gibi düşüncem olmadı. Kafamı kurcalayan her konuyu, her hususu saatlerce, hatta günlerce düşünür nedenini bulmaya çalışırım, uygulanan hususun doğruluğuna inandıktan sonra, o hususu hem konuşur hem yazarım. Dolayısıyla Şahı Velayet Ali Efendimizin eline tutuşturulan Zülfikar adlı ucu çatallı kılıç zihnimi çok meşgul edip, beni düşünmeye zorladığı için, bunun üzerinde saatlerce, hatta günlerce düşündüm. Özellikle Ehlibeyt ile karşıtlarını konu alan birçok kitabı alıp okudum, okurken, içindeki bilgileri akıl terazimde tartıp, mantık süzgecimden geçirince şu sonuca vardım. Hani Peygamber Efendimiz ölüm döşeginde can çekişirken bir grup Peygamber Efendimizi terk edip Ben'il Sakıyfe'ye

gitmiş, orada İslam karşıtı bir oluşumun temelini atmıştı ya. Hani Şahı Velâyet Ali Efendimiz, o grubun ileride kuracağı düzenin, Muhammed'i İslam karşıtlarının siyaseticari çıkarlarına hizmet edecek içerikte uygulamalar üreteceğini bildiği için, onların o günkü girişimini Muhammed'i İslam'a aykırı bulup karşı çıkmıştı ya. İşte o karşı çıkış İmam Ali Efendimizin aleyhine yıkıcı bir propagandanın yapılmasına yol açmıştı. Dolayısıyla o gün temeli atılan Muhammed'i İslam karşıtı Ben'il Sakıye oluşumu, daha sonra Emevi faşizmine dönüşmüş, İmam Ali Efendimize karşı birçok ahlak dışı yıkıcı propaganda yaptırmıştı. Yapıtılan propagandalar o kadar alçakça idi ki, halife Osman'ı kendileri öldürdükleri halde, suçu Ali Efendimizin üzerine yıkmak amacıyla, halife Osman'ın kanlı gömleğiyle, eşinin kavga sırasında kesilen parmaklarını almış, başta Şam olmak üzere, Müslümanların yaşadıkları bölgeleri dolaştırıp teşhir etmiş, Müslümanların bir kısmını İmam Ali Efendimize karşı galeyana getirmeyi başarmışlardı. Yapılan o kirli propagandanın sonucunda önce Sıffıyn savaşı denilen İslam arası ilk savaş çıkarılmış ve o savaşta binlerce Müslüman ölmüş, binlercesi sakat kalmış, binlerce Müslüman kadın dul, binlerce çocuk yetim kalmıştı. İslam arası İlk savaşta başarılı olamayan Muaviye-Mervan ikilisi, bu defa; zaten İmam Ali Efendimize düşman olan ilk Halife Ebubekir'in kızı Ayşe ikna edilip beyaz Deveye bindirilmiş, emrine verilen Emevi güçleriyle, İmam Ali Efendimize karşı Cemel savaşı olarak bilinen İslam arası ikinci savaşı yaptırılmıştı. Yaşanan İslam arası ikinci savaşta gene binlerce Müslüman ölmüş, binlercesi sakat kalmış, binlerce Müslüman kadın dul, binlerce çocuk yetim kalmıştı. Dolayısıyla yapılan her iki savaşta hakikat galip gelmiş, batıl mağlup olup, kara lekesiyle tarihe geçmiş ama yapılan her iki savaşta akan Müslümanların kanı hem Muaviye-Mervan ikilisinin hem Ayşe'nin suratında leke olarak kalmıştır. Yaptıkları o kirli savaşla Ali Efendimizi yıpratmayı başaramayan o şer grubunun ardılları, savaşarak İmam Ali Efendimizi yenemeyeceklerini anlayınca, bu defa, Ali Efendimizin Ulvi kişiliğine zarar verecek içerikte Cenk Romanları yazdırıyorlar. O şer grubu yazdırdıkları Cenk Romanlarının kurgusunu İmam Ali Efendimizin eli kanlı bir katil olduğu şeklinde temellendirene Muhammed'i İslam Düşmanları, İmam Ali'nin eline ucu iki çatallı bir kılıç tutuşturarak, Allah'ın Aslan'ı Ali Zülfikar'ı bir sallayışta şu kadar kelle uçurdu, bir nara attığında hamile kadınlar çocuğunu düşürdü. Bir nara attığında (bağırdığında) birçok kişinin ödü patladı. Ali Zülfikar'ı salladığında, yetmiş arşın uzadığı görüldü gibi palavralarla donatıp piyasaya sürerler. O Cenk Romanlarının Ali Efendimize karşı tezgâhlanan bir tuzak olduğunu anlamayan Ehlibeyt dostları, İmam Ali Efendimize olan muhabbetleri nedeniyle fahiş bedeller ödeyerek O Cenk Romanlarını satın alır, okuyabilenler kendileri okur, okuyamayanlar başkalarına okuturlar. O Cenk Romanları okunur, ya da okutulurken bazen saf bir inanışla gözleri dolan, bazen gururla göğsü kabaran Ehlibeyt Muhipleri, İmam Ali Efendimizin O Kahramanlığı karşısında kendinden geçerler. Dolayısıyla asırlarca devam eden o tür palavraların sonunda, İmam Ali Efendimizin; İslam Peygamberi Muhammet Mustafa tarafında ifade edilen; Evliyalar Şahı, İlim-İrfan Kapısı, Fazilet-Kemâlet Kapısı Gibi Ulvi Unvanları unutulup, onların yerine; hâşâ eli kanlı bir canavar portresi benimsenir. 20. Yy'ın sonuna gelindiğinde, Muhammed'i İslam düşmanları tarafından yaratılan bu yalan furyası işi öyle çirkin bir noktaya getirdi ki, bir terör örgütünün başı; Ali Çöl Aslanı idi ben ise dağ Aslanıyım deme cüretini gösterebilmişti. Merak ettiğim şudur: Diyelim

o zamanın insanların okuyup-yazması olmadığı için, O Cenk Romanlarının birer tuzak olduğunu anlayamamışlar. Fakat şimdi öyle değil, yaşadığımız çağ bilim çağı, bu bilim çağında Alevilerin bunun bir tuzak olduğunu anlamaması hoş değil ve Alevilere hiç yakışmıyor. Hele birçok Alevi genç ve yaşlının, çeşitli ebattaki altın, ya da gümüşten yapılmış ucu iki çatallı kılıç kolyeleri satın alıp, göğsüne asması, onlarla Aleviliğini ispatlamaya çalışması hiç hoş değil ve Alevilere hiç yakışmıyor. Zira o kolyeler, onların Aleviliğini ispat etmiyor, İmam Ali Efendimizin; hâşâ eli kanlı bir katil olduğunu onlara onaylatıyor. Onun için Alevilerin en kısa sürede hem bu kırpık sakallı resimlerle hem ucu çatallı kılıç kolyelerle Aleviliğini ispat etmeye çalışmaktan vazgeçmeleri gerekiyor. Kırpık sakallı kolyelerle, anahtarlıklarla, ucu iki çatallı kılıç kolyelerle Aleviliğini ispat etmeye devam ederlerse, yukarıda işaret ettiğim gibi hem kendi pirine saygısızlık ederler hem düşmanlarına para kazandırır. Bu düşüncelerimi buraya aktardıktan sonra şunu ifade etmeden geçemeyeceğim: İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın, İmam Ali Efendimiz hakkında söylediği sözleri içeren çok sayıda kitap var, Aleviler bu kitapları okuduklarında, o kitaplarda İmam Ali Efendimizin Ulvi Kişiliğiyle yazılanları okuduklarında, gözlerinin dolacağını, ucu çatallı kılıç kolyeleri bir kenara bırakacaklarından eminim. Ayrıca İmam Ali Efendimizi seviyor, O'na saygı duyuyor isek ki, buna inancım tamdır! O zaman İmam Ali Efendimizin güzel düşünceler içeren kitapları alıp okuyun, Onun İlim Hazinesinden nasiplenin. Bu bilgi hazinesinin bir örneğini, bu kitapta bilginize sunacağım: İmam Ali Efendimizin, Şam İline Vali olarak gönderdiği Malik'ül Eşter'e verdiği BUYRUKTUR. Sadece bu BUYRUĞU okur, içindeki evrensel düşünceleri öğrenirsek hem kırpık sakallı resimleri hem kolyeleri hem anahtarlıkları bir kenara bırakacağımızdan eminim. Zaten biz; Muhammed'i İslam'la ilgili kaynakları okuduğumuzda, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın Zülfikar ile ilgili sözleri, sadece Bedir Savaşta yaralanıp çukura düştüğü, İmam Ali Efendimizin saldırgan Mekkelileri dağıtıp, peygamberi kurtardığı zaman; Ali gibi yiğit, Zülfikar gibi keskin kılıç yoktur dediğini görürüz. Onun dışında İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın söylediklerinin tamamı, İmam Ali Efendimizin Ulviyetine işaret eden sözlerdir. Şimdi İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın, İmam Ali Efendimiz hakkında söylediği Ulvi Sözleri kenara bırakıp, sadece kılıç ile ilgili söylediklerini bu kadar öne çıkarıp, "Görgü Cemlerinde Musahiplerin Görgüsü görülürken bile o sözlerin Arapçasının okunması, düşüncesizliğin-bilgisizliğin somut göstergesidir. Zülfikar ile ilgili düşüncelerimi ifade ettikten sonra, Alevi Kurumlarının başka bir hatası ile beceriksizliğine değineceğim. Aleviler hatası şudur: Oluşturdıkları kurumların amblemlerinde, Zülfikar ile Güvercini bir arada kullanıyorlar. Fakat bu doğru bir uygulama değil, zira Güvercin mazlum bir kuştur, Zülfikar ise öldürücü bir silahtır. Onun için Zülfikar ile Güvercin figürlerinin birbirinden ayrılması, Zülfikar'ın ayrı, Güvercinin ayrı yerde kullanılması gerekir.

Türkiye Alevilerinin beceriksizliği ise şudur: Ülkemizde otuz milyon civarında Alevi var ve bu Aleviler kurumlar oluşturmuşlar, oluşturdukları kurumların ambleminde ise Zülfikar figürünü kullanıyorlar, ama bu doğru bir uygulama değil. Zira ülkemizde otuz milyon civarında Alevi var ve ülkemizi yönetenler, Alevilerin almaları gereken hiçbir hakkını vermedikleri gibi, Alevilerin verdikleri verginin de içinde olduğu bütçeden,

Muhammed'i İslam'a hıyanet başkanlığına her yıl milyarlarca lira para aktarırken, bu haksızlığa karşı Alevi örgütlerinin gıkı çıkmıyorsa, yapılan bu haksızlığa karşı hiçbir direnç gösterilmiyorsa. Türkiye Alevi hareketlerini yönetenler beceriksiz kişilerdir ve bunların örgüt amblemi olarak Zülfikar motifini kullanamazlar. Bu korkak-beceriksiz yöneticilerin, örgüt ambleminde kullanabilecekleri en uygun figürlerden biri Kurbağa, zira At binene, kılıç kuşanana yakışır. Alevilerin örgütlerini yönetenlerin kullanmaları gereken diğer amblem ise hançer olmalı, zira başkalarına karşı hiçbir varlık göstermeyip, Alevi kardeşini sırtından hançerleyen topluma Amblem olarak ucu iki çatallı kılıç değil, hançer yakışır.

KURBAN BAYRAMI VE KURBAN KESİMİNDE YAPILAN HATALAR

Kurban Bayramını Müslümanlar sahiplenmiş, ama Tevrat'a göre bu inançsal etkinlik Musevilere ait ve bu husus Tevrat'ta şöyle ifade edilir: Tekvin 21, Bap 21: Rab demiş olduğu gibi, Sara'yı ziyaret etti. Rab, Sara'ya söylemiş olduğu gibi etti. Sara gebe kaldı ve İbrahim'e ihtiyarlığında Allah'ın O'na söylemiş olduğu muayyen vakitte bir oğul doğurdu. İbrahim, Sara'dan doğan oğlunun adını İshak koydu. İbrahim, Allah'ın kendisine emretmiş olduğu üzere, oğlu İshak'ı sekiz günlük iken sünnet etti. İbrahim, oğlu İshak kendisine doğduğu zaman yüz yaşında idi. Sara dedi: Allah, beni güldürdü, işiten benimle beraber gülecek ve dedi: Sara'nın çocuk emzireceğini İbrahim'e kim derdi? Çünkü ben, ihtiyarlığında ona bir oğul doğurdum. Çocuk büyüdü, süttten kesildi. İshak'ın süttten kesildiği gün, İbrahim büyük bir ziyafet verdi. Mısırlı Hacar'ın İbrahim'e doğurduğu İsmail'in güldüğünü gören Sara, İbrahim'e dedi bu cariyeye ile oğlunu dışarı at. Çünkü bu cariyenin oğlu, benim oğlum İshak'la beraber mirasçın olmayacaktır. Oğlundan dolayı bu şey, İbrahim'in gözüne çok kötü göründü. Allah; İbrahim'e dedi çocuktan dolayı cariyeye gözünde kötü olmasın, ama Sara'nın sana söylediği her şeyde onun sözünü dinle, çünkü senin zürriyetin İshak'ta çağrılacaktır. Cariyenin oğlunu da bir millet ederiz, çünkü o senin zürriyetindir. İbrahim sabah erken kalktı, ekmek, bir tulum su omzuna alıp Hacar'a verdi, çocuğu da verip onu gönderdi. Hacar gidip Beer-Şeba çölünde dolaştı, tulumda suyu tükendi. Çocuğu bir çalının altına attı, gidip karşıda bir ok atımı kadar uzaklıkta oturdu, çünkü çocuğun ölümünü görmeyeyim dedi. Karşıda oturdu, sesini yükseltip ağladı. Allah onun sesini işitti. Allah'ın Meleği göklerden, Hacar'a çağırıp dedi nen var? Hacar, korkma! Çünkü bulunduğu yerde Allah senin, çocuğunun sesini işitti. Kalk çocuğu kaldır! Elini tut, Allah onu büyük millet yapacak. Allah Hacar'ın gözlerini açtı, bir su gördü ve gidip tulumu su ile doldurdu, çocuğa da içirdi. Allah, çocukla beraberdi, o büyüdü, çölde oturdu ve büyüyerek okçu oldu. Anası ona mısır diyarından bir kadın aldı.

Tekvin 22, Bap 22: Bu şeylerden sonra vaki oldu ki, Allah İbrahim'i deneyip, dedi ey İbrahim, çok sevdiğin biricik oğlunu, İshak'ı al! Moriya diyarına git! Orada sana söyleyeceğim dağların biri üzerinde yakılan kurban olarak takdim et. İbrahim sabahlayın erken kalktı, eşeğine palanı vurdu, uşaklarından ikisini ve oğlu İshak'ı aldı ve yakılan kurban odunlarını yarıp eşeğe yükledi, Allah'ın kendisine söylemiş olduğu yere gitti. İbrahim üçüncü günde gözlerini kaldırıp uzaktan o yeri gördü. İbrahim uşaklarına dedi siz eşekle beraber burada kalın! Ben çocukla beraber oraya gider secde eder yanınıza

dönerim. İbrahim yakılan kurban odununu alıp oğlu İshak'a yükledi, ateş ile bıçağı kendisi eline aldı, ikisi birlikte gitti. İshak; Babası İbrahim'e söyleyip dedi ey baba! İşte ben oğlun, işte ateş ve odun, fakat Kurban için kuzu nerede? İbrahim dedi oğul, kurban için kuzuyu Allah tedarik eder. İkisi birlikte gitti, Allah'ın demiş olduğu yere vardı. İbrahim, orada bir mezbah yaptı, odunları dizdi, oğlu İshak'ı bağlayarak, o mezbah üzerine, odunların üstüne koydu. İbrahim elini uzattı oğlunu boğazlamak için bıçağı aldı. Rabbin Meleği, göklerden ona çağırıp dedi; İbrahim, İbrahim işte ben, elini çocuğa uzatma ve ona bir şey yapma! Çünkü şimdi bildim ki, sen Allah'tan korktun! Biricik oğlunu esirgemedin. İbrahim gözlerini kaldırıp baktı, gördü ki arkasında bir koç çalılıkta boynuzundan tutulmuş duruyor, İbrahim gidip koçu aldı ve oğlunun yerine onu yakılan kurban olarak takdim etti. İbrahim, o yere, "Yehova-yire" dedi. Bugün, "Rabbin dağında tedarik olunacak" sözü oradan kalma. Rabbin meleği ikinci defa göklerden İbrahim'e çağırdı ve dedi zatım hakkı için yemin ettim, Rab buyurur, madem bu şeyi yaptı, biricik oğlunu benden esirgemedi, onu ziyadesiyle mübarek kılacağım, zürriyetini göklerin yıldızları, deniz kenarındaki kum gibi ziyadesiyle çoğaltırım ve zürriyeti düşman kapısına hâkim olacaktır. Zürriyetinden yerin bütün milletleri mübarek kılınacak, çünkü o, sözümü dinledi. İbrahim uşaklarının yanına döndü, birlikte Beer-Şeba'ya gittiler. İbrahim, Beer-Şeba'da oturdu" şeklinde veriyor.

Evet, Tevrat'taki bu ifadeye göre, İbrahim Peygamberin kurban etmek için götürdüğü oğlu; Hacar'dan doğan oğlu İsmail değil, Sara'dan doğan oğlu İshak'tır, zira İshak dünyaya geldiğinde, Sara 92, İbrahim 100 yaşında idi. O yaşa gelmiş insanların çocuk sahibi olması gerçekten bir mucizeydi. Gene Tevrat'a göre Yüce Allah'ın ağlamasını işitip, kendisine acıdığı, mükâfat olarak şimdi Zemzem Suyu denilen kudret suyunu verdiği çocuk ise İsmail Peygamberdir. Müslümanların o iki mucizeyi İsmail Peygambere mal edip, Kurban Bayramını sahiplenmelerinde hiçbir sakınca yoktur. Zira dinler birbirinden bağımsız değil, her yeni din, kendinden önce gelmiş olan dinlerin hem devamı hem gelişmiş biçimidir. Zaten İslam Dininin Anayasası olan Kur'anı Kerimde, İslam öncesi dinlerle ilgili çok sayıda ayet olmasının nedeni budur. İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın; Musa ve İsa Peygamberlerle kardeşiz, Kevser Havuzunun başında beraberiz demesi bunun böyle olduğunun diğer örneğidir. Bu iki önemli husus dikkate alınıp, Kurban Bayramı bu açıdan değerlendirildiğinde, Kurban Bayramının, İbrahim Peygamberin hangi oğlu için yapıldığı değil hem Musevilerin hem Müslümanların atası olan İbrahim Peygamberin hem Allah'a karşı gösterdiği sadakati hem kesilen kurbanın insani duygu ile kesilmesidir. Fakat şimdi görmekte olduğumuz manzara, ne Yüce Allah'a olan saygı ile bir alakası olduğunu ne kurbanların insani bir duygu ile kesildiğini gösterir. İşte birkaç örnek:

1=Önceleri Kurban Bayramı'nda kesilen kurbanlar, Yüce Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için kesildiği için, kesilen kurbanların eti o gün komşulara dağıtılır bitirilirdi. Şimdi bazılarının kestikleri kurbanlar ise Yüce Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için değil, gösteriş için kesilir. Örneğin: Birkaç kişi birleşip bir büyükbaş hayvan satın alır keser, üç parça eti birilerine verir, kalan etin bir parçasını kimseye vermeden ara-

larında paylaşır kavurma yaparlar, kurban kestik diye de şişinirler. Oysa kesilen o hayvan; Kurban Bayramının kurbanı değil, kavurma için kesilen kavurmalıdır, ona kurban demek hem ayıp hem de günahdır.

2=Önceleri Kurban Bayramında kesilen kurbanlıklar, Yüce Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak arzusuyla kesildikleri için Tekbirlenerek, adabına uygun bir biçimde; eziyet edilmeden kesilirdi. Şimdi kesilen kurbanlar, Yüce Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için değil, gösteriş için kesildikleri için, kesim sırasında o dilsiz hayvanlara yapılan işkence insanın yüreğini sıztatır. Gerçi birçok konuda pek hassas davranmayan medya, bu hususta hassas davranıp, yaşanan bu çirkin tabloyu her yıl teşhir ediyor, ama gene önleyemiyor ve o dilsiz hayvanlara yapılan işkence her yıl artarak devam ediyor. Oysa Yüce Allah'ın Emri ile hayvan kesmek değil, Kur'anı Kerim'in Hac Suresi 37. Ayetinde: Yüce Allah şöyle der: “Onların etleri de kanları da Allah'a asla ulaşmaz, fakat sizin takvanız O'na ulaşır. Onları size bu şekilde boyun eğdirdi ki, sizi hidayete erdirdiği için, Allah'ı yücelterek anasınız. Güzel düşünüp, güzel davrananlara müjde var”.

Bu ayete göre Yüce Allah kullarından ille hayvanları kesmeyi değil, Takvayı, tertemiz bir ahlak, arıduru bir vicdanla dua edilmesini istiyor, güzel düşünüp güzel davranmayı istiyor. O halde bu inançsal geleneğimizi yerine getirirken yapılmamız gereken şudur: Ne eti ne kanı Yüce Allah'a ulaşmayan dilsiz hayvanları bu işkence ile keseceğimize, onların parasını ya fakirlerle kimsesizlere dağıtalım ya hayır kurumlarına verelim. Bu şekilde hareket edersek hem o dilsiz hayvanlara yaptığımız işkencenin ayıbından kurtuluruz hem Yüce Allah'ın hoşnutluğunu kazanmış oluruz.

YÜCE ALLAH'I, HER GÜZELLİKTE GÖRME DUYGUMUZ

Aslında bütün inanışlar yaratanla yaratılan arasındaki gönül bağıdır, bu gönül bağıyla ilgili konuşmak, yorumda bulunmak doğru değil, ama inancını siyasi-ticari çıkarı için kullanan ülkemizdeki Emevi faşizmi artıklarının iki kör inanış biçimi var. Bunlardan biri; onların ibadet ettikleri yerde ve biçimde ibadet etmeyenlerin, Hacca gidip şeytan taşlamayanların, eşini, kızını kara çarşafa sokmayanların inanış biçimi batıldır. Diğer kör inanışlarıysa, Yüce Allah'ı dar bir çerçeve içerisinde değerlendirmeleridir. Kadına giydirilen kara çarşaf ile ilgili, hac ve diğer ibadet biçimleriyle ilgili hususu, onlarla ilgili bölümde geniş bir biçimde ele aldığım için, burada o hususa değinmeyeceğim. Fakat onların dar bir çerçeve içerisinde değerlendirdikleri Yüce Allah ilgili hususu, bu burada geniş bir biçimde ele alacağım. Şöyle ki: Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesimi olarak, O Yüce Yaradan'ı dar bir çerçeve içerisinde değerlendirmeyiz. Biz; O Yüce Yaradan'ı, yaratmış olduğu yetmiş iki bin âlemin tamamının her zerresinde mevcut olduğuna inanıyor, aşağıda işaret edeceğim yerlerde gönlümüzü Ona teslim ediyoruz.

1=Bizler; Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesimi olarak, genellikle yüksek dağların tepesine çıkar, orada ibadet edip, Yüce Allah'tan murat dileriz. Zira o dağın zirvesine çıktığımızda kendimizi her türlü kötülükten arınmış, Yüce Allah'a daha yaklaşmış olduğumuza inanır ve bu inanışla edeceğimiz duaların daha çabuk kabul olacağına inanıyoruz. Böyle bir inanışa sahip olduğumuz için, her köy kendi bölgesindeki en

yüksek dağın tepesini ziyaretgâh olarak belirler, bir sıkıntımız oluğu zaman o dağın zirvesine çıkar, orada gönlümüzü O Yüce Yücesine teslim eder, o sıkıntıdan kurtulmak için dua ederiz.

2- Bölgemizin bazı yerlerindeki ulu ağaçlara dokunmadığımız gibi, dokundurtmayız, zira o ulu ağacın altında oturduğumuzda, kendimizi Yüce Allah'ın gölgesine sığınmış gibi hisseder, o hisle; O Yüceler Yücesinden kurtuluşa, huzura, selâmete ulaşmamız için dua ederiz.

3-İlkbaharda coşkun akan sulara baktığımızda, o sulara Yüce Allah'ın Coşkusunu-hükümrânlığını gördüğümüz için, o suyun kenarına gider orada kurban keser, lokma dağıtır, dua eder, gönlümüzü Yüce Allah'a teslim eder şöyle yazarız: Yüce Allah'ım Sen Yücesin, her şeyi yapmaya kaadirsin, coşkun akan bu suyla bütün varlıklara hayat verensin. Bu suyla bütün yaratılmışlara lütufta bulunup, hayat verdiği gibi, bizlere de lütufta bulun, nasibimizi, muratlarımızı sen ver diye dua ederiz.

4=Doğa canlanıp yeşile büründüğünde, bahar şenlikleri düzenler, Yüce Allah'ın bu toprağa verdiği bereketi düşünür, bu düşünceyle Yüce Allah'ın Cömertliğine sığınır, şöyle yazarız: Allah'ım, sen çok cömertsin, her güzel varlığı veren sensin, bizleri nasipsiz bırakma, rahmet ve mağfiretinden mahrum bırakma biçiminde dua ederiz.

5=İnancımıza göre güneşten dünyaya saçılan aydınlık, Yüce Allah'ın nurundan dünyaya yansır ve bütün tabiat varlıkları o nurdan hayat bulurlar. Böyle bir inanışa sahip olduğumuz için, sabah güneş doğduğunda ellerimizi semaya doğru açar şöyle yazarız: Bütün yaratılmışlara hayat veren Yüce Allah'ım, bizden bu cömertliğini esirgeme, bizleri her türlü güzelliğinden ve her türlü nimetinden mahrum etme! Diye dua ederiz, duamız bitince, ellerimizi; Yüce Allah'ın Kendi Nuruyla nurlandırdığı cemalimize süreriz.

6=Gece ay doğunca, gene ellerimizi semaya açar, şöyle dua ederiz: gece yolda kalan her kuluna bu ay ışığıyla yol gösteren Yüce Allah'ım, bir gün karanlıkta kalır, darlığa düşersek, bu ay ışığıyla bize de yol gösterip, selâmete ulaşmamızı sağla deriz.

Tekrar başa dönüp, yukarıda sıraladığım inançsal makamlarımızı değerlendirmemize bakacak olursak, bunun akli ve ahlaki izahı şöyledir: Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kolu olarak; Yüce Allah'ı bir tek yere hapsedip küçültmüyoruz. O Yüceler Yücesini her güzel varlıkta gördüğümüz için hem gönlümüzü Ona teslim ederiz hem O'nun Gölgesine sığınırız. Emevi artığı yobazlar ne derlerse desinler, inançsal gerçeğimiz budur ve bizler bu inançsal gerçeğimizden hiçbir zaman utanmadık ve utanmıyoruz. Aksine, Yüce Allah'ın yarattığı güzel varlıkları, O Yüceler Yücesinin varlığıyla bir arada değerlendirdiğimiz için hem kendimizden hem inancımızda gurur duyuyoruz.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNİN BAZI İNANÇSAL GELENEKLERİ

Yüce Allah insanı yaratırken, cemaline kendi nurundan nur katmış, kafasının içine ise akıl denilen bir top cevher yerleştirip, onu becerikli/üretken bir varlık olarak yaratıp, bütün yaratılmışların merkezine oturtmuştur. Allah'ın insana hediye ettiği akıl o kadar büyük bir değer ki: insanlar herhangi bir hususta sıkıntıya düştüklerinde, akıl denilen o cevher topunu üretime geçirip, ihtiyaç duydukları değerleri, hizmetleri üretir, onunla kendi düzenini sağlarlar, şimdi aklın ürettiği o değerlerden birkaçını aşağıya alıyorum.

KINA YAKMA

Bu gelenek Türkiye Aleviliğinin genelinde var mı? Bilemem, ama Tarikatçı Aleviler, gençleri evlendirirken avuçlarının içine, iki elinin, iki ayağının parmaklarına, başının tepesine kına yakarlar. Gerçi şimdi saçı ağaran bayanlar saçını değişik tür boyalarla boyuyorlar, ama önceleri saçı ağaran bayanlar, saçına boya değil, kına yakarlardı. Bu Alevi kesiminin inanışına göre kına cennet ağacının kabuğundan üretilen kutsal bir maddedir. Bu kutsal madde evlenen gençlerin avuçlarının içine, ellerine, ayaklarının parmaklarına, başının tepesine sürülürse, ayaklarıyla başı arasında kalan bedenlerine cehennem ateşi değmez. Saçı ağaran bayanlarda aynı düşünce ile ağaran saçına kına yakarlardı.

ÖLÜNÜN GÖĞSÜNÜN ÜZERİNE DEMİR KOYMAK

Hani; kötü komşu insanı mal-mülk sahibi yapar denir ya, gerçekten de öyle imiş, zira ülkemizdeki Emevi faşizmi artıklarının, Türkiye Aleviliğinin inancı üzerinde yarattıkları karanlık perde, bu inanç biçimi üzerinde çok büyük bir tereddüdün oluşmasına yol açmış. Oluşturulan tereddüt bazıları tarafından bilinçsizce dile getirildiğinde ise çok iyi bir uyarı olur ve o hususa açıklık getirmeye vesile olur. Ölen kişinin göğsüne demir parçası koyma hususu da öyle oldu, zira oğlum cihangir ile konuşurken, bana şöyle bir soru sordu: Baba, biz Aleviler ölümlerimizin göğsüne neden bıçak koyuyoruz? Deyince, bu nereden aklına geldi dedim ve şöyle dedi: Mahzun Kırmızıgül'ün oynadığı bir filmi izlemeye gitmiştik, o filmde rol icabı Alevi olan Masun Kırmızıgül'ün babası öldü ve ölünün göğsü üzerine uzunlamasına bir bıçak kondu. Önümüzde oturan iki genç, ikisi Sünni olsa gerek kız, yanındaki erkek arkadaşına; ölünün göğsüne neden bıçak kondu biliyor musun? Diye sordu ve erkek arkadaşına ona şöyle cevap verdi: Galiba Aleviler sünnet olmazlar. Sünnet olmadıkları için, göğsüne bıçak koyarlar ki, öbür dünyada o bıçakla sünnet edilsinler dedi, kız; peki ölen kadın ise o kadın o bıçakla ne yapacak deyince, erkek arkadaşına valla onu bende bilmiyorum dedi. Oğlumun bana anlattığı o iki gencin konuşması, onların bilgisizliğine veya saflığına bağlanıp geçirilmesinin mümkün olmadığını, Emevi faşizminin, Türkiye Aleviliğinin inancı üzerinde yarattığı olumsuzluğun, nasıl bir kirliliğe yol açtığı, o iki gencin konuşmasıyla ortaya çıkmıştı. O nedenle bıçağın ölünün göğsü üzerine neden konduğuna açıklık getirmem gerekir.

Bilindiği gibi katil Selim'in, o zaman Osmanlı İmparatorluğunun vatandaşları olan Alevilere karşı başlattığı zulüm sürecinde, kayıtlara göre kırk bin Alevi öldürülmüş. Ölümünden kurtulmayı başaranlar ise şehirleri terk etmek zorunda kalmış, tamamına

yakını, Emevi kuklası Selim ile katliam ortağı Şeyh İdris'i Bitlisi güçlerinin ulaşamayacakları köy, mezra ve kom gibi küçük yerleşkelere kaçıp yerleşmişlerdi. O küçük yerleşkelerde oturan Alevilerden biri öylenden sonra hakka yürüdüğünde, cenazesi o gün toprağa verilemiyor, bir gece evde kalıyor, ikinci gün toprağa veriliyordu. Morg olmadığı için, bir gece evde kalan ölünün karın bölümü şişiyordu, o şişmeyi önlemek için, gerek erkek, gerek kadın, gerek çocuk olsun, bıçak değil, kara sabanın demiri göbek ile göğsü arasındaki boşluğa uzunlamasına konuluyordu. Yani, Aleviler, hakka yürüyen bir canının göğsü üstüne kara saban demirini komaları, Alevilerin sünnetsiz oldukları için değil, ölen kişi makamına sırlanana kadar naaşının şişmemesi içindi ve o uygulama inançsal değil, akli bir uygulamaydı. Bu açıklamayı hem Alevilerin Sünnet olmadıkları şeklindeki algıyı değiştirmek hem kendi gerçeğini bilmeyen bazı Alevilerin gözlerini açmak için önemli olduğuna inandığım için detaylı biçimde buraya aldıktan sonra, bir az da cenaze yardımından bahsedelim.

CENAZE YARDIMI

Gelelim Alevilerin cenaze yardımına, bilindiği gibi Hamza Efendimizin Şehit olduğu gün, yetmiş kişiyi aşkın Müslüman Şehit olmuştu. Şehitlerin tamamı fakir oldukları için, onların aileleri, Şehit olan aile bireyini makamlarına sırlayacak malzemeyi alacak parası yoktu. Şehit ailelerinin o durumunu bilen İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, Şehitlerin cenazelerini mezarlıkta yan yana dizdirir, başındaki örtüyü çıkarıp ölülerin arasında yere serer ve orada bulunan Sahabelerine dönerek şöyle der: Ey Allah'ın kulları, bu Şehitlerimiz fakirdi, bunların ailelerinin kefen alacak parası yok, onun için her kes gönlünden kopan bir miktar parayı örtümün üzerine bıraksın, o parayla defin malzemesini alıp, bu Şehitlerimizi Makamlarına sırlayalım. Peygamber Efendimizin önerisi üzerine her kes gönlünden kopan bir miktar parayı, Peygamber Efendimizin örtüsünün üzerine bırakır, biriken o parayla, o zaman cenazeye sarılan kefen neyse alınıp O Şehitler Makamlarına Sırlanır. Dolayısıyla her İnançsal uygulamasını Ehlibeytin uygulamaların uygun biçimde yapan Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesiminden biri hakka yürüyünce, onun naaşı yıkanır kefenlenip tabuta konulur, tabutun yanına bir bez açılır, orada bulunanlar o bezin üzerine bir miktar para bırakırlardı. Cenaze mezarlığa götürülürken biri o bezi toplar alır, cenaze mezarlığa götürülüp kabrine sırlanıp eve döndüğünde, toplanan parayı cenaze sahibine teslim ederdi. Cenaze sahibi o parayı alır, hakka yürüyen kişinin cenazesinde yapılan masraf o paradan karşılar artan para ile de hakka yürüyenin kırkını okuyan hocanın hakkını verilirdi. Halkımız şehirlere taşınınca, bir kısmı şehirlerin cazibesine kapılıp, geleneklerinden-göreneklerinden epey uzaklaştılar. Öte yanda; içimizden çıkan bazı siyasi örgütlerin bazı elemanları, siyasi düşüncelerini inancımızın önüne geçirerek hem inançsal hem insani bir uygulama olan cenaze yardımına karşı çıkınca iş çığırından çıktı ve birçok geleneğimiz-göreneğimiz gibi cenaze yardımı da ortadan kalktı. İşin garip yanı ise Avrupa ülkelerinde yaşayan Aleviler varlıklı olmalarına rağmen cenaze yardımını toplarken, Türkiye'deki Alevilerin bir kısım siyasilerin etkisinde kalarak bu insani geleneği terk etmeleri oldu. Oysa cenaze yardımı toplamak çok doğru ve yerinde bir uygulamaydı, zira hali vakti yerinde olanlar bunu gereksiz görebilirler. Fakat hala öyle fakir aileler var ki, kefen alacak parası yok, hakka yürüyen bir canını

Makamına sırlarken yaptıkları harcamaları borç ederek yaparlar, daha sonra o borcu ödemek için çok sıkıntı yaşarlar. Bu gerçek göz önünde bulundurularak hem inançsal hem insani olan o geleneğimizin sürdürülmesi gerekiyor. Siyasi düşüncelerle karşı çıkmaya devam edenlerin, ileride yanlış yaptıkları bilincine varıp, pişmanlık duyacakları düşüncesindeyim.

ÖLÜM SONRASI MEZAR ZİYARETİ

Ülkemizde yaşanan-yaşatılan bütün inançsal uygulamaların böyle olduğu iddiasında değilim, gayet tabii ülkemizin değişik yörelerinde değişik inançsal uygulamalar vardır. Fakat Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesiminde; özellikle bölgemizde şöyle bir inanış var: Kişi hakka yürüdüğünde, onun ruhu bedenini terk eder, ama yanından ayrılmaz. Cenazenin dışarı çıkarılması, yıkanıp kefenlenmesi, mezarlığa götürülmesi sürecinde hep yanbaşındadır. Cenaze mezara sırlanıp dönüldükten sonra, Onun ruhu ailesi ile akrabalarından ayrılmak istemediği için, onların ayrıca gelip rızalık ve helallik vermelerini bekler. İnancımıza göre mezarın başında durup, yakınlarının gelmelerini, kendisi ile özel olarak helalleşmesi için üç, beş, en son yedinci güne kadar bekler, yakınları gelip mezarı ziyaret eder, helalleşirlerse mutlu bir şekilde ayrılarak makamına gider. Yukarıda belirttiğim günler içinde yakınları helalleşmek için mezarına gitmez helalleşmezlerse ağlayarak ayrılır gider. İnancsal geleneklerine sıkı sıkıya bağlı olan Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesimi, hakka yürüyen kişinin toprağa verildiğinin üçüncü veya beşinci günü özel olarak tekrar mezara gider helallik verirler. Mezara giderken bir tas helva ya da başka bir tatlı, bir de hoca alıp mezara giderler, o tatlıyı mezarın başında dağıtırlar, hoca mezarın başında Kur'anı Kerim okuyor ve ailesiyle akrabaları özel olarak helalleşir, vedalaşır geri gelirler. Fakat şimdi bazıları o inançsal geleneğimize de karşı çıkıyorlar, ama bu girişimde doğru değil, zira insanların ayrı bir siyasi düşüncesi olabilir, hatta inanmayabilir. Fakat her toplumun kendisine göre bazı kültürel ve inançsal gelenekleri vardır ve her kesin onların o değerlerine saygılı olma zorunluluğu vardır. Bunun aksisi yapılırsa, bunun adı devrimcilik veya ilericilik değil hem kendi atalarının değerlerini yok etmek hem ülkemizdeki Emevi faşizmi artıklarının ekmeğine yağ sürmektir. Karşı çıkılan bir diğer inançsal uygulamamız ise hakka yürüyen canlarımız için verilen Hayrat Lokması, karşı çıkışın nedeni ise bazı ailelerin fakir olması, o masrafı karşılayacak güçlerinin olmayışı imiş, bu hususu iki açıdan ele almamız gerekir. Birincisi, sadece Hayrat Lokmasında değil gerek düğünlerde gerek Sünnet törenlerinde olsun, her kesin kendi gücüne göre hareket etmesi, bu etkinliklerde yarışa girmenin doğru bir yaklaşım olmayacağını bilmesi gerekir. Özellikle Hayrat Lokmasında yarışa girmenin mantıklı bir yanı yoktur! Zira Hayrat Lokmasında yarışa girilirse, o lokma; lokma olmaktan çıkar. Bunları bilelim ve her uygulamamızda iyi düşünüp, iyi davranalım ki, huzurlu bir yaşamımız olsun. Yukarıda belirttiğim hem sosyal hem inançsal yanı olan geleneklerimize bazıları karşı çıkıyorlar. Karşı çıkanlara şunu sormadan geçemeyeceğim: Hem cenaze yardımına hem Hayrat Lokmasına karşısınız. Peki, kişi hakka yürüdüğünde ne yapılmalı? Onu söyleyin ki, karşı çıkışınızın mantıklı bir yanı olsun.

Bir diğerk önemli geleneğimizde şu: Köyümüzde, mahallemizde biri hakka yürüyünce, üçüncü veya beşinci gün mezarla gidilene kadar, cenaze sahibinin acısına ortak olmak düşüncesiyle akrabalarının, komşularının tıraş olmamasıydı. Hakka yürüyenin ailesi ile akrabalarının acısında ortak olmak düşüncesiyle tıraş olmayan komşuları, Mezarla gidip gelindikten sonra, O köyün veya mahallenin ileri gelenleri cenaze evine gider, tıraş olmalarını rica ederlerdi. Cenaze sahibi ise akrabalarının, komşularının o insani davranışına karşı aynı insani duyguyla itiraz etmez tıraş olurdu. Fakat şimdi bu insani gelenekte ortadan kalkmış durumda, zira cenazeye gelenler, hakka yürüylen kişiyi mezarına sırlayınca hem komşuları hem akrabaları; o aile bir canını kaybetmemiş gibi her kes dağılır gider, mezarın ziyaret edilmesi gününü beklenilmeden tıraş oluyorlar. Bazı kendini bilmezler ise medeni olduklarını zannedip, sosyete maymunları gibi tıraş olup, takım elbise giyinir, kravat bağlayarak, o şatafatlı halleriyle cenazeye giderler ki, bu tamamen insanlık dışı bir yaklaşımdır.

ÖLEN KİŞİNİN KIRKINI ÇIKARMA NEDENİ VE BİÇİMİ

Biri hakka yürüdüğünde, toprağa sırlandığı gün, Hayrat Lokması verildiği için, o gün verilmez, ama cenazenin toprağa sırlandığının ertesi gününden başlayarak, her gün bir tas yemek, ikindi vakti “SAMYAMERDİ” yani hakka yürüyenin akşam yemeği olarak her gün bir komşuya; Kırklar aşkına verilir. O lokma her gün bir komşuya verildiği gibi, özellikle helva pişirilip bir defada birkaç lokma bir günde verilir. Her gün verilen yemeğin yanına, Kerbela Şehitleri aşkına bir tas su verilir, öte yanda cenaze hizmeti gören hocalardan biri görevlendirilir, hoca her gün Kur'anı Kerimin Yasın Suresiyle birkaç kısa sureyi okur. Hakka yürüylen kişi toprağa sırlandığı günden itibaren kırkınıcılık gün ise kırkını çıkarma dediğimiz inançsal bir uygulama yapılır. Bu inançsal uygulamaya, hakka yürüylen kişinin bütün akrabaları-dostları çağrılır, sofralar kurulur, hazırlanan yemek sofraya konulur. Duası verilir yemek yenildikten sonra, aileden biri ayağa kalkıp şöyle bir konuşma yapar: Dostlar, biz kırk gün önce falan yakınımızı hakka uğurladık, bugün onun hakka uğurladığımızın kırkınıcılık günü, onun emeğinden, kırk gün Kırklar Aşkına Kırk Lokma verdik. Bugün Kırklar aşkına bu kırkınıcılık gün lokmasını hazırlayıp size yedirdik, yediğiniz bu lokma hakkı için, bu canımızdan kimin alacağı var ise çekinmeden söylesin, onun alacağını verip rızalığını alalım. Bu canımız kimi kırmış-incitmiş ise şimdi dile getirsin, onu telafi edip rızalığını alıp, bu canımızı Kırkların Cemine, Kerbela Şehitlerinin Katarına dâhil edelim der. Yapılan rica üzerine hakka yürüylen kişiden kimin alacağı var ise ayağa kalkıp, bu kadar alacağım var der, hakka yürüylenin ailesi onun alacağını öder. Ölen kişiden kırılmış-incinmişler var ise ayağa kalkıp söylerler, onların da gönlü alınıp, rızalığı alındıktan sonra hakka yürüylen can için yapılan Kırkını Çıkarma hizmeti sona erer. Önceleri hakka yürüylen kişinin komşularında, dostlarından birilerinin düğünü, nişanı gibi etkinlik var ise o etkinliğe engel olmamak için, ölünün toprağa sırlandığı günden itibaren 3. Hafta kırk çıkarılırdı. Fakat hatır için yapılan o uygulama doğru değildi, zira bu inançsal uygulamanın adı kırk olduğuna göre, hakka yürüylenin toprağa sırlandığı günden itibaren kırkınıcılık gün kırkının çıkarılması gerekirdi. Fakat yukarıda belirttiğim gibi, bir canını yitiren ailenin komşuları, o ailenin acısına ortak oldukları için, o ailede komşularının hayırlı bir işi olduğunda, onların sevincini gölgelememek için 3. Haftada

hakka yürüyenin kırkını çıkarırlardı. Fakat bu doğru değildi, zira bu inançsal uygulamayı öne almakla özünün zedelenmesine, hatta inandırıcılığının yitirilmesine yol açardı, ama bu düşünülmemiş. Gerçi kimsenin işine karışmak gibi bir hakkım yok! Fakat şimdi yapılan başka yanılsa daha işaret etmeden geçemeyeceğim. Şöyle ki: Önceleri köylerde oturulduğu, o gün cenazeye gelenlerin o gün aç karınla köylerine gitmeleri, üçüncü gün verilecek Hayrat Lokmasına da gelemeyecekleri düşüncesiyle, ölünün toprağa sırlandığı gün Hayrat Lokması verilirdi. O gün verilen Hayrat Lokmasını yiye misafirler, cenaze evine bir yardımda bulunmaz, başsağlığı diler evlerine giderlerdi. Fakat hem hakka yürüyenin kırkı çıkarıldığında hem mezarına kazma vurulduğunda kimse eli boş gitmezdi. Hayrat Lokmasını veren aileye yardım olsun diye, kimi bir miktar yağ götürür, kimi gidik, kuzu gibi küçük hayvanlar götürürdü, kimileri aralarında para toplar, bir koç, tekke, koyun, keçi gibi hayvan satın alır götürürdü hem her aileden bir kişi giderdi. Şimdi gene hakka yürüyen kişinin kırkı çıkarılır, mezarına kazma vurulur, her iki inançsal uygulamada Hayrat Lokması verilir, ama bu inançsal uygulamaların özüne uygun bir biçimde yapıldığı söylenemez. Zira bu inançsal uygulama yapılırken, hem her ailenin bütün üyeleri Hayrat Lokmasını yemeye giderler hem Hayrat Lokmasını veren aileye hiçbir yardımda bulunmazlar. Oysa o aile hem bir can kaybediyor hem hakka yürüyen kişinin kırkının çıkarılması sırasında hem mezarına kazma vurulması sırasında verilen Hayrat Lokmalarında olsun, bir düğünde yapılacak kadar masraf yapılmaktadır. Gerçi Avrupa’da çalışan veya Türkiye’de hali-vakti iyi olanları fazla etkilemez, ama fakir aileler için büyük bir yıkım olur. O halde, bir eğlence şöleni olan düğünlere giderken hem yediğinin-içtiğinin karşılığı olarak hem evlenecek gençlere yardım olarak katkıda bulunuluyorsa, bir canını yitiren ailenin verdiği yemeğe giderken de hem ailece gidilmemesi hem yardımda bulunulması gerekir, aksi halde bu iş fakir aileleri bitirir.

ÜZERİNDEN BİR KIŞ GEÇMEDEN MEZARA KAZMA VURMAMA NEDENİ

Yukarıda işaret ettiğim gibi, dünyada yaşayan bütün toplumların aynı inanca, aynı kültürel değerlere sahip oldukları söylenemez, zira her toplum, yaşadığı coğrafyanın kültürel yapısına uygun inançsal değerlerini oluşturarak, onlarla yaşamını sürdürür. Dolayısıyla Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesimi de yaşadığı coğrafyanın kültürel yapısına uygun inançsal değerler oluşturup, onlarla yaşamını sürdürmüştür. Bu halkın oluşturduğu inançsal değerlerden biri de hakka yürüyen kişinin mezarına kazma vurma dediğimiz inançsal uygulamadır. Bu inançsal uygulamayı şöyle izaha çalışayım: Kişi ne zaman hakka yürürse yürüsün, onun mezarının üzerinden bir kışın geçmesi gerekir, zira bu toplumun inancına göre hakka yürüyen kişinin mezarı üzerinden bir kış geçer ise o kışın soğuğu onun günahını öldürür, onun ruhu öbür dünyada huzura kavuşur. Kış ise Rumi Takvimle Aralık ayının biri ile Şubat ayının sonu arasındaki süredir ve bu süre içerisinde hakka yürüyen kişinin mezarına; gene Rumi Takvimle mayısın birinden, otuz birine kadar olan süredir. Bu süre içerisinde belirlenen gün topluca mezara gidilir, mezarın başında bir tas tatlı; Hayrat Lokması olarak dağıtıldıktan sonra, Hoca mezarın sağ tarafında durup, baş tarafın yanına üç kazma vurup, inançsal uygulamanın duasını okuduktan sonra eve dönülüyor Hayrat Lokması evde veriliyor. Mezara kazma vurulduktan sonra, mezarın o sene yapılması

zorunluluğu yok, mezar o sunu de yapılır, bir sonraki yıla da bırakılabilir. Bu inançsal uygulamayı neden Mayıs ayında yapıyoruz? Bunun üç inançsal nedeni vardır. Birinci inanişâ göre Mayıs Ay'ı bolluğu-bereketin bol olduğu Ay olduğu için, bu ayda mezarına kazma vurulana; Yüce Allah rahmetini-mağfiretini bol verip, Onu Cenneti ile mükâfatlandırır. İkinci inanişâ göre ise Mayıs Ay'ı doğa her türlü güzellikle bezendiğı için, bu ayda mezarına kazma vurulan kişinin ruhu öbür dünyada güzellikler içinde yaşayacak. Üçüncü inanişâ göre ise Mayıs Ay'ının ilk çarşambasını perşembeğine bağlayan gece, denizlerin kurtarıcısı olan İlyas Aleyhisselam denizden ayrılır, hava ile karanın kurtarıcısı olan Hızır Aleyhisselam ise hava ile karadan ayrılır, ikisi yeşil bir ağacın altında bir araya gelerek bir yıllık hasreti giderirler. Bu anlamıyla Mayıs Ay'ı: Sevgi, barış, dostluk ve muhabbetin Ay'ı olduğu için, bu Ay'da Hayrat Lokması verilip, mezarına kazma vurulanlar sadık dostu toprağın bağrında huzurlu olurlar. Böyle bir inaniş biçimine sahip olan; Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kolunun bu Hayrat Lokmasını verilış biçimi ise şöyle: Yukarıda işaret ettiğim gibi, bir tas tatlı mezara götürülür, Kuran okutulur eve gelinir, Hayrat Lokması evde verilir, ama Hayrat Lokması şatafatlı değil, sade bir biçimde veriliyor. Fakat bir ara bazıları bu işte kantarın topunu epeyce kaçırmış, o sade mezar ziyaretini yarışâ dönüştürmüşlerdi. Öyle ki, ziyaret edilen mezarın başına kapamalar, helvalar, tatlılar, meyveler meşrubatlar yığıdırılır, orada paylaşılır, her kes payını alır, diğer mezarların üzerine oturur yerd ki, bu hem çok ayıp hem günah idi. Fakat benim gibi birçok aydın bu tür uygulamaların yanlış olduğunu hem anlatıp hem yazınca bir az düzelme oldu, şimdi çoğunlukla bu inançsal uygulama özüne uygun biçimde yapılıyor.

SONBAHAR, KIŞ AYLARINDA YAPILAN İNANÇSAL UYGULAMALAR

Gene bu uygulamaların Türkiye genelinde yapıldığını söyleyemem, ama bölgemizde Sonbahar, Kış aylarında aşağıda bilginize sunacağım inançsal uygulamalar yapıldı. Harmanlar kaldırılıp, zahire öğütölüp ambarlara doldurulduktan sonra, o el emeğinden önce; xérémerdu veya çiyemerdu dediğimiz Hayrat Lokması verilir, ölenlerin ruhuna Kur'anı Kerim okutulurdu. Bu Hayrat Lokması gerek zengin gerek fakir olsun, her aile tarafından verilirdi, ama her aile kendi gücüne göre verirdi. Yani durumu iyi olan aileler bir küçükbaş hayvan keser, et, pilav, yoğurt, ya da hoşaftan oluşan yemek verir, durumu iyi olmayanlar ise Zervét dediğimiz yerel yemeğı pişirir verirlerdi, ama hiçbir Hayrat Lokması Kur'anı Kerim okutulmadan verilmez, muhakkak bir hoca çağrılır, o hocaya Kur'anı Kerim okutulurdu. Örneğin: Nazımiye'ye bağlı Markasor Köyümüz var, bu köyümüz: Markasorobiné, Dalıke, Hésaxél, Axpın, Wuşenu, Mazra, Arpeçuxur adında yedi mezradan oluşuyordu. Sonbahar geldiğinde hem Qalmemésır Ocağı Dikme Rehberi hem bölgemizin en büyük âlimi olan kuzenim Cemal Efendi çağrılırdı. Cemal Efendi bu köyümüze gidince, Arpeçuxur'dan başlayarak, Markasorobiné'ne kadar bütün aileler sırayla Hayrat Lokmasını verirlerdi. Göç öncesi hem çok kalabalık hem çok zengin hem Dergâha gönülden bağlı olan bu köyümüzün yedi mezarının tamamında verilen Hayrat Lokmasında Kur'anı Kerim okuyan Cemal Efendi, yaklaşık iki hafta bu köyümüzde kalırdı.

Gene Rumi Takvimle 12. Ayın üçüncü çarşambaşı Lokmalar pişirilir mezar ziyareti yapılır, perşembe günü ise Dergâhlara gidilir, görölmek isteyenler Görgü Görürdü. O inançsal geleneklerin yerine getirilmesinden sonra, her kesin yapması gereken işini yapıp tamamladığını, taliplerin işlerinin aksamayacağını düşünen, Pirler Hakule toplamaya gelirdi. Pirler geldiklerinde, her talibin evinde bir gece kalır, ev sahibi komşularını Pirinin cemine çağırır, Pirin Dervişliği var ise Tevhit Cemi bağlar, Derviş değil, ama çalıp-söylemesi var ise Deyiş ve Duazı On İki İmam okuyor, Taliplerin Semaha döndürüp, hakikat ile hemhal ediyordu. Talibin evine gelen Pirin çalıp-söylemesi yok ise bir Zakir ile gelir, Deyişleri ve Duazı On İki İmamları, Semaha Dönüşte Okunan Beyitleri O Zakir’e okutuyordu. Gerek Tevhit Ceminde gerek Deyişli, Duazı On İki İmamlı, Semaha Dönüşlü Cemlerde olsun, hiç fark etmezdi, her iki cem biçiminde de güzel bir ibadet ortamı oluşur, ceme gelenler gönüllerini Yüce Allah’a teslim ederdi. Gerçi bazı aşiretlerin mensupları Rehber olarak dolaşır Hakule toplardı, ama yukarıda işaret ettiğim gibi, o doğru değildi, zira her Ocağın Dikme-Rehberi, O Ocağa bağlı olan topluluğun Rehberidir. O Ocağa bağlı olan insanlar, bağlı bulundukları Dergâha gidip, orada hem Görgü Görür hem inançsal bilgiyi bağlı oldukları Dergâhın Dikme-Rehberinden alır, Çıralık dediğimiz Lokmanın da O Dergâha vermeleri gerekir.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNDE KİRVELİK GELENEĞİ VE MENŞEİ

Kuruluş yıllarında adı Avrupa Alevi Birlikleri olup, şimdi Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu olan oluşumun içinde yıllarca hizmet vermeye çalıştım. Hizmet verdiğim süre içerisinde değişik bölgelerin Alevileriyle konuşup, Kirvelik İkrarı ile ilgili bilgi edinmeye çalıştım. O süreçte edindiğim bilgiye göre Kirvelik İkrarının Alevilerin genelinde olduğunu, ama bir dostluk-arkadaşlık bağlamında olduğunu gördüm. Oysa Kirvelik İkrarı dostluk-arkadaşlık bağlamında değil, inançsal bir gelenek, bu inançsal geleneği ünlü yazarımız Ziya Şakir, MEZHEPLER TARİHİ adlı eserinde şöyle verir: Mekke’den Medine’ye giden İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, İslami Değer ve Düşünceler orada geliştirip yaymaya başlar. Hicretin ikinci yılında, İslam Peygamberi Sahabeleri toplar, onlara şöyle bir konuşma yapar: Ey Allah’ın Kulları, Yüce Allah’ın, Büyük Atamız İbrahim Peygambere tebliğ ettiği, İbrahim Peygamberinde atamız olan oğlu İsmail Peygambere uyguladığı sünneti, erkek çocuklarınıza uygulamanızı isterim, bu töreni ilkin kim yapmak ister diye sorar. Saad Bin Ubade adındaki Medineli Sahabe ayağa kalkar, Ya Resulullah, o töreni ben yaparım, ama bir şartım var. Peygamber Efendimiz şartının ne olduğunu sorunca, Saad Bin Ubade; çocuklarımı kucağınıza alır, sünneti kendi kucağınızda gerçekleştireniz, ben yaparım. Peygamber Efendimiz bu teklifi memnuniyetle kabul edince, maddi durumu iyi olan Saad Bin Ubade, birinci gün halkı çağırıp yemek yedirir ihsan da bulunur. İkinci günün sabahı güneş doğunca, Peygamber Efendimizin talimatıyla kapının sağ tarafına duvarın dibine bir sedir konulur, Peygamber Efendimiz o sedire oturur, Saad Bin Ubade’nin çocuklarını sırasıyla kucağına alır, sünneti kendi kucağında gerçekleştirir. Çocuklar sünnet edilirken, Bilal’i Habeşi gene Peygamber Efendimizin talimatı ile peygamberin arkasında ayakta durur, Peygamber Efendimizin öğrettiğine inandığımız aşağıdaki duayı okur. Sünnet bittikten sonra, Peygamber

Efendimiz ayağa kalkıp kapının sağ sövenine niyaz olup evden ayrılınca, Saad Bin Ubade; Peygamber Efendimize büyük hediyeler verir. Fakat Peygamber Efendimiz hiçbir hediye kabul etmez, sadece on iki “miskal” yani on iki kuruş para alır. O zaman Peygamber Efendimizin neden o hediyeleri almayıp, sadece on iki kuruş para aldığına bir anlam verilmez. Fakat sonradan yaşanan olaylar, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, Ehlibeytinden On İki İmamın geleceğini o zaman görmüş, On İki kuruş parayı onun için aldığı anlaşılmış. Kirvelik İkrarını bu bilgi çerçevesinde değerlendiren Tarikatçı Aleviler, Kirvelik İkrarını kendi aralarında bir barış ve istikrar senedi olarak görmüş, görmeye devam etmekte. Örneğin o cehalet sürecinde aşiretler veya aileler arasında kavgalar olmuş o kavgalar sırasında insanlar birbirini öldürmüşler, kavganın bir yerinde bölgenin ileri gelenleri araya girip tarafları barıştırmış, haksız tarafın, haklı tarafa Kirvelik İkrarı verilmesine karar verilmiştir. O karar verilip, barış sağlandıktan sonrada, haksız taraf verilen karara uyarak, çocuklarını Kirvesi olan kişinin dizlerine oturup sünnet ettirmiş, Kirvelik İkrarı yerine getirildikten sonra, iki taraf verilen o ikrara bağlı kalınarak; bir arada kardeşçe yaşamışlardı. Zira taraflar arasında Kirvelik İkrarı tesis edilerek, çocuklar sünnet edildikten sonra, sünnet edilen çocuk, ya da çocukların ailesi Saad Bin Ubade ailesinin yerine, çocukların kucağında sünnet edildiği kişinin ailesi ise İslam Peygamberi Muhammet Mustafa Ailesinin yerine konulur ve o iki aile birbirinden kız alıp vermedikleri gibi, birbirinin namusuna kötü gözle bakmazlar. Evimiz Qalmemésır Ocağı olduğu için çevremizde sünnet olacak çocukların sünneti Dergâha hizmet eden atalarım tarafından yapılmış, özellikle babam en az 60 yıl çocukları sünnet ettiği için, Kirvelik’in nasıl olduğunu, sünnetin nasıl yapıldığını en iyi bilenlerden biriyim. Gerçi şimdi tıp gelişmiş, Sünnet işini Ürolog Doktorlar yapıyorlar, ama o süreci yaşamayanlar, o süreçte Sünnetin nasıl yapıldığını merak eder düşüncesiyle, o zaman sünnetin nasıl yapıldığını bilginize sunmaya çalışacağım.

Çocuklarını Sünnet ettiren kişi önce Kurbanlarını keser, Lokmaları dağıttırır, ardından Yüce Allah; kendisine erkek evlat verdiği için, gücüne göre bir miktar parayı orada bulunanlara dağıttır, ardından çocukların Sünnet edilmesine geçiliyordu. Çocukların Sünnet edilmesi ise şöyle yapılıyordu: Çocukları Sünnet eden kişi, önce her çocuk için bezden küçük birer kese diktirir, kesenin iki yanına birer fitil diktirip hazırlardı. Kese dikme işi bittikten sonra Sünnetçi bir miktar çarşır yakıp elekten geçirir, eleğin altına akan ince külü dikilen bez keselere koyar yarıya kadar doldurur bir sehpanın üzerine indirirdi. O iş bitince, sünnetçi un eleğine bir elma ile on iki kuruş para koyar eline alır, inançsal anlayışımıza uygun biçimde, önünü güneye çevirir ayakta durur, orada bulunan insanlar hem İslam Peygamber Muhammet Mustafa’nın öğretisi olup, içinde Yüce Allah’ın adı geçen Salâvat dediğimiz duaya hem On İki İmamı temsil eden on iki kuruşa olan saygı nedeniyle sünnetçinin gerisinde saf tutarlardı. Orada bulunan insanlar o biçimde saf tuttuktan sonra, sünnetçi yüksek sesle aşağıdaki duayı okurdu.

Hazreti Âdem’den dünyaya geldi zürriyet, onun zürriyetinden halk oldu nice Nuri nübüvvet. O nurlardan İbrahim Peygamber Allah’a etmişti niyet, İsmail Peygamber’den başladı bu âdet. Nebi okudu rahmet, ferzi İsmail’i eyledi sünnet, O Sünneti bize farz kıldı Ol Fahri Kâinat, Muhammedi sevelim, O’na getirelim salâvat.

Allahümessali Ala Muhammedin ve Ala Ali Muhammedin. Kema Salayta Ala İbrahim'e, Ala Ali İbrahim'e, İnneke Hamidün Mecit. Alla hu Ekber, Allah hu Ekber, Alla hu Ekber. Salâvat bölümü üç defa tekrar edilir, orada bulunanların tamamı Allahu Ekber kısmına iştirak ederler. Dua devam ettiği sürece, orada bulunan insanlar; her kes kendi gücüne göre o un eleğine bir miktar parayı Lokma olarak bırakırlardı. Un eleğine bırakılan o para, sünnet edilen çocukların ailesine yapılan bir yardımdı, zira sünnetçi kendi hakkını o paradan alırdı. Salâvat dediğimiz dua bitince, Sünnet olacak çocuklar Kirvesinin dizlerine oturtulurdu. Çocuklar Kirvesinin kucağına oturtulduktan sonra, Sünnetçi çocuğun pipisini yoklayıp, derisini geri iter, sonra kendisinin yapıp, adına "mil" dediği ince ağaç çöpünü idrar deliğinin ağzına dayayıp, deriyi o ağaç çöpünün üzerine çekip ayarlardı. Sonra gene kendisinin yapıp, adına kılkanç dediği çatalı ağaç çöpünü üstten çocuğun pipisine geçirir, eliyle yoklar, pipinin ucunu sağlama aldıktan sonra. Bismillah, ya Allah deyip usturayı kılkançın önünde çalar, çocuğun pipisinin fazlalık derisini keser yanına konan sehpanın üzerine indirir, çocuğun pipisini; içinde çarşır küllü olan kesenin içine sokar, kesenin yanlarına dikilen fitili çocuğun arkasında bağlar, böylece çocuk götürülür yatağa yatırılırdı. Sünnet işi bitince, bir leğen ile bir ibrik su getirilir, sünnetçi ellerini üstte, çocukların Kirvesi ellerini sünnetçinin ellerinin altında, Sünnet edilen çocukların babası ise ellerini Kirvesinin ellerinin altta tutardı. Böylece eller üst üste tutulunca, suyu döken kişi; suyu sünnetçinin ellerine dökerdi, sünnetçinin ellerine dökülen su, iki Kirvenin ellerinden akıp, leğene giderdi. İnancımıza göre sünnetçi, İsmail Peygamberi Sünnet eden Ferzi adındaki Meleği temsil eder, çocukların Kirvesi, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'yı temsil ederdi. Çocukların babası ise Saad Bin Ubade'yi temsil ederdi. Gene inancımıza göre, O Üç Kutsal Kişiyi temsil eden üç kişinin ellerine dökülen su, iki aile arasında daha önce yaşanmış acı olaylar nedeniyle oluşan kırınglık-soğukluk biter, onun yerini sevgi, saygı ve dostluk alır.

Şimdi sünnetçiler; Sünnet ettikleri çocukların pipisinin ucundaki zarı söküp, damarı dikerler ya. En az altmış yıl Sünnetçilik yapan babama bunun nedenini sorduğumda, babam şöyle cevap verdi: Biz çocukları Sünnet ederken pipisini içinde kül bulunan kesenin içine sokardık, ama şimdi sargı sarılıyor, gerçi sargıda kanı durdurur, bunda bir hata yok! Fakat çocukların pipisinin ucundaki zarı sökme işi doğru değil, zira söktükleri o zar, kısa sürede kendiliğinden patlar, pipinin ucu açılır, o çocuklara o kadar eziyet etmeye ne gerek var dedi. Tıbbı inanan bir insanım, ama Sünnet edilen çocukların pipisinin ucundaki zarın sökülmesi, damarların dikilmesi, o çocuklara yapılan bir işkence olarak görürüm, zira bu uygulama yapılırken, o mahalde durmak çok zor. Hele o çocukların anne ve babası için dayanılmaz bir ızdırap, ama adına fenni sünnet dendi mi, insan söyleyecek laf bulamıyor, sadece Allah o çocukların, annesi ile babasının yardımcısı olsun diyebiliyor.

KURBAN TEKBİRİ VE DİĞER DUALAR

Qalmemésır Ocağı mensubuyum, Büyük Atamız Qalmemésır sırda gelen Tariki Evliyanın bulunduğu Dergâhta dünyaya gelmiş, O Yüce Dergâhın irfanı ile yetişmiş ve 88 yaşına gelmiş bir Ehlibeyt talibiyim. Yetiştığım O Yüce Dergâhta Türkiye

Aleviliğinin inançsal boyutunun bütün güzelliklerini görerek-yaşayarak öğrendiğim için, şimdi gördüğüm bazı eksikliklere işaret etme gereği duydum.

1=Yaşadığım süreçte hem Dergâhın Dikme-Rehber Makamında oturan büyüklerim hem Dergâha gelen Erlerin-Pirlerin çoğu Türkçe bilmemelerine rağmen gerek sofrա duası gerek kurban tekbiri gerek diğer dualar olsun hem Türkçe hem her hizmetin duasını o hizmete uygun biçimde okurlardı. Fakat Aleviler örgütlenmeye başlayınca, Alevi derneklerinde Pir, Mürşit, Rehber Makamına oturanlar, nereden-nasıl temin ettiklerini bilemediğim duaları kâğıda yazıp önüne koyarlar, her hizmet sonrasında dakikalarca süren uzun dualar okur, cem ibadetine gelen insanlara bıkkınlık verirler. Duaya karşı değilim, gayet tabii dua okunabilir, ama her hizmetin ayrı bir duası var, verilen dua hem o hizmete uygun hem kısa olursa, ibadet cemlerine gelen insanlar uzun süre secdede kalıp sıkıntı çekmezler. Fakat dakikalarca süren dua, secdeye gelen insanları çok sıkıntıya sokar, özellikle mide-ciğer rahatsızlığı olanlar perişan olurlar ve o perişanlığı yaşayan insanlar ne kadar inançlı olurlarsa olsunlar, bir daha ceme gelip, o azabı yaşamak istemezler.

2=Alevi hareketinde Pir, Mürşit, Rehber Makamında oturan bazılarının diğer yanı sıra ise Kırmancա Dua-Gülbenk verme yarışına girmeleridir. Oysa Türkiye Aleviliğinde verilen Duaların, Gülbenklerin kaynağı Sultan Ahmet Yesevi, Hünkâr Haccе Bektaşî Veli, Şah İsmail, Pir Sultan Abdal gibi Pirlerimizdir. O Yüce Gönül Sultanlarımız ise gerek Kurban Tekbiri gerek diğer Dualar olsun Türkçe vermişlerdi.

3=Daha önce görmediğim, fakat örgütlendikten sonra şöyle bir uygulama görüyorum: Gerek Cem ibadetimizde gerek diğer inançsal etkinliklerimizde olsun, yemekler sofraya konulur, o sofrada bulunan İnançsal Önder önce destur duasını veriyor, yemekler yenildikten sonra, sofrada kalan boş tabaklar ile yemek artıklarına sofrա duasını verir. Oysa sofrա duası; sofrada kalan boş tabaklar ile yemek artıklarına değil, sofraya konan yemeğe verilir ki, o yemek verilen O Dua ile kutsallık kazanıp lokmaya dönüşsün Hak Lokması olarak yensin. Aklın işaret ettiği bu iken, boş tabaklarla, sofrada kalan yemek artıklarına sofrա duasının verilmesinin kimin icadı olduğunu bilmiyorum, ama doğru bir uygulama olmadığını gayet iyi biliyorum.

4=Gerek sofrա duasında gerek diğer dualarda olsun Ya Allah Ya Muhammet Ya Ali denir, ama Cebrail Aleyhisselam'ın adı anılmaz. Oysa İslam Peygamberi Muhammet Mustafa dâhil, hiçbir peygamber Yüce Allah ile görüşüp, O Yüceler Yücesinden bir mesaj almamış. Yüce Allah ile görüşen, O Yüceler Yücesinden aldığı mesajları bütün peygamberlere ileten Kutsal Melek, Cebrail Aleyhisselam'dır. Bu gerçek bilinmesine rağmen, dualar verilirken, O Yüce Meleğin Adının anılmamasını doğru bulmuyorum. Doğru bulmadığım için vereceğim her duaya şöyle başlarım: Elif; Allah dedik, Cim; Cebrail Sırrı Hüda dedik, Mim; Muhammet Mustafa dedik, Ehlibeyte ikrar verdik, onların himmetiyle Allah, Allah diyelim der, duaya öyle başlarım. Bu açıklamaları yaptıktan sonra, Pülümür'e bağlı Tahsini köyünden Baba Mansur Ocağına mensup Düzgün Babadan, Çayırlyya bağlı Şevker köyünden Derviş Cemal Ocağına mensup

Şah İsmail Dededen, Qalmemésır Ocağı Dergâhının Dikme-Rehberi olan kuzenim Cemal Dededen dinlediğim: Kurban Tekbiri ve diğer Gülbenkleri aşağıya alıyorum.

SOFRA DUASI

Elif; Allah dedik, Cim; Cebrail Sırrı Hüda dedik, Mim; Muhammet Mustafa dedik, Ehlibeyte İkrar verdik, onların himmeti ile Allah, Allah diyelim. Taam gele nur gele, gerçeklerden sır gele. Emeğiniz arta eksilmeye, daşa dökülmeye. Nimeti Celil, bereketi İbrahim Halil önünüzde ola delil. Lokmalarınız; Rehberiniz Cebrail Sırrı Hüda'nın, Mürşidiniz Muhammet Mustafa'nın, Piriniz Ali El Mürteza'nın defterine kaydola. Nur Nebi, Keremi Ali, Pirimiz Hünkâr Hâce Bektaş Veli yar ve yardımcınız ola. Lokmalarınız makbul ola, dualarınız kabul ola, muratlarınız hâsıl ola, bir lokma, bin belayı savuştura, hanenize Hızır uğraya, Erenler demine, Evliyalar keremine Hü diyelim.

KURBAN TEKBİRİ

Gene yukarıda isimlerini yazdığım dedelerden dinlediğim, kurban tekberi şöyle verilir: önce kurban sahibi kurbanını sağ tarafına alır, ailenin diğer fertleri onun soluna dizilir. Kurban sahibi; kurbanın sağ ayağını sağ gözü seviyesine yükseltip tutar, önünü güneye çevirip durur. Tekbiri veren kişi ise onların karşısına geçip, kurban tekberini şöyle verir: Tekbir Allah Tekbir, Tekbir Allah Tekbir, Tekbir Allah Tekbir. Tekbiri-miz oldu tamam. İsmail Peygambere İndi Koç Kurban. Bu Kurbanınız, bu dünyada kurban ola, öbür dünyada borak ola. Eti, İsmail Peygambere inen kurbanın etine katılmış ola. Bir tüyü bin belayı savuşturmuş ola, kurbanlarınız makbul ola, dualarınız kabul ola, muratlarınız hâsıl ola. Dildeki dileklerinizi, gönüldeki muratlarınızı Yüce Allah vere, Erenler Demine, Evliyalar Keremine Hü diyelim.

Önümüzü güneye çevirmeye ilgili kısa bir açıklama, önümüzü güneye çevirmemizin nedeni, iddia edildiği gibi önümüzü Kâbe'ye çevirmiyoruz. Önümüzü güneye çevirdiğimizde, arkamız kuzeye, sağımız batıya, solumuz doğuya gelir, güney sıcaktır, sıcak ise sevginin, saygının, bütün yaratılmışlara hayat veren rahmetin kapısıdır. Önümüzü bu yöne çevirip dara durduğumuzda, bu değerlere yüzünü dönmüş oluruz. Kuzey ise soğuktur, soğuk ise sevgisizliğin, saygısızlığın kapısıdır, kişi sırtını kuzeye dönerse, her türlü kötülüğe, sevgisizliğe, saygısızlığa sırtını dönmüş olur. Böyle durulunca, doğal olarak güneşin doğuşu sol yanımıza, batışı sağ yanımıza gelir, bunun anlamı ise insanlar her türlü kazancını, güneşin doğuşuyla canlanan doğa nimetlerinden alırlar. Elde ettikleri kazancını, güneşin sır olduğu tarafa gelen sağ eliyle fakire-fukaraya dağıtır, Yüce Allah'ın hoşnutluğunu kazanırlar şeklindedir.

CEME GELEN LOKMALARA VERİLEN DUA

Elif; Allah dedik, Cim; Cebrail Sırrı Hüda dedik, Mim; Muhammet Mustafa dedik, Ehlibeyte ikrar verdik, Onların Himmetiyle Allah, Allah diyelim. Gelen Hak Lokması, Verelim Rıza Duası, Paylaşsın Canların Cümlesi. Lokmalarınız Nur Ola, Gönülleriniz Sürur Dola, Dört Yanınız Sur Ola, Sur; Muhammet Ali'den Ola. Lokmalarınız

Makbul Ola, Dualarınız Kabul Ola, Muratlarınız Hâsıl Ola. Nuru Nebi, Kerem’i Ali, Pirim Hünkâr Hacce Bektaşî Veli Yar ve Yardımcınız Ola. Erenler Demine, Evliyalara Keremine Hü diyelim.

MUSAHIPLERE VERİLEN İKRAR DUASI

Diğer Alevi kollarında, yukarıda belirttiğim gibi Musahiplik: Arkadaşlık-dostluk gibi değerlendirildiği için, bu Alevi kollarında böyle bir inançsal uygulamanın olduğunu sanmıyorum. Fakat Tarikatçı Alevilerde, gene yukarıda belirttiğim gibi Musahipliğe çok değer verildiği için, bu inançsal uygulama Tarikatçı Alevilerde var. Dolayısıyla bu Alevi kolunda bu inançsal geleneğin nasıl uygulandığını burada izaha çalışacağım. Bu inançsal bağın oluşmasının ilk teklifi hangi aileden gelmiş ise tören o ailenin evinde yapılır, Musahip Canların İkrar Lokması ise diğer aile tarafından götürülür. Musahip canlar bekâr ise Lokmayı önünde tutar, yan yana darda dururlar. Evli ise iki Musahip yan yana durur, eşleri onların solunda darda dururlar. Duayı veren, onların karşısında; iki eli göğsünde olarak ayakta durup, şu duayı okur: Elif; Allah Dedik, Cim; Cebrail Sırrı Hüda Dedik, Mim; Muhammet Mustafa Dedik, Ehlibeyte İkrar Verdik, onların himmetiyle Allah, Allah diyelim. Cemimiz Kırkların Cemi ola, Demimiz Kırkların Demi ola, İkrarınız Muhammet Mustafa ile Ali El Mürteza’nın İkrarı ola. Lokmanız Selman’ı Farisi’nin, Kırklar Cemine sunduğu Lokma ola, helal ola, zülâl ola, bedenlerinize sıhhat, ruhlarınıza huzur vere, ikrarınız mübarek ola. Aranızda birlik-beraberlik-sevgi-muhabbet daim ola. Erenlerin Demine, Evliyaların Keremine Hü diyelim.

NİKÂHIN KIYILMASI BİÇİMİ VE DUALARI

Her toplumun kendine göre bir inançsal özelliği olduğu gibi, Türkiye Aleviliğinin de kendine göre inançsal özelliği var. Bu toplumun en önemli özelliğiye, yukarıda işaret ettiğim gibi “Tevhit Cemini” konuştukları dilden, Dualarını, Gülbenklerini ülkemizin Resmi dili olan Türkçeyle yapmalarıdır. Türkiye Aleviliğinin Tarikatçı kesiminin bir diğer özelliği ise gerek İbadet Ceminde gerek nikâh töreninde olsun, erkek, kadın, çocuk ayrımı yapılmadan, her kesin aynı yerde oturmasıdır. Türkiye Aleviliğinde nikâh ile ilgili geneli kapsayacak yazılı bir metin olmadığı için, bu Nikâh Töreninin, ülkemizin her yerinde aynı biçimde icra edildiğini söyleyemem. Onun için bu kitapta bilginize sunacağım Nikâh biçimi, gene mensubu olduğum Qalmemésır Ocağında icra edilegelen, şimdide benim icra ettiğim Nikâh biçimidir. Buraya almamın nedeni ise Türkiye Aleviliğinin inançsal motiflerinde birliktelik sağlamak için bir çalışma yapılsa, bu nikâh biçiminin değerlendirebileceğini düşündüğüm içindir.

Bu açıklamayı yaptıktan sonra, Nikahın nasıl kıyılacağını izaha çalışacağım. Nikahın kıyılması törenine şöyle başlarım: Önce kadın, erkek, çocuk ayrımı yapmadan herkesi, Nikâhın kıyılacağı yere toplarım. Daha sonra ortaya bir masa koydurur, masanın üzerine iki bardak şerbeti, kullanılmamış beyaz bir havlunun üzerinde masaya koydurur, sonra gençler masanın bir tarafına, ben diğer tarafına, karşılıklı otururuz. Evlenecek gençlerin önce gelin hanımın annesi ile babasına, sonra damat beyin annesi ile

babasına; şimdi evlatlarınızın nikâhı kıyılacak, siz, bu evlatlarınıza emek verip bu yaşa getirdiniz, bu nikâh kıyıldıktan sonra, bu iki genç, sizden kopup, ayrı bir yuva kuracak. Bu yuvanın sağlıklı-temiz bir zemine oturması için, iki tarafın anneleri ile babalarının rızalık vermesi gerekir. Onun için size soruyorum! Bu nikâhın kıyılmasına razı mısınız? İki gencin anneleri ile babalarının rızalığını aldıktan sonra, bu defa önce geline, sonra damada, hiç kimsenin tesiri altında kalmadan, kendi özgür iradenizle kıyılacak nikâhınıza, dolayısıyla evliliğinize razı mısınız? Diye sorarım. Her iki genç, kendi özgür iradesi ile evlendiklerini açıkladıktan sonra şu övgüyle nikâha başlarım: Gençler, bu bir araya gelişiniz öyle sıradan bir araya geliş değil. Bu; bir araya gelişinizle bir yuvanın temelini atacaksınız. Bu temeli atarken önünüze bir hedef, koymalı, o hedefe ulaşmak için ise kendinize bir yol tayin etmelisiniz. Hedef; her türlü zorluğa göğüs gererek, bu evliliği sonuna kadar götürme azim ve iradenizdir, yol ise, o hedefe varmak için takip edeceğiniz yaşam sürecinizdir. Takip edeceğiniz yaşam sürecin ise dört ana kuralı var.

Bu kuralların ilki karşılıklı sevgidir, zira sevgi hava gibi, su gibi bulunmaz şahane bir değerdir, sevgisiz; başta insan olmak üzere hiçbir varlık yaşayamaz. O halde birbirinizi candan seviniz, ama bu sevgiyi ikinizle sınırlı bırakmayın, bu sevgiyi, karşılıklı birbirinizin aile bireylerine de yansıtın ki, o sevginizin çerçevesi geniş, gücü fazla olsun, iki aile arasında sarsılmaz bir bağın oluşmasına vesile olup, mutluluğunuza mutluluk katsın.

İkinci kural karşılıklı saygıdır, zira saygılı olmayan kişi, saygı göremez. O nedenle birbirinize karşı saygılı olun, ama bu saygıyı da ikinizle sınırlı bırakmayın! Bu saygıyı karşılıklı birbirinizin aile bireylerine de yansıtın ki, çerçevesi geniş, gücü fazla olsun, iki aile arasında sarsılmaz bir bağın oluşmasına vesile olup, mutluluğunuza mutluluk katsın.

Üçüncü kural güvendir, zira güvenini yitiren kişi, yaşayan bir ölüden farksızdır, onun için aranızda güveni egemen kılmanızı tavsiye ederim. Peki, aranızda bu güveni nasıl sağlayacaksınız? Aranızda güveni sağlamanız için öncelikle birbirinizden hiçbir sözü gizlememelisiniz, birbirinizden gizli hiçbir şey almamalı, hiçbir şer vermemelisiniz. Eşlerin sırrı arı ile çiçeğin, çiçek ile peteğin sırrı gibidir, bu anlamıyla evinizin hiçbir sırrını dışarıya vermemelisiniz. Yani; söyleyeceğiniz her sözün, atacağınız her adımın, icra edeceğiniz her hizmetin hem ölçülü olmasını hem birbirinizle paylaşılmasını ilke edinin. Böyle hareket eder, birbirinize karşı güveni sağlar, aranızda sarsılmaz güvenli bir ortamı oluşturursanız, aranızı bozmak isteyenleri etkisiz bırakacak, mutlu-mesut bir yaşam süreceksiniz.

Dördüncü kural öz eleştiridir. Biz beşeriz, şaşarız, o şaşkınlık anında farkında olarak ya da olmayarak elimizle ya da dilimizle eşimizin gönlünü kırarız. Böyle bir şey oldu mu, ister erkek, ister kadın olsun hiç fark etmez, suçlu olan taraf hemen eşinden özür dileyip, hatasını telafi etmeli ki, o küçükçük hata, aranızda uçurum yaratıp, saadetinizi bozmasın. Bu ulvi ve insani değerleri aranızda egemen kılp, güven verici bir atmosfer oluşturursanız, o güven verici atmosferde yetişen çocuklarınız birer güzellik abidesi

olur, onların saçtığı ışık, güzel duygu ve düşüncelerin çoğalmasını sağlayıp, dünyayı güzelleştirirler. Hünkâr Hacce Bektaş Veli Efendimizin dediği gibi, elinize, belinize, dilinize sahip olunuz ve her halükârda sabırlı olun. Bu öğütlerimi unutmayacağınız inancıyla sizi önce Yüce Allah’a, sonra birbirinize emanet ediyorum der, gençlere vereceğim öğüt bölümünü bitiririm.

Evlenecek gençlerin anneleri ile babalarına öğüdüm ise şöyledir: Saygıdeğer Anneler ve babalar, bu iki gencin Nikâhını kıydığım şu andan itibaren, bu iki gencin aileleri bir aile oldu. Bu iki gencin aileleri bir aile olduğuna göre, bu iki gençten dünyaya gelecek çocuklar hem gelin hanımın hem damat beyin annesi ile babasının torunları olurlar. O halde gelin hanımın annesi ile babası, damadını öz evlatlarından ayırmamalı, damat beyin annesi ile babası ise gelin hanımı öz evlatlarından ayırmamalılar dedikten sonra. İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’nın, İmam Ali Efendimiz ile Fatma Anamızın Nikâhında okuduğu Duadan başlayarak Nikâh Dualarını okumaya başlarım.

PEYGAMBER EFENDİMİZİN DUASI

Necati Cumalı’nın; Hz. Fatma adlı eserinden alıntıladığım Peygamber Efendimizin duası şöyle: “Bütün hamd ve şükürler Âlemlerin Rabbine ait ve layıktır ki, o verdiği nimetleriyle övülen, sonsuz kudretiyle tapılan, ezeli saltanatıyla boyun eğinilen, azabından kendisine sığınılan, ilahi emri yerde ve göklerde hâkim olandır. O Âlemlerin yaratıcısıdır ki, yüce kudretiyle bütün varlıkları yaratmış, adaletli hükmüyle birbirinden ayırıp, sizi İslam Dini ve İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile şereflendirmiştir. Yüce Allah, evlenmeyi bir kaynaşma, vazife, adalet ve geniş bir hayır kılmıştır. İlahi emrini yerine getirmeleri için ise insanları ve cinleri vazifelendirmiştir. O öyle kudretli bir yaratıcıdır ki, topraktan ve sudan insanı yaratmış, ona soy-sop vermiştir. Rabbim, her şeye kadirdir, O’nun emri hükmüne, hükmü ise takdirine tesir eder. Her hükmün bir kitabı her kitabında bir takdiri vardır. Allah istediğini var, istediğini yok eder, asıl kitap onun katındadır. Yüce Allah; bu iki gencin nikâhını mübarek, nesillerini temiz ve yüce kılsın”.

FATİHA SURESİ:

Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla, hamd Âlemlerin Rabbi Allah’adır. Rahman’dır, Rahim’dir O. Din gününün Maliki, Sultan’ıdır O. Yalnız sana ibadet ederiz ve yalnız senden yardım dileriz. Dosdoğru giden yola ilet bizi. Kendilerine nimet verdiklerinin, üzerlerine gazap dökülmemişlerin, karanlık ve şaşkınlığa sapmamışların yoluna ilet bizi.

NİKÂH DUASI:

Bağışlayan Allah’ın Adıyla, Kuran’ı Kerim’in hükmü ile Cebrail Aleyhisselam’ın Himmeti ile yer ile göklerin tanıklığı ile İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ve

O'nun Ehlibeytinin Erkânı üzerine, şu hazır cemaatin huzurunda iki tarafın rızalığı alınarak, falan ile filanın nikâhını kıyıyorum, Allah'ım bu nikâhı hayırlı ve uğurlu eyle diyorum. Yalnız bu bölümü üç defa tekrar ediyorum.

ŞERBET DUASI:

Şerbet duasını okumaya başlarken, sağ elimi masanın üzerine konulan ve içinde şerbet bulunan bardakların üzerine koyarak, Şerbet Duasına şöyle başlıyorum: Allah'ım, bu gençlerimizin nikâhını hayırlı, akıbetlerini selâmet, nasiplerini bol eyle. Ömürlerini bereketli, nesillerini yüce kıl. Alınlarını açık, gönüllerini berrak eyle. Hanelerini şen, emeklerini bereketli, geleceklerini selâmet eyle. Allah'ım, gönderdiğin Peygamberlerin, sevdiğin Evliya ve Enbiyaların, katındaki Ferište ve Meleklerin hatırları için bu nikâhı hayırlı ve uğurlu eyle. Allah'ım; Sevdiğin Üçler, Beşler ve On İki İmamların hatırı için. On Dört Masumu Pak ve On Yedi Kemberbest hatırı için bu nikâhı hayırlı ve uğurlu eyle. Cebrail Aleyhisselam'ın Kutsiyetine, Kur'anı Kerimin Ulviyetine bağışla, bu nikâhı hayırlı ve uğurlu eyle. Allah'ım, biz dua ettik, sen kabul eyle. Şu gençlerimizi mesut, mesrur ve bahtiyar eyle. Akıbetlerini bu su gibi aziz, şu şerbet gibi leziz, nesillerini temiz eyle der dua kısmını bitiririm. Sonra, masaya konulan iki bardak şerbeti gençlere veririm, onlar sağ elleriyle bardakları alır sonra gelin bardağını damada, damat ise geline veriyor, ikisi aynı anda şerbeti içip bitiriyorlar. Onlar şerbeti bitirdikleri an, orada bulunanların tamamı bir ağızdan yaşamınız bu şerbet gibi tatlı olsun, gönülden gönüle akıp, ruhlarınıza huzur versin der alkışlarlar, böylelikle nikâh töreni sona erer.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNİ SIKINTIYA SOKAN İKİ AÇMAZ

Bilindiği gibi Emevi faşizmi ülkemize gelip, bu aydınlık coğrafyada yaşayan aydın halkın üzerine kara bulut gibi yayılınca, bu coğrafyada yaşayan aydın halka, özellikle Muhammed'i İslam'ı özümseyen Alevileri en az dört asır baskı altında tutarak bütün değerlerini unutturmaya çalışmış, maalesef başarılı da olmuştu. Zira o süreçte Aleviler inançsal değerlerini ya tamamen unutmuş ya Emevicileri taklide yönelmek zorunda kalmışlardı. Gerçi köyümüz Pülümür'e bağlı bir dağ köyü olduğu için, o süreçte yaşanan baskı ne yöremizde ne köyümde yaşanmıştır. Fakat anlatıldığına göre şehirlerde oturan Aleviler, kendilerine dinsiz denilmemesi için şöyle bir taklit ve aynı zamanda yanlışla yönelmişler: Alevilerden biri hakka yürüdüğünde cenazeyi camiye götürüp avluya bırakır, kendileri oradan uzaklaşırlarmış. Aleviler kendi cenazesinden uzaklaşınca, cenazeye yapılacak inançsal hizmet Sünni Hocalara kalır ve Sünni Hocalar o cenaze hizmetini kendi inancına uygun biçimde cenaze namazı kılarlar, namaz bitince Aleviler gider cenazesini alır, götürür defnederlermiş. O zaman Alevilerin yapıkları o uygulamalar, ister Sünniler; kendilerine dinsiz demesin düşüncesiyle, ister Sünnilere yaranmak için yapılsın, yanlışlı, yapılmamalıydı, ama yapılmıştır. Fakat Sünnilerin bu tür suçlama riskinden uzak köylerde oturan Aleviler, cenazelerine yapacakları inançsal hizmet şöyle yaparlardı: Biri hakka yürüdüğünde, Arapça Kur'anı Kerim okuyan hocalar çağrılır, hakka yürüyen erkek ise gelen hocalardan biri suyunu döküyordu, biri yıkıyordu, Yıkama işi bitince kefenleniyordu.

Hakka yürüyen bayan ise bir bayan su döker, biri tertemiz yıkıyor, hocanın tarif ettiği biçimde kefenliyordu. Kefenleme işi bittikten sonra gerek erkek gerek bayan olsun, cenazesi salacağa konuluyor, oradaki insanlar cenazeyi tutup havaya kaldırarak göğüs seviyesine kadar yükselterek tutardı. Cenazeye eli kavuşamayanlar ise cenazeyi tutanları tutarlardı. O düzen sağlandıktan sonra sesi güzel olup, Duazı On İki İmam veya Mersiye okuma yeteneği olan hocalardan biri ki, o kişi hem çok bilgili hem sesi çok güzel hem Qalmemésir Ocağı Dikme-Rehberi olan kuzenim Cemal Efendi olurdu. Cemal Efendi; cenazenin baş tarafında durup, sazsız ya üç Duaz'ı On İki İmam, ya üç İlahi okuyordu, sonra Dualar edilir, ardından rızalık alınır, hakka yürüyen kişi götürülüp makamına sırlanırdı. Yani hem babamın kuzeni Hemil Efendi Hoca idi hem kuzenim Cemal Efendi Hoca idi. Başta kuzenim Cemal Dede ile Tahsinili Düzgün Dede olmak üzere, otuz civarında hoca gördüm, o hocalarımızın hiçbirinden şimdi kılınan cenaze namazı gibi bir uygulama görmedim. Fakat Aleviler örgütlenmeye başlayınca hem köylerde hem şehirlerde yaşayan Aleviler akla ziyan şöyle bir taklide yöneldiler. Örneğin köylerde yaşayan bir Alevi aileden biri hakka yürüyünce, kendi köyünde Cemevi yok ise cenazeyi ya Cemevi olan köye götürür ya şehir merkezindeki Cemevine götürürler. Gerek köydeki gerek şehirdeki hocalar olsun, önce cenazeyi yıkayıp kefenler, sonra inançsal hizmetin yapılması için Cemevi önündeki meydana götürürler. Cenazenin inançsal hizmetini yapan hoca önce herkesin anladığı Türkçe ile dualar okur, sonra haydi şimdi saf tutup cenaze namazına duralım der, oradaki insanları askeri kıtalarda yapıldığı gibi hizaya dizdirir, sonra, er kişi ya da bayan kişi niyetine deyip cenaze namazı kılarlar. İnançlı bir insanım, yapılan inançsal hizmetlere saygı duyarım, ama cenaze namazına yöneliş, Alevileri büyük bir açmazla karşı karşıya bırakacağını bildiğim için, bu uygulamaya saygı duymam. Neden saygı duymayacağımı şöyle izaha çalışayım: Mesela, bir Sünni kalkıp, cenaze namazı kıldırın Alevi Hocalara; Hoca Efendi siz yaşarken camiye gitmiyor, orada namaz kılmıyorsunuz. Ölülerinize ise namaz kıldırıyorsunuz, yaşarken yapmadığınız bir işi neden ölülerinize yaptırıyorsunuz? Namaz kılmak sizin içinde farz olmasına rağmen, yaşarken kılmadığınız için, şimdi pişmanlık duyup giderayak ölülerinize kıldırıp günah mı çıkarıyorsunuz? Yoksa hala kendinizi hilafet döneminde yaşıyor sanıp, bize yaranmak için mi Cenaze Namazı kıldırıyorsunuz? Diye sorsa, O Alevi Hocaları bu soruya nasıl cevap verirler, doğrusu merak ediyorum. Evet merak ediyorum, ama Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine bağlı Ehlibeyte talip olan Pir Ahmet Dikme olarak, O Alevi Hocalara şunu söylemeden geçemeyeceğim: Hoca Efendiler, yaşanan olayları bilmiyor, ya da unutmuş iseniz hatırlatayım, 1514'te katil Selim tarafından ülkemize taşınan Emevi faşizmi, Muhammed'i İslam'a inanan insanlara karşı başlattığı seri katliamlarla Muhammed'i İslam'ı gerileterek ülkemizde egemen duruma germiştir. Dolayısıyla o süreçte Emevi faşizminin şerrinden korunmak için, başta cenazelere yapılacak inançsal hizmet olmak üzere bazı inançsal ve sosyal uygulamalarda taklide yönelmek zorunda kalmışlardır. Fakat Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün öncülüğünde kurulan; Çağdaş-Aydınlatıcı Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Emevici süreci bitirdi. Şimdi Türkiye Alevilerinin dik durması, kendi özüne dönüp, kendi inancına sahip çıkması gerekir. Şimdi taklide yönelip, Emevi artıklarına yaranmaya gerek yok, ne kadar güçlü olursa olsunlar, Emevi artıklarından korkmanıza

hiç gerek yok! Ne olursunuz gelecek nesillerimizin selameti için bu onurlu işi yapınız! Onlara bu ayıbı yaşatmayınız.

Türkiye Aleviliğinde sıkça tanık olduğum diğer açmaz ise şu: Cenaze hizmeti yapılır iken, Türkçe okunan dualar sırasında herkes cenaze hizmeti görüleceği alanda duruyor hoca cenaze namazına başlayınca, bazıları temiz olmadıkları gerekçesiyle o alandan uzaklaşıyorlar. Bu hareket iki açıdan yanlıştır, bir yönüyle onların temiz olup olmadıklarını bir kendileri bilir, bir de Allah görür, ama onlar o mahalden uzaklaşmakla temiz olmadıklarını haykırıp, o mahalde bulunan insanlara; biz temiz değiliz! Deyip, kendilerini teşhir ederler. Bazılarıysa Türkçe okunan Dualar sırasında orada durup, okunan Duaları dinler, Arapça okunan Dualara başlanınca, oradan uzaklaşırlar ki, bu da doğru değil, zira dua hangi dilden okunursa okunsun, hiç fark etmez, zira Yüce Allah'ın Adı zikredilerek okunan duaların yeri kutsaldır, o kutsal yeri terk etmek, o kutsala arkasını dönmek sayılır. Yani; Arapça okunan Kur'anı Kerimin içeriğini anlamadığınız için, Arapça okunmasından hoşlanmayabilirsiniz, fakat hangi dilden okunursa okunsun, bir yerde Yüce Allah'ın adı zikredilerek okunan duadan kaçınmak doğru değildir. Ayrıca şuna çok dikkat etmemiz gerekir: Hakka yürüyen can: İster ailemizden ister akrabalarımızdan ister dostlarımızdan ister yabancı olsun hiç fark etmez. Hakka yürüyen bir canı son yolculuğuna uğurlamaya giderken, kirli bir beden ile arınmamış bir ruh ile gitmemeliyiz! Bu yaklaşım doğru bir yaklaşım değildir. Zira burada söz konusu olan cenaze hizmetidir ve bu hizmete giderken, hakka yürüyen kişi, ailenizden bir olsa bile gene temiz yıkanıp, temiz beden ve arınmış ruhla gidin, temiz değil iseniz, kendinizi teşhir etmenize gerek yok! Ya temiz beden ve arınmış bir ruh ile gideceksiniz ya hiç gitmeyeceksiniz. Ayrıca tertemiz bedenle gidin derken, sosyete maymunları gibi sıfır tıraşlı, takım elbiseli, kravatlı değil, tertemiz yıkanıp, sade bir giyimle gitmelisiniz, zira bu hem insani hem İslami hem ahlaki bir zorunluluktur.

CÜNÜP OLMA HALLERİ

İnsanın her zaman temiz bir bedenle, arınmış bir ruhla dolaşması hem fiziki açıdan hem inançsal açıdan çok yararlıdır. Fakat bazı sözüm ona din bilginleri bunu o kadar abartmış ki her türlü cinsel ilişkinin cünüplüğe yol açacağını her cinsel ilişkiden sonra muhakkak yıkanması gerektiğini, yıkanmayanların sorgusuz-sualsiz cehenneme gideceğini söylemişler. Bu tür söylemlerin etkisinde kalan bazı insanlar, cünüp olmuş bir bedenle dolaşp cehenneme gideceği korkusuyla soğuk suyla yıkanmış, birçoğu zatürre olup ölmüştür. Oysa bu iddia doğru değil, her cinsel ilişki cünüplüğe yol açmaz, cünüplüğe yol açan sadece zinadır. İşte birkaç somut örnek:

1=Eşler, Allah'ın Emri ile evlenip birbirinin helali oldukları için, onlar cinsel ilişkide bulunmakla cünüp olmazlar, ama bedenlerinde oluşan kirden arınmak için yıkanmalı. Zira yıkanmazlarsa, vücutlarında oluşan kir koku yapar, o koku hem kendilerini hem çevresindeki insanları rahatsız eder. Ayrıca beden kirliliği, sadece cinsel ilişkiyle oluşmaz, özellikle yaz aylarında insanın vücudu terler, ter vücutta çok kötü bir kokunun oluşmasına yol açar. Yıkanılmazsa o koku hem kendilerini hem çevresindeki insanları rahatsız eder. Onun için her insan sürekli vücudunu kontrol etmeli, vücutta oluşan kir-

kokyu gibi rahatsız edici durumlar var ise yıkanarak, o kirden arınması, o kokuyu gidermesi gerekiyor.

2=Gençler, özellikle bekâr insanlar bazen uyurken “uykuda aldanma” dediğimiz bir nevi cinsel ilişkide bulunmuş gibi kirlenirler. O insanlar, kendi iradelerinin dışında olsalar bile cünüp sayılırlar. Onlar hem inançsal açıdan hem vücutlarında oluşan kirden arınmak açısından yıkanmalılar. Fakat karda kışta buzu kırıp, buzun altından alacakları soğuk su ile değil, normal koşul ve ortamda yıkanmaları gerekiyor. Böyle bir durumla karşı karşıya kalanlar; yıkanmazsam günah işlerim diye düşünmesinler, zira her şeyi gören Yüce Allah, o kulunun içinde bulunduğu çaresizliği görüyor ve selamete çıkıp, normal koşullara kavuşup yıkanana kadar sabreder. Yıkanıp temizlenmenin koşulları nelerdir? Diye düşünülebilir. Bu hususla ilgili Kur’anı Kerimde ayet yok, bu Mezhep İmamı olarak biline kişilerin yorumlarıyla şekillenmiştir. Muhammed’i İslam’a inanan bir düşünür olarak, bu husustaki düşüncem ve yorumum şudur: Bu işin şartı-şurtu yok! Ne kadar yıkanmayla kendini temiz hissederseniz, o kadar temizsiniz.

3=Gerek kadınlar, gerek erkekler olsun, kendi helâlinden başka biriyle cinsel ilişkiye girmişler ise onlar ömür boyu cünüp sayılırlar, kırk kalıp sabunla yıkanmış olsalar bile temizlenmelerine imkân yoktur! Zira onların yaptıkları cinsel ilişki değil, zinadır. Zina yapanlar ise bir yönüyle insan onurunu-haysiyetini ayakları atına alarak, kendi eşlerine hıyanet etmişler, diğer yönüyle evlendikleri zaman, kıyılan “Dini Nikâh” sırasında okunan duaları çiğnemişler.

ALLAH’TAN KORKMAK

Muhammed’i İslam’ın Değer ve Düşüncelerine karşı cephe alan Muaviye ile Mervan tarafından yaratılıp, Müslümanların tamamına yakını tarafından kullanılan; Allah’tan kork! Sözü nü yanlış buluyorum. Zira Yüce Allah’ın kullarına yaptığı bu cömertliğin karşılığı Allah’tan korkmayı değil, O yüceler Yücesini sevmeyi gerektirir. Dolayısıyla Yüce Allah’ın; kendi kullarının düzene girmesini sağlamak için gönderdiği buyrukları olan Kur’anı Kerimin Kutsiyetine, Yüce Allah’ın Elçisi olan Cebrail Aleyhisselam’ın Sadakatine, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa’nın Ulviyetine, Ali Efendimizin Cömertliğine gönülden bağlı bir mümin olarak; Yüce Allah’tan korkmam. Zira beni güzel bir varlık olarak yaratan, kendi nurundan cemalime nur katan. Kafamın içine ise akıl denilen bir top cevher yerleştirip, beni hem düşünen hem üretken kılarak ve bütün yaratılmışların merkezine koyarak hem onların düzenini sağlamamı hem onlardan faydalanmamı sağlayan O Yüceler Yücesinden neden korkayım? Bu çarpık düşünce hangi akılla, hangi mantıkla izah edilebilir? Korkarım, ama Allah’tan değil. O Yüceler Yücesinin tarif ettiği doğru çizgiden sapıp suç işlersem, işlediğim suçtan dolayı çarptırılacağım cezadan korkarım. Yani; bana cezayı kesen hâkimden değil, işlediğim suçtan dolayı hâkimin bana vereceği cezadan korkarım. O Yüce Yücesinin tarif ettiği doğru yoldan ayrılmamış isem, imtihan olmak için yaşadığım süreçte bütün yaratılmışların hakkına, hukukuna saygı duymuş isem, kimseyi incitmemiş, kırmamış isem neden korkayım. O Yüceler Yücesini; bana verdiği bu nimetlerden dolayı onu

ancak severim, zira Muhammed'i İslam inancı ve aklımın gücü bana bu yolu gösteriyor.

GERÇEK ANLAMDA CENNET

İnançsal boyutu incelediğimizde, her inançsal grupta Cennetten bahsedilmektedir, ama Muhammed'i İslam'ı özümsemiş bir Ehlibeyt muhibbi olarak Cenneti iki cins arasında iki boyutlu olarak şöyle değerlendiriyorum. Bu iki cinsten biri: civcivden başlayarak en iri hayvana kadar; kimi rahim, kimi yumurta içinde oluşan, günü geldiğinde dünyaya gelen canlılardır. Bu canlılar Yüce Allah'ın kendilerine hediye ettiği cennet içinde; dışarıdan hiçbir gıda-nefes almadan büyür, günü geldiğinde dünyaya gelirler. Onların düşünme ve üretme yeteneği olmadığı için, onların cenneti içinde kaldıkları yumurta ve rahim ile sınırlıdır, dünyada yaşadıkları süreçte kazanacakları ikinci cennet yoktur.

Diğer cennet ise Yüce Allah'ın varlığını-teklifini idrak eden insan içindir, ama insan Cenneti iki aşamalıdır. Cennetin ilk aşaması ana rahmidir, zira O Cennetin merkezi olan anne, eşinden aldığı bir damla suyu kendi bedenindeki Cennet havuzuna aktarır, o bir damla suyu kendi Cennetinin havuzunda insana dönüştürür. O Annenin kendi Cennetinin havuzunda insana dönüştürdüğü insan, rahim dediğimiz Cennete kaldığı süre içerisinde dışarıdan hiçbir gıda almadan, Yüce Allah'ın Lütü ile beslenir. Dışarı atması gerekenleri gene O Yüceler Yücesinin Lütü ile doğal biçimde dışarıya atar ve günü geldiğinde arı duru bir bebek olarak dünyaya gelir. Yüce Allah'ın cömertliği ile beslenip-büyüyen bebeğin, dünyaya geldiğinde ağlayarak feryat etmesi, O Yüceler Yücesinin kendisine hediye ettiği ilk Cennetten ayrılması nedeniyledir. İnsanın ikinci Cenneti ise yaşamı boyunca yaptığı iyiliklerle kazandığı ve Yüce Allah'ın lütuf olarak kendisine nasip ettiği Cennet'tir. Bu Cennet ise Kur'an Kerimde ifade edildiği gibi; ne birçok Hurinin kendisine hizmet ettiği harem dairesi ne lüks yemeklerin sunulduğu lokanta ne altında suların aktığı deniz köşkü ne güllerle-çiçeklerle bezenen sarayların bahçesidir. O Cennet, kişi öldükten sonra ruhunun huzur içerisinde yaşayacağı sade ve huzurlu bir yer, ne mutlu o güzellikler yurdunu kazananlara.

MUHAMMED'İ İSLAM ÜLKEMİZE NASIL GELDİ, NASIL GÜÇLENDİ VE KİMLER; NASIL YOK ETTİLER?

Muhammed'i İslam, başta Hünkâr Hacce Bektaş Veli, Mevlâna Celaleddin'i Rumi Efendilerimiz olmak üzere, bu coğrafyaya gelip yerleşen Gönül Sultanı Eren-Ermişler tarafından bu coğrafyaya gelip, onların öncülüğünde güçlenmişti. Fakat 1512'ye kadar Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşünceleriyle yönetilen ülkemizin insanları arasında kardeşlik bağı oluşmuş, insanlarımız barış ve huzur içinde yaşamıştı. Fakat 1512'de öz babası olan Sultan İkinci Bayazıt'ı öldürtüp, iktidarı ele geçiren katil Selim, 1514'te İstanbul'dan başlattığı Müslüman katliamını, İran, Irak, Suriye ve Mısır'ı işgal ederek, bu ülkelerde, Muhammed'i İslam'a inananları yok ederek tamamlar, 1517'de, aslında Emevi faşizmi olup, Hilafet Makamı adı verilen akımı ülkemize taşır. Emevi faşizmini ülkemize taşıyan katil Selim, o güne kadar Muhammed'i İslam kardeşliği içinde

yaşamış insanları; Sünni, Alevi biçiminde ayırıştırılmış, Muhammed'i İslam'a inananları düşman olarak belirleyip acımasızca kıyıma uğratmıştır. Dolayısıyla katil Selim ile başlayan Emevi faşizmi, İnsanlarımızı ayırıştırmakla, kıyıma uğratmakla yetinmemiş, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini insanlara anlatan Dergâhları kapatmış, arşivlerini yok edip, inançsal ve bilimsel değerlerine el koymuştur. Emevi faşizminin ülkemizin insanlarına yaptığı en büyük kötülük ise daha önce her türlü güzelliklerin oluşması için rehber edinen Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini önce ele geçirip, sonra lekelemesi olmuştur. Emevici Selimle başlayıp, Cumhuriyetin kuruluşuna kadar devam eden süreçte, Muhammed'i İslam'a inanan Aleviler, Kızılbaş olarak adlandırılmış o insanların savundukları inançsal değerlerin ellerinden alması için şöyle bir taktik uygulamalar: Aleviler: Siz Muhammet Mustafa'ya, İslami değer ve düşünceler içerek Kur'anı Kerime sahip çıkıyorsunuz, ama bunlar sizin değil bizimidir diyerek, O iki büyük değeri zorla Alevilerin elinden almışlar. Bu iki değeri Alevilerin elinden zorla alan Emevi faşizmi artıkları, o değerleri orijinal şekliyle değil, hırsızlığa, gaspa, yalana, sadistçe işledikleri katliamlara dayanak olacak şekilde dönüştürmüşler. Alevi Toplumunun elinden İslam Peygamberi Muhammet Mustafa ile İslami Değer ve Düşünceleri zorla almakla yetinmeye Emevi faşizmi artıkları, bu defa Alevilerin İnançsal Önderlerine yönelip, şöyle demişler: Aleviler; kusura bakmayın! ama Haccı Bektaş Veli, Mevlana Cemaleddin'i Rumi, Taptuk Emre, Yunus Emre gibi İnanç Önderlerine sahip çıkmışsınız, ama bunlar sizin değil, bizim demişler. O zamanki Emevi faşizmi artıklarına gücü yetmeyen Aleviler, bu değerleri de bırakmak zorunda kalmışlardı. Bu taktikle Alevilerin Ermişlerini, Ozanlarını, Düşünce Önderlerini zorla elinden alıp, her birinin mekânının yanına bir cami yaptırmışlardı. Alevilerin elinden zorla alınan bu inançsal değerlerimize zarar verilmeseydi, atalarımızın yaptıkları gibi güzellikler için değerlendirseydi gene anlayışla karşılardı. Fakat öyle yapmamışlar, bu inançsal değerlerimizi ele geçirdikten sonra her türlü siyasi-ticari ahlaksızlıklara malzeme edilecek şekle dönüştürdükleri için hem kendilerini hem ülkemizi bitirmiş, ülkemizin Başkenti olan İstanbul'u Hristiyan emperyalistlere teslim etmişlerdi. Çağdaş Cumhuriyetimiz kurulup, aydınlık kapısı açılınca, insanlarımız bu Cumhuriyetin Çağdaş-Aydınlatici sürecinde Muhammed'i İslam'ın özünü bulmaya çalışmışlardı. Fakat bu defa Emevi faşizmini tekrar hortlatan Celal Bayar öncülüğündeki grup ortaya çıktı, yaptığı kara propagandayla, 1950'de yönetimi ele geçirdiler. Ülkemizin yönetimini ele geçiren Emeviciler, bu defa önce bu ülke, bu bayrak bizim dediler, ardından Atatürk'te bizim deyip, bu üç Milli Değerimizi de zorla elimizden aldılar. O insanlık dışı uygulamayla insanlarımızın elinden alınan Milli Değerlerimiz, iyilikler ve güzellikler için kullanılsaydı, gene anlayışla karşılardık. Fakat Emevi faşizmi artıkları, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerini her türlü çirkef işlerine örtü yapıp lekeledikleri gibi, ülkenin Milli Değerlerini de her türlü siyasi-ticari çıkarına alet edip lekelediler. Örneğin: 14 Mayıs 1950 günü başlayıp, günümüze kadar sürdürülen; yalan, iftira, baskı, hırsızlık, döneçlik, mala çökme gibi yöntemlerle sürdürülen yöntem sayesinde Emevi faşizmi ülkemize egemen olmaya başladı. Emevi faşizmi ülkemize egemen olma yolunda yaptığı en berbat iş, Selim'in çirkin dönemine evrilerek, ülkemizde Türk-İslam sentezi diye faşist bir oluşum yaratması oldu. Bu oluşumun ikinci organizatörü olan Süleyman Demirel, bir koltuğuna Türklükle hiçbir ilişkisi olmayan Alpaslan Türkeş'i aldı, diğer koltuğuna ise

Muhammed'i İslam ile hiçbir ilişiği olmayan Necmettin Erbakan'ı aldı. O iki şer odağı ile oluşturulan Milliyetçi Cephe Hükümeti hem Muhammed'i İslam'a karşı hem Muhammed'i İslam'ın yansıması olup, İslam Dünyasının direnç sembolü olan Türkiye Cumhuriyeti'nin Çağdaş-Eğitici değerlerine karşı savaşmaya başladı. Bu iki değerimize karşı yapılan kirli savaşın sonucunda geldiğimiz aşama, birinci dünya savaşı öncesi ve sürecinde ölkemizin bulunduğu aşamanın aynısı yaşıyoruz. Zira o günkü Emevi faşizminin köleleri, Hristiyan emperyalistlere karşı nasıl kölece davranıp ölkesini onlara teslim etmişlerse, şimdiki Emevi artıkları da aynı köleci davranışla ölkemizin geleceğini Hristiyan emperyalistlere teslim etmekte. O günün Emevi faşizmi artıkları kendi halkına karşı nasıl canavar kesilmiş ise şimdiki ardılları da aynı şekilde kendi halkına karşı canavarca davranmaktalar. Yalnız selef ile halef arasında şöyle bir fark var: Selef işbaşında bulunduğu süreçte, Cumhuriyetin oluşturduğu bütün birimler yerinde duruyordu. Ayrıca o zaman, bu değerleri muhafaza etme çabasında olan insanlar çoğunlukta idi, ama şimdi öyle değil, Celal Bayar'ın temeli attığı Emevi faşizmi ardılları ölkemizin tamamına egemen oldukları için, onların gerici zihniyetine tabi olmayanlara yaşam hakkı tanınmaz, ahlak dışı metotlarla sindirmeye çalışılır.

AVRUPA'DA KURULAN İLK ALEVİ HAREKETİ

Evet, katil Selim'in 1517'de ölkemize taşıdığı Emevi faşizmi, yukarıda işaret ettiğim gibi Muhammed'i İslam'ın özü olan Türkiye Aleviliğini yok etmesi çabası günümüze kadar devam etmişti. Fakat Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün öncülüğünde kurulan Türkiye Cumhuriyeti, Alevilerin önünü açtığı için, bu toplum büyük oranda aydınlanmıştı. Hem aydınlanan hem mücadele gücünü öğrenen Türkiye Aleviliği hem örgütlenmeye hem örgütsel gücüyle ölkemizdeki Emevi faşizminden haklarını almaya başlamıştı. Dolayısıyla ölkemizi ahtapot gibi saran Emevi faşizminden epeyce uzakta olan Türkiye Alevileri, ilk Alevi Örgütünü Almanya'da kurdular. Almanya'da kurulan Alevi örgütünün ilk kurucularının bana anlattıklarına göre, bu örgütün kuruluşu şöyle gerçekteşir: Mustafa Timisi, Genel Başkanı olduğu Birlik Partisinin Avrupa ayağını oluşturmak için, 1970'nin başında, Münih'te, AMELE BİRLİğİ adında bir dernek kurdurur. Parti Alevi Partisi olduğu için, doğal olarak dernek üyelerinin tamamı Alevilerden oluşur. O süreçte örgütte yer alan dostlarımla anlattıklarına göre kurulan dernek sayısı 1988'de altıya ulaşır, o altı dernek, Frankfurt'ta bir araya gelerek, Federasyona dönüşmek isterler. O toplantının şeref konukları ise İzzettin Doğan dede ile Süleyman Cem dede, ama derneğin yöneticileri federasyona verilecek isim üzerinde anlaşamıyorlar. O anlaşmazlık sırasında İzzettin Doğan Dede söz alıp, şöyle der: Arkadaşlar, isim üzerinde neden bu kadar tartışıyorsunuz? Hepiniz Alevi olduğunuza göre, amele birliğini kaldırıp yerine Aleviler Birliği yazın yeter demesi üzerine, bu defa, Aleviler birliği yazarsak, devletle sıkıntı yaşamaz mıyız derler. İzzettin Doğan Dede; korkmanıza gerek yok! Devletten yana bir sıkıntı olursa ben varım, Süleyman Dede var, gereken her türlü yardımı yaparız demesi üzerine, şimdi adı Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu olan örgüt kurulur. Kurulan Alevi Birlikleri Yönetim Kurulu Başkanlığına çok inançlı, tutarlı ve samimi bir Alevi olan merhum Ahmet Aydemir getirilir. Fakat Ahmet Aydemir hizmet etme azmiyle dolu

olmasına rağmen, başka bir görevi olduğu için sıkıntı yaşar, bir yıl sonra görevi Derviş Tur Dedeye bırakır. Derviş Tur Dede 1993'e kadar başkanlık yapıyor, 1993'te görevi Alırıza Gülçiçek başkanlığında yeni bir kadroya bırakıyor ki, ben; o yılın Eylül ayında Stuttgart Alevi Derneğine üye oldum. Ali Rıza Gülçiçek yönetiminin göreve geldiği 1993'ün Ekim ayında, Avrupa Alevi Örgütünde şöyle bir durum yaşandı. 1993 yılının Ekim ayında Alpaslan Türkeş Stuttgart'a gelir, MHP Stuttgart örgütü, Stuttgart Alevi Derneğini Alpaslan Türkeş'in toplantısına davet eder. Stuttgart Alevi Derneğinin Başkanı, İkinci Başkanı, Saymanı Türkeş'in toplantısına katılırlar. Fakat toplantıya katılacaklarını ne kendi derneğine ne federasyona bildirmediikleri gibi, toplantıya gidip geldikten sonra da ne kendi derneğine ne de üst kurul olan Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonuna bilgi verirler. Bir süre sonra Alpaslan Türkeş'in olayı ortaya çıkınca, derneğin içi karıştı, özellikle gençler ayaklandı ve dernek dağılma aşamasına geldi. O sıkıntılı süreçte İsmail Özel; aman dede gel bu derneğe başkan ol, bu dağılmayı önle ricası üzerine derneğe gittim konuştuk, bütün üyelerin ittifakıyla 11 Haziran 1994 günü Stuttgart Alevi Derneği Başkanlığına seçildim. Derneğin o zamanki üyelerinin, özellikle gençlerle bayanların içten çalışmaları sayesinde, Stuttgart Alevi Derneği çok güçlü bir konuma geldi. Gayet tabii sadece Stuttgart Alevi Derneği değil, Avrupa genelinde Alevi Hareketi çok güçlü bir konuma geldi. Avrupa Alevi hareketi günden güne güçlenip, bazı haklar talep etmeye başlayınca, birileri tedirgin olup, düğmeye bastı, Türkiye Alevilerine karşı saldırılar başlatıldı. Bilindiği gibi Türkiye Alevilerine önce Madımak Oteli faciası yaşatıldı, onun ardından hem Muhammed'i İslam'ın hem Türkiye Cumhuriyeti Devletinin Çağdaş ve öğretici değerlerine karşı savaşan odaklar tarafından yetiştirilen Recep Tayyip Erdoğan, İstanbul Büyük Şehir Belediye Başkanlığına getirildi. İstanbul Büyük Şehir Belediye Başkanlığına getirilen Recep Tayyip Erdoğan'ın ilk icraatı Karaca Ahmet gibi kutsal bir Alevi Dergâhını yıkmaya kalkışması oldu. Onun ardından, Süleyman Demirel'in himayesinde palazlanan Kemal Uzan gibi bir halk düşmanına ait Star TV'de, Güner Ümit adında bir şarlatana Alevileri kahreden o talihsiz şov yaptırıldı. Ülkemizdeki Emevi faşizmi artıkları yaptıkları saldırılarla, Alevileri sindireceklerini sanmıştı, ama yanıldılar, zira Emevi faşizminin yaptırdığı saldırılar Alevileri geriletmediği gibi gerek Türkiye'de gerek Avrupa'da olsun, daha da birleştirip güçlendirdi. O kadar güçlendiler ki, sadece Avrupa'da Alevi Derneklerinin sayısı 140'ı aşmıştı. Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu güçlendi, ama güçlenmeyle beraber, Alevi hareketinin içindeki hainlerde güçlenmeye başlamışlardı, gelin! O süreçte yaşananlara birlikte bakalım.

AVRUPA ALEVİ HAREKETİ İÇİNDE YAŞANAN HIYANETLER

Evet, yukarıda belirttiği gibi, Avrupa Ülkelerinde oluşturulan Alevi hareketi oldukça güçlü bir konuma gelmişti, ama Türkiye Aleviliğine hıyanet edip, ülkemizdeki Emevi artıklarının ekmeğine yağ süren hainlerde aynı süreçte güçlenmeye başladı. Türkiye Aleviliğinin Avrupa örgütünde; Aleviliğe hıyanet edenler öyle bir konuma geldiler ki, onlara dokunmak, onların hıyanetini dile getirmek suç oldu. Öyle bir ortam oluşunca, aklıbaşında ve inancına sadakatle bağlı olan insanlarımız susmak zorunda kaldılar, o insanlarımız susmak zorunda kalınca, içimizdeki hainlerin önü açıldı, şimdi Türkiye Aleviliğinin içine sürüklendiği içler acısı ortam oluştu. Geline bu tehlikeli aşamada

susmak, bu hainlere dolaylı deste vermek anlamına geleceği için, ucu kime dokunursa dokunsun hem Muhammed'i İslam'a hem Çağdaş-aydınlatıcı Cumhuriyet değerlerine gönülden bağlı ve Qallemésir Ocağına mensup bir aydın olarak o hainlerin hıyanetini teşhir etmeyi insani bir görev bilirim. İçimizdeki hainleri teşhir ederken, olaya şöyle başlamakta fayda görürüm: Evet, Alırıza Gülçiçek iyi bir insandı, ama örgütü yönetme gücüne sahip değildi. Zira Ali Rıza Gülçiçek, Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Genel Başkanı idi ama Yürütme Kurulu üyelerinin eğitim düzeylerine bakıldığında, ikinci başkan olan Necdet Saraç'ın Siyasal Bilim mezunu, Genel Sekreter olan Gülizar Cengiz'in Öğretmen, Genel Sayman olan Turgut Öker'in Sosyal Danışman olduğunu görüyorduk. Ali Rıza Gülçiçek ise daha önce bazı örgütsel çalışmaları olmasına rağmen, eğitim düzeyi oldukça düşüktü ve yönettiğini sandığı insanların gölgesinde kalıyordu. Örgüt içerisinde önemli bir mevkide bulunan Turgut Öker ise Alevi Hareketini güçlü bir konuma getirmek için değil, inanç dışı oluşumların Alevi örgütü içerisinde güçlü konuma gelmesi için çalışıyordu. Dolayısıyla Turgut Öker tarafından başlatılan inanç dışı girişim, Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu içinde çok büyük bir boşluk oluşturdu. Oluşan boşluğu gören bazı siyasi örgütler hemen kollarını sıvayıp, en aktif elemanlarını Avrupa Alevi hareketinin içine sokup hem derneklerde hem federasyon içinde taban oluşturmaya başladılar. Siyasi örgütler Alevi hareketi içinde güçlendikçe, Alevi inancı ne yazık ki, ikinci plana itildi ve Alevi hareketi değişik siyasi örgütlerin çatışma alanına dönüştü. Avrupa Alevi hareketi değişik siyasi görüşe sahip örgütlerin çatışma alanına dönüşmesinin en acı tokadını, 29,30- Ekim 1994 günlerinde yaptığımız tüzük kurultayında tüzüğün maddelerini tartışıp onayladık, her şey bitmiş, evimize dönmek üzere yerlerimizde kalktığımız sırada. Ali Rıza Gülçiçek'in eline tutuşturulmuş küçük bir kâğıt ile sahneye çıktı, mikrofonu eline alıp şöyle dedi: İzzettin Doğan, Alevilerin onayını almadan, Necmettin Erbakan ile görüştüğü için hem Alevi düşmanı hem hain hem yol düşkünüdür. Bundan sonra o adam Alevi Derneklerine giremez! Hangi dernek O'nu davet ederse o dernek federasyondan ihraç edilir deyip gitti. O pusulayı kimin kendisine verdiğini açıklaması Ali Rıza Gülçiçek'e düşer, ama örgütün içinde uzun süre hizmet etmiş, örgütte görev yapmış birçok kişiyi tanımış biri olarak açıkça ifade ediyorum! O rezil pusulayı Ali Rıza Gülçiçek'in eline tutuşturan Turgut Öker idi. Tekrar konumuza dönüp, o gece yaşanan o rezilliğin sonuna bakalım, tahmin edileceği gibi bir anda ortalık karıştı, lehte-aleyhte konuşmalar yapıldı, Stuttgart Alevi Derneği Başkanı olarak söz alıp, şu konuşmayı yaptım: Sayın Başkan, önce şunu bilmenizi isterim! Avrupa Alevi Birlikler Federasyonu Başkanı olman, bir Alevi Mürşidi hakkında böyle bir karar verme hakkını sana vermez. Ayrıca bir yere gelmek istiyorsanız, kendi bilginiz ve birikiminiz ile gelin. Başkasının omzuna, hele bir Alevi Mürşidinin omzuna basarak yükselmeye kalkışırsanız, tepeniz üzerine yere çakılır, bir daha da ayağa kalkamazsınız dedim. O itiş-kakış sırasında, İzzettin Doğan Dedenin talibi olduğunu sonradan öğrendiğim İsmail Eden adında bir canımız sinir krizi geçirip bayıldı. Fakat değişen bir şey olmadı, o rezil öneri kabul edildi. O rezil önerinin kabul edilmesinden sonra Turgut Öker ile grubunun ö nü tamamen açıldı ve onların Avrupa Alevi hareketinin içine akıttıkları zehir o kadar etkili oldu, o kadar kötü ortam yarattı ki, Alevi İnancı, inanç olmaktan çıkarılıp, siyasi-ticari çıkara malzeme olabilecek hale getirildi. 1996'nın kışında işlerin

çığırından çıktığını görünce, 45 aktif üye sayısı ile devralıp, 263 üyeye ulaştırdığım üyelerimizi toplantıya çağırdım, yaptığım çağrıya uyup, toplantıya katılan insanlarımıza şu konuşmayı yaptım: Canlar, her kişinin iki kimliği var, biri siyasi, diğeri inançsal kimliktir. İnançsal kimlik, Yaradan ile yaratılan arasında bir gönül bağı olduğu için, o gönül bağının içine başka bir duygu ve düşünce katılamaz! O duygu ve düşünce arıdurur kalmak zorundadır. Siyasal kimlik ise siyasi duygu ve düşünceler içerdiği için, bu kimlik değişik örgütlere, partilere evirilebilir, siyasetin doğası gereği içinde bulunulan siyasi örgütün yapısına uygun biçimde değişik duygu ve düşüncelere sahip olunabilir. O nedenle her canımız inançsal kimliğini ceketinin bir cebine, siyasi kimliğini diğeri cebine koymalı. Her can bu derneğin kapısının önüne geldiğinde, siyasi kimliğinin içinde bulunduğu cebinin fermuarını çekip kapatmalı, inançsal kimliği ile buraya gelmeli, burada inancımızı paylaşalım, bu kapıdan çıkınca, bu defa inançsal kimliğinin içinde bulunduğu cebinin fermuarını çekip kapatmalı, siyasi kimliğiyle, savunduğu siyasi örgüte gitmeli. Bu söylediklerim görmezden gelinir, inançsal duygumuz ile siyasi düşüncemizi birbirine karıştırırsak hem inançsal duygumuza hem siyasi düşüncemize zarar vermiş oluruz. O halde hem inançsal duygumuza hem siyasi düşüncemize zarar vermemek için yapmamız gerekiyor? Yapmamız gereken en akıllı iş şu olmalı: İnançsal içerikli örgütler inançsal temelinin üzerinde örgütlensin, siyasal içerikli örgütler ise siyasi temelleri üzerine örgütlensin, ama yan yana yürümeyi öğrenmeliyiz. Zira başta inanç olmak üzere birçok ortak yanımız var, siyasi düşünce paralelinde hizmet veren canlarımızın bir sıkıntısı olur, Alevilerin yardımına ihtiyaç duyarlarsa, Aleviler onların yanında olurlar. Alevilerin bir sıkıntısı olur, siyasi düşünce paralelinde hizmet veren canlarımızın yardımına ihtiyaç duyarlarsa, onlar Alevilerin yanında olurlar dedim. Fakat O akılcı önerim, dernek içindeki Turgutçular tarafından Turgut Öker'e bildirince, Turgut Öker düğmeye basıp bana karşı bir cephe oluşturdu. Öyle ki, PKK'lı MHP'li, Solcu görünenler bana karşı birleşerek, bana birçok sıkıntı yaşattılar. Fakat yaşadığım sıkıntıların hiçbirinin önemi yok! Hepsini yaşadım geçti-gitti, ama 29.30 Ekim 1994 günü oynatılan tiyatro oyununun etkisi geçmedi, zira o tiyatro oyunundan sonra Aleviler ayrışarak düşman kamplara bölündü, o bölünme artarak devam ediyor. Peki, o bölünme neden hala devam ediyor? Nedeni gene Turgut Öker, zira yukarıda işaret ettiğim gibi, 1993 yılında Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu yönetimine gelen dört kişiden biri olan Ali Rıza Gülçiçek, önce Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu başkanlığından ayrıldı. Daha sonra siyasi düşüncesine yakın gördüğü Cumhuriyet Halk Partisi üye oldu, ardından milletvekili seçildi, bir sonraki genel seçimde aday gösterilmeyince kenara çekildi, aldığı milletvekili aylığı ile yaşamına devam ediyor.

Ali Kılıç gene Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonunda değişik görevlerde bulunduktan sonra, bir süre Genel Başkanlık yaptı, daha sonra örgütten ayrıldı. Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonundan ayrıldıktan sonra, siyasi düşüncesine yakın gördüğü Cumhuriyet Halk Partisi üye olup, yıllarca partiye emek verdi, emeğinin karşılığı olarak İstanbul-Maltepe Belediye Başkanlığına getirildi, iki dönem bu görevi onurlu-başarılı bir biçimde sürdürdü, 31 Mart 2024 günü yapılan yerel seçimde aday gösterilmeyince, adam gibi kenara çekildi.

Necdet Saraç gene Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonunda yıllarca başarılı hizmetler yaptı, sonra örgütten ayrılıp, siyasi düşüncesine yakın gördüğü Cumhuriyet Halk Partisi üyesi oldu. Bir yanda bu partide çalışmalarını yürütürken, öte yanda hem köşe yazarı olarak görev yapmakta hem birçok televizyon programına katılıp, inançsal ve siyasal içerikli konuşmalar yapmaktadır.

Gülizar Cengiz gene Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonunda oldukça düzgün-samimi hizmetlerde bulundu, sonra örgütteki görevinden ayrıldı, asıl mesleği olan Öğretmenliğe döndüğünü duyudum.

Gelelim Turgut Öker'e, Turgut Öker, yukarıda işaret ettiğim gibi, Alevi inancıyla hiç bağdaşmayan birçok çirkin oyun tezgâhlayarak, önünü temizleyerek, Recep Tayyip Erdoğan gibi tek otorite olma durumuna gelince, Alevi inancını ortadan kaldırmak için kolları sıvayıp, tasarladığı oyunları sahneye koymaya başladı. Turgut Öker'in tezgâhladığı çirkin ve haince oyunlardan birkaçını aşağıya alayım ki, yaptığı veya yaptırdığı çirkinlikler bilinsin.

Oyun 1=Baba Mansur Ocağına mensup ve aynı zamanda çok kıymetli dostum olan Hasan Kılavuz, AABF bünyesinde yaptığı hizmetlerle, Avrupa'da yaşayan Alevilerin büyük takdirini kazanmış bir insandı. Fakat Alevi inancını yok etmek için büyük çaba harcayan Turgut Öker, Hasan Kılavuz'u ikna edip, İnanç Kurulu Başkanlığına getirdi. Hasan Kılavuz İnanç Kurulu Başkanı olduğu süre içerisinde, gittiği her Alevi Derneğinde; Aleviliğin İslam dışı olduğunu söyler, çoğunlukla beraber dolaşan Turgut Öker, dedenin söylediklerinin tamamının altına imzayı atıyorum deyip, destekliyordu. Uzun süre devam eden o hain söylem, birçok insanımızın, özellikle gençlerimizin beynini bulandırıp, Alevi İnancından soğuttu. Gerçi bir süre sonra Hasan Kılavuz İnanç Kurulu Başkanlığı görevinden ayrıldı, ama o hain projenin mimarı olan Turgut Öker, kendi safına çektiği Mehmet Ali Çankaya gibi maşalarla o akıl ve ahlak dışı iddiasını daha da yaygınlaştırarak devam ettirmektedir.

Olay 2=Yukarıda değindiğim 1994 olayından sonra, İzzetin Dede kırılmış, üç yıl o kırgınlık devam etmişti. Galiba 1997 yılındaydı, çok değer verdiğim, Alevi hareketine büyük hizmetleri olduğu her kesçe bilinen Kazım Kaya, bana telefon etti; dede sizin de bildiğiniz gibi, federasyon ile İzzettin Dede arasında bir kırgınlık var, uzun süredir rica ediyorum, sonunda ricamı kabul etti, Mannheim Derneğine gelecek, sizde gelin, bu kırgınlığı giderelim dedi. Çok değerli dostum olan Kazım Kaya'nın ricası üzerine, Mannheim Alevi Derneğine gittim. Toplantı başladı, konuşması gereken-gerekmeyen birçok kişi konuştuktan sonra, konuşma sırası İzzettin Doğan dedeye geldi. İzzettin Dede ayağa kalkıp konuşmaya başlayınca, Turgut Öker'in organize ettiği yaklaşık altmış kişilik grup, İzzettin Dedeye ağır küfürler edip, konuşturmadılar. O aşağılık hakaretler sürecinde susmayı tercih eden İzzettin Dede, Turgut Öker tetikçileri dışarı çıkarılıp, ortalık bir az sakinleştikten sonra şöyle dedi: Arkadaşlar, Kazım Bey rica etti, onun ricası üzerine buraya geldim ki, üç yıldır aramızda oluşan kırgınlığı giderelim, oluşan kırgınlığı devam edebilirsiniz, buna itirazım yok. Fakat Uluslararası Hukuk Profesörü, yaşlı bir Alevi Mürşidi olmam şöyle dursun! Ben aranızda bir

mihman olarak gelmişim, ülkemizin Aleviliğinde mihmana saygı var. Ayrıca ömrü Hukuku savunmakla, bu ülkede yaşayan Alevilerin haklarını savunmakla geçmiş bir insan olarak bu hakaretleri hak ettiğime inanmıyorum hem size hem sizi üzerime salanlara yazıklar olsun dedi, çantasını alıp çıktı. O aşağılık tezgâhtan sonra gerek Türkiye’de gerek dünyada olsun, Aleviler çıkmaza sürüklendi. Oysa Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarının ülkemizi teslim aldığı, Milli ve Manevi değerlerimizi ayaklar altına aldığı bu karanlık süreçte. Alevilerin birlik ve beraberlik içinde hareket etmeleri, o maşalara karşı mücadele etmeleri gerekirdi, ama Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarına hizmet ettiği acıca ortaya çıkan Turgut Öker, bunu istemediği için yapılmadı, yapılamıyor.

Olay 3=Avusturya’nın Başkenti Viyana’da yaşayan Aleviler, Viyana’da bir Alevi Derneği kurmuş, derneğin yönetimi Viyana Belediyesine müracaat edip, biz İslam’ın özüyüz, yapacağımız Kültürel etkinliklerde, hukuki çerçevede bize maddi yardımda bulunun demiş. Viyana Belediyesi isteklerini kabul etmiş, yapacakları kültürel etkinliklerde kendilerine yardım yapacağı sözünü vermişti. Fakat Turgut Öker’in organize ettiğine emin olduğum bir hıyanet çetesi, Avukat tutup müdahil oldu, bizim İslam ile hiçbir ilişimiz yok! Bunlar yalan söylüyor deyip, yardımı kestirmek istediler. Fakat davaya bakan Yargıçlar, o hain çetenin itirazlarını kaale almadı, davayı Muhammed’i İslam’ı Özümsemiş Alevi Derneğinin lehine bitirip, o hain çeteyi başarısız bıraktı.

Olay 4=Avusturya’nın St Pölten şehrinde yaşayan Aleviler, St Pölten merkezde bir yer satın almış, üzerine oldukça görkemli bir Cemevi yaptırmışlardı. Gene Turgut Öker’in organize ettiğine inandığım şeytani oyunla derneğin üyeleri ikiye bölündü, Turgutçu grup, Cemevini Alevilerin elinden almaya çalıştı. Oğlum Müslüm’ün içinde yer aldığı; Muhammed’i İslam’a bağlı bir ekip devreye girdi, ekonomik sorununu çözüp, derneği St Pölten Alevilerinin elinde kalmasını sağladı. Fakat daha sonra aynı ekip gene devreye girip, St. Pölten Alevi Derneği üyelerinin emeğiyle yapılan dernek binası satıldı. Bizzat tanık olduğum bu dört olayı bilginize sunduktan sonra, Turgut Öker ile ilgili şunları da anımsatayım: ben Stuttgart Alevi Derneği Başkanıydım, Turgut Öker ise Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Saymanı idi. Almanya Alevi Federasyonuna bağlı Alevi Derneklerinin Başkanları Köln merkezdeki bir restoranda bir araya gelip, örgütün sorunlarını tartıştık. Toplantı sırasında Ali Rıza Gülçiçek şu öneriyi getirdi: Canlar, Turgut Bey, Federasyonumuzun Genel Saymanı. Hamburg’dan buraya geldiği için ne oturacak evi ne bir yerde geliri var. Federasyonun bütçesinden kendisine ayda bin Mark verelim, kimseye muhtaç olmadan işini yapsın dedi. Ali Rıza Gülçiçek’in o teklifi üzerine, Turgut Öker için ayda bin Mark para verilmesi kararı alındı, o parayla geçiniyordu. O zaman ayda bin Mark para ile geçinen Turgut Öker, yukarıda sıraladığım oyunlar gibi birçok oyun tezgâhlayıp, önündeki engelleri temizleyerek, Avrupa Alevi hareketinde tek otorite olmayı başarınca. 2011 yılında yapılan genel seçimden önce Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonuna bağlı derneklerden para toplayarak, şaibeli biçimde İstanbul Birinci Bölgede Milletvekili adayı oldu, aldığı düşük oy oranı ile seçimi kaybetti, ama Cumhuriyet Halk Partiyeye üç milletvekili kaybettirdi. 7 Haziran 2015 günü yapılan genel seçimde ise hem Avrupa Alevi

Hareketine bağılı derneklerden para topladı hem Alevi hareketini siyasi oluşumlara teslim ederek, HDP listesinde seçime girip kazandı. Fakat hem yama Kürt olduğu için hem daha önce Alevi hareketi içinde bölücülük yaptığı bilindiği için, Orijinal Kürtler; 1 Kasım 2015 günü yapılan genel seçimde Turgut Öker'i aday göstermediler. O genel seçimde, HDP Turgut Öker'i aday göstermedi, ama bildiğim kadarıyla beş aylık milletvekilliği, kendisine milletvekili aylığı almasını sağladı. Şimdi hem milletvekili aylığı aldığı hem Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonuna bağılı derneklerden topladığı paranın bir kısmının hala kendisinde olduğu için, durumu gayet iyi ve lüks bir yaşam sürdürmektedir. Dolayısıyla Türkiye Alevilerinin içinde bulundukları durumunu bilemem, ama Turgut Öker siyasi-ticari çıkarı uğruna Avrupa Alevi hareketini siyasi oluşumlara teslim ettikten sonra, o siyasi örgütler Alevi hareketi içinde güçlü konuma gelmeye başladılar. Siyasi örgütler Avrupa Alevi hareketi içinde güçlü konuma gelince, Aleviler çok kötü bir durumla karşı karşıya kaldılar. Öyle ki, Aleviler dernek yerleri satın almış, borcunu ödemiş, faaliyete geçirmiş, ama o yerlerin satın alımında, tamirinde beş kuruş parası, bir damla alın teri olmayan siyasi örgütler gelip, Alevi Derneklerine; deyim yerindeyse çöktüler. Alevi derneklerine çökenler bununla yetinmeyip, tetikçilerini, Aleviliği savunanların üzerine salarak, onları derneklerden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Turgut Öker'in bu yazdıklarına itirazı var ise hodri meydan karşıma çıksın! Fakat karşıma çıkama cesaretinin olmadığını biliyorum. O halde kendisine şu öneride bulunuyorum: Gönlünde zerre kadar insanlık pırlıtsı kalmış ise asırlarca Emevi faşizminin zulmüne uğrayan Alevileri rahat bırak! Şimdi elindeki güç seni sarhoş etmiş, bu güç sarhoşluğu ile algılama yeteneğini büyük oranda yitirmişsin, ama şunu bilmen gerekir: hepimizin gerekir: atalarının inancı olan Aleviliğe yaptığı kötülüklerin cezası çok ağır olacaktır.

TÜRKİYE ALEVİLİĞİNDE BİLGİSİZLİK OLUŞUNCA NELER YAŞANDI

Bu başlığı görünce şaşıracağınızı ve Alevilerin çok bilgili olduklarını düşündüğünüzü bilirim, ama yaşanan olaylardan birkaç örnek verirsem, Alevilerde oluşan bilgisizliğin, bu toplumu ne duruma düşüğünü anlar bana hak verirsiniz.

1=2006'nın Nisan ayında yapılan Dedeler Kurultayında iki karar alındı, kararın birine göre; Dedeler Kurulunun adı "İnanç Önderleri Kurulu" olarak değiştirildi. Bu karar doğru ve yerinde bir karardı, o zaman doğru bir karar olduğunu söylemişim, şimdide aynı düşüncedeyim. İkinci karara göre ise bayanların eğitilip, Rehber, Pir ve Mürşit olarak posta oturtulacaklarmış, o karara o zaman karşı idim, şimdide karşıyım. Neden karşı olduğumu şöyle izaha çalışayım: İslam Peygamberi Muhammet Mustafa, hakka yürümeden kısa süre önce, ata yurdu olan Mekke'yi son kez ziyaret edip, Medine'ye döndüğünde. Gaadiri Hum denilen yerde yaptığı konuşmada, Ali Efendimizi yanına çağırır, elini tutarak kaldırır ve orada bulunan insanlara mealen şöyle der "Ey Allah'ın kulları, bu Ali'nin kanı benim kanım, teni benim tenim, ruhu benim ruhumdur. Bu Ali benim terbiyemle yetişen, bana ilk inanan kişidir. Bu Ali, size tebliğ ettiğim İslam'ı en iyi bilen ve anlatan olduğu için benim vekilimdir, ona biat edin. Fatma Anamız içinse mealen şöyle der: Ey Allah'ın kulları, İslamiyet öncesi ilk doğan çocuk kız ise, o kız utanç vesilesi kabul edilir, götürülüp diri olarak kuma gömülürdü. İslamiyet o cehaleti

yasakladı, ben; o yasağı size tebliğ ettim, sizler Yüce Allah'ın O Yüce Emrine uyarak, o cehaleti terk ettiniz. Allah'ın Kulu ve Resulü olarak sizlere son öğüdüm şudur: Kim kızını utanç vesilesi kabul eder, onu erkek evladından değersiz sayarsa, o bizden değil. Ayrıca kız evlatların değersiz olmadığına işaret ederken de şöyle der: Her kesin nesli erkek evladından devam edecek, benim neslim ise kızım Fatma'dan devam edecek. Bu ifadeye göre Peygamber Efendimiz Kendi Makamını Ali Efendimize vasiyet ederken, kendi neslinin; tek evladı olan Fatma Anamızdan devam edeceğini söyler. Peygamber Efendimizin aramızdan ayrılmasından sonraki süreçte ise İmamlık-Pirlik Makamına önce İmam Ali Efendimizin oturmasının, İmam Ali Efendimizin Şahadetinden sonra, ilk erkek evladı olan İmam Hasan Efendimizin oturmasının, İmam Hasan Efendimizin Şahadetinden sonra, İmam Ali Efendimizin ikinci oğlu olan İmam Hüseyin Efendimizin oturmasının nedeni, Peygamber Efendimizin; Gaadiri Hun'da söylediklerine dayanmaktadır. Ayrıca Kerbela'da Ehlibeyte karşı yapılan katliamdan sonra, Fatma Anamız ile İmam Ali Efendimizin öz kızı olup, o zaman 60 yaşının üzerinde olan Zeynep Anamızın, O Yüce Makama kendisi oturmayıp, o zaman henüz 17 yaşında olduğu söylenen İmam Zeynel Abidin Efendimizi oturtmasının nedeni gene, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın Gaadiri Hum'da söyledikleridir. Muhammed'i İslam geleneği bu iken, şimdi birilerinin kalkıp yeni icatlar üretmeye kalkışması, İslam Peygamberi ile Ehlibeytinin uygulamalarına ters olduğu gibi büyük bir saygısızlıktır.

Yapıla diğer yanı sıra şudur: Bazıları eline bir "Şecere" almış, bir biçimde kendilerini Ehlibeyte bağlayıp başköşeye oturmaya çalışmaktalar. Oysa İslami kaynaklara göre Fatma Anamız, babasının ölümünden beş ay sonra Hakka yürüyünce, Ali Efendimiz başka bir kadınla evlenmiş, o kadından da kaynaklara göre altı oğlu dünyaya gelmiş, İmam Ali Efendimizin ikinci eşinden doğan oğulları bile, Evladiresulden sayılmayıp, İmamlık, yani Pirlik Makamına oturtulmadığına göre, kişinin Evladiresulden olması için, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın öz kızı olan Fatma Anamızın evlatları olan İmam Hasan ile İmam Hüseyin Efendilerimizin neslinden gelmelerini gerektirir. Ayrıca İmamlık, yani Pirlik Makamı öyle sıradan kişilerin oturabileceği bir makam olmadığı gibi, kardeşler arasında paylaşılacak makam hiç değildir. O Yüce Makam, İmam Ali Efendimizden başlayarak, İmam Muhammet Mehdi Efendimize kadar süregelen süreçte hep tek kişi ve erkek evlattan devam edegelmiştir. Gerçekten kadınlara değer veriyor, onlara saygı duyuyorsak ister annemiz ister kız kardeşimiz ister eşimiz ister kızımız olarak olsun, bayanları sevelim, onlara saygı gösterip, başımıza taç edelim, ama siyasi oyunlarla, Aleviliğin yaşamsal kurumu olan İnanç Önderliğine zarar veren bu tür yeni icatlardan kaçınalım.

2=Değerli dostum Veli Aydın, Hıdır Düzgün adında Tuncelili bir hemşerimin açtığı Düzgün TV de Erenler Divanı adlı bir program yapıyor, her programa Alevi Dedeleri ile Alevi Bilim İnsanlarını çağırıp, onlar üzerinden insanlarımıza Alevilikle ilgili bilgilendirme yapmaya çalışıyordu. O programlardan birine Alevi Dedesi olarak çağrılan bir arkadaş, "babam kışın üç ay talipleri dolaşır, görgü gördürdü" deyince, doğrusu çok üzüldüm. Zira o arkadaşında mensup olduğu Tarikatçı Alevilikte, Pir Makamında bulunanlar, yukarıda değindiğim gibi talipleri dolaşır, cemler düzenler, o cemlerde bilgilendirmenin yansıra aralarında sorunlar olup, o nedenle birbirleriyle dargın olanlar

barıştırılırdı. Talipler, Pirinin verdiği o inançsal hizmetin karşılığı olarak kendisine Hakule dediğimiz lokma verirlerdi. Gerçek bu iken, bazılarının kendilerini bir yerlere taşımak için bu tür abartıya tevessül etmeleri hatadır. Tamam; atalarının yaptıkları hizmetleri anlatsınlar, buna itirazım yok, ama abartıya kaçmak, olmayan bir uygulamayı olmuş gibi göstermek doğru değil. Zira milyonlarca insan onların o televizyonda verdikleri bilgiyi izliyor ve onların yaptıkları bu tür abartılı konuşmalar, özellikle görgünün ne olduğunu, nasıl ve nerede yapıldığını bilmeyen gençler çok etkiliyor. Ayrıca bu tür abartılı konuşmalar, hem Tarikatçı Alevilerin İnançsal Değeri olan Tariki Evliyalara olan saygıyı azaltıyor hem bilgi kaynağı olan Dergâhları zayıflatıyor. Şimdi dedelik yapanların çoğunun daha önce ya bir siyasi örgütte çalıştıklarını ya genç yaşta köyünden ayrılp okumak veya çalışmak için gurbete gittiklerini, bu nedenle dedeleri veya babaları tarafından icra edilen cemleri göremediklerini biliyorum ve bu nedenle yapılan bazı hataları anlayışla karşılıyorum. Fakat her şeyi çok iyi bilirmiş edasıyla bu tür abartılı konuşmalar yapmalarını doğru bulmuyorum, ama İnanç Önderi olmak için yola çıkan gençlerin incinmelerini de istemiyorum. Onun için yaşlı bir Ehlibeyt Talibi olarak bu gençlere şunu tavsiye ediyorum: Gerçekten düzgün bir İnanç Önderi olmak istiyorsanız, atalarınızın yaşadıkları köylere dönüp, oradan işe başlayın. Böyle yapılır ise Görgünün nasıl yapıldığını, Görgü Görececek Musahiplerin görgüsünde kullanılan Kutsal Değerlerin nerde bulunduğunu öğrenirler. Şimdiye kadar bu yapılmadığı için, herkes kafasına göre bir şeyler ürettiği için bu tür yanlışlıklar yapılmış yapılmaya devam ediliyor. Ne kadar etkili olur bilemem, ama bu önemli konuya ışık tutmak için iki açıklama yapma gereği duyuyorum.

A=Görgü Görülmekte kullanılan Tariki Evliya Dergâhlarda durur onlar ne gezdirilir ne her kesin eline verilir. Yukarıda Görgü Cemi bölümünde işaret ettiğim gibi, Görgü Görececek Musahipler Dergâha gider, orada önce sorguları yapılır, ardından Dikme-Rehber tarafından görgüsü görülür.

B=Talipler dara durup, Hakule dediğimiz lokmayı Pirine verdiklerinde, Pir; taliplere Gülbenk dediğimiz bir dua verir, Gülbenk bitince, talipler Pirin önünde secdeye gelir. Talipler Pirin önünde secdeye gelince, Pir sağ elini talibinin sırtına koyarak dua eder, ama talibin sırtına konulan o el görgü değil, sadece talibin sırtına uygulanan bir nevi kutsamadır. Görgü el ile görülseydi, Yüce Allah, Cennetin Efendisi Olan Rıdvan'ı, yani Cebrail Aleyhisselam'ı gönderip, Cenneti Firdevs'teki Tuba Ağacından o dalı kestirip getirtmez, o dalla Kırklar Ceminde Muhammet Mustafa ile Ali El Murtaza'ya Görgü Gördürmez, onların görgüsünü eliyle görürdü.

3=Önceleri yazılı basında, şimdide görsel yayınlarda boy gösterip, büyük bilim insanı edasıyla kendisini tanıtan bazıları, Alevilere yapılan bütün zulümlerin, Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk ile Cumhuriyet sürecine mal etme yarışında olduklarını görür, hayretler içinde kalırım. Zira bunlar; biz cahiliz, okuryazar değiliz dese güler geçeriz, ama hepsi bilim insanı olduğunu iddia edip mangalda kül bırakmadıklarına göre, biz; onları bilim insanı olarak kabul ederiz, ama zırvalıklarını hoş karşılayamayız. Neden zırvalıklar diyorum? Şunun için: Bilim insanı olduğunu iddia eden kişi, anlatacağı her konuyu önce iyice inceleyip mantıklı bir zemine oturtur, sonra halkla paylaşır ki,

mahcup duruma düşmesin. Zira yaşamakta olduğumuz çağ, medeniyet çağı, bu medeniyet çağında, dağdaki çoban bile, yeteri kadar okuryazar ve davarı meraya götürdüğünde, okuması gereken kitabı beraberinde götürür, boş zamanında okuyarak hem kendi ülkesinde hem dünyada yaşanmış, yaşanmakta olan olaylardan haberdar olur, haberdar olunca, yalan söylediklerini anlayıp, onları ayıplar. Gerçi bunu kendileri de gayet iyi biliyorlar, ama Nasrettin Hoca'nın göle maya çalışı gibi, ya tutarsa mantığı ile hareket edip, Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk ile Cumhuriyetin Çağdaş-Aydınlatıcı değerlerine düşman olan; ülkemizdeki Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarına yaranmak için açıkça yalan söylerler. Oysa ülkemizdeki Alevilerin yaşadıkları acı ve kahredici zulümler, onların anlattıkları gibi değil, gelin! Şimdi o okumuş cahillerin lekelemeye çalıştıkları Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün kurduğu Türkiye Cumhuriyeti Devletinden önce Türkiye'de yaşayan Alevilere yapılan zulümlerin bir bölümünü, İsmail Onarlı tarafından yazılan "Şah İsmail'in Biyografisi" adlı eserin 99 ve 100. Sayfalarından birlikte okuyalım. Yavuz Selim, Anadolu'da yaşayan Alevileri yok etmek için bir bahane arar ve o bahaneyi elde etmek için o günün ulemasından fetva ister. Ulemanın hazırlayıp, kendisine sunduğu fetvalarda, Alevi Kızılbaşların Ehlisünnet Mezhebi dışında Rafizi, zındık, mülhit, ilhat, sapkın ve dinsiz olduğu, katlinin vacip olduğunu yazıp, kendisine gönderirler. Şeyhülislam Ali Cemali Efendi, Aleviler ile ilgili verdiği fetvada şöyle der: Alevi Kızılbaşların katli caiz, malı helal, nikâhı ise batıldır. Müftü Nurettin Hamza Sarugörez ise şu fetvayı verir: Kızılbaş Alevilerin iki kere öldürülmesi vaciptir. Katil Selim, ortağı Şeyh İdris'i Bitlisi ile ortaklaşarak yaptığı Alevi katliamlarından sonra, kendi "Defterdarı" yani özel kalem müdürüne şu talimatı verir: Yedi yaşından yetmiş yaşına kadar hayatta kalan Alevi Kızılbaşların kaydını tut! Bana gönder. Katil Selim'in katliam ortağı ve aynı zamanda sağ kolu olan Şeyh İdris'i Bitlisi'nin oğlu olup, Selim'in özel kalem müdürü olan Ebulfad Mehmet Efendi, 40 bin Alevi Kızılbaş'ın öldürüldüğünü, hayatta kalanların kaçtıklarını, yakalanıp öldürülmeleri için takip edildiklerini, yakalandıkları yerde öldürüleceklerini rapor ederek, Selim'e gönderir. Ayrıca katil Selim sadece ülkemizde yaşayan Alevilere değil, 1514 yılında İstanbul'dan başlatıp, Mısır'a kadar sürdürdüğü Alevi katliamlarının sadece Anadolu bölümünün kısa bir özetini sunduktan sonra, hilafet, yani Emevi faşizminin ülkemize taşınmasından önce, yani 1517 yılından önce Osmanlı coğrafyasında nüfus oranı nasıldı? Şimdi ona bakalım. Sadece İstanbul merkezinde 5,000 Alevi yaşıyordu. Osmanlı İmparatorluğu genelindeyse, birinci nüfus yoğunluğu Alevi, ikinci nüfus yoğunluğu Ermeni, Sünniler ise üçüncü sıradaydı. Katil Selim ile ortağı Şeyh İdris'i Bitlisi'nin başlattığı katliamlar, Cumhuriyetin kuruluşuna kadar devam etmiştir. Onun için Aleviler azınlığa düşmüş, Ermeniler bitirilmiş, inancını sadelik içinde yaşayan Sünni kardeşlerimizde baskı altına alınıp dönüştürülmesiyle, Emevi faşizmine hizmet edenler çoğunluk durumuna gelmişler. Yukarıya aldığım belge ışığında bilim insanı olduklarını iddia edenlere sormak isterim: Ülkemizde yaşayan Aleviler, hilafet denilen Emevi barbarlığı sürecinde mi rahattılar, Emevi barbarlığına son verilip, Alevilerin katliamına son verildiği Cumhuriyet sürecinde mi rahatlar? Fazla lafa gerek yok! Bu sorularıma cevap verin yeter. Cevap vereme yeteneğinizin olmadığını biliyorum, ama sizi dinlerken bir papazın, bir serçeyle yaşadığı şu olayı hatırlıyorum: Papaz; sabah Kilise kapısından içeri girdiğinde, bir serçenin masanın üzerinde duran kutsanmış şarabı galamakta olduğunu

görüyor. Papazın içeri girişı ile ürküp sağı sola kaçışan serçe, yorgun düşüp, İsa Peygamberin maketine konup üzerine edince, dehşete düşen papaz, iki elini iki yana açıp “Ya Rab, bu mahlûk Müslüman olsa şarap içmezdi, Hıristiyan olsa İsa Peygamber’in maketinin üzerine etmezdi. Bu ne biçim mahlûktur başıma musallat ettin” diye feryat edip ağlar. Ben’de bu tür korkak, ya da menfaati için eğilenleri saptırmalarını dinledikçe şöyle haykırım: Ya Rab, bunlar ateist olsa, inanç ile ilgilenmezdi, inançla ilgilenmedikleri için, bu hususla ilgili konuşmazdı. Demokrat olsa, yaşadıkları ülkenin yöneticileri tarafından en ağır zulme uğrayan Alevilerle diğer azınlıkların haklarını savunurlardı. Alevi olsalar, ülkemizi teslim alan Emevi faşizmine yaranmak için kendi atalarının uğrunda can verdikleri Aleviliğe bu hıyaneti etmezlerdi. Kurban olduğum Yüce Allah’ım, Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarının ülkemizi teslim aldığı bu tehlikeli süreçte, zavallı Alevilerin başına bu cahilleri neden musallat ettin? Derim, başka ne diyeyim.

ALEVİ ÖRGÜT VE İNANÇ ÖNDERLERİNİN SUSKUNLUĞU SAYESİNDE EMEVİ FAŞİZMİ ARTIKLARININ İNSANLARIMIZA YAŞATTIĞI ACILAR

Evet, 1512’de başlayarak, Cumhuriyetin kuruluşuna kadar ülkemizde egemen olan çağ ve insanlık dışı Emevi-emperyalizm ittifakına maşalık edenlerin, Muhammed’i İslam’ı özümseyen Alevileri hem kıyıma uğratmış hem aşağılık dilleriyle çirkin iftiralar atmış hem inancını yasaklamış hem inançsal boyutunu tamamen ortadan kaldırmak amacıyla arşivlerini yok etmiştir. Cumhuriyet kurulduktan sonra bir derece rahatlayan Türkiye Alevileri, hem asırlarca üzerlerine kurulan baskıyı bertaraf edip, ülkemizin gelişmiş bölgelerine açılmak hem Muhammed’i İslam’ın özü ola Aleviliği tekrar ortaya çıkarıp insanlarımıza yansıtmak istemişlerdi. Fakat bu defa yukarıda vurguladığım gibi, Celal Bayar öncülüğündeki Emevici kadrolar tekrar ortaya çıkıp, 1950, 1970 arası hızlı-sinsi bir çalışma temposuyla tekrar ülkemize egemen olmaya başlamıştı. Özünde; Emevi-emperyalizm ittifakı maşalığı bulunan bu gerici örgütün kurucusu Celal Bayar’dı, ama daha sonraki süreçte Süleyman Demirel’in kanadı altında oldukça güçlenen Necmettin Erbakan, Türkiye Cumhuriyeti Devletine Başbakan olmayı başarmıştı. Şimdi gelin! Ondan sonraki süreçte ülkemizde yaşananları birkaç başlık altında anımsayalım.

1= Necmettin Erbakan, Çağdaş-Aydınlatıcı Türkiye Cumhuriyeti Devletine başbakan olmayı başarınca, Başbakanlık Konutunu gericilerin karargâhına dönüştürdü. Buna en çok tepki göstermesi gereken Alevi İnanç Önderleriyle, Kanaat Önderleri suskun kalıp hiçbir tepki vermeyince, gerici kadro bir adım daha ileri giderek, organize ettirdiği bir tiyatro oyunuyla karanlığa yürüyüşün ön provasını yaptırdı. O tehlikeyi Alevi İnanç Önderleri ile Kanaat Önderleri görmediler. Fakat Şanlı Ordumuz gördü, tam yerinde zamanında yaptığı müdahaleyle, o çağdışı kadro yönetimden uzaklaştırıldı. O sıra hiç gıkı çıkmayan Alevi İnanç Önderleri ile Kanaat Önderleri, 28 Şubat müdahalesini yapan orduyu yerden yere vurma yarışına girdi, ama Erbakan ile şürekâsına toz kondurmadılar. İşte o suskunluk hem Alevi İnanç Önderi hem Kanaat Önderiyim diyenlere büyük bir utanç lekesi oldu. Zira hem Alevi İnanç Önderi hem Alevi Kanaat Önderi olduğunu söyleyenlerin eleştirmeleri gereken ordu değil, yetmiş yılı aşkın bir süredir ülkemizi karanlığa sürükleyen Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları olmalıydı.

2=O zaman ülkemizin Cumhurbaşkanlığı Makamında Büyük Aydın ve Büyük Devlet Adamı Ahmet Necdet Sezer oturuyordu, onun sayesinde, Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları ülkemize egemen olamadılar. Fakat şeytani bir oyunla, türban denilen ucube bir örtü ortaya çıkarıldı, o ucube örtü, parayla tutulan bazı kadınlara giydirilip hem Resmî Kurumlara hem Üniversitelere sokmayı başaramadıkları gibi, ülkemizin insanların tamamına da kabul ettiremediler. O zaman ülkemizdeki Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları, bu ucube örtüyü halkımızın tamamına kabul ettirmediler, ama pes etmediler. Daha sıkı eylemlere giriştiler, öyle ki, her Cuma Namazı sonrası ülkenin bütün camilerinin avluları, cumartesi-pazar günleri, büyük illerimizin büyük alanları, pazartesi günleri ise Üniversitelerimizin önü kara çarşafli kadınlara işkâl ettirildi. Gayet iyi hatırlanacağı gibi, o zaman; solculuğun ne olduğunu bilmeyen bazı solcular ile bazı sözüm ona aydınlar, Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarının eylemlerine tam destek vermişlerdi. Özellikle kendilerini Alevi İnanç Önderi olarak görenler, türban adı verilen bu ucube örtü onları selamete götürürmüş gibi suskunluğa bürünmüşlerdi.

3=Yıllarca gericiliğe karşı direnerek, Rektörü bulunduğu İstanbul Üniversitesine; türban adı verilip, ülkemizdeki Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları tarafından, siyasi-ticari simge olarak kullanılan bu ucube örtüyü sokmayan Kemal Alemdaroğlu, yobazların hedefi haline gelmişti. Bu mümtaz insana karşı birçok eylem yapıldı, İstanbul Üniversitesinin önü eylemlerin odağı haline getirildi. Yıllarca devam eden o gerici eylemler sürecinde Kemal Alemdaroğlu'na destek vermeleri gereken Alevilerin İnanç Önderleri ile Alevi Kanaat Önderleri, bilmedikleri-tanımadıkları Sol Düşünce adına o çağ ve insanlık düşmanlarının eylemlerine destek verdiler. Onların suskunluğundan cesaret alan Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları, bu aydın insanı iftirayla görevden aldılar. Kemal Alemdaroğlu iftirayla safdışı bırakılınca, bu defa oklar Van Yüzüncü yıl Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın'a çevrildi. Zira Yücel Aşkın, gerici bataklığına dönüştürülen Üniversiteyi gericilerden temizleyip, orayı gerçek anlamda bir bilim merkezine dönüştürdüğü için, gericilerin hedefi haline gelmişti. Fakat ellerinde fırsat olmadığı için pusuya yatıp, ellerine fırsat geçmesini beklediler. İktidara gelip bekledikleri fırsatı yakalayan ülkemizdeki Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları, hiçbir yasal dayanağı olmadığı, kendisi yurt dışında olduğu sırada evini aradılar, Azerbaycan dönüşünde ise katılmış gibi hava alanından aldılar, hapse atıp rencide ettiler. Bu tür ahlaksız uygulamalar devam ederken, ayağa kalkmaları gereken Alevi İnan Önderleri ile Alevi Kanaat Önderleri gene suskunluğa büründüler. Oysa Yücel Aşkın'ın karanlık odaklara karşı verdiği onur mücadele kendi çıkarı için değil, ülkemizde yaşayan bütün insanların huzuru ve selameti için vermişti.

4=Yeşil sermaye patronlarının yurt dışında okutup yetiştirdikleri, sonra etkin bir maşa olarak kullandıkları Leyla Şahin adında bir bayana, türban yasağının kaldırılması için, Avrupa Adalet Divanına dava açtirdılar. Açtırılan dava reddedilince, gerici yobazlar tam kadro bu bizim iç meselemiz, başkaları karışamazlar! Bu husus diyanete sorulur gibi akıl dışı zırvallıklarla, Avrupa Adalet Divanı Kararına karşı çıkmışlardı. Fakat o çağdışı uygulamadan en çok zarar görececek olan Alevi İnanç Önderleri, Alevi Kanaat Önderleri ile Alevi Örgütlerinin Yöneticilerinden gene ses çıkmadı. Evet, yukarıda adı

geçenlerin sesi çıkmadı, ama o zaman henüz özelliğini yitirmemiş olan Danıştay İkinci Dairesi, Avrupa Adalet Divanının reddettiği türban davasını onayladı. Danıştay İkinci Dairesi, Avrupa Adalet Divanının reddettiği davayı onaylayınca, başta Bülent Arınç olmak üzere, başbakan, bakanlar, milletvekilleri söz birliği yapmışçasına tamamı, Danıştay İkinci Dairesi Hâkimlerini hedef gösterdiler. Danıştay İkinci Dairesinin hedef gösterilmesine gene Alevi İnanç Önderleri, Alevi Kanaat Önderleri ile Alevi Örgütlerinin Yöneticilerinden ses çıkmadı. Oysa Alevi İnanç Önderleri, Alevi Kanaat Önderleri ile Alevi örgütlerinin yöneticileri topluca sokağa çıkıp, halkımızın önüne düşmeleri, bu gericiilere; yasalara saygılı olun! Yasalara saygılı olmaz, yasa uygulayıcılarını bu şekilde hedef gösterirseniz, bizde sizin vereceğiniz kararları tanımayız, size karşı bayrak açacağız demeleri gerekirdi, ama bu onurlu davranışı gösteremediler. Bu Onurlu duruş gösterilmeyince, gericiler cesaretlenerek bir kiralık katil tutup, Danıştay İkinci Dairesi Hâkimlerini tarattılar. O saldırıda dört değerli yargıcımız ağır yaralandı, Mustafa Yücel Özbilgin ise Şehit oldu. Dikkat ettim, özellikle Alevi İnanç Önderiyim, Alevi Kanaat Önderiyim, Alevi Örgüt Yöneticisiyim diye ortalıkta dolaşanlar ne yaralı Hakimleri ziyaret etti ne Şehit Mustafa Yücel Özbilgin'in cenazesine katıldılar. Oysa Alevi İnanç Önderiyim, Alevi Kanaat Önderiyim, Alevi Örgüt Yöneticisiyim diyenler, önce Hastaneye gidip yaralanan yargıçları ziyaret etmeliydi, sonra gerici yobazların inadına Şehit Mustafa Yücel Özbilgin'in cenaze törenine katılmalıydı. Fakat Alevi İnanç Önderi, Alevi Kanaat Önderi ve Alevi Örgüt Yöneticisi olduğunu söyleyenler bu onurlu duruşu göstermedikleri için, maalesef inandırıcılığını tamamen yitirdiler.

Türkiye Cumhuriyeti Devletinin Çağdaş-Aydınlatıcı Değerlerini hem savunma hem koruma sorumluluğu olan ülkemizdeki Alevi İnanç Önderleri, Alevi Kanaat Önderleri ile Alevi Örgüt Yöneticileri yapmaları gerekenleri yapmayınca. Ülkemizdeki Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları; kara çarşafli kadınlar üzerinden yaptıkları propaganda sayesinde, ülkemizi ahtapot gibi sarmayı başardılar. O başarıyla ayağı sağlam yere basan Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları, görüldüğü gibi Cumhuriyetin Çağdaş-Aydınlatıcı Değerlerine karşı açıkça savaşılmaya başladılar. Dolayısıyla Alevi İnanç Önderleri, Alevi Kanaat Önderleri ile Alevi Örgüt Yöneticileri, Cumhuriyetimizin Çağdaş-Aydınlatıcı Değerlerini savunmamalarından, Sosyal Adaleti savunduklarını iddia eden bazı Solcu grupların suskun-vurdumduymaz davranışlarından cesaret alan ülkemizdeki Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları ülkemizin yönetimini ele geçirmesi ile ileride nelerle karşılaşacağız? Diye soranlara açıkça söyleyeyim, ülkemizi ahtapot gibi sarmalayan Emevi-emperyalizm ittifakı maşalarının ülkemizin içine akıttığı zehir, insanlarımızı düşman kamplara bölüp, birbirlerine düşürdüğü için, ülkemizin geleceği günden güne kötüye gider. Zira bu şer ittifakı kısa süre içerisinde, Çağdaş-Aydınlatıcı Cumhuriyeti ortadan kaldıracak, yerine Hristiyan emperyalizme hizmet eden Emevi faşizmini getirecektir. Ülkemize Emevi faşizmi getirilirse neler yaşayacağız? Diyorsanız, onu da söyleyeyim, gayet tabii Çağdaş-Aydınlatılmış Sünni kardeşlerimizde zarar görecekler, ama kabak Alevilerin başına patlayacak. Kabak nasıl patlayacak? Diyorsanız, bunu şöyle izaha çalışayım: Ülkemizdeki Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları, Hristiyan emperyalistlerin, Türkiye Cumhuriyeti Devletinin önüne koymuş oldukları Kopenhag ölçütleri gibi, Alevilerin önüne aşağıda

sıralayacağım ölçütleri koyacaklar. Ya Camiye gelip, bizimle beş vakit Namaz kı-lacak, otuz gün Ramazan Orucu tutacak, Hacca gelip şeytan taşılayacak, eşinize, kızı-nıza kara çarşaf giydirecek, ya da bu ülkeyi terk edeceksiniz. Hem bu isteklerimizi kabul etmez hem bu ülkeyi terk etmez iseniz, o zaman öleceksiniz diyecekler, farkındaysanız, Emevi-emperyalizm ittifakına hizmet eden bu maşaların tek silahı yukarıda sıraladıklarımıdır, bunları görmemek anlamamak için, insanın ya kör ya aptal olması gerekir.

TÜRKİYE ALEVİLERİNİN BİLGİSİZLİĞİNDEN KAYNAKLANAN SUÇLULUK

Yukarıda belirttiğim gibi, birinci dünya savaşının bitimi, yakın çağ tarihinin miladıdır, zira birinci dünya savaşı öncesi adavet süreci olduğu için, o süreçte zulümleri-işkâlları önleyecek bir hukuki düzen yoktu, hukuki düzen olmadığı için, güçlü devletlerin yaptıkları işkâllar kalıcı olmuştur. İşkâllar kalıcı olunca, o işkâlcı devlet kendisine ait inançsal değerlerini; işkal ettikleri ülkenin insanlarına dayatarak kabul ettirmişlerdi. Dolayısıyla o adavet sürecinde; İslam Dünyasında oluşan Emevi faşizmi, kendi faşist düzenini Muhammed'i İslam olarak Müslümanlara dayatıp, zorla kabul ettirdiği için. O süreçte Emevi faşizmine karşı çıkarlar; İmam Ali Efendimiz ile evlatları dahil hem bireysel hem toplumsal olarak Şehit edilmişlerdi. Gene yukarıda belirttiğim gibi, 1299 yılında Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşünceleri rehber edinip kurulan Osmanlı Beyliği, önce devlete, daha sonra üç kıtaya hükmeden koca bir İmparatorluğa dönüşür. Fakat katil Selim'in 1512 yılında öz babasını tahtan indirip yerine geçmesi, 1514'te İran Devletinin Hükümdarı olan Şah İsmail'in, Muhammed'i İslam'ın Değer ve Düşüncelerine uygun hareket etmesini içine sindirmeyen katil Selim, İstanbul'dan başlattığı katliamlarla, Osmanlı İmparatorluğu coğrafyasında yaşayan bütün Müslümanları yok etmek istemiş, ama tamamını yok etmeyi başaramamış ve onun başlattığı Alevi katliamları, Cumhuriyetin kuruluşuna kadar devam etmiştir. O katliamlar sürecinde Türkiye Alevilere karşı kullanılan; Alevilerinin kestiği yenmez, cenazesi kılınmaz, anne-bacı tanımaz gibi iftiralar. O adavet sürecinde Aleviler baskı altında oldukları için gerek yazılı gerek sözlü olsun hiçbir karşılık verilememiştir. 1920'de kurulup, 1923'te ilan edilip, 1924'te Laiklik Yasası çıkarılıp, ülkemizdeki Emevi faşizminin gerici zihniyetine son verilince, Alevilerin önü açılır. Fakat önü açılan Aleviler hem vurdumduymaz hem çekingen davrandıkları için, Emevi faşizminin karalamalarına yeteri kadar cevap vermemişler. Oysa o aşağılık iftiraları yapan; dünün ve bugünün Emevi faşizmi artıklarının suratına, aşağıda sıralayacağım olaylar çarpılabilir.

1=Kestiği yenmeyen, selam verilmeyen, annesini-bacısını tanımayanlar, Peygamber Efendimiz Muhammet Mustafa Hakka yürüdüğü gün, O'nun başında ağlayan, O'nu Makamına sırlayanların yolundan giderler değil. O Yüce Resulü ölüm döşğinde terk edenlerin yolundan gidenlerdir.

2=Ehlibeyt mensuplarını Hz. Ebubekir'e Biat ettirmek amacıyla İmam Ali'nin evini basan, kendisine kapı açılmayınca, Ehlibeytin kapısını tekmeleyen, kapıya çıkıp, kapımdan uzaklaş, aksi halde saçımı döker, sana beddua ederim diyen Fatma anamızın

karnına tekme vurup, beş aylık bebeğini düşüreni, İslam Adaletinin Timsali olduğunu söyleyenlerdir.

3=Kestiği yenmeyen, selamı alınmayan, annesini-bacısını tanımayan, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın Ehlibeytine sadakatle bağlı olanlar değil. Şam Vilayetindeki bir Kilisenin kapısını değiştirip, yanına minare yaptırıp, orayı camiye çeviren, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın hem damadı hem amcasının oğlu olan İmam Ali'nin, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın torunları olan İmam Hasan ile İmam Hüseyin Efendilerimizin isimlerini bir mermer taşının üzerine yazdırıp, o caminin eşiğinin önüne koyduran, o camiye girenlerin; sol ayağını o taşın üzerine basmalarını, sağ ayağını cami eşiğinden içeri atmayı şart koşanın düşüncesini taşıyan ve onun düşüncesini Müslümanlara; Muhammedi İslam Olarak dayatanlardır.

4=Kestiği yenmeyen, selamı alınmayan, annesini-bacısını tanımayan, İslam Peygamberi Muhammet Mustafa; Müslümanlar birbirlerinin kardeşleridir, Müslüman'ın kanı Müslüman kardeşine haramdır demesine rağmen. Arap ırkına mensup Müslümanlar ARI Müslümanlar, yani; temiz ve birinci sınıf Müslümanlardır. Arap ırkına mensup olmayan Müslümanları ise MEVALİ, yani aşağı-ikinci sınıf Müslümanlardır sözüyle Müslümanları ayırıştırıp birbirine düşüren Muaviye'nin zihniyetini taşıyanlardır. Hem İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'ya hem O'nun Ehlibeytine yapılan haksızlıkların-zulümlerin tam listesini ortaya koymak için birkaç kitabın yazılması gerekir, ama hem Muhammed'i İslam'ın kaynaklarını incelemediğimiz hem Türkiye Cumhuriyeti Devletinin Çağdaş-Aydınlatıcı sürecini incelemediğimiz için bu gerçekleri öğrenemedik. Bu gerçekleri öğrenemediğimiz için, Emevi faşizmi artıklarının üzerimize attıkları bu aşağılık iftira ile dolaşmaya devam ediyoruz.

ALEVİ ÖRGÜTLERİNİN AMBLEM HATASI

Evet, bu kitabın sonunda, Alevi örgütlerinin kullandıkları amblemlerde yaptıkları iki yanlışla dikkatinizi çekmek istiyorum. Yanlışın biri, örgüt amblemi olarak kullanılan motifin üzerinde Güvercin ile ucu iki çatal kılıcın yan yana konması, zira Güvercinin mazlum bir kuş, kılıcınsa öldürücü bir silah olduğunu aklıbaşında her insan gayet iyi biliyor. O halde yapılacak en akıllı iş, amblemin üzerindeki kılıç ile Güvercini ayırıp, ikisinden birini bırakmak olmalı ki, bana göre Güvercinin bırakılması daha uygundur. Zira Türkiye Alevileri, İmam Ali Efendimizin kullandığı Zülfikar adlı kılıcı örnek alarak oluşturdukları ucu iki çatal kılıcın hakkını veremiyor, hakkını veremedikleri için, ucu iki çatal kılıçtan vazgeçmelidirler. Zira "At binene, kılıç kuşanana yakışı" diye bir atasözümüz var. Bu Ata Sözümüzden hareketle, gönül rahatlığıyla şunu söyleyebilirim: Madem Alevilik İslam dışı diyerek kendimizi; Muhammed'i İslam'ın dışına itiyor, Emevi-emperyalizm ittifakının ülkemizdeki mağalarına dolaylı destek veriyoruz. Madem hem atalarımızın uğruna can verdikleri inancımıza hem birbirimize hıyanet ediyoruz. Ucu iki çatal kılıç kullanmamıza gerek yok! Hıyanet silahı olup, insanı arkadan vurmaya yarayan hançeri motif olarak kullanalım. Hançeri motif olarak kullanmak istemiyor isek, o zaman ya mazlum olup, her mahlûktan ürken güvercini,

ya her mahlûktan korkan Kurbağayı sembol olarak kullanalım, zira korkak bir toplumun amblemi ya her mahlûktan ürken güvercin olur, ya da her mahlûktan korkan Kurbağa olur. Kendilerini cesur zanneden dostlarımın bu ifade şeklime kızacaklarını biliyor ve şöyle diyorum: bizler cesur olsaydık, ülkemizdeki Emevi artıklarının güdümündeki TÜİK. 30 milyonu aşkın Alevi nüfusunu 12 milyon olarak açıklama cesaretini gösterebilir miydi? Bizler cesur olsaydık, ülkemizdeki Emevi artıkları, halkımızın vergilerinden oluşan bütçemizden, Muhammed'i İslam'a hıyanet örgütüne; 2023 yılı bütçesinde 23 milyar lira para ayırırken, Türkiye Alevilerinin, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ve O Mahkemenin Üst Dairesi tarafından onaylanan hakları reddedilirken, suskun kalır mıydık? İslam Peygamberi Muhammet Mustafa'nın torunu olan İmam Hüseyin Efendimizin; Kerbela'da uğradığı zulmü anma günlerin yaşadığımız matem günleri ve bu matem bitimindeki Aşura günümüz görmezden gelinirken suskun kalır mıydık? Hem ülkemizin kurtuluş mücadelesi sürecinde hem Cumhuriyeti kuruluşunda büyük emeği olan Türkiye Alevileri, 1950'den itibaren sistemin dışına itilmiş, ülkemizin en önemli makamlarına gelmeleri engellenmiş iken. Türkiye Alevilerinden sadece Kemal Kılıçdaroğlu, 28 yıl ülkemize yaptığı başarılı hizmetlerin ardından; zekasının gücü ile Cumhuriyet Halk Parti Genel Başkanlığına gelmişti. Kemal Kılıçdaroğlu, bir zamanlar adı; Türkiye Büyük Millet Meclisi olup, şimdi o isimden eser kalmayan meclise girdiği ilk günden itibaren, bir yanda ülkemizi soyan çetelere karşı onurlu bir mücadele vermiş, öte yanda barışçıl girişimleriyle ülkemizde yaşanan kardeş kavgasını bitirmek için bir barış masası oluşturmuştu. Bir Alevinin Türkiye Cumhuriyeti Devletinde önemli bir makama gelmesini içine sindiremeyen; Emevi-emperyalizm ittifakı maşaları, şeytani bir oyun tezgahlayarak, Meral Akşener üzerinden yürüterek, Cumhuriyet Halk Parti içinden ayarlanan maşalar kullanılıp, Kemal Kılıçdaroğlu saf dışı bırakıldı. Yukarıda sıraladıklarım gibi birçok konuda suskun kalmış isek cesur falan değiliz, cesur olmadığımız için ucu iki çatallı kılıcı kullanma hakkımız yoktur.

SON